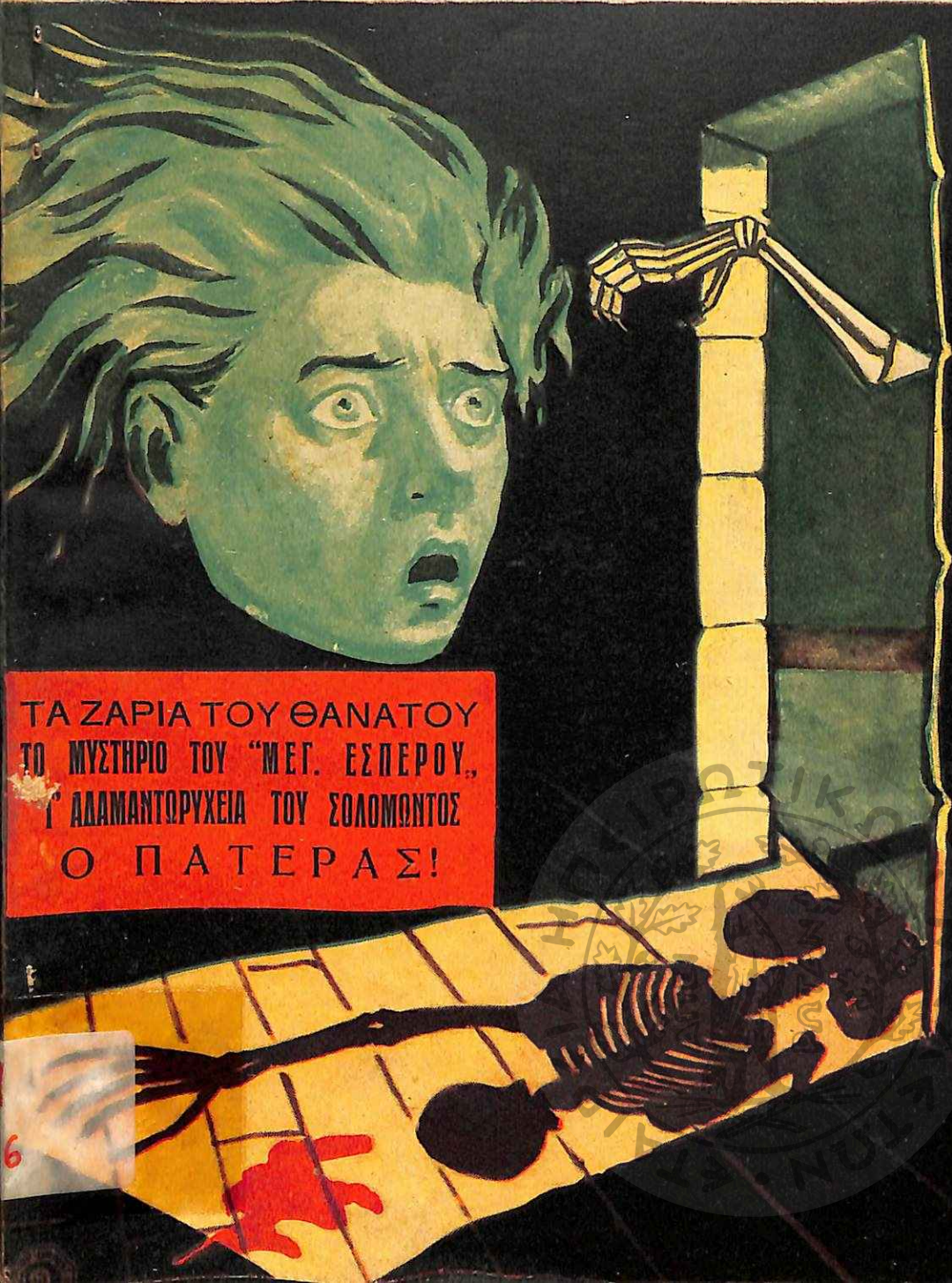


ΑΡ. 6

ΔΙΑΛΕΧΤΑ

ΑΡΧ. 5

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ



ΤΑ ΖΑΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ "ΜΕΓ. ΕΣΠΕΡΟΥ",
Γ' ΑΔΑΜΑΝΤΟΥΡΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ!

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 260 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 130 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 70
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ Λ.Α. 1.10.0 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 15 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 8
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 5

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ — ΤΕΥΧΟΣ 6

1—12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΛ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 - ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα του VICTOR BRIDGES

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

Το περίφημο τρίπρακτο δραματικό έργο του «θεάτρου
φρίκης» των ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ και ΠΙΕΡ ΣΑΙΝΤ

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

Ένα δραματικώτατο μυθιστόρημα από τη
Ρωσία, του διασώμου RAYMOND KESSEL

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΑΡΙΘΜΟΣ 7
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

Το μυθιστόρημα ζούγκλας, που αριθμεί 200
εκδόσεις, της MANDELEINE ARIEFNA

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΜΟΥΘ!
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

και

ή συνέχεια του αριστουργήματος του κ. ΓΕΩΡ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ



ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.700.000
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55
ΑΡΙΘ. 38674

ΟΣΟΙ ΑΓΟΡΑΣΑΝ ΤΑ ΕΞΗ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΜΑΣ
ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ (5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΟΣ)

ΜΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ἀ π ὀ

ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΡΓΑ

ΕΞΗ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

- | | |
|---------------------------|-------------------------|
| 1. Τ' ἄσπρα σημάδια | 4. Ἐβένινο κρεβάτι |
| 2. Τὸ γαλάζιο μαργαριτάρι | 5. Ὁ ἄσημένιος δήμιος |
| 3. Τὸ χέρι - φάντασμα | 6. Τὰ ζάρια τοῦ θανάτου |

ΕΠΤΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

- | | |
|---------------------------------------|-----------------------|
| 1. Στὸ καμίνι τῆς Κίνας | 4. Ἡ Κορσικάννα |
| 2. Πέντε γάλλοι κουρσάροι | 5. Καταραμένος ἔρωτας |
| 3. Τὸ στοιχειωμένο χάνι | 6. Ὁ τραγικὸς πύργος |
| 7. Τὸ μυστήριον τοῦ «Μεγάλου Ἐσπέρου» | |

ΕΞΗ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

- | | |
|-------------------------------|-------------------------------------|
| 1. Στὴ χώρα τῶν λιονταριῶν | 4. Σπελέα, τὸ προϊστορικὸ θηρίο |
| 2. Μὲ τοὺς πιθηκανθρώπους | 5. Χριστούγεννα στὴ ζούγκλα |
| 3. Οἱ ροβινσῶνες τῆς Γουϊάνας | 6. Τ' ἀδαμαντωρυχεῖα τοῦ Σολομῶντος |

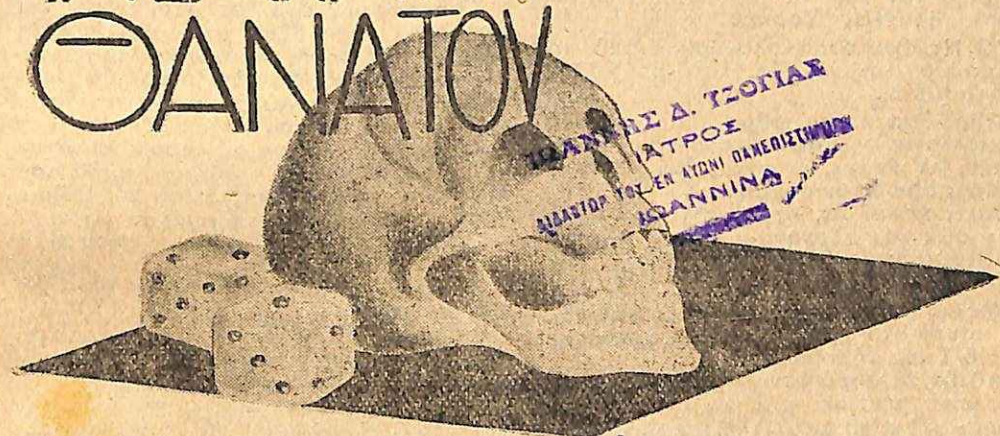
ΕΞΗ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

- | | |
|-------------------------------|------------|
| 1. Τὸ καράβι τοῦ θανάτου | 2 πράξεις |
| 2. Τὸ χέρι τῆς μαίμοδος | 3 πράξεις |
| 3. Ὁ πύργος τοῦ ἀργοῦ θανάτου | 3 πράξεις |
| 4. Ἡ παλαβὴ | μονόπραχτο |
| 5. Θαμμένη ζωντανή | μονόπραχτο |
| 6. Ὁ Πατέρας | μονόπραχτο |

Ὅλα αὐτά, ἀληθινὰ διαλεχτά, πλούσια εἰκονογραφημένα
καὶ μεταφρασμένα γλαφυρά, ἀπὸ εἰδικoὺς λογοτέχνες.

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ "ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ,, ΣΕΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

ΤΑ ΖΑΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ



Τὸ κυνήγι τῶν χαρτιῶν, πού ἐνοχοποιοῦν.—Ἡ μπόμπα.—Ἡ γυναῖκα, πού ζητάει ἐκδίκηση.—Ὁ γκιώνης κι' ἡ φωνή του.—Τὰ ζάρια μὲ τὶς νεκροκεφαλές.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I. Η ΜΠΟΜΠΑ

Στὴν πραγματικότητα ὁ Νιῶβεν ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενος, πού τέλειωναν οἱ διακοπές του. Ὅχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιὰ τὸ φαινόμενον γελοῖο νὰ κάθεται ἕνα ὁλόκληρο μῆνα στὴν ἀκροθαλασσιὰ νὰ χαζεύει, μιά καὶ δὲν ἔκανε τίποτ' ὅλο τὸν ἄλλο καιρό. Ἡ δουλειὰ του ἦταν περίεργη. Ἀνεπίσημος μυστικὸς ντέκτιβ τοῦ Ἀσπὸν Ἀλσοπ, τοῦ μεγαλύτερου θεατρικοῦ ἐπιχειρηματία τῆς Νέας Ὠρῆς.

Θὰ πλησίαζε νὰ τελειώσει ὁ μῆνας τῆς ἀδειᾶς του καὶ θὰ ξαναγύριζε στὸν Ἀλσοπ, δταν αὐτὸς ἄρχισε νὰ

τὸν βουβαρδίζει μὲ τηλεγραφήματα: Ἐπρεπε νὰ γυρίσει στὴν Νέαν Ὠρῆν τὸ γρηγορότερο.

Στ' αὐτοκίνητο ποὺ ἰὸν πήγαινε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του, σκεφτόταν μὲ φοῦρκα, πῶς σίγουρα ὁ Ἀλσοπ θὰ τὸν ἤθελε γιὰ καμμιά ἀνοησία.

Ἦταν ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ πιὸ βροχερά, κι' αὐτὸ μεγάλωνε τὴν κακοκεφιά του.

Τὸ γραφεῖο Νο 10 ὅπου συναντοῦσε τὸν Ἀλσοπ, ἦταν στὸ δέκατο πάτωμα σ' ἕναν οὐρανοξύστη. Πῆρε τὸ ἀσανσέρ, καὶ σὰν ἔφτασε μπροστὰ στὴ μεγάλη γυάλινη πόρτα, παρατήρησε πῶς

ήταν μισανοιχτή.

Χτύπησε. Κανείς δεν του απάντησε. Γύρισε τό χερούλι, και ή πόρτα άνοιξε. Δεν ήταν κλειδωμένη.

—Ορίστε κατάσταση! σκέφτηκε. Χαλάει τόν κόσμο νά γυρίσω, και μόλις γυρίζω δεν βρίσκω κανέναν στο γραφείο. Όλα ξεκλειδωτά, ψυχή δεν είναι μέσα κι' άν μπορείς κατάλαβε.

Τό γραφείο Νο 10 τού "Άλσοπ, ήταν ένα πολύ μεγάλο φωτεινό δωμάτιο, επιπλωμένο με στερεά κομψά επιπλα γραφείου απ' αυτά, πού μεταχειρίζονται όλοι οι πλούσιοι μπίζνεσμαν της Νέας Υόρκης.

Ο Ντῶβεν παρακολουθούσε από τό παράθυρο τήν θύελλα, πού βογγούσε μανιασμένα.

Πήρε ένα κουτί πούρα, πούταν στο γραφείο τού προϊστάμενου του, τ' άνοιξε, κι' έκανε νά πάρει ένα.

Κάτι όμως τόν σταμάτησε. Κάτι σαν βήμα, στο διάδρομο, μάλλον σαν νά σερνόταν κάτι. "Άνοιξε άπότομα τήν πόρτα, και κοίταξε. Μά δεν είδε τίποτα.

Μόλις όμως τήν ξανάκλεισε και πήγε κοντά στο παράθυρο πάλι άκούστηκε ό ήχος θόρυβος.

Αυτήν τή φορά δεν άνοιξε τήν πόρτα, μόνο σήκωσε μιá κουρτίνα, πού άφησε νά φανή μιá άλλη μικρή πόρτα. Αυτή ή σκαλίτσα συγκοινωνούσε με τήν έξωτερική σκάλα τού ούρανοξύστη.

Ο Ντῶβεν τήν μεταχειρίστηκε γιά νά περάσει ν' ανέβει τήν έξωτερική σκάλα πού περνούσε μπρός από ένα απ' τὰ παράθυρα τού γραφείου, κι' από κεί νά κοιτάξει νά δει τί θά γινόταν.

Έκεί, πού καθόνταν τώρα βρέχονταν άγρια αυτό όμως δεν τόν έμελλε.

Άρκεϊ νά μάθαινε.

Δέν περίμενε πολύ.

Σέ λίγο ή πόρτα τού γραφείου άνοιξε, και κάποιος άγνωστος μπήκε. Ο Ντῶβεν δεν πρόφτασε νά δει τὰ χαρακτηριστικά του, γιατί φορούσε κατεβασμένο ως τὰ μάτια τό καπέλο του.

Γρήγορα, άφησε τόν κρυψώνα του, κι' έτρεξε στήν πόρτα, γιά νά μπει στο γραφείο και νά δει, τί ήθελε ό άγνωστος.

Δέν πρόφτασε...

Μιά τρομερή έκρηξη, σωστός σεισμός, έκανε τόν Ντῶβεν σχεδόν νά χάσει τήν ίσοροπία του. Μιά δυνατή λάμψη, και καπνός, καπνός...

Όταν ό Ντῶβεν συνήλθε λιγάκι από τό τίναγμα, πού δέχτηκε, και

άνοιξε τήν μικρή πόρτα, πούβγαζε στο γραφείο, ένα δλότελα άπροσδόγητο θέαμα τού παρουσιάστηκε.

Τό γραφείο ήταν έρειπωμένο : Μιά τρομερή έκρηξη είχε καταστρέψει τὰ πάντα.

Δέν έβλεπε κανείς παρά επιπλα άναποδογυρισμένα, σπασμένα,καμένα, ριγμένα χαρτιά.

Εύτυχώς, πού μόνο τό δωτάτιο εκείνο δέχτηκε τήν καταστροφή πού γιά τόν Ντῶβεν ήταν δλότελα άνεξήγητη.

"Άστραφτε στο μεταξύ αυτό και βρόνταγε τόσο, έξω, πού σίγουρα δεν θάκανε ιδιαίτερη εντύπωση στους νοικάρηδες αυτή ή έκρηξη πού θά τήν πέρασαν γιά κεραυνό.

Ο καπνός άρχισε νά διαλύεται.

Τό πρώτο πράγμα, πού μόρεσε κι' είδε ό νέος μόλις καθάρισε λιγάκι ή ατμόσφαιρα, ήταν τό σώμα ενός ψηλού άντρα, πεσμένου κάτω.

Σίγουρα ήταν ό άγνωστος, πού είχε μπει λίγη ώρα πριν.

Ο Ντῶβεν γονάτισε κοντά του. Ήταν πεθαμένος.

Ο νέος, δεν ήξερε τί νά κάνει. Κάθισε κοντά στο πτώμα, κι' έπιασε τό κεφάλι του με τὰ χέρια του.

"Αμα ξαναβρήκε λιγάκι τήν ψυχραιμία του, σκέφτηκε νά τόν ψάξει.

Ίσως νάβρισκε τίποτα, πού νά τόν κατατόπιζε.

Με φρίκη—δεν ήταν συνηθισμένος από τέτοια—μετακίνησε λίγο τό πτώμα, πού προξενούσε αηδία, με τό παραμορφωμένο του πρόσωπο και τὰ καμένα ρούχα του.

Στό στήθος του βρήκε ό Ντῶβεν ένα κομμάτι ξύλο μισοκαμένο. Ήταν από τό κουτί, πού είχε μέσα τὰ πούρα. Ξαφνικά μιá φωνή ξέφυγε απ' τό στόμα του. "Ενα πούρο ήταν πεσμένο στο πάτωμα, σαν νάχε ξεφύνει απ' τὰ χείλη τού θύματος. Κι' αυτό τό πούρο δεν ήταν σαν όλα τ' άλλα. Ήταν μιá μηχανή καταστροφής, μιá μπόμπα τέλεια, πού σαν τής άναβες τήν άκρη της, σκότωνε αυτόν, πού θά τό κάπνιζε κι' όποιον άκόμα ήταν κοντά του.

Κρύος ιδρώτας περιέχυνε τόν Ντῶβεν. Φτινά τήν γλύτωσε ! "Αν άναβε αυτός τό πούρο...

Έξακολούθησε νά ψάχνει στίς τσέπες τού άγνωστου, αλλά δεν βρήκε τίποτα ένδιαφέρον. Ένα κουτί τσιγάρα, έναν άναπτήρα, ένα μαντήλι χωρίς άρχικά, κάτι άλλα μικροπράγματα.

Στά τελευταία, βρήκε κάτι, πού τόν άφησε σκεφτικό...

Ήταν δυό ζάρια.

Τὰ ζάρια τού θανάτου

Μ' αυτά τὰ ζάρια δεν ήταν όπως τ' άλλα. Δεν είχαν λευκά σημάδια πάνω στο μαύρο φόντο όπως όλα τὰ ζάρια τού κόσμου.

Πάνω στο μαύρο φόντο και στήν θέση τών σημαδιών, ήτανε χαραγμένες νεκροκεφαλές.

Μικρές νεκροκεφαλές, πού έχαιναν παράδοξα.

Ο Ντῶβεν τάβαλε στήν τσέπη του.

— Ποιός ξέρει, ψιθύρισε. Κάποιος κάποτε, ίσως θυμηθεί πώς τάδε. Και τότε.

Ξαφνικά άκουσε τό θόρυβο τού άσανσέρ, και βγήκε στο διάδρομο κλείνοντας προσεχτικά τήν πόρτα τού γραφείου.

Ήταν ό προϊστάμενός του, ό Άλσοπ.

Ήταν όμως ένας Άλσοπ έξαγριωμένος έναντιον τού Ντῶβεν.

— Γιατί είσαι δῶ! ρώτησε άπότομα.

— Μά κύριε σ' αυτό τό γραφείο σάς βρίσκω πάντοτε !

— Τό ξέρω ! Μά τί σουλθε νά μου τηλεφωνήσεις ότι βρίσκεσαι στο γραφείο Νο 7 και νά κάνεις νά κουβαληθῶ εκεί μ' αυτή τήν βροχή ; Σοῦ χρειάζεται...

— Δεν τηλεφώνησα, κύριε. Ήρθα κατευθείαν από τό σταθμό έδῶ με ταξί.

— Δεν... Μά τότε ποιός ;

— Δεν ξέρω ποιός. Σας παρακαλῶ. Μην μπαίνετε.

Στάθηκε μπροστά στήν πόρτα γιά νά έμποδίσει τόν προϊστάμενό του νά μπη.

— Καλά είσαι Ντῶβεν ; τρελλάθηκες ;

— Άκούστε σας παρακαλῶ κύριε. Πριν μπήτε πρέπει νά σάς πῶ πώς μιá μπόμπα.

Σαν έάκουσε τήν λέξη μπόμπα, ό "Άλσοπ χλόμιασε ;

— Μπόμπα ; Στο γραφείο μου ; ρώτησε άνοιγοντας τήν πόρτα.

Ή εικόνα τής καταστροφής, πού περιγράψαμε, τόν έκανε νά σταματήσει στήν πόρτα διστακτικός.

Μά σαν είδε και τόν πεσμένο άνθρωπο χάμω, μεγάλες σταγόνες ιδρώτα φάνηκαν στο μέτωπό του.

— Τόν σκότωσες, Ντῶβεν ; ψιθύρισε. Γιατί τόν σκότωσες ;

— Δεν τόν σκότωσα εγώ κύριε. Με λίγα λόγια τού διηγήθηκε όσα είδε.

Ο "Άλσοπ τόν άκουσε προσεχτικά.

— Πρώτα πρώτα πρέπει νά τηλεφωνήσουμε στήν άστυνομία, είπε.

Όταν άφησε τό άκουστικό, φαινόταν πιό ήσυχος.

— Πρέπει νά σοῦ μιλήσω, Ντῶβεν, είπε. Ή αλήθεια ήταν, πώς σε χρειά-

ζομε. Σε χρειαζομε περισσότερο από ποτέ. Και μόνο σε σένα έχω έμπιστοσύνη, Ντῶβεν, ή ζωή μου, ή υπόληψή μου, βρίσκεται σε κίνδυνο.



Μιά ὥρ' αργότερα, ό "Άλσοπ και ό Ντῶβεν ήτανε στο γραφείο Νο 1 τού επιχειρηματία.

Ή άστυνομία είχε πάει στο γραφείο Νο 10, και ό Ντῶβεν με μεγάλη έκπληξη, άκουσε τόν προϊστάμενό του νά καταθέτει πώς ή βόμβα τού γραφείου του, ήτανε μιá συνέχεια τού έξοντωτικού πολέμου, πού τόν κύρηξαν άγνωστοί του κακοποιοί.

Γιατί όσον καιρό έλειπε ό Ντῶβεν, είχαν βομβαρδίσει δύο από τὰ έξοντωτικά θέατρα τού "Άλσοπ.

Σαν βρέθηκε μόνος του με τόν προϊστάμενό του, τού είπε :

— Είπατε, πώς σάς κήρυξαν πόλεμο έξοντωσῶς μερικοί κακοποιοί. Αυτοί σίγουρα θέλουν νά σάς εκβιάσουν. Άλλά πάνω σε τί ; Για ποιό λόγο ; Δεν τόπατε στήν άστυνομία ;

— Δυστυχώς νεαρέ μου φίλε, δεν μπορῶ νά τό πῶ. Κι' αυτό είναι τό μεγάλο δυστύχημα.

— Πάντως δεν αφήσατε έτσι στήν τύχη τήν αυτὴν υπόθεση.

— Όχι. Ο Νταίηβ Κέλμπορν άνάλαβε. Άλλά δεν μπορῶ νά πῶ πώς τοῦχα άπόλυτη έμπιστοσύνη. Είμαι εὔχαριστῆμένος πού γύρισες Ντῶβεν !

Ο νεαρός ντέκετιβ, έμεινε λίγην ώρα σκεπτικός, κι' ύστερα είπε :

— Για νά πετύχουμε όμως κύριε, δεν νομίζετε, πώς πρέπει νά μου πείτε, όσα δεν είπατε στήν άστυνομία ;

— Και βέβαια θά στά πῶ. Πρόσεξε καλά σ' αυτά, πού θ' άκούσεις. Ξέρεις Ντῶβεν πώς δεν ήμουν πάντα πλούσιος. Πώς πέρασα έποχές σκληρής, φτώχειας. Άνέχεια. Ήμουνα ένα χαμίνι άσημένιο δολομόναχο στο δρόμο τής Νέας Υόρκης. Γνωρίστηκα με κάθε λογής ανθρώπους. Αυτοί φυσικά δεν είχαν τήν τιμιότητα γιά μεγαλύτερη άρετή. Γένηκα ένας απ' αυτούς. «Δούλευα» μαζί τους. Με λίγα λόγια Ντῶβεν, καταδικάστηκα σε πέντε χρόνια φυλακή γιά διάρρηξη.

— Και κάνατε δολόκληρη τήν ποινή σας ;

— Όλόκληρη ! Μά κανείς δεν τό ξέρει... Φαίνεται πώς μερικά χαρτιά, πού ξαναθυμίζουν όλη αυτὴν τήν υπόθεση είχανε κλέψει μερικοί, πού μ' εκβιάζουν. Παρουσιάστηκε κάποιος μιá μέρα, και μου ζήτησε εκατό χιλιάδες δολάρια γιά νά μην παραδώ-

σει στην δημοσιότητα αυτά τα χαρτιά... τον έδωξα με τις κλωτσιές.

Ύστερα από λίγες μέρες τινάξανε στον αέρα με μία μπόμπα ένα από τα θεατρά μου: Ύστερα απ' αυτό μου ζήτησαν διακόσιες χιλιάδες δολάρια.

Πάλι έκαναν τον κουφό και τινάξαν στον αέρα άλλο θέατρο. Τώρα μου ζητάνε τριακόσιες χιλιάδες και με απειλούν πως όσο δεν πληρώνω, θα καταστρέφουν τα θεατρά μου, και θα μεγαλώνουν το ποσό κατά εκατό χιλιάδες. Δεν ξέρω, τι να κάνω!

— Φυσικά κύριε, δεν θα πληρώσετε!

— Αυτό θέλω κι' εγώ. Άλλα για έμπα στην θέση μου! Πώς ν' αφήσω στην δημοσιότητα αυτά τα χαρτιά! Η τιμή μου κρέμεται από μία κλωστή. Πρέπει να με σώσεις Ντόβεν! Αν πετύχης και μου φέρης αυτά τα χαρτιά, θα πάρεις εσύ τις εκατό χιλιάδες δολάρια, και θα μπορέσεις να γίνεις ο πιο σπουδαίος ντέτεκτιβ της Νέας Υόρκης.

— Και χωρίς τα λεφτά, κύριε θάκανα για σάς, ότι μπορώ! Είπε σοβαρά ο νέος.

Ο "Άλσοπ τούσφιξε το χέρι.

— Τώρα καταλαβαίνω, πως κι' η ζωή μου βρίσκεται σε κίνδυνο. Νά! Έκείνη ή μπόμπα στο πούρο. Αυτή προοριζόταν για μένα.

— Όχι κύριε "Άλσοπ είπες ο Ντόβεν σοβαρά. Θυμηθείτε το τηλεφώνημα που σάς απομάκρυνε από το γραφείο σας. Η βόμβα προοριζόταν για όποιον θαμπάνε στις έπτά κεί μέσα.

— Μ' άλλα λόγια για σένα.

— Είναι το πιο πιθανό. Συχνά παίρνω πούρα από το κουτί σας. Αυτός ο κάποιος, που κανόνισε όλα έτσι ωραία, ήξερε καλά τις συνήθειες μου! Ξέρετε τ' όνομα και την διεύθυνση του έκβιαστή σας;

— Ναί. Λέγεται Τζίμ Σπρίντλερ, και κάθεται στον έκτο δρόμο της έβδομης λεωφόρου. Αριθμός είκοσιπέντε.

Έκείνη τη στιγμή, το τηλέφωνο χτύπησε.

Ο Ντόβεν πήρε το ακουστικό:

— Ο κύριος "Άλσοπ παρακαλώ; Άκουσε μία γυναικεία φωνή.

— Σας ζητούν! Είπε ο Ντόβεν στον προϊστάμενό του.

— Τηλεφώνησε σ' εμένα Ντόβεν.

— Άλλό, έκανε ο νέος. Εγώ είμαι ο κύριος "Άλσοπ, τι με θέλετε;

Τότε ο έκπληκτος Ντόβεν άκουσε τις πιο χειρότερες βρισιές που υπήρχαν στην Έγγλέζικη γλώσσα, και στην Αμερικάνικη διάλεκτο.

Και φαίνεται, πως αυτές οι βρισιές ήτανε άτελειωτες, κι' ο Ντόβεν κάθησε με το ακουστικό στ' αυτό αρκετά λεπτά πριν καταφέρει να μιλήσει.

— Τελειώσατε κυρία μου; Είπε τέλος. Μπορώ να μάθω σε τι όφειλω την τιμή;

— Και ρωτάς, δολοφόνε! Άληθής! συνέχισε η έξαλη φωνή της γυναίκας. Τι σου κάνε ο Χάρυ Ντίλ και τον σκότωσες;

— Ποιος Χάρυ Ντίλ; Δεν το ξέρω!

— Αυτός, που βρέθηκε σκοτωμένος στο δέκατο γραφείο σου κακούργε!

— Χάρυ Ντίλ λέγονταν; Λυπούμεθα μ' αυτόν τον ξέραμε.

— Η άστυνομία με ειδοποίησε, πως βρέθηκε σκοτωμένος! Μ' έμαθα, πως σ' εμένα την σκότωσες, κακούργε "Άλσοπ.

Μία ξαφνική ιδέα πέρασε από το μυαλό του Ντόβεν.

— Άκούστε, κυρία. Αν θέλετε μπορούμε να διαφωτίσουμε μαζί αυτό το ζήτημα. Θ' ας στείλω τον άνθρωπό μας στον Ντόβεν, που έτυχε να ναι μπροστά εκείνη την ώρα! Μόνο να μου πείτε ποιά κάθεστε!

— Κάθομαι στον έκτο δρόμο της έβδομης λεωφόρου. Αριθμός δέκα.

Ο Ντόβεν άφησε το ακουστικό.

Μ' ένα συμπάρο δυο τρυγόνια! Είπε. Θ' πάω στην σινιόρα πρώτα, κι' από κεί στον έκβιαστή σας.

— Σέ πόσον καιρό λέτε ν' αχω τα χαρτιά ρώτησε ο "Άλσοπ.

— Σέ σαρανταοχτώ ώρες!

Ο "Άλσοπ πετάχτηκε!

— Σαραντοχτώ ώρες; Ο Κέλμπορν μοή ζήτησε ένα μήνα!

— Ο Κέλμπορν είναι ένας έξυπνος ντέτεκτιβ, κύριε.

— Αχ και να το κατάφερνες, Ντόβεν! Σούπε αυτή η γυναίκα τ' όνομά της!

— Έλση Κλίντον, κύριε. Εγώ φεύγω. Αντίο!

Ο "Αρών "Άλσοπ τον άκουσε να κατρακυλάει τις σκάλες, και κούνησε το κεφάλι του.

— Είναι τρελλός, σκέφτηκε. Κι' όμως τούχω μία έμπιστοσύνη άπεριόριστη! Γιατί τάχα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΦΑΒΟΡΙΤΕΣ

Η βροχή εξακολουθούσε. Ο Ντόβεν πήρε ένα ταξί, και πήγε στο δρόμο της Έλση Κλίντον.

Μέσα στο μισόφωτο έψαξε και βρήκε τον αριθμό. Ήταν ένα σπίτι γκρίζο, παλιό, εργατική πολυκατοικία υάλον. Το πλαϊνό σπίτι είχε μία ταμπέλα: «Ενοικιάζονται δωμάτια για μία νύχτα».

Αφού κοίταξε το μέρος ο Ντόβεν, έκανε μεταβολή. Είχε δει στη γωνιά του δρόμου ένα μικρό μπάρ, και σκέφτηκε πως ένα διπλό ούτκι πριν κάνει, ότι θα κάνει εκείνο το βράδυ, δεν θάταν κακό.

Το μπάρ ήταν σχεδόν άδειο. Ένας μεθυσμένος σε μία γωνιά, μονομιάς γούσε.

Ο άστυνομικός, κάθισε σ' ένα τραπέζι κι' άρχισε να σκέφτεται πως ο σκοτωμένος θάταν έραστής αυτής της Έλση.

Ο Ντόβεν ήθελε να την δει, γιατί ήξερε πόσο μία εξαγριωμένη για το θάνατο του αγαπημένου της γυναίκα, θα μπορούσε να φανεί χρήσιμη.

Κείνη τη στιγμή ο μεθυσμένος του μπάρ, έκανε να σηκωθεί, κι' έπεσε χάρω.

— Αϊ νύτροφε! τούπε ο μαγαζάτορας. Έδω θ' περάσεις την νύχτα; Το μαγαζί δεν είναι άσυλο.

— Νά σε πάρει ο διάβολος! ούρλιαξε ο μεθυσμένος πουχε κόκκινες φαβρίτες σαν Πρώσος στρατηγός. Εγώ στο άσυλο; Εγώ έχω λεφτά, σπίτι δεν έχω!

Κατάφερε να σηκωθεί, στυλώθηκε απειλητικά απέναντι στο Ντόβεν σαν νάταν αυτός υπεύθυνος, και επανέλαβε:

— Σπίτι δεν έχω! Γι' άπόψε! Κατάλαβε;

— Αν δεν είσαι τύφλα έντελως, άπάντησε ήσυχά ο Ντόβεν πήγαινε δώ άπέναντι, στον αριθμό οχτώ. Νοικιάζουνε δωμάτια με την νύχτα.

— Οχτώ... είπες φίλε; Οχτώ; Νά σε φιλήσω... Πάω.

Τρικλίζοντας ο μεθυσμένος έφυγε. Πρόσεξε μην χτυπήσης στον αριθμό 8 και βρής τον μπελά σου! του φώναξε γελώντας ο Ντόβεν.

Πέρασαν μερικά λεπτά, κι' ο άστυνομικός σηκώθηκε για να πληρώσει, όταν μία ξαφνική δημοβροντία, τον έκανε να μείνει με τα λεπτά στο χέρι.

— Τι ήτανε αυτό; ρώτησε τον καταστηματάρχη.

— Κάποιο λάστιχο θάσπασε, κύριε! είπε αυτός άδιάφορα. Λάστιχο αυτοκινήτου! Αυτά γίνονται συχνά.

Στον αριθμό δέκα που χτύπησε ο Ντόβεν, κανένας δεν του άνοιξε. Κάθισε λίγα λεπτά, και ξαναχτύπησε. Πάλι κανένας.

Ο άστυνομικός άισθάνθηκε μία περίεργη στενοχώρια.

Ο δρόμος με τα μουντά του παλιόσπιτα ήτανε έρημος σαν νάταν δρόμος μιάς νεκρούπολης.

Όσο καιρό έπαινε στο σπίτι, είχε τα φώτα του σβυσμένα. Μόνο το μπάρ, στην έκρη, έβγαζε στο δρόμο το συσπόμενο φως των ηλεκτρικών του.

Πολλές φορές παρόμοιους κρότους και ήξερε αρκετά καλά, πως δεν ήταν λάστιχο αυτοκινήτου.

Έβγαλε από την τσέπη του μερικά κλειδιά, και τα δοκίμασε στην σάπια ξώπορτα.

Κάποιο από αυτά την άνοιξε. Όταν μπήκε μέσα, μία μυρουδιά μούχλας τον έπιασε από τον λαιμό. Το σπίτι φαινόταν από χρόνια άκατοίκητο.

Ο Ντόβεν χάιδεψε το ρεβόλβερ στην τσέπη του κι' αυτό τούδωσε θάρος.

Με το ηλεκτρικό του φανάρι έφεξε μπροστά του, όταν ξαφνικά ένας μαύρος όγκος πεσμένος στο πάτωμα τον σταμάτησε.

Ήταν το σώμα ενός ανθρώπου.

Ο Ντόβεν πλησίασε με προφύλαξη κι' έσκυψε επάνω του. Ήταν πεσμένος μπρούμυτα, κι' ο Ντόβεν του γύρισε το πρόσωπο να δει ποιός είναι.

Μία κραυγή φρίκης έέφυγε από τα χείλια του. Ήταν ο μεθυσμένος του μπάρ, ο άνθρωπος με της κόκκινες φαβρίτες.

Άμέσως κατάλαβε, τι θα συνέβηκε.

Ο μεθυσμένος έκανε λάθος στον αριθμό. Αντίς για το νούμερο οχτώ, χτύπησε στο νούμερο δέκα. Αυτοί του δέκα, θ' άν πήραν για τον Ντόβεν και τον σκότωσαν.

Ήταν ο δεύτερος που εξαγόραζε με την ζωή του την ζωή του Ντόβεν.

— Νά δούμε ως πού θ' πάει αυτή η δουλειά ψιθύρισε ο άστυνομικός! Τι διάβολο! Δεν θ' βρίσκεται πάντα κάποιος να δέχεται το θάνατο για λογαριασμό μου!

Ερέυνησε προσεχτικά όλο το σπίτι

άλλα δὲν βρῆκε τίποτα πού νά τόν διαφωτίσει.

Φαινόταν ἄδειο.

Ξαναγύρισε στήν πόρτα κοίταξε ἀκόμα μιὰ φορά τὸ πτώμα, κι' ἔπειτα, ἀφοῦ συλλογίστηκε πῶς τοῦμειναν πολλὰ νά κάνει ἀκόμα, κοίταξε γιὰ μιὰ φορά ἀκόμη τὰ ὄπλα του, καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν διεύθυνση, πού τοῦχε δώσει ὁ προϊστάμενός του.

Φυσικά, ἦτανε ἀστείον νά ξέρεи κανεὶς, πού κάθεται ὁ ἄνθρωπος, πού τὸν ἐκβιάζει.

Μὰ ὁ Σπάιντερ ἤξερε καλὰ πῶς ὁ "Ἀλσοπ δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νά ἐπιχειρήσει κάτι ἐναντίον του, ἀφοῦ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη ἐκείνος θὰ μπορούσε νά παραδώσει τὰ ἀτιμωτικά χαρτιά στὴν δημοσιότητα.

Σὰν βρέθηκε στὸ δρόμο, στὸ πρῶτο αὐτόματο τηλέφωνο πού βρῆκε, μῆκε καὶ κάλεσε τὴν ἀστυνομία.

Δὲν τοὺς εἶπε πολλὰ τοὺς εἰδοποίησε, πῶς στὸν ἀριθμὸ τὰδε τῆς ὁδοῦ τὰδε, βρισκόταν ἕνας σκοτωμένος.



Τὸ σπίτι τοῦ Σπάιντερ, δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἀπ' ὅ,τι.

Ἦταν χτισμένο μὲ κόκκινα τούβλα καὶ στὴν ἐξώπορτα εἶχε τ' ὄνομα τοῦ ἐκβιαστή.

Ἡρεμὸς ὁ Ντῶβεν, χτύπησε τὸ κουδούνι.

Τοῦ ἀνοίξε ἕνας νεαρὸς μὲ τὸ δεξιὸ χέρι στὴν τσέπη.

— Τί θέλετε; ρώτησε.

— Νὰ σὰς δώσω αὐτὸ, εἶπε ὁ Ντῶβεν, δεινόντάς του μιὰ ἐφημερίδα, πούτuche νάχει στὴν τσέπη του.

Ὁ νέος, ἔκανε τὸ κίνημα, πού περιμένε ὁ Ντῶβεν.

Ἐβγαλε τὸ χέρι ἀπὸ τὴν τσέπη, κι' ἔκανε νὰ πάρει τὴν ἐφημερίδα.

Μὰ ζαφνικά κατάλαβε τὸ ὅλο, βλαστήμησε, κι' ἔκανε νὰ πάρει κάτι ἀπ' τὴν δεξιά τσέπη, πού τόσο ἀστοχὰ ἄφησε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως; Τὸ χέρι του ἀπάντησε τὸ χέρι τοῦ Ντῶβεν, πού πιδ γρήγορος ἀπ' αὐτὸν, πρόφτασε νὰ τοῦ πάρει τὸ ὄπλο του.

— Ποιὸς διόλοος εἶσαι; ρώτησε ὁ νέος ἔξω φρεϊῶν.

— Σιγά, σιγά, μικρὲ μου! Μὴν ξεχνᾷς πῶς εἶμαι ὀπλισμένος καὶ πῶς ἐσὺ δὲν εἶσαι. Θέλω ἀπλούστατα νὰ μοῦ πεις, πού μπορῶ νὰ συναντήσω τὸν Σπάιντερ.

— Στὸ διάβολο θὰ τὸν συναντήσεις! μούγκρισε ὁ ἄλλος.

— Πολλὲς σχέσεις θάχεις μαζί του

γιὰ νὰ τὸν ἀναφέρεις τέτοια ὥρα! Μὰ ἔγνοια σου! Ἄς τὸν βρῶ μόνος μου!

Καὶ ὁ Ντῶβεν, δίνοντας μιὰ γροθιά στὸν νεαρὸ πού τὸν ἔκανε νὰ κυλήσει στὸ πάτωμα, προχώρησε στὸ σπίτι, βρῆκε μιὰ σκάλα, καὶ τὴν ἀνέβηκε.

Βρέθηκε σ' ἕνα στενὸ διάδρομο, πούχε δυὸ πόρτες δεξιά, καὶ μιὰ ἀριστερά.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς δισταχτικὸς χωρὶς νὰ ξαίρει ποιά ν' ἀνοίξει, καὶ ξαφνικά ἕνα σκληρὸ, παγωμένο ἀγγιγμα τὸν ἔκανε νὰ ριγῇ.

Γιατὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβει, πῶς κάποιος εἶχε ἀκουμπήσει μιὰ κἀνη ρεβόλβερ στὸ πλῶ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του.

Γύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι, κι' ἀντίκρουσε ἕναν ψηλὸν ἄντρα μὲ πράσινα σκληρὰ μάτια, πού τὸν κοίταζε μὲ κακία.

— Μπορῶ νὰ μάθω, τί θέλεις; ρώτησε μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ἀπορεῖς πῶς σὲ πλησίασα ἀθόρυβα; Ξέρω νὰ περπατῶ πιδ ἀθόρυβα ἀπὸ σένα σπιγούνε!

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ μιλάω στὸν κύριο Σπάιντερ; Χαίρω! Ὅπως καὶ σεῖς χαίρετε σίγουρα! εἶπε ὁ Ντῶβεν ἡσυχᾶ.

Μὰ ὁ ἄλλος ἄκουγε ὅλ' αὐτὰ χωρὶς κανὲν νὰ θυμώσει.

— Ἄσε τίς σαχλαμάρες! τοῦ εἶπε. Κι' ἐξηγήσου! τί ἤθελες σπῆτι μου; Ποιὸν γυρεύεις;

Τὸ ἀνυπόμονο χέρι του χάιδευε τὴν σκανδάλη, σὰν νὰ βιαζόνταν.

Τὸ αἷμα τοῦ Ντῶβεν ἄρχισε νὰ κυκλοφορεῖ πιδ γρήγορα. Ἡ ἀγωνία τοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμό.

Ὁ ἐκβιαστής ἔκανε νόημα στὸν Ντῶβεν νὰ τὸν ἀκολουθήσει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια.

Ἐκεῖ, κλείδωσε προσεχτικὰ τὴν πόρτα, καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρο.

Ὁ Ντῶβεν παρατήρησε πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἕνα μισαδαιανὸ μπουκάλι οὐίσκι, κι' ἕνα ποτήρι.

Ὁ ἐκβιαστής ἦτανε μισομεθυμένος. Μόλις τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ Ντῶβεν, ἔβαλε σ' ἐκτέλεση ἕνα σχέδιο, πού τοῦρθε ξαφνικά στὸ νοῦ του.

Ἐκανε ἕνα κίνημα, σὰν γιὰ νὰ πάρει κάτι ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Πάνω τὰ χέρια, οὐρλιαξε ὁ Σπάιντερ.

Ὁ Ντῶβεν τὰ σήκωσε σὰν νὰ κρυβε κάτι μέσα στὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ.

— Τί κρύβεις μέσ' αὐτοῦ;

Καμμιὰ ἀπάσθηση.

Τρικλίζοντας ὁ Σπάιντερ πλησίασε. Τότε ἡ σφιγμένη γροθιά τοῦ Ντῶβεν, ἔπεσε βαρεῖα στὸ κρανίον του.

Πρόφτασε νὰ πυροβολήσει, μὰ ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸν τοῖχο.

Τὸ πιστόλι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του, κι' ἔκανε μερικὰ μεθυσμένα βήματα.

Ὁ Ντῶβεν, πρόφτασε καὶ τάρπαξε: τὸ κόλλο εἶχε πετύχει.

— Καὶ τώρα, φιλαράκο μου, ἔχει ἄλλος τὸ πρόσταγμα, εἶπε.

Ὁ ἄλλος τὸν κοίταξε μὲ λύσσα.

— Θέλω νὰ μοῦ πεις, συνέχισε ὁ Ντῶβεν σοβαρὸς γιὰ ποιὸ λόγο θέλεις νὰ μὲ σκοτώσεις! Εἶναι ἡ δευτέρη φορά πού τὴ γλυτώνω ἀπὸψε! Δώσε μου τοῦλάχιστον μιὰ ἐξήγηση.

— Νὰ σὲ σκοτώσω; Ἐγώ; Μὰ οὔτε ξέρω ποιὸς εἶσαι!

— "Αἰ θέλεις κι' ἐξηγήσεις! Εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ντέκτιβ τοῦ "Ἀλσοπ. Ἐκείνου πού τίναξες στὸν ἀέρα τὰ θέατρα του.

Ὁ ἄνθρωπος ἔκανε «ναί» μὲ τὸ κεφάλι.

— Λοιπὸν ἀπόψε ἀντὶς γιὰ μένα, σκοτώθηκε κάποιος ἄλλος ἀπ' τὴν μπόμπα τοῦ γραφείου.

Μὰ τώρα ὁ Σπάιντερ ἐξαγριώθηκε.

— Μπόμπα; Ἀπόψε; Στὸ γραφεῖο τοῦ "Ἀλσοπ; Ἰδέα δὲν ἔχω.

— Ἡ λέξ ἀνοησίες Σπάιντερ!

— Αἰ λοιπὸν ναί. Ἐγὼ ρίχνω μπόμπες στὰ θέατρα του! Καὶ θὰ τὰ κάψω ὅλα ὥς πού νὰ πληρώσει. Μὰ γιὰ τὴν ἀποψινὴ μπόμπα τοῦ γραφείου δὲν ἔχω ἰδέα!

Μιλοῦσε μὲ τόσο θυμὸ, πού ὁ Ντῶβεν τὸν πίστεψε.

Μὰ πάλι, ποιὸς εἶχε συμφέρον νὰ τὸν σκοτώσει;

Μὲ λίγα λόγια διηγήθηκε τοῦ Σπάιντερ ὅλα ὅσα γινῆκανε κείνο τὸ βράδυ. Ὁ Σπάιντερ ὀρκίστηκε σ' ὅλους τοὺς διαβόλους, πῶς δὲν ἤξερε τίποτα.

— Αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε ὁ Ντῶβεν. Ἐγὼ κυρίως ἦρθα γιὰ τὰ χαρτιά. Καὶ δὲν θὰ φύγω πρὶν τὰ πάρω!

— Νὰ πᾶς στὸ διάολο! οὐρλιαξε ὁ Σπάιντερ.

— Καλὴ ἰδέα! Μὲ τὰ χαρτιά ὅμως! Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐσὺ θὰ πᾶς σὲ τριάντα δευτερόλεπτα ἂν δὲν ἀποφασίσεις νὰ μιλήσεις.

— Δὲν τᾶχω τὰ χαρτιά! Οὔτε τᾶχω, οὔτε τὰδα! Ἄλλος τᾶχει! ψιθύρισε ὁ ἄνθρωπος, βλέποντας τὸν Ντῶβεν ἀποφασισμένον νὰ τραβήξει.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἔπεισαν τὸν Ντῶβεν, πῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Ὡστόσο εἶπε εἰρωνικά:

— Ἄν νομίζεις πῶς ἐγὼ τὰ χάφτω αὐτὰ, σὲ γελάσανε. Κορόϊδο σου δὲν θὰ γίνω! Τὸ πιστόλι μου ἔχει ἔξη

σφαῖρες, καὶ μιὰ μοῦ φτάνει γιὰ νὰ σὲ κανονίσω!

Προχώρησε ἕνα βῆμα πιδ κοντὰ στὸν Σπάιντερ.

Ὁ κακοῦργος ὑποχώρησε, μὲ φανερὴ φρίκη.

— Σ' ὀρκίζομαι, πῶς λέω ἀλήθεια. Πρῶτα τὸν Χίμεϋ. Δὲν τᾶχουμε μεῖς τὰ χαρτιά. Ἄλλος τᾶχει. Δουλεύουμε συντροφικά.

— Λὲς ψέμματα!

— Λέω ἀλήθεια. Ἐγὼ ἔκανα τίς μπόμπες, πού σκάσανε στὰ θέατρα τοῦ "Ἀλσοπ. Μὲ τὸν Χίμεϋ τίς πετάξαμε! Μὰ τὴν μπόμπα τὴ σημερινή, πού σκότωσε ἄνθρωπο οὗτο γραφεῖο τοῦ "Ἀλσοπ, δὲν τὴν ἔφτιασα ἐγώ. Οὔτε ξέρω τίποτα.

— Ὁ σύντροφός σου ὅμως;

Ὁ Σπάιντερ σκέφτηκε λίγες στιγμὲς.

— Τὸν κανάγια! ἔχει γούστο νὰ μᾶς πούλησε!

— Ἄκου Σπάιντερ, εἶπε ὁ Ντῶβεν σοβαρὰ. Ἄν δουλεύεις συντροφικά μὲ κάποιον, πὲς μου τ' ὄνομά του, κι' ἐγὼ θὰ διαλύσω τὴν ἐταιρία... χωρὶς νὰ πληρώσεις ἀποζημίωση.

— Σκότωσέ με! τ' ὄνομά του δὲν θὰ τὸ μάθεις.

— Θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ.. τώρα, ποιὸς ἔχει τὰ χαρτιά; Αὐτός;

— Ὁχι... Μιὰ γυναίκα!

— Γυναίκα;

Ὁ Ντῶβεν θυμήθηκε τὴν γυναικεῖα φωνὴ τοῦ τηλεφώνου, καὶ τὴ θανάσιμη παγίδα, πού τοῦχαν στήσει.

Ἦταν ἄραγε ἡ ἴδια γυναίκα;

— Πῶς τὴ λένε; Πού κάθεται; ρώτησε.

Ὁ Σπάιντερ ἔσφιξε τὰ χεῖλη του. Μὰ εἶδε τὰ γαλάζια μάτια τοῦ Ντῶβεν νὰ λάμπουν τρομερὰ.

Εἶδε τὴν μαῦρη κἀνη τοῦ ὄπλου, ἔτοιμη νὰ ξεράσει τὸν θάνατο.

Καὶ πάγωσε.

— Ἐδῶ κοντὰ κάθεται... ψιθύρισε. Στὸν ἀριθμὸ...

Οἱ λέξεις στάθηκαν στὸ λαιμό του. Ἐνστικτὰ ὁ Ντῶβεν κατάλαβε, πῶς κάτι γινόταν πλῶ του.

Γύρισε λιγάκι. Κάποιος εἶχε βάλει ἕνα κλειδί κι' ἀνοίγε σιγὰ ἀπ' ἔξω τὴν κλειδωμένη πόρτα.



Ὁ ἄνθρωπος πού μῆκε δὲν ἔδειξε διόλου ἐκπληξή γι' αὐτὸ, πού ἔβλεπε.

Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλὸς ὅσο σχεδὸν κι' ὁ Ντῶβεν.

Μὰ στὰ μάτια του εἶχε κάτι ἀφάνταστα σκληρὸ, πού ἔδειχνε πῶς δὲν θὰ δίσταζε καθόλου νὰ τραβήξει ἂν

μπροστά στην κνήμη του δπλου του, βρισκόταν κάποιος, που του έφραζε το δρόμο.

— Δέν έπρεπε νά μπεις τόσο σιγά Κέλμπορν! είπε ο Ντῶβεν ήσυχα. Μπορούσε νά σου τρυπούσα την δμορφή καινούρια σου γραββάτα.

— Εύτυχῶς ή δυστυχῶς δέν τῶκανες Ντῶβεν.

Ο άνθρωπος που μπήκε, ήταν ο Κέλμπορν.

Ο πρώτος ντέτεκτιβ του Άλσοπ. Από πίσω του έρχόταν ο νεαρός, έκείνος που κύλησε στο πάτωμα με την γροθιά του Ντῶβεν.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ Κέλμπορν;
— Ακολούθησα τὰ ίχνη που ἀκολούθησες, καί που φυσικά με φέρανε ἐδῶ... Δυστυχῶς με πρόλαβες τὰ πήρες τὰ χαρτιά;

Η φωνή του είχε ένα ελαφρὰ εἶρω νικό τόνο.

Φυσικά ή ἐξαιρετική εὖνοια που ἔδειχνε ο Άλσοπ στὸν Ντῶβεν, δέν μπορούσε νά ἐνθουσιάζει τὸν ντέτεκτιβ.

— Άν πήρα τὰ χαρτιά; Όχι ἀκόμα Κέλμπορν!

— Μὰ δέν θ' ἀργήσει! Ἔννοια σου! ἔξω ποιὸς τάχει.

— Ἐξέρω περισσότερα παρ' ὅσα φαντάζεσαι!

Τὰ σκληρά μάτια του ντέτεκτιβ, καρφώθηκαν στὸν Σπάιντερ.

Μὰ αὐτὸς οὐρλιάζε:

— Νά με πάρει ὁ διάβολος, ἂν ἔβγαλε λέξη ἀπὸ μένα! Τίποτα δέν σοῦ εἶπα σπιγούνε! Πουλημένε!

— Ἐχεις δίκιο. Σοῦ ζητῶ συγνώμη, κύριε Σπάιντερ.

— Δέν μοῖνες σπουδαῖα πράματα. Μάλλον ἀνακάλυψα σπουδαῖα πράματα μοναχός μου! Μπορῶ Κέλμπορν νά σέ ξαναρωτήσω γιατί ἦλθες;

— Γιατί ὁ Ἀαρὼν Ἀλσοπ, μοῦ ἀνέθεσε αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Γιατί δέν ἔλαβα καμμιά διαταγή. Πού νά με ἀνακαλεῖ, καί γιατί δέν ἤξερα πῶς εἶχα ἐπιθεωρητὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου!

— Λοιπὸν τώρα, πού τῶμαθες, ὁ ἐπιθεωρὴς μπορεῖ νά σ' ἐρωτήσει κάτι; Πού ἤσουν κι' εἶναι τὰ ρούχα σου τόσο σκονισμένα; Μπορούσες νά βουρτσίσῃς λιγάκι. Μήπως τριγυρίζεις σέ τίποτα ἀδειανὰ σπεία;

Ο Κέλμπορν ἀπάντησε θυμωμένα.

— Ἀς ἀφήσωμε τίς ἀνοησίες. Ἀφοῦ ἀνέλαβες αὐτὴν τὴν δουλειά, ξεμπερδεψέ την! Στὴν χαρίζω! Θὰ πάω σήμερα νά ὑποβάλω τὴν παραίτησή μου στὸν Ἀλσοπ. Γιά ἓνα μονάχα πράμα ἀπορῶ. Γιά τὴν βλακεία σου. Ο Σπὰ-

ιντερ, ἔδωσε ὄνομα καί διεύθυνση. Δέν σοῦκοψε νά καταλάβεις πῶς θάχε πάρει τέτοια μέτρα, πού ὁ πρώτος τυχὸν μπράβος τοῦ Ἀλσοπ νά μὴ μπορεῖ μ' ἓνα πιστόλι νά τοῦ πάρει τὰ χαρτιά;

— Αὐτὸς εἶναι δικός μου λογοριασμός, καί, δική μου μέθοδος. Ὑποσχέθηκα στὸν Ἀλσοπ νά τοῦ πάω τὰ χαρτιά σὲ σαρανταοχτῶ ὥρες! Μπρός παιδιά, γύρισε κι' εἶπε στοὺς δυὸ ἄλλους. Τὰ κατέλασας, καί πᾶμε!

— Νά πᾶμε ποῦ; ρώτησε ὁ Σπάιντερ.
— Στὴν ἀστυνομία! Ποῦ ἄλλοῦ; Θέλω νά σᾶς δῶ στὸ φρέσκο. Λοιπὸν μπρός.

Ο Κέλμπορν χλώμιασε ἀπὸ θυμὸ.
— Εἶσαι στὰ καλά σου Ντῶβεν ἢ τρελλάθηκες;

— Σῶπα: ἔχω δική μου μέθοδο. Ἀπῶψε αὐτοὶ οἱ δύο πρέπει νά κοιμηθοῦνε κλειδωμένοι. Νά τοὺς μάθω γὰ νά ρίχνουν μπόμπες! Ὅσο γιὰ τὴν ἀστυνομία, δέν θὰ κοπιᾶσαι καί πολὺ νά βρεῖ τίς μπόμπες ποὺ ναίκαρυμμένες δῶ μέσα... Λοιπὸν; τί λέτε παιδιά; Ἐρχόσαστε;

— Θὰ μοῦ τὰ πληρώσεις, οὐρλιάζε ὁ Σπάιντερ.

Ξαφνικά ὁ Κέλμπορν μπήκε στὴ μέση.

— Αἱ ὄχι δά! Πάει πολὺ Ντῶβεν. Ἀνάλαβα αὐτὴν τὴν ὑπόθεση, κουράστηκα, δούλεψα. Δέν θάρθεις ἐσὺ νά μοῦ τὰ χαλάσεις ὅλα.

Μὰ ὁ Ντῶβεν τὸν κοίταξε στὰ μάτια, καί ἀπότομα.

— Μακρυνὰ τὰ χέρια ἀπ' τίς τσέπες Κέλμπορν! Καί τραβήξου, ἀπ' τὴν μέση, γιατί δέν τόχω τίποτα νά φυτέψω μιά σφαῖρα στὸ σῶφ σου κεφάλι.

— Δέν καταλαβαίνω, τί θέλεις νά πείς Ντῶβεν!

— Ἀκριβῶς ὅτι εἶπα! Τραβήξου. Ἀντίς νά μιλάς καλλίτερα νά τινάζεις τὴν σκόνη ἀπ' τὰ ρούχα σου! Κατάλαβες.

Ἦταν τόσο ἀπασχολημένος στὴν λογομαχία του με τὸν ντέτεκτιβ, πού δέν κατάλαβε ἀμέσως κάποιον τρίτο πρόσωπο, πού μπήκε στὸ δωμάτιο.

Ξαφνικά μιά σκληρὴ γυναικεία φωνή, εἶπε.

— Ἀσε τὸ ὕπλο, εἶδε· ἡ σέ καθάρια!

— Ο Ντῶβεν δέν σήκωσε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Κέλμπορν.

Καί τὰ σκληρὰ μάτια τοῦ Κέλμπορν μέσα στίς ἀτσαλένιες τούς ἀστραπές εἶχαν μιά λάμψη θριάμβου.

Τότε σκέφτηκε νά κοιτάξει τὴ γυναῖκα.

Ἦταν μιά ψηλὴ γυναῖκα ὡς τριανταπέντε χρονῶν με ἄρρενωπά χαρακτηριστικά κι' ἀποφασιστικὴ ἔκφραση.

— Αἱ σὺ ξανάπε τοῦ Ντῶβεν. Ἐσένα μιλαῶ με τὴν λαδιά ζακέτα! Ἀσε τὸ ὕπλο σου κάτω ἀμέσως! Εἶδεμὴ τραβάω.

Ο Ντῶβεν, κατάλαβε πῶς ἦτανε χαμένος.

Ἀφῆσε λοιπὸν τὸ ρεβόλβερ του νά πέσει στὸ πάτωμα.

— Δέν εἶναι λαδιά ή ζακέτα μου κυρά μου, τῆς εἶπε κοροϊδευτικά με τὴ μόρτικη προφορά που μιλοῦσε κείνη... Ἀνοίξε τὰ στραβά σου. Εἶναι κρίζα σκούρα.

Ἐκείνη κοίταξε τοὺς τρεῖς ἄνδρες προσεκτικά, καί εἶπε:

— Ἦρθα γιὰ νά μάθω ποιὸς σκότωσε τὸν Χάρυ Ντῆλ.

Ο Ντῶβεν εἶδε πῶς κι' οἱ τρεῖς ἄνδρες δείξανε μεγάλη ἔκπληξη.

Ο Κέλμπορν μεγαλύτερη ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ἀλήθεια τὸ λές, Ἐλση, εἶπε ὁ Σπάιντερ, πῶς σκοτώθηκε ὁ Χάρυ Ντῆλ;

— Δέν ἔχω ὄρεξη γι' ἀστεῖα! Μιλάω τὴν ἀλήθεια, καί θὰ σᾶς κάνω καί τοὺς τρεῖς νά τὴν πῆτε ὡς πού νά μάθω ποιὸς σκότωσε τὸν Χάρυ Ντῆλ.

— Ναι τὸ ξέρομε τὸ ἐνδιαφέρο σου γιὰ αὐτόν, εἶπε ὁ Σπάιντερ. Ποτέ δέν τὸν λογάριάζεις. Τώρα σ' ἀνάψανε οἱ καθῆμοι;

— Ἐμαθα ἀπὸ τοὺς συντρόφους, πῶς ὁ Χάρυ Ντῆλ σκοτώθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀλσοπ ἀπὸ μιά μπόμπα. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς τὴν ἔριξε; Καί γιατί; Τὸ ἴδιο πράμα ἤθελε νά μάθει κι' ὁ Ντῶβεν.

— Πρὶν νά σ' ἀπαντήσωμε πρέπει νά μάθωμε πρῶτα τί ἔγινε. Ἐγὼ δέν ἔχω ἰδέα.

— Τί συνέβηκε; ρώτησε ὁ Σπάιντερ.

— Μοῦπαν, οἱ ἄλλοι, πῶς ὁ Ντῆλ σκοτώθηκε ἀπ' τὴν μπόμπα πού πήγαινε νά βάλει στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀλσοπ. Ἐξέρω πῶς δέν εἶναι ἔτσι τὰ πράματα.

Ο Ντῶβεν ἄρχισε νά μὴν καταλαβαίνει τίποτα.

Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση, πού φαινότανε τόσο ἀπλὴ, ὅσο πήγαινε μπερδεύταν.

Ἀφοῦ δέν τὸν εἶχε στείλει ὁ Σπάιντερ, τί γύρευε ὁ Χάρυ Ντῆλ στὸ γραφεῖο Νο 10;

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Χάρυ Ντῆλ; Τί ρόλο ἔπαιζε αὐτὴ ἡ γυναῖκα πού τὸν ἀφόπλισε σ' ὅλη τὴν ὑπόθεση;

Τι ἦταν καί τί ἀντιπροσώπευαν τὰ μαῦρα ζάρια, με τίς νεκροκεφαλές που εἶχε βρεῖ στὴν τσέπη τοῦ πεθαμένου;

Γιὰ μιά στιγμή τοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νά ρωτήσῃ, μὰ κρατήθηκε.

Ὡς τόσο ὁ Σπάιντερ ἀνάλαβε τὴν ὑπεράσπιση ὧλων.

— Μὴ λές κουταμάρες Ἐλση! Κανένας μας δέν εἶχε συμφέρον νά σκοτωθεῖ ὁ Ντῆλ. Καί μάλιστα με μπόμπα. Ἀκόμη κι' ὁ Σπιγούνο! Ἀσε κάτω τὸ ὕπλο, ή καλλίτερα σημάδεψε μονάχα αὐτόν!

— Δέ λέω κουταμάρες, Σπάιντερ! Ἐσὺ ἔφτιασες τὴν μπόμπα! Κι' ὅσο γι' αὐτὸν πού τὴν ἔβαλε τὸν ξέρω κι' αὐτόν. Δέν ξέρω τί με κρατᾶει, ν' ἀνοίξω μερικές τρύπες στὸ παλιότομαρό σου.

— Ἡσύχασε Ἐλση, εἶπε ὁ Κέλμπορν. Ἐγὼ θὰ μάθω γιατί βρισκόταν ἐκεῖνα τὰ μέρη ὁ Ντῆλ, ποιὸς τὸν σκότωσε!

— Ἐσὺ, μὲ μοῦτρο γιὰ νά βρεῖς πράματα! Ἐγὼ τὸν ἔστειλα τὸν Χάρυ πρὸς τὰ ἔκεί γιὰ νά μάθει ἂν με πούλας στὸν Ἀλσοπ. Μήπως σοῦχω ἐμπιστοσύνη;

Φυσικά ὁ Ντῶβεν εἶχε καταλάβει ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα πρὶν πῶς ὁ Κέλμπορν ἦτανε συνηνεγμένος με τοὺς ἐκβιαστές, καί πῶς ἔπαιζε ἓνα ἀτίμο παιχνίδι στὸν Ἀλσοπ, πού τὸν πλήρωνε γιὰ ντέτεκτιβ.

— Ἐγὼ κυρά, μπορῶ νά σοῦ πῶ ποιὸς σκότωσε τ' ἀγόρι σου, εἶπε ὁ Ντῶβεν.

Βαρειὰ σιγὴ ἀπλώθηκε στὴν κάμαρα. Στὰ τελευταῖα ή γυναῖκα εἶπε:

— Ποιὸς;

— Δέν μπορῶ νά σοῦ πῶ ποιὸς, ἐδῶ μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Ἀν βαστάει ή καρδιά σου καί δέν φοβάσαι, ἔλα μαζί μου κάπου νά σοῦ πῶ.

— Μὰ ποιὸς εἶσαι σὺ; ρώτησε ή Ἐλση.

— Ἐνας ντέτεκτιβ τοῦ Ἀλσοπ, πού ἦρθε νά πάρει τὰ χαρτιά, εἶπε ὁ Σπάιντερ.

— Μάλιστα, πρόσθεσε ὁ Ντῶβεν. Ὁ κυριώτερος ντέτεκτιβ τοῦ Ἀλσοπ, με τὸν Κέλμπορν γιὰ δεύτερο.

— Αἱ ἔτσι; Σάν νά μοῦ φαίνεται, πῶς ἐσὺ θὰ μοῦ πείς ἐνδιαφέροντα πράματα. Πήγαινε μπροστὰ, μικρούλη μου. Ἐρχομαι ἀπὸ πίσω. Πρὶν ὅμως ἀπ' αὐτὸ πρέπει νά σοῦ δώσω μιά φιλικὴ συμβουλή: Κοίτα μὴ σοῦ περάσει ἀπὸ τὸ μυαλούδακι σου νά τὸ σκάσεις γιατί χάθηκες. Ἐχω λάβει τὰ μέτρα μου. Ἐλα κοντὰ μου.

Καθὼς ὁ Ντῶβεν πλησίασε, εἶδε πῶς ή γυναῖκα, πού τὸν σημάδεψε πῶς ἔ-

δειχνε πιά γερασμένη, παρ' ότι φαινόταν από μακριά.

Τ' ἄδρα της χαρακτηριτικά, πού ἀπὸ μακριὰ τὴ δειχνάνε μᾶλλον ὁμορφῇ, ἀπὸ κοντὰ σχηματίζουν μιὰ παράδοξη μάσκα φωτισμένη ἀπὸ τὴ σκληρὴ ἔκφραση, πούχουν οἱ ἄνθρωποι, πού παίζουν κάθε στιγμή μετὰ τὴ ζωὴ καὶ μετὰ τὸ θάνατο.

Μόλις ὁ Ντῶβεν τὴν πλησίασε, ἡ γυναίκα βύθισε τὰ χέρια στὶς τσέπες του, κι' ἄρχισε νὰ τὸν ψάχνει.

Ὁ Ντῶβεν πάγωσε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἄν ἡ γυναίκα ἐκεῖνη εὗρσκε στὶς τσέπες του τὰ μαύρα ζάρια, μετὰ τὴν νεκροκεφαλὴς θὰ νόμιζε πὼς αὐτός

σκότωσε τὸν Ντίλ.

Εὐτυχῶς ἡ γυναίκα πού τὸν ἔψαχνε γιὰ νὰ τοῦ βρῇ ὅπλα περιορίστηκε νὰ τοῦ πάρει τὸ περιστρόφο πού εἶχε στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του καὶ νὰ τὸ φυλάξει.

Ὑστερα διέταξε ξερά, μετὰ σουφρωμένα φρούδια :

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ! Κι' εὐχομαι γιὰ τὸ καλὸ σου, νάχεις ὁρεξὴ γιὰ κουβέντα.

Ἔτσι βγήκαν ἀπ' τὸ σπίτι,

στὸν κατασκότεινο δρόμο ὁ Ντῶβεν ἀνάπνευσε :

— Ποῦ θὰ πάμε κυρά :

— Φώναξε ἕνα ταξί !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ποτὲ δὲν βρέθηκε ὁ Ντῶβεν σὲ περιεργότερη θέση.

Νᾶναι αἰχμάλωτος μιᾶς γυναίκας, πού τὸν πῆγαινε, ὁ θεὸς ξέρει ποῦ.

Ὡστόσο σταμάτησαν σ' ἕνα μᾶρ στὴ γωνιά κάποιου ἔρημικοῦ δρόμου. Ἡ γυναίκα ἔβγαλε καὶ πλήρωσε τὸ ταξί κι' ὁ Ντῶβεν δὲν εἶπε τίποτα.

Στὸ μᾶρ πού μῆκαν ἡ γυναίκα αὐτὴ φαίνονταν γνωστή.

Ὁ καταστηματοῦχος τὴν χαιρέτησε καὶ τὰ γκαρσόνια τῆς ἔδειχναν μεγάλο σεβασμό.

Διασχίσανε τὸ μᾶρ ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη καὶ μῆκαν σ' ἕνα χωριστὸ δωματίο.

Ἡ γυναίκα κλείδωσε τὴν πόρτα.

— Νομίζω, πὼς ἐδῶ μπορεῖς νὰ μιλήσεις ! εἶπε τοῦ Ντῶβεν.

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα. Ὁμολόγησε ὁ Ντῶβεν. Οὔτε ξέρω ποῖος ἔβαλε τὴν μπόμπα, πού προοριζόταν γιὰ μένα.

— Αὐτὸ μπορῶ νὰ σὸ πῶ ἐγώ. Ὁ Κέλμπορν τὴν ἔβαλε φυσικά. Γιὰ νὰ σὲ ξεπαστρέψει. Μὰ ἐγώ σ' ἔφερα δῶ γιὰ κάτι ἄλλο. Κάτι πολὺ πιὸ σπουδαῖο. Ποῖος ἔψαξε τὸν Ντίλ μετὰ τὸν φόνο :

— Ἡ ἀστυνομία φυσικά.

Ἡ γυναίκα φάνηκε σκεφτικὴ λίγες στιγμές.

— Θὰ σοῦ μιλήσω καθαρὰ εἶπε τὰ λεπτά, πού θὰ μᾶς δώσει ὁ Ἄλσοπ, δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σὲ μιὰ ἀληθινὴ περιουσία. Μιὰ περιουσία, πού μᾶς ἀνήκει γιὰτὶ δὲν ἀνήκει σὲ κανέναν. Πρόκειται γιὰ τὰ «ζάρια τοῦ θανάτου».

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ ὁ Ντῶβεν ἀθελήτα ρίγησε...

Πλησίαζε λοιπὸν πρὸς τὴν λύση τοῦ

μυστηρίου.

Τοῦ μυστηρίου πού τόσο τὸν εἶχε βασανίσει.

Θὰ μάθαινε ἐπιτέλους τὴν ἀντιπροσώπευαν αὐτὰ τὰ ζάρια μετὰ τὸ μαῦρο φόντο καὶ τὴν νεκροκεφαλὴς.

Κρατοῦσε κι' αὐτὴ τὴν ἀναπνοή του ἀκόμα.

— Λοιπὸν ρώτησε. Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά :

Ἡ γυναίκα ἀνᾶψε ἕνα τσιγάρο...

— Προτιμῶ νὰ σὲ πῶ ὅλα. Ἄν ἔπessαν στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας ἐσὺ θὰ μᾶς βοηθήσεις νὰ τὰ πάρουμε. Ἐσὺ, περισσότερο ἀπὸ τὸν προδότη τὸν Κέλμπορν. Ἄκου, τὸ μυστικὸ δὲν θὰ σὲ πῶ ποτέ, τὴν ἀκριβῶς ἀντιπροσωπεύουν. Μάθε μονάχα, πὼς εἶναι πιὸ πολὺτιμα κι' ἀπὸ χρυσάφι κι' ἀπὸ διαμάντια.

Τὰ λένε «ζάρια τοῦ θανάτου» γιὰτὶ δὲν ξέρεи κανεὶς ποῖος ἦταν ὁ πρῶτος τους ἰδιοκτήτης. Πάνω σ' ἕνα πτώμα βρέθηκαν γιὰ πρώτη φορά. Πάνω σὲ πτώμα τὰ βρίσκουν πάντα. Ὅλοι οἱ γκαγκστερ τῆς Νέας Ὑόρκης τὰ κυνηγᾶνε. Καὶ μεῖς ζητᾶμε τὰ λεπτά τοῦ Ἄλσοπ, γιὰ νὰ κάνουμε τίς ἐρευνές μας πρὸς τέλειες. Ἐγώ, μονάχα ἐγώ, ὑποπτεύθηκα πὼς τελευταῖα τὰχε ὁ Χάρυ Ντίλ. Γιὰτὶ ὅταν μονάχος του διάρρηξε τὴν βίλλα μιᾶς βαθύπλουτης γρηᾶς στὸν Νάβτσον, ἔφυγε χωρὶς νὰ πάρει τίποτα. Κι' ὁμῶς ἔβαψε τὸ χέρι του στὸ αἷμα γι' αὐτὴν τὴν διάρρηξη.

Καταλαβαίνει; τρεῖς, σκότωσε. καὶ ἡ γρηᾶ, μισοπεθαμένη σὺρθηκε ὡς τὴ σκάλα. Γιὰ νὰ τοῦ πάρει πίσω δι τῆς ἔκλεψε. Καὶ στὸ πάτωμα ἔγραψε μετὰ τὸ αἷμα τῆς, μιὰ νεκροκεφαλὴ.

Κανέναν δὲν κατάλαβε τί σήμαινε αὐτό. Μονάχα ἐγώ. Ἀμέσως κατάλα-

Τὰ ζάρια τοῦ θανάτου

βα, πὼς αὐτὸ σήμαινε, πὼς ὁ Ντίλ, εἶχε τὰ ζάρια, τὰ «ζάρια τοῦ θανάτου».

Μὰ τώρα χαθήκανε. Ποῖος νὰ τὰ χεῖ; Ποῖος; Ζωὴ ὁλόκληρη τὰ κυνηγᾶμε.

Λαχανιασμένη, ἡ γυναίκα σάπασε. Μ' ὅλη τὴν ἐξάντληση πού ἔδειχνε ἡ βαρεὶά της ἀνάσα, τὰ χέρια της πού κρεμόντουσαν, τὸ στόμα της πού εἶχε στραβώσει, τὰ μάτια της ἀστράφτανε ζωηρότερα ἀπὸ πρὶν.

Ὁ Ντῶβεν, τάχα ἀδιάφορος, κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἐσὺ κυρά, κλαῖς τὰ ζάρια σου, καὶ οἱ ἄλλοι ἀσχολοῦνται μετὰ πράματα ἀπὸ χεροπιαστά...τὰ χαρτιά τοῦ Ἄλσοπ, αὐτοὶ οἱ δύο ἐτοιμάζονται νὰ σὰ πάρουν.

Ἡ γυναίκα πετάχτηκε.

— Λές ψέμματα! οὐρλιαξε.

— Ὅπως θελεῖς πᾶρτο. Αὐτὴν τὴν στιγμή πού ἐμεῖς κουβεντιάσουμε ἤσουχα, αὐτοὶ εἶναι στὸ σπίτι σου, καὶ ψάχνουν.

Ἄν πρόφταινα, θ' ἄκουγα περισσότερα, τὴν ὥρα πού τὰ κουβεντιάσαν στὸ σπίτι τοῦ Σπαιντέρ. Ἔτσι τοὺς τσάκωσα καὶ τοὺς δύο.

Ὁ Ντῶβεν ἤξερε, πὼς ἡ γυναίκα δὲν πρόλαβε νὰ μάθει τί ἀκριβῶς συνέβηκε.

Γι' αὐτὸ συνέχισε.

— Ὁ Κέλμπορν ἔλεγε στὸν ἄλλο. Ἐγὼ καὶ σὺ εἴμαστε ἀρκετοὶ τί νὰ τὴν κάνουμε αὐτὴ; Σὺ ξέρεις πού φυλάει τὰ χαρτιά.

— Ὁ Σπαιντέρ μετὰ φοβάται! Ποτὲ δὲν θὰ τολήσει.

— Μόνος του ἴσως ὄχι. Μὰ μετὰ τὸν Κέλμπορν μαζί. Ξέρεις γιὰτὶ εἶναι ἱκανὸς ὁ Κέλμπορν; Μοῦ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο μετὰ τὸ δικό σου ὄνομα. Μὲ παράσυρε σὲ μιὰ ποντικοπαγίδα, μ' ἀντί γιὰ μένα σκότωσε ἄλλον.

Ἡ Ἔλση ἀκούγε σοβαρῇ.

— Ναι... Ξέρω πὼς ὁ ψευτοντέκτιβ τοῦ Ἄλσοπ εἶναι γιὰ ὅλα ἱκανός. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν μοῦ λές ψέμματα.

Ἐκκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ βγήκε, ξανακλείδωνοντας πάλι.

Γρηγόρα σὰν ἀστραπὴ ὁ Ντῶβεν, ἔχυσε στὴν καράφα μετὰ τὸ οὔσκι, μιὰ ἀναισθητικὴ σκόνη, πούπαιρνε πάντα μαζί του.

Ἡ γυναίκα ξαναγύρισε μ' ἕνα γκαρσόνι.

— Τόμ, εἶπε στὸ γκαρσόνι. Τὸ νοῦ σου στὸν κύριο ὡς πού νὰ γυρίσω. Ἄν κουνηθεῖ, φύτεψέ του μιὰ σφαῖρα. Ξέρεις ἀπὸ τέτοια.

Τὸ γκαρσόνι, πούταν ἕνας χειροδύναμος ἄντρας, ἔβγαλε τὸ πιστόλι τοῦ τοῦ ἀκούμπησε μπρὸς του, καὶ εἶπε.

Ἐλπίζω νάχει μυαλὸ ὁ κύριος, πρὶν φτάσωμε στὰ ἄκρα.

Ἡ γυναίκα ἔφυγε ἀλαφιασμένη. Πέρασαν μερικά λεπτά ἀπόλυτης σιωπῆς.

— Στοιχηματίζω ὅτι θέλεις, εἶπε ὁ Ντῶβεν, πὼς ἡ Ἔλση δὲν θὰ γυρίσει οὔτε σὲ μιὰ ὥρα.

— Ἄν πάει καὶ γυρίσει ἀμέσως, εἶπε τοῦ γκαρσόνι, σὲ μισὴ ὥρα, εἶναι δῶ.

— Ἄν πάει σπίτι της; Οὔτε γιὰ ἰδέα.

Γιὰτὶ ὁ Ντῶβεν ἤθελε μετὰ κάθε θυσιᾶ νὰ μάθει. πού καθόταν ἡ Ἔλση κι' ἂν τὸ ἄδειο σπίτι ὅπου τὸν κάλεσαν, ἦταν κοντὸ στὸ δικό της.

Ὡστόσο τὸ κόλπο δὲν ἔπιασε.

— Στοιχηματίζουμε; εἶπε τὸ γκαρσόνι.

— Ἰήγες καμμιά φορά σπίτι της; — Δὲν σ' ἐνδιαφέρει.

Ξαφνικὰ εἶδε τὴν καράφα μετὰ τὸ οὔσκι καὶ γέμισε τὸ ποτήρι του. Τ' ἄδειασε μονορούφι.

Τ' ἀποτελέσματα δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν.

Τὸ κεφάλι τοῦ Τόμ, ἔγυρε στὸ στήθος του, κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζει.

Ὁ Ντῶβεν πετάχτηκε, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὸ δρόμο.

Ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ πρῶτο τηλέφωνο πού βρῆκε τηλεφώνησε στὸ μᾶρ, καὶ ζήτησε τὸν καταστηματοῦχο.

Ἡ ἔλση πὼς ἡ Ἔλση τὸν γινώριζε.

— Τί θελετε; Ποῖος εἶναι αὐτοῦ; ρώτησε μιὰ χοντρή φωνή.

— Δυὸ μπουκάλια οὔσκι στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ἐλση ! Γρηγόρα.

— Πολὺ καλά.

Ὁ Ντῶβεν, πῆγε καὶ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ μᾶρ.

Σὲ λίγο ἕνα γκαρσόνι βγήκε μετὰ δυὸ μπουκάλια.

Ὁ Ντῶβεν δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸν πάρει ἀπὸ πίσω.

Τὸν εἶδε, πού χώθηκε στὴ δέκατη λεωφόρο. Ἐστρίψε ἀριστερά, μῆκε σὲ μιὰ παράδο, καὶ χτύπησε σ' ἕνα σπίτι.

Μὰ δὲν περίμενε νὰ τ' ἀνοίξουν. Ἀφῆσε τὴς μπουκάλιας στὴν εἴσοδο, καὶ ἔφυγε.

Ὡστόσο κανένας δὲν ἦλθε ν' ἀνοίξει.

Ἡ Ἔλση θάχε φύγει, σκέφτηκε ὁ Ντῶβεν.

Πλησίασε καὶ μετὰ τὸ πασπαρτοῦ του,

άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

Τό διαμέρισμα ήταν σκοτεινό.

“Αναψε τὸ ηλεκτρικὸ τοῦ φαναράκι, πέρασε στὸ διάδρομο, κι’ ἀνοίξε τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρῆκε.

Ήταν ἓνα μικρὸ σαλόνι - γραφεῖο.

Εἶχε γονατίσει μπροστὰ σ’ ἓνα χαμηλὸ ἐπιπλο, καὶ προσπαθοῦσε νὰ τ’ ἀνοίξει.

Μὰ ξαφνικὰ ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ἀναποδογύρισε.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ κάμαρα πλημμύρισε ἀπὸ φῶς.

Ὁ Κέλμπορν καὶ ὁ Σπάιντερ ἦταν ἐκεῖ, καὶ γελοῦσαν μὲ τὸ πάθημά του.

— Σπιγοῦνε τοῦ διόλου! Ἐπιτέ! λους, σὲ κρατᾶμε γιὰ δεύτερη φορὰ.

— Μποροῦμε νὰ μάθουμε τί ζητοῦσε ὁ κύριος;

— Τὰ χαρτιά μήπως;

— Νάτα τὰ χαρτιά!

Πραγματικὰ ὁ Κέλμπορν, κρατοῦσε ἓνα πακέτο, ποὺ σίγουρα θάταν τὰ χαρτιά ποὺ ἐνοχοποιοῦσαν τὸν Ἄλσοπ.

Στὸν κόσμο συμβαίνουν πολλὰ περίεργα.

Μὰ σὰν αὐτὸ λίγα.

Ἡ ψευτιά ποὺ εἶπε ὁ Ντῶβεν στὴν γυναῖκα, βγήκε ἀληθινή.

Τι ἔκανε ὁμως ἡ Ἐλση; Ποῦ ἦταν; Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ συνένοχοι εἶχαν δώσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ντῶβεν.

— Ψάξε τὸν Κέλμπορν εἶπε ὁ Σπάιντερ. Ποῖος ξέρεῖ τί μπορεῖ νὰ βροῦμε! Ὁ Κέλμπορν γιὰ νάχει τίς κινήσεις ἐλευθέρους ἔχωσε τὴν πίπα του στὸ στόμα τοῦ Ντῶβεν.

Αὐτὸς ἀγρίεψε ἀλλὰ ἀμέσως κατάλαβε πὼς μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύει, καὶ τὴν κράτησε σφιχτὰ στὰ δόντια του.

— Ἀμὰν γιὰ καπνὸ κάνει ὁ φίλος ἔκανε ὁ Σπάιντερ κοροϊδευτικὰ.

Μὰ ὁ Κέλμπορν δὲν ἀπάντησε. Τὸ εὔρημα του στὶς τσέπες τοῦ Ντῶβεν τὸν εἰχε βλαρμάρσει.

Τὰ ζάρια.

Τὰ «ζάρια τοῦ θανάτου»!

Μὲ μιὰ κραυγὴ θριάμβου, τὰ σήκωσε ψηλά.

— Ζήτω! οὐρλιαξε. Ἐγὼ τὰ βρῆκα. Στὴν τσέπη ἑνὸς μελλοθανάτου.

Μὰ ὁ Σπάιντερ δὲν τὸ θέλει ἔτσι:

— Σύντροφε, ὑπάρχω κι’ ἐγὼ! εἶπε.

Ὁ Κέλμπορν ἔγινε πελιδνός.

— Νὰ πᾶς στὸ διάολο ἐσύ! Ἐγὼ τὰ βρῆκα!...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσει.

Ὁ Σπάιντερ τοῦ ρίχτηκε μ’ ὅλο τὸν

ὄγκο του.

Οἱ δυὸ ἄντρες κύλησαν στὸ πάτωμα.

Κεῖνη τὴν ὥρα, ἀνοίξε ἡ πόρτα, καὶ στὸ ἀνοιγμά της φάνηκε ἡ Ἐλση.

Σὰν κατάλαβε, τί γινόταν ἐκεῖ ἔβγαλε τὸ πιστόλι της, καὶ περίμενε.

Κανένας δὲν πρόσεχε τὸν Ντῶβεν, ποῦχε πλησίσει ἔρποντας τὸ πάκο μὲ τὰ χαρτιά.

Σιγὰ, κάνοντας διαφορὲς κινήσεις μὲ τὸ στόμα του, προσπάθησε ἀπὸ τὴν πίπα του νὰ τοὺς βάλει φωτιά.

Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε.

Ὁ Σπάιντερ κύλησε μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

— Καὶ τώρα οἱ δυὸ μας Κέλμπορν! εἶπε ἡ γυναῖκα.

— Ὅπως θέλεις Ἐλση. Μὰ θάταν καλλίτερα νά...

— Νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ μέση. Κανόνια.

— Τὸ παιχνίδι τοῦ θανάτου Ἐλση! Νὰ παίξουμε τὸ παιχνίδι τοῦ θανάτου.

— Τὸ παιχνίδι τοῦ θανάτου.

Κάθησαν κι’ οἱ δυὸ στὸ χαλί, κι’ ἀρχίζαν νὰ παίζουν μὲ τὰ ζάρια ποῦχαν ἀπάνω τοὺς τίς νεκροκεφαλές.

Ἐπαιζαν μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ μάτια ἄγρια, τόσο ἀφωσιωμένοι στὸ παιχνίδι της, ποὺ δὲν πρόσεχαν τὰ χαρτιά ποῦχαν πάρει φωτιά.

Ἡ Ἐλση ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ θριάμβου.

Εἶχε κερδίσει.

— Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνεις Κέλμπορν! οὐρλιαξε.

Σήκωσε τὸ πιστόλι της, μὰ ὁ Κέλμπορν τὴς ριχνόταν μὲ τὸ κεφάλι μπρός, σὰν ταῦρος.

— Ἀτιμε! φώναξε ἡ Ἐλση.

Κι’ ἀρχισε πάλι μιὰ πάλη σῶμα μὲ σῶμα, ὅπου κι’ οἱ δυὸ πάλευαν γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Τὰ χαρτιά εἶχαν καεῖ, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ πῆραν φωτιά κι’ οἱ κουρτίνες.

Ἀδίκᾳ ὁ Ντῶβεν προσπαθοῦσε νὰ τίς σβύσει.

Καὶ πὼς νὰ σταματήσει τοὺς δυὸ ποὺ πάλευαν;

Ξαφνικὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ζάρια ἀνοίξε σὰν καρυδότσουφλο μέσα στὰ χέρια τὴς Ἐλσης κι’ ἔπεσε σὲ δυὸ κομμάτια στὸ πάτωμα.

Ὁ Κέλμπορν κι’ ἡ Ἐλση, ὄρμησαν καὶ τ’ ἄρπαξαν.

— Ψεύτικο! φώναξε ὁ Κέλμπορν μὲ φωνὴ ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο.

— Ψεύτικο! ἔκανε κι’ ἡ γυναῖκα.... Μὰ, ξεγέλασαν.

Τότε παρατήρησαν τίς φλόγες.

Τὸ σπῆτι εἶχε πάρει φωτιά.

Σέρνοντας ὁ Ντῶβεν προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγει.

— Κέλμπορν, ξέρω ποῦ θὰ γυρέψω τ’ ἀληθινὰ! εἶπε ἡ γυναῖκα.

— Κι’ ἐγὼ ξέρω! εἶπε ὁ ἄλλος.

— Θᾶναι μιὰ κοῦρσα θανάτου! Ὁποῖος φτάσει πρῶτος.

— Θὰ φτάσω πρῶτος. Στὸ ὑπόσχομαι.

— Θ’ ἀφίσωμε τὸν σπιγοῦνο νὰ καεῖ! εἶπε ὁ Κέλμπορν.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἀπάντησε.

Εἶχε ἀνοίξει τὸ παράθυρο, καὶ ξαφνικὰ σὰ νὰ τὴ ρούφηξε ἡ νύχτα, χάθηκε μέσα στὰ σκοτάδια.

— Ἡ ἄτιμη! εἶχε σκοινὶ δεμένο στὸ παράθυρο, εἶπε ὁ Κέλμπορν.

Καὶ ἔφυγε κι’ αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο.

Ὁ Ντῶβεν ἦτανε χαμένος. Οἱ καπνὶες τὸν ἐπνιγαν.

Τὰ πόδια του δεμένα τὰ χέρια του δεμένα, τὸν πονοῦσαν,

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΓΚΙΩΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ Ὁ ΝΑΡΥ

Απ’ ὅλα τὰ νέα τῆς ἐφημερίδας ἓνα ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στὸν Ντῶβεν.

Οἱ φυλακισμένοι τῆς φυλακῆς τοῦ Μῆστερ, ἐπαναστάτησαν.

Σκότωσαν τοὺς φύλακες, καὶ κατὰ φεραν νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Γιὰ ἓναν ἀστυνομικὸ, ἦταν ἓνα νέο, ποὺ τὸν ἄφησε σκεπτικὸ. Τόσοι κακοποιοὶ ἐλευθεροί, φυσικὰ δὲν θάταν γιὰ καλὸ.

Μὰ στὰ τελευταῖα, ἔπεισε τὸν ἑαυτὸ του, πὼς οἱ φυλακισμένοι τοῦ Μῆστερ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικὰ.

Ἡ ἐπὶσημη ἀστυνομία θὰ λάβαινε τὰ μέτρα της.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα τηλεγράφημα, ποὺ μόλις εἶχε λάβει, καὶ διάβασε:

«Ντῶβεν, παληέ μου φίλε, τρέξε... Κινδυνεύω... Ἴσως μόλις προφτάσεις... Ὁ Νάρυ».

Αὐτὸς ὁ Ὁ Νάρυ ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἐκκεντρικοῦ μισάνθρωπου.

Ζοῦσε ὁλομόναχος σ’ ἓναν ξεμοναχισμένο πύργο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μὲ μόνη συντροφιά τὰ βιβλία του.

Λιποθύμησε.

Ὅταν ξανᾶρθε στὸν ἑαυτὸ του, βρέθηκε στὸ κρεβάτι μιᾶς κλινικῆς, δεμένος σὰν λουκάνικο. Εἶχε πολλὰ ἐγκαύματα.

Πάνω του ἔσκυβε ὁ προϊστάμενός του, ὁ Ἄλσοπ.

— Μιὰ γυναῖκα τηλεφώνησε στοὺς πυροσβέστες: ἓνας δεμένος ἀνθρώπος καίγεται στὸν τῆδε δρόμο. Νὰ πὼς σάθηκες! εἶπε ὁ Ἄλσοπ.

Ὁ Ντῶβεν μὲ λίγα λόγια τοῦ εἶπε, ὅσα συμβῆκανε.

— Παιδί μου, εἶπε συγκινημένος ὁ ἐκατομμυριούχος, ἑκατὸ χιλιάδες δολάρια εἶναι δικές σου.

Ἀνοίξε γραφεῖο, καὶ γίνε ἐνδοξος. Ἐγὼ κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλω ἓνα ντέτεκτιβ, σὲ σένα θ’ ἀπευθύνομαι.

— Κύριε Ἄλσοπ, ἀρχίσαι μιὰ κοῦρσα θανάτου. Θὰ λάβω καὶ γὼ μέρος. Καὶ πρέπει, καταλαβαίνετε κύριε Ἄλσοπ, πρέπει νὰρθω πρῶτος.

σταύλους.

— Όσο για τον Ντῶβεν, από επαγγελματική περιέργεια κοίταξε δλόγυρα. Μέσα σ' ένα πάρκο δλότελα άπεριποίητο γεμάτο άγριόχορτα και παληά άκλάδευτα δένδρα μιά τετράγωνη οικόδομη σχεδόν έρειπωμένη ύψωνε τόν άχαρο όγκο της.

Κανένα φῶς στά παράθυρα, Κανένα σημείο ζωής.

Ο Ντῶβεν πήρε τόν κεντρικό δρόμο πού άπό τήν έξώπορτα, οδηγούσε στήν κυρία είσοδο τοῦ Πύργου, και όταν έφτασε μπροστά σέ μιά μεγάλη πόρτα σιδερόφρακτη, χτύπησε νά τοῦ άνοίξουν.

Κανείς δέν παρουσιάστηκε.

Άνυπόμονα ό ντέτεκτιβ σήκωσε μιά πέτρα από χάμω, κι άρχισε νά χτυπάει τό σίδερο τής πόρτας μ' όλη του τή δύναμη.

Η πόρτα έβόιζε σάν καμπάνα.

Και ξαφνικά, άνοιξε διάπλατη.

Μά τόσο μαλακά, τόσο άθόρυβα, πού ό Ντῶβεν τό κατάλαβε μάλλον άπό τό μαῦρο κινό πού άφηνε νά χάσκει σάν άνοιξε.

Μά ήταν πιό σκοτάδια άπ' όξω.

Ο Ντῶβεν έβγαλε ένα ηλεκτρικό φαναράκι, και τό διήύθυνε στήν είσοδο.

Ένας άνθρωπος χλωμός μαυροντυμένος στεκόταν σάν νά παραμόνευε. — Ποιός είστε σείς; ρώτησε ό Ντῶβεν.

— Είμαι ό μαίτρ ντ' ότέλ τοῦ Πύργου. Έσεί, ποιός είσαστε και τί θέλετε;

— Ντῶβεν είπε ό ντέτεκτιβ και ό κύριος Ο Νάρυ με κάλεσε.

— Τήν κάρτα σας παρακαλώ! Άμφιβάλλω άν ό κύριος μου θά σας δεχθεί. Η κατάσταση φάνηκε τόσο κωμική στόν Ντῶβεν, πού έμπηξε τά γέλοια.

— Ά! θέλεις και κάρτα τοῦ λόγου σου τοῦ είπε με ύφος μάγκικο. Μ' άλλα λόγια χρειάζεται πασαπόρτι για νάμπει κανείς στό ρημάδι σας. Άκου έσύ. Λέγομαι Ντῶβεν. Ο κύριος σου με προσκάλεσε. Με θέλει. Άν έδωσε διαταγές νά μ' αφήσουν νά μ' άντιό! Κάνω μιά ρεβερέντσα και τό κόβω λάσπη. Θά σκάσω νομίζεις;

— Ο μαίτρ ντ' ότέλ άκουσε όλο αυτό τό λογήδριο χωρίς νά κουνηθεί.

Στά τελευταία, παραμέρισε.

— Περάστε, είπε άπλά.

— Δέν έχεις πολλά λόγια βλέπω, Μά ό μαίτρ ντ' ότέλ, άφού μπήκαν στόν Πύργο, άλλαξε ύφος.

Άναψε ένα κερί, και φέγγοντας τοῦ αστυνομικοῦ μέσα στοῦς στενόμα-

κρους διαδρόμους, τοῦ είπε όσο ευγενικώτερα μπορούσε,

— Δέν σας άφησα νά μπείτε άμέσως κύριε, γιατί ό κύριος φοβάται πολύ τελευταία. Ζοῦμε μέσα στόν τρόπο κύριε.

— Φοβάται; τί δηλαδή φοβάται;

— Φοβάται για τή ζωή του.

Με έκπληξη ό Ντῶβεν είδε τόν μαίτρ ντ' ότέλ ν' άνοίγει με κλειδι μιά άλλη πόρτα.

— Είναι στό χώλ. Ο κύριος τό κλειδώνει άπό μέσα.

Ο Ντῶβεν έπιασε τόν ύπηρέτη άπ' τοῦς ώμους.

— Γιατί ό Ο Νάρυ φοβάται για τήν ζωή του; τόν ρώτησε κοιτάζοντάς τον κατάματα.

— Δέν ξέρω, κύριε. Άπάντησε αὐτός. Καλλίτερα νά ρωτήσετε τόν ίδιο! Χτυπήστε τήν πόρτα! Θά σας άνοίξει...

Έκανε μιά υπόκληση, και έξαφάνιστηκε άφήνοντας τόν αστυνομικό στά σκοτάδια.

Ο Ντῶβεν δέν χτύπησε άμέσως. Κάθηκε λίγες στιγμές άκίνητος μπροστά στήν πόρτα νά συλλογιστεί.

Η αλήθεια ήτανε, πώς ένας τρόμος ήτανε σέ κάθε γωνιά τοῦ Πύργου στήν έκφραση κάθε άνθρώπου του, λές και μιά άόρατη άπειλή πλανιόνταν επάνω του.

Όλα ήτανε τόσο σιωπηλά, τόσο πνιγμένα στή σιωπή πού τά νεύρα τοῦ Ντῶβεν ήτανε ταραγμένα.

Χτύπησε τήν πόρτα

— Έμπρός! άπάντησε μιά σπασμένη φωνή από μέσα. Ο Ντῶβεν άνοιξε.

Και βρέθηκε μπός στόν Ο Νάρυ. Καθόταν δλομόναχος κοντά στή φωτιά.

Τό δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνός.

Ο Ο Νάρυ, είχε μπροστά του ένα τραπεζάκι με μιά μπουκάλια ούτσου κι' ένα ποτήρι.

Ήταν ένας ψηλός, αδύνατος άντρας, με πρόσωπο, πού τόν έκανε νά μοιάζει με άρπακτικό πουλί, και κατάσπρα μαλλιά.

Ο Ντῶβεν με τήν πρώτη ματιά κατάλαβε, πώς ό φόβος έπνιγε τόν Ο Νάρυ σά βραχνάς.

Πολλές φορές στήν πολυτάραχη ζωή του τούτυχε νά δει πανικόβλητους ανθρώπους και δωμάτια πού ήτανε βαρειά από μιάν άτμόσφαιρα τρόμου.

Ποτέ του όμως δέν είχε δει τόσο έντονη τήν παραφροσύνη σέ μάτια ανθρώπινα και ποτέ δέν αισθάνθηκε τόσο ριγηλή άτμόσφαιρα νά τόν περι-



τυλίζει.

Τό δωράτιο πού καθόταν ό Ο Νάρυ ήτανε περισότερο από πένθιμο.

Όλα κεί μέσα μιλούσαν για κάτι άσυνείθιστο.

Για κάτι φοβερό, πού «έπρόκειτο» νά συμβεί.

Μιά ύπερέτρια μπήκε στήν κάμαρα σκάλισε τή φωτιά, έφερε άκόμη ένα ποτήρι, κι' έφυγε στίς μύτες τών ποδιών της όπως ήρθε.

Ο Ντῶβεν, πού περίμενε νά φύγει για νά μιλήσει καθαρά με τόν άνθρωπο πού τόν φώναξε, τήν κοίταξε με προσοχή.

Κάτι τοῦ θύμιζε αὐτή ή κοπέλλα. Κάποιο γνωστό πρόσωπο.

Κάτι...Κάτι.

Άλλά τί;

Άδικα βασάνιζε τό μνημονικό του. Σάν έφυγε ή ύπερέτρια, ό αστυνομικός μόρεσε τέλος νά ρωτήσει.

— Τί σας συμβαίνει κύριε Ο Νάρυ; τί φοβάστε;

— Ευχαριστώ, πού τρέξατε. Τί φοβάμαι; Νά! Κάτι, πού θά συμβή. Αὐ-

ριο δέν θά ύπάρχω.

— Κύριε Ο Νάρυ παραλογίζεστε.

— Δέν στοιχηματίζει κανείς με τοῦς πεθαμένους. Είδημη θά σας πρότεινα ένα στοιχημα: Αὐριο δέν θάμαι ζωντανός.

— Άντί νά μου λέτε άνοησίες, θάταν καλλίτερα νά μου εξηγήσετε τί είν' αυτό, πού σας φοβίζει. Έτσι θά δώ και γώ σέ τί θά μ' άπορέσω νά σας βοηθήσω! Δέν νομίζετε; είπε αὐστηρά ό Ντῶβεν.

— Νά με βοηθήσετε; Με τί τρόπο; Δέν τά βάξει κανείς με τόν Γκιώνη...

— Ποιόν Γκιώνη;

Τόν έχθρο μου. Τόν θανάσιμο έχθρό μου. Είκοσι λεπτά πριν έλθετε, είδα τό πρόσωπό του. Τό τρομαχτικό του πρόσωπο. Έκεί... Έκεί στό παράθυρο! τόν είδα σας λέω. Φοβάμαι!

Καθώς μιλούσε τά χέρια του τρέμανε και τό πελιδνό μέτωπό του ήταν μουςκεμμένο από τόν ιδρώτα.

Ο Ντῶβεν προσπάθησε νά τόν καθησυχάσει:

— Αὐτή τή στιγμή είμαι δώ έγω, τοῦ

«Είπε όπως θάλεγε σ' ένα τρομαγμένο παιδί. 'Ησυχάστε! Προσπαθείστε να μου διηγηθείτε ήσυχά, ποιός είναι αυτός ο Γκιώνης, που τόσο σās τρομάζει.

— Γκιώνης, είπε πιδ ήσυχά τώρα ό Ο Νέρυ, είναι τό παρατσούκλι του Τζίμ Μπούκ Χάνσεν.

Ο Ντῶβεν έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός.

— Μά, Ο Χάνσεν, ό κακοϋργός, είναι κλεισμένος στην φυλακή, αν δέν γελιέμαι είπε σέ λίγο.

— Δέν έχετε άδικο. Ήταν κλεισμένος. Μά οι βαρυνονίτες επανεστάτησαν, και δραπέτεψαν. Μαζί μ' αυτούς είναι κι' ό Χάνσεν. Δέν διαβάσατε τις βραδυές έφημερίδες;

— Ναί. Άλλά δέν έδωσα μεγάλη σημασία στα όνόματα.

— Κάποτε άρχισε νά του λέει ό Ο Νάρυ με φωνή που έτρεμε, ήμαστε φίλοι με τόν Γκιώνη. Έδω και πέντε χρόνια, ήρθε νύχτα σπíti μου, χτύπησε τόν υπηρέτη μου, για νά μου κλέψει. Για νά μου κλέψει κάτι... τόν έπιασα έπ' αυτοφώρῳ, και τόν παράδωσα στην αστυνομία, τόν καταδίκασαν σέ κάμποσα χρόνια φυλακή, γιατί τό τραύμα του υπηρέτη μου ήταν βαρύ. Ορκίστηκε νά μ' έδικηθεί.

— Και τί ήθελε νά σās κλέψει;

— Αυτό... αυτό δέν έχει σημασία.

— Και γιατί τότε λένε Γκιώνη;

— Γιατί έτσι κρούζει. Έτσι φωνάζει

μέσ' τη νύχτα. Σάν γκιώνης. Τό πουλί της δυστυχίας. Ο θρύλος του γκιώνη, που ήμασταν στα δικά μας τά μέρη είναι μιá ψευτιά. Μιá δεισιδαιμονία. Μά ό Χάνσεν είναι κάτι πραγματικό. Και τό σκούξιμό του στην νύχτα, σημαίνει θάνατο. Βέβαιο θάνατο.

«Άρχισε πάλι τά παραμιλήματα!» σκέφτηκε ό Ντῶβεν.

Μά ό Ο Νέρυ πιδ χλωμός, πιδ ταραγμένος συνέχισε:

— Είδα τό πρόσωπό του. Άκουσα τό σκούξιμό του, που σημαίνει βέβαιο θάνατο για μένα. Σās τηλεγράφησα. Μά δέν πιστεύω νά με σώσετε.

Ξαφνικά, μιá φωνή γέμισε την κάμαρα—αν μπορεί νό όνομαστέι φωνή κάτι που έμοιαζε με κρώξιμο μαζί και με παράπονο, με βουή τ' άγριου άέρα

μέσα στα γυμνά κλώνια και με λυγμό βιολοντσέλλου.

Ήταν πραγματικά σάν φωνή του γκιώνη.

Μά πιδ ανθρώπινη, πιδ σπαραχτική, γεμάτη από μιá αγωνία.

Και τόσο δυνατή, τόσο κοντινή, που τά τζάμια των παραθυρών τρίζανε.

Θά νόμιζε κανείς πώς ή νύχτα όλόκληρη είχε στοιχειώσει μ' αυτή την υπεράνθρωπη επίκληση, πουταν όδυνηρή, σάν νά κλεινε όλες τις θανάσιμες αγωνίες του κόσμου.

Σιγά-σιγά έσβυσε σ' ένα λυγμό, που μοιαζε σάν τό γέλοιο ενός τρελλού, που βασανίζανε.

Και ποῦθ' έρχόταν;

Άπό ποία μεριά;

Νά τί δέν θάξερε νά πει ό αστυνομικός, που γύριζε στην κάμαρα σάν λιοντάρι στο κλουβί του.

Όσο για τόν Ο Νάρυ είχε μαρμαρώσει, με τό στόμα μισανοιγμένο, με μιá έκφραση απερίγραπτου τρόμου στο πρόσωπο.

Ο Ντῶβεν έτρεξε στο παράθυρο. Μά δέν είδε τίποτα άλλο παρά μονάχα τό πηχτό σκοτάδι.

Κι' αυτό τό βαθύ μυστήριο της νύχτας ήτανε δυό φορές άπειλητικό.

— Περιμένετε με, διέταξε άυστηρά τόν Ο Νάρυ.

Αυτός έκανε ένα κίνημα νά τόν κρατήσει.

— Μην φεύγετε... Μην φεύγετε... Φοβάμαι.

— Δέν υπάρχει λόγος. Πρέπει νά κάνω μιá γρήγορη έρευνα. Νά δω, ποιός φώναζε. Άπό ποῦθε. Δέν κινδυνεύετε καθόλου αν μείνετε μόνος για λίγες στιγμές.

Και έφυγε τρέχοντας.

— Τό πρόσωπό του! ούρλιαξε πίσω του ό Ο Νάρυ. Είδα τό πρόσωπό του.

Ο Ντῶβεν, ξαναγύρισε πάλι στο δωμάτιο, και πρόφτασε νά δει μιá άχνοκίτρινη μορφή, νά σβύνει στο θάμπωμα του τζαμιού.

Μά τόσο φευγαλέα, τόσο άόριστη, που μοιαζε φάντασμα περισσότερο, παρά πλάσμα ζωντανό.

Αυτή τη φορά, ό Ντῶβεν με δυό πηδήματα βρέθηκε στην πόρτα.

Νύργο, όταν μιá σπαρακτική κραυγή έσεισε τόν άέρα.

Ο Ντῶβεν έτρεξε πιδ γρήγορα.

Στην είσοδο τόν περίμενε ό μαίτρ ντ' ότέλ.

— Τρέξετε! του είπε. Φοβόμαστε. Ο Ο Νάρυ.

— Γιατί δέν πήγες μέσα νά δεις τι γίνεται βλάκα! φώναξε ό Ντῶβεν.

— Φοβήθηκα! όμολόγησε ό άνθρωπος.

Ο αστυνομικός, άνοιξε την πόρτα.

Ο Ο Νάρυ βρισκόταν στο πάτωμα, πλέοντας στο αίμα του.

Ένα μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι από την πανοπλία του, ήταν καρφωμένο στο λαιμό του.

Ο Ντῶβεν πλησίασε, και γονάτισε δίπλα του.

«Άδικο όμως.

Ο Ο Νάρυ, ήταν νεκρός.

Μ' ένα σπασμό τρόμου στο στόμα ό μαίτρ ντ' ότέλ έκανε τόν σταυρό του.

Μ' όλο που τό έπάγγελμά του τόν είχε συνειθίσει σέ τέτοιου είδους θεάματα, τό πρόσωπο του Ντῶβεν, συσπάστηκε από φρίκη.

Ξαφνικά μιá στριγγιά φωνή τόν έκανε νά γυρίσει.

Ήταν ή γυναίκα, ή νέα καμαριέρα.

— Ω! Έσκουζε ή γυναίκα! Τόν σκοτώσατε! τόν κύριό μου, τόν κύριό μου!

Άλήθεια!

Αυτή ή κατηγορία μπορούσε νά σταθεί.

Ο Ντῶβεν δέν τόχε σκεφθεί πιδ πριν.

Η κοπέλλα έκανε νά βγει, μά ό Ντῶβεν την σταμάτησε:

— Αί! Σῶ ώραία μου, της είπε... Κάθησε δυό λεπτά. Κάτι έχουμε νά πούμε ακόμα.

Μά αυτή άρχισε νά σκούζει:

— Τραβήξου μακριά μου! Δολοφόνε!

— Μη λές άνοησίες της είπε ό Ντῶβεν. Ήρθα δῶ νά δῶ τόν κ. Ο Νάρυ. Είμαι αστυνομικός. Έσῶ ποία είσαι;

— Και πώς θέλεις νά πιστέψω γῶ πῶς είσαι αστυνομικός όπως λές; Μπορεί νά είσαι...

— Ποιός;

— Αυτός, που φοβόταν ό Ο Νάρυ. Ο κύριός μου.

— Αυτό δέν είναι δικός σου λογαριασμός. Άπάντησέ μου τώρα. Πῶς σέ λένε;

— Κυρία Λάνσυ. Ήμουν στο δωμάτιό μου σάν άκουσα...

— Τι άκουσες;

— Δέν έχω λόγο νά σοῦ δῶσω! Δέν είσαι σῶ ή αστυνομία.

Όλο τό υπερτικό προσωπικό, με τα χειριζόταν πολύ άσχημα τόν Ντῶβεν. Κι' αυτό ήταν πρωτάκουστο.

Όσοοο ή καμαριέρα έκανε νά βγῇ μά ό Ντῶβεν της έφραζε τό δρόμο. Καθῶς έκανε νά την παραμερίσει εκείνη άγρίεψε.

— Μην μ' άγγίζεις γιατί φωνάζω ούρλιαξε.

Ο Ντῶβεν άλλαξε ταχτική.

— Συγγνώμη κυρία Λάνσυ! Έχετε δικηο! Μά ξέρετε, νά βρῶ τόν Ο Νάρυ σκοτωμένο με νεύριασε και...

— Πρέπει νά καλέσουμε την αστυνομία.

— Αυτό θά κάνω κι' έγῶ.

— Τουλάχιστον θά μαθουμε με ποιόν έχουμε νά κάνουμε.

— Θά καλέσουμε την αστυνομία δταν είναι ῶρα τώρα δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό. Όσο άργοπορούμε, τόσο τό καλλίτερο για τόν δολοφόνο. Άπαντήστε μου. Πόσα άλλα πρόσωπα είναι στο σπíti;

— Ο Μπούστον ό μαίτρ ντ' ότέλ, ένας υπηρέτης που είναι άρρωστος στο νοσοκομείο, και γῶ.

— Ποιός μαγειρεύει;

— Εγῶ. Η δουλειά δέν είναι πολλή. Τοῦ κάκου ό Ντῶβεν βασάνιζε τό μυαλό του.

Του ήταν αδύνατο νά θυμηθεί ποῦ είχε δει αυτήν την κοπέλλα.

Κι' όμως την θυμόταν... την θυμόταν.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ό Μπούστον.

Χωρίς νά φανεί πῶς προσέχει τόν Ντῶβεν, διέσχισε τό δωμάτιο, και πήγε στο τηλέφωνο.

— Τί θέλεις νά κάνεις ρώτησε ό ντέτεκτιβ.

— Ότι κάνουν σέ τέτοιες περιστάσεις κύριε.

— Νά καλέσω την αστυνομία.

— Άφσε άμέσως τό τηλέφωνο!

— Λυπάμαι κύριε. Μά δέν είμαι ὀπό τās διαταγās σας. Λέτε πῶς είσθε ιδιωτικός ντέτεκτιβ. Θάταν καλλίτερα νά έμποδίζατε αυτό τό εγκλημα.

— Άκούστε, είπε ό Ντῶβεν. Δέν πρέπει νά έρθει άκόμη ή αστυνομία.

— Φυσικά δέν την θέλετε, είπε έρωνικά ό μαίτρ ντ' ότέλ.

Κάτι στα μάτια του, θύμισε στόν Ντῶβεν κάτι.

Άλλά τί; τί;

— Τί ξέρετε για τόν Χάνσεν; Τόν

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

Είχε δει κι' αυτός, Κανένας δέν μπορούσενά του τό άμφισβητήσει: Είχε δει.

Τρέχοντας έκανε τό γύρο του σπιτιού

Ήσυχία. Ήσυχία απόλυτη.

Τίποτα ύποπτο: Οῦτε ένα ίχνος.

Έστριψε για νά ξαναγυρίσει στόν

Γκιώνη; ρώτησε απότομα ο Ντῶβεν.

— Δέν τὸ ξέρω αὐτὸ τ' ὄνομα;

— "Όταν ἦρθα, μοῦ εἶπατε πὼς ὁ "Ο Νάρυ φοβόταν κάτι.. τί ἀκριβῶς φοβόταν;

— Εἰσθε ντέτεκτιβ. Δουλειά σας νὰ τὸ βρετε.

Αὐτοὶ οἱ δυὸ ὑπηρετές ἦταν ἀπελπιστικοί. Σίγουρα κάτι θάξεραν.

— Σωπαίνετε, αἱ Πολὺ καλαί. Θὰ γελάσει καλὰ ὁποῖος γελάσει τελευταῖος! Θὰ τὰ ξαναποῦμε.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε στὴν ἀστυνομία. Ὑπάρχει μιὰ πλαγία εἰσοδος. Θαυμάσια θὰ μπορούσατε νὰ ξαναμπήτε, νὰ σκοτώσετε τὸν κύριό μου, καὶ νὰ ξαναβγῆτε! Νὰ τί θὰ πῶ.

Ξαναπήγε στοὺς τηλεφώνους.

Κάλεσε τὴν ἀστυνομία, μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα γερὸ χτύπημα τὸν ἔκανε ν' ἀφήσει τὸ ἀκουστικό.

Ὁ Ντῶβεν τὸν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας, μὰ ὁ Μποῦρστον μὲ θυμὸ ξαναχύμηξε.

Ὁ Ντῶβεν ἔμπηξε μιὰ φωνὴ πόνου, καὶ κύλησε στοὺς πάτωμα.

Ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ μεταχειρίστηκε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα κόλπα τοῦ γιου—ντό.

Ἡ καμαριέρα σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, πήρε τὸ ἀκουστικό, καὶ συμπλήρωσε τὸ τηλεφώνημα.

— Φλόπ!

"Όλοι στὴν κάμαρα τὸν ἀκουσαν. Ἦσαν ἕνας περίεργος κρότος, σάν νάπεσε κάτι πλαδαρὸ στοὺς πάτωμα τοῦ πρώτου πατώματος.

Ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ χλώμιασε, καὶ ἡ κοπέλα ἐρμήνευε μιὰ φωνή.

— Θεέ μου! Κάποιος εἶναι ἀπάνω.

— Ὁ Χάνσεν, εἶπε ὁ Μποῦρστον μὲς στὰ δόντια του.

Ὁ Ντῶβεν ὄρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἀνέβηκε τὴν σκάλα τρέχοντας, καὶ ὁ διάδρομος τοῦ φάνηκε σκοτεινὸς σάν κόλαση.

Μιὰ πόρτα ἀνοίξε κι' ἔκλεισε.

Ὁ Ντῶβεν ἀνάψε τὸ ἠλεκτρικὸ τοῦ φαναράκι.

Μιὰ σκιά γράφθηκε στὸν τοῖχο, κι' ἔπειτα ἔσβυσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΡΙΑ

Ἀφνικὰ πάλι τὸ ἴδιο βαρὺ ἀρώμα τὸν περιτύλιξε. Σίγουρα κάποια γυναῖκα ἦταν ἀνακατεμένη σ' ὅλα αὐτά.

"Ένας ἀπερίγραπτος φόβος παράλυσε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ἀστυνομικό.

Ἡ ἀνάμνηση τοῦ ἀπανθρώπου οὐρλιάσματος, ἐκείνη ἡ συρτή, ἀβάσταχτη φωνὴ τοῦ γκιώνη, τοῦ θόλωσε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ μυαλό.

"Ενστικτὰ εἶχε τὴν αἴσθηση μιᾶς ἄλλης ἀνθρώπινης παρουσίας.

Μὰ πρὶν προφτάσει νὰ γυρίσει ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα παράλυσε τὶς αἰσθήσεις του, ἔσβυσε τὸ φανάρι του, καὶ ἕνα δυνατὸ χτύπημα, τὸν ἔριχνε κατὰ γῆς σχεδὸν ἀναίσθητο.

"Επειτὰ ἀκουσε ἐλαφρὰ βήματα, πού ἀπομακρύνονταν..

— Φῶς! οὐρλιάξε ὁ Ντῶβεν... Φῶς!

Αἱ σεις κάτω! Δέν ἀκούτε; Φῶς.

Κανένας δέν τοῦ ἀπαντοῦσε.

"Εξω φρενῶν ἄρχισε νὰ τρέχει στὴν τύχη, μέσα στὰ σκοτάδια.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ ἄρωμα νὰ τὸν κυκλώνει.

Ἦταν δυνατόν αὐτός, πού τὸν χτύπησε νάναί γυναῖκα; Ἀρχισε νὰ κατεβαίνει τὶς σκάλες.

Στὸ πρῶτο πλατύσκαλο, εἶχε πάλι τὴν αἴσθηση, πὼς κάποιος βρισκόταν κοντά του.

"Απλώσε τὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ ψάχνει ψηλαφιστὰ, ὅταν ἕνα ὀύτερο χτύπημα τὸν ἔκανε νὰ κλονιστεῖ.

Πιάστηκε ἀπὸ τὰ κάγκελα κι' ἄφησε νὰ περάσει λίγη ὥρα ὥσπου νὰ συνέρθει ἀπὸ τὸ χτύπημα.

Ὁ ἄλλος στοὺς μεταξύ θὰ βρῆκε καιρὸ νὰ φύγει.

Σὲ λίγο, ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ, ἐμφανίστηκε μ' ἕνα κερί.

— Συγνώμη πού δέν ἦρθα πιε γρήγορα κύριε. Μὰ κήκε ἡ ἀσφάλεια, καὶ πήγα νὰ τὴν διορθώσω.

— Νὰ σὲ πάρει ὁ διάβολος! Εἶδες κανέναν νὰ κατεβαίνει;

— "Όχι κύριε, ἄκουσα ὅμως καθαρὰ βήματα.

— Ποῦ;

— Στὴν πίσω σκάλα τοῦ σπιτιοῦ.

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ βγεῖ εὐκόλως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Πολὺ εὐκόλως! Ἀπὸ τὰ παράθυρα.

— Ἔλα μαζί μου. Πρέπει νὰ ψάξουμε.

Ἡ καμαριέρα; Γιατί ὄχι; Βαρειὰ βήματα ἀκούστηκαν στοὺς πλακόστρωτο.

Ἡ ἀστυνομία!

Ὁ Ντῶβεν ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγει.

μιὰ βρισιά.

"Όπως ὅλοι οἱ ἰδιωτικοὶ ντέτεκτιβ, σηχαινόταν τὴν ἐπίσημη ἀρχή, πού ἀνακατεῦνταν σὲ ὅλα, μπερδεύε τα πάντα, ἔκανε γκάφες ἀπάνω στὶς γκάφες καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς πιὸ ἀπλὲς ὑποθέσεις.

Σὲ λίγο ὁ ἀστυνόμος Μπέλυν, βρισκόταν μπροστά του.

— Γεῖά σου Ντῶβεν. Καὶ σὺ ἐδῶ; Τί σοῦ εἶναι τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ντέτεκτιβ.

— Καλὴμέρα Μπέλυν! Τί σ' ἔφερε πρὸς τὰ δῶ;

— Τηλεφώνησαν στὴν ἀστυνομία... Φόνος;

— Ἔτσι φαίνεται!

Στὸ μεταξύ ἕνας ἄλλος κάτω ἀνακάλυπτε τὸ πτώμα.

— Μπέλυν. Ἔλα νὰ δεῖς. Εἶναι ὁ "Ο Νάρυ. Τηλεφωνῶ στὴ Διεύθυνση. Κάνετε μιὰ γρήγορη ἔρευνα Μπέλυν μὲ τὸν Ντῶβεν.

Κάτι κακὸ πέρασε ἀπ' τὸ βλέμμα τοῦ μαῖτρ ντ' ὀτέλ σάν ἀκουσε αὐτὸ.

— Νομίζω κύριε, πὼς ὅτι ὁ κύριος ἀπὸ δῶ—κι' ἔδειξε τὸν Ντῶβεν πρέπει νὰ συλληφθεῖ! εἶπε.

— Ὁ Ντῶβεν; Μὰ εἶναι ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ.

— Ναί! Μὰ ἦταν μὲ τὸν κύριό μου ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

— "Όχι Μποῦρστον. Μάλλον ἐσὺ ἦσουν. Μ' αὐτὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Σὲ λίγο ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου στὰ χαλκία τῆς εἰσοδου ἔδειξε πὼς ἔφτασε ὁ ἀστυνόμος, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος: Ὁ Πάρκενς.

Ἦταν ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος, ξεροκόφαλος, μὲ βραδεῖα ἀντίληψη, ἀλλὰ καλὸς ἀστυνομικός.

— Εἰσαι σὺ ἀνακατεμένος σ' αὐτά, Ντῶβεν; Ποῦ εἶναι τὸ σῶμα;

— Μέσα! Δέν θὰ βρεῖς τίποτα Πάρκενς.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. Ἐσὺ τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεση;

— Τίποτα.

— Κι' αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε.

Οἱ δυὸ ὑπηρετές καὶ ὁ Ντῶβεν, ἀφέθηκαν στὴν ἐπίβλεψη τοῦ Μπέλυν.

Ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ, ἀκουγε τοὺς ἀστυνομικοὺς ν' ἀνεβαίνουν, νὰ κατεβαίνουν, νὰ κοιτᾶνε τὸ σπίτι ἀπέξω, νὰ ἐρευνοῦν παντοῦ.

Πάλι τὸ ἴδιο βαρὺ ἄρωμα αἰσθάνθηκε κοντά του.

Αὐτὴ τὴν φορὰ βεβαιώθηκε πὼς τὸ φοροῦσε ἡ νέα καμαριέρα. Ἦταν δυνατὸν νὰ ἦταν αὐτὴ πού..

Γύρισε ἀπότομα καὶ τὴν κοίταξε

στὰ μάτια.

— Γιατί σκότωσες τὸν "Ο Νάρυ; ρώτησε.

Αὐτὴ ταράχτηκε.

Χλώμιασε.

— Σὰς ὀρκίζομαι, πὼς δέν τὸν σκότωσα γὰί Ὁ Μπέλυν μπήκε στὴ μέση.

Δέν εἶναι δική σου δουλειά, Ντῶβεν, εἶπε. Ὁ Πάρκενς θὰ τὴν ἀνακρίνει.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε κι' ὁ Πάρκενς. Φυσικὰ δέν εἶχε βρῆ τίποτα.

— Ντῶβεν, εἶπε στὸν ντέτεκτιβ. Θάρθεις μαζί μου στὴν ἀστυνομία! Σὲ χρειάζομαι.



Σάν ἔφτασαν στοὺς γραφεῖο τοῦ Πάρκενς στὴν ἀστυνομία, ὁ Ντῶβεν τοῦ εἶπε.

— Μὴν εἰσαι ἀνόητος Πάρκενς. Μ' αὐτὸ πού ἔκανες, νὰ μὲ κουβαλήσεις ἐδῶ, θὰ γελοιοποιηθεῖς στοὺς κατωτέρους σου καὶ στοὺς ἀνωτέρους σου.

Δέν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ ἐπαγγελματικὴ ζήλεια ἔφερε ἀντιμέτωπους, τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς.

— Ξέρεις νὰ μοῦ πεῖς Ντῶβεν ποῖος σκότωσε τὸν "Ο Νάρυ;

Ὁ Ντῶβεν μὲ λίγα λόγια τοῦ διηγήθηκε ὅσα ἔξερε.

Δέν παρέλειψε ν' ἀναφέρει τὸν Χάνσεν..

— Οἱ ἄλλοι δέν μοῦπαν τίποτα εἶπε ὁ Πάρκενς. Ἐσένα ποῖος σοῦ μίλησε γι' αὐτόν;

— Ὁ "Ο Νάρυ ὁ ἴδιος.

— Αἱ! Ἔτσι. Λοιπὸν Ντῶβεν σ' ἀφήνω ἐλεύθερο.

Ἀυτῶν τῶν πρῶτων αὐτῶν αὐτῶν τῶν δουλειᾶ ἀπὸ τὰ χέρια, μὰ τώρα ἀνήκει στὴν ἀστυνομία.

— Καλὰ Πάρκενς. Τί νὰ γίνῃ!

Στὸ μεταξύ ἕνας χωροφύλακας, πλησίασε καὶ κάτι εἶπε τοῦ Πάρκενς.

— Ξέρεις τί μοῦ λέει; εἶπε αὐτὸς στὸν Ντῶβεν, πὼς ἡ καμαριέρα εἶναι πιθανότατα μιὰ παλιὰ γνῶριχη τῆς ἀστυνομίας. Ἔλα νὰ δοῦμε.

Πέρασαν στὰ ἄρχεια τῆς ἀνθρωπομετρικῆς ὑπηρεσίας, κι' ἐκεῖ ἔδωσαν τοῦ Πάρκενς μιὰ φωτογραφία.

Αὐτὸς τὴν κοίταξε προσεχτικὰ καὶ τὴν ἔδωσε τοῦ Ντῶβεν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε μιὰ φωνή.

Ἦταν ἡ φωτογραφία τῆς "Ελση. Τῆς "Ελση πού τέτοιο ρόλο ἔπαιξε στὴν ἱστορία τῶν ζαριῶν.

Ὅμως ἦταν ἀδύνατο παρ' ὅλη τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα νὰ εἶναι

αότη ή καμαριέρα.

Ή καμαριέρα ήταν μιὰ νέα κοπέλλα
ὡς εἴκοσι πέντε χρόνων.

Ἐνῶ ή ἄλλη...

Ή ἄλλη θά μπορούσε νάταν μητέρα
της.

Τώρα ἐξηγοῦσε ὁ Ντῶβεν ἐκείνη
τὴν παράξενη ἐντύπωση πῶς τοῦ θύ-
μιζε κάποιον.

Ὡστόσο αὐτὴ ή καμαριέρα τοῦ Ὁ
Νάρυ δὲν μ' ἀρέσει διόλου. Θάθελα
πολύ νὰ μάθω ποῦθε κρατάει ή σκού-
φια της.

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο, Πάρ-
κενς.

Τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου τοὺς
διέκοψε.

Ὁ Πάρκενς πήρε τὸ ἀκουστικό.

Τὸ πρόσωπό του καθὼς ἀκούσε τί
τοῦ ἔλεγαν, ἄλλαξε ὅλα τὰ χρώματα
γιὰ νὰ πάρει στὰ τελευταῖα μιὰ ἐκ-
φραση ἀνείπωτης βλακείας.

Τέλος ἄφησε τὸ ἀκουστικό με ἕνα
γρόλισμα.

— Τί ἄλλο ξέρεις πάνω σ' αὐτὴν τὴν
ὕποθεση; ρώτησε ἀπότομα τὸν Ντῶ-
βεν.

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὰ εἶπα ὅλα!
Γιατί; Τί συνέβηκε;

— Νά. Ή καμαριέρα, ποῦ λέγαμε.

— Αἱ τί; Ή καμαριέρα;

— Σκοτώθηκε.

— Δολοφονήθηκε;

— Ναί, τὴν ἐπνιξαν μ' ἕνα σκοινί!

Ὁ Μπέλυν τὴν βοήκε μόλις τώρα.

Ὁ Πάρκενς βγήκε τρέχοντας ἀπ' τὸ
δωμάτιο.

Ὁ Ντῶβεν τὸν ἀκολούθησε.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνο-
μίας τοὺς ἄφησε στὸν τραγικὸ Πύργο,
ὅπου ἕνα δεύτερο ἔγκλημα ἐρχόταν
νὰ μεγαλώσει τὸ μυστήριο, ποῦ σκέπα-
ζε τὸ πρῶτο.

Ὁ Μπέλυν τοὺς περίμενε στὴν πόρτα.
Φαινόταν πολὺ παραγμένος.

— Ήταν κάτι τρομερό, Ντῶβεν...
Φριχτό.

— Ποιό;

— Αὐτὸ τὸ κρώξιμο... Τὸ οὐρλια-
σμα. Ή φωνὴ τοῦ Γκιώνη! Δὲν ἀκου-
σα ποτὲ παρόμοιο πράμα. Ἀκόμα
βλέπεις δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω! Αὐτὸ
τὸ σπῆτι εἶναι στοιχειωμένο!

— Στοιχειωμένο; Τρελλάθηκες Μπέ-
λυν. Πές μας σύντομα τί συνέβηκε.
Καὶ πρῶτα πρῶτα ποῦ εἶναι ή κο-
πέλλα.

— Ἀπάνω τὴν ἔχουμε.. Λοιπὸν εἶχα-
με μείνει στὸ σπῆτι ὁ Λέσκυ ἀπὸ πίσω
καὶ γὼ ἀπὸ μπρός.

— Οἱ ὑπνρέτες πήγανε στὶς κάμαρές
τους. Καὶ ξαφνικά, ἀκούσαμε αὐτὴ
τὴν ἀπαίσια φωνή. Ὅλοι τὴν ἀκούσα-
με! Τρέξαμε στὸ σπῆτι καὶ βρήκαμε
τὴν κοπέλλα.

Καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνέβαιναν,
ἀπάντησαν τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ, καὶ
τὸν ὑπνρέτη τοῦ Ὁ Νάρυ, ποῦχε γυ-
ρίσει.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μᾶς κρατᾶ-
τε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, φώναξε ὁ ὑπν-
ρέτης. Θὰ μᾶς σκοτώσουν ὅλους.

— Θὰ σᾶς προστατέψουμε εἶπε ὁ
Πάρκενς.

— Πῶς μπορούμε νὰ βασιστοῦμε
στὴν προστασία σας; εἶπε ὁ μαίτρ
ντ' ὀτέλ, ποῦ φαίνόταν κι' αὐτὸς ἔξαλ-
λος ἀπὸ τρόμο.

Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο βρῆκαν τὴν
κοπέλλα.

Ὁ Ντῶβεν γονάτισε πλάι της.

Ὁ σφυγμὸς εἶχε ἀπὸ ὦρα πάψει νὰ
χτυπάει, καὶ εἶχε πάρει πιά τὴν πα-
γερὴ σκληρότητα τοῦ θανάτου...

Ὡστόσο ὁ Ντῶβεν εἶδε πρῶτος ἕνα
χαρτί.

Ήταν κάτω ἀπὸ τὸν ἄγκωνα τοῦ
θύματος.

Ἐγραφε.

«Φευγάτε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Γιατί ή φω-
νὴ τοῦ Γκιώνη θά ξανακουστῇ. Καὶ ή
φωνὴ τοῦ Γκιώνη σημαίνει θάνατο.
Μιλῶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀστυ-
νομίας».

Ὁ Πάρκενς οὐρλιαξε.

— Σίγουρα ὁ Χάνσεν τόκανε. Ἐ-
κλείσει μιὰ καὶ καλὴ τὸ στόμα τῆς
κοπέλλας, πρὶν τὴν ἀνακρίνω. Θάξερε
κι' αὐτὴ πολλὰ.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνεις; ρώτησε ὁ
Ντῶβεν.

— Μὲ κάθε τρόπο θὰ συλλάβω τὸν
Χάνσεν.

— Πρόσεξε Πάρκενς, μὴν ἐνεργήσῃ
πρῶτος αὐτός.

— Μὲ κοροϊδεύεις Ντῶβεν. Ξέρεις
πολλὰ πράγματα, ποῦ μοῦ τὰ κρύ-
βεις.

— Ξέρω ὅσα ξέρεις! Προσπάθησε.
Πάρκενς, νὰ μὲ γελοιοποιήσεις, νὰ μ'
ἀπομακρύνεις ἀπ' αὐτὴν τὴν ὕποθε-
ση, ποῦ κατὰ βάθος ἦταν δική μου.

Τώρα, καλὰ ξεμπερδέματα.

Ἐγὼ σ' ἀφήνω.

— Δὲν μπορείς νὰ μοῦ τὸ κάνεις
αὐτό.

— Μπορῶ καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα.
Ὁ θυμὸς τοῦ Ντῶβεν ἦταν ψεύ-
τικος.

Ἦθελε ἀπλούστατα νὰ ξεφορτωθεῖ

τὸν Πάρκενς, γιὰ νὰ δουλέψῃ μονά-
χος.

Ήταν μιὰ ὕποθεση, ποῦ παρουσια-
ζε μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Ποῦ ὅσο πήγαινε, γινόταν καὶ πιὸ
σκοτεινὴ. Πιὸ πολὺπλοκη.

Σὲ λίγη ὥρα πῆγε μονάχος στὸ
σπῆτι τοῦ γιὰ νὰ σκεφτεῖ.

Κατὰ τίς ἔντεκα, ὁ Πάρκενς τοῦ τη-

λεφώνησε.

— Ντῶβεν, ἔμαθες τὰ νέα; τρεῖς
τώρα.

— Τί σημαίνει τρεῖς;

— Τρεῖς φόντοι. Χτύπησαν τώρα τὸν
Μπουρστον, τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ. Μιὰ
σφαίρα στὴν πλάτη. Τὸν πᾶνε στὸ νο-
σοκομεῖο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΜΕ ΤΑ ΖΑΡΙΑ



Ντῶβεν εἶχε τὴν ἐντύπωση
πῶς πνιγόταν.

— Καὶ σὺ, Πάρκενς τί λέεις;

— Τί νὰ πῶ; Ἀκούσαμε

τὸ οὐρλιασμα. Δηλαδή αὐτὴ

τὴν τῆ φωνή, τοῦ Γκιώνη Τρέσαμεντ καὶ
βρήκαμε τὸν Μπουρστον, νὰ, κρεῖται στὸ
αἷμα του. Ζωντανὸ ἀκόμη. Μᾶς δῆ-
γῆθηκε πῶς κάποιος τὸν πυρρῶθηκε
ἀπὸ πίσω.

— Ὁ ὑπνρέτης;

— Τὸν εἶχα στείλει στὴν ἀνάκριση

μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία. Ἀποκλείεται.

— Καλὰ Πάρκενς. Θὰ τὰ σκεφτῶ

καλὰ, ὅσα μοῦ εἴπεις.

— Ἄν σοῦ κατεβεῖ καμμιά καλὴ

ἰδέα ἀπ' αὐτὲς ποῦ σοῦρχονται, τηλε-
φώνησέ μου. Ὁ κόσμος ἀδημονεῖ. Οἱ

ἐφημερίδες μᾶς χτυπάνε.

Ὁ Ντῶβεν πέρασε τὴν μέρα του νὰ

μαζεῦει στοιχεῖα γιὰ τὸν Χάνσεν, νὰ

τηλεφωνεῖ στὶς φυλακὲς νὰ διαβάξῃ

τὰ ἐγκληματικά ἀρχεῖα.

Τέλος πῆγε στὸ νεκροτομεῖο ὅπου

φύλαγαν τὸ σῶμα τῆς σκοτωμένης κα-
μαριέρας.

Ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ἐκπληξὴ τὸν πε-
ρίμενε.

Γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ θύματος

ἀνακαλήφθηκαν ραφές, τὰ μαλλιά στὶς

ρίζες ἦταν γκρίζα.

Ἡ κοπέλλα ἦταν μιὰ ἡλικιωμένη

γυναῖκα ποῦ εἶχε κάνει «αἰθητικὴ ἐγ-
χείριση» καὶ εἶχε ξανανιώσει τουλάχισ-
στον φαινομενικά.

Ήταν μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα. Ή-
ταν ή Ἐλση τῆς ἱστορίας τῶν «ζαρι-
ῶν τοῦ θανάτου».

Νέο φῶς ἔπεφτε στὴν ὕποθεση καὶ

νέο σκοτάδι.

Δολοφονήθηκε;

Ἀπὸ ποιόν; Γιατί;

Πάλι γιὰ τὴν ἱστορία τῶν ζαριῶν;

Καὶ τί εἶχε ὁ Χάνσεν μὲ τὸν Ὁ

Νάρυ; Καὶ τί φοβόταν ὁ Ὁ Νάρυ νὰ
χάσῃ;

Ὁ Ντῶβεν, τηλεφώνησε στὸ νοσο-

κομεῖο τοῦ Μπουρστον.

Ἐμαθε πῶς ὁ ἀτυχὸς μαίτρ ντ'
ὀτέλ, ποῦ τρεῖς τὰ χρόνια τὴν γλύτωσε. Ή

σφαίρα τοῦ χτύπησε τὴν ἀριστερὴ ὤμο-
πλάτη, καὶ γῆκε ἀπὸ τὸν ὤμο.

Φαίνονταν ὅπως τὸν πληροφόρησαν

ὅταν ὁ Ντῶβεν ἄφισε τὸ τηλέφωνο

ἦταν ἕνα ἐννιά τὸ βράδυ.

Τοῦ ἔμενε τὸ σπουδαιότερο: Μιὰ

μεθοδικὴ ἐρευνα στὸν Πύργο τοῦ Ὁ

Νάρυ.

Ἐνα σχέδιο ἀρχίζει νὰ χαράζεται

στὸ μυαλό του.

Πῆρε ἕνα ταξί, καὶ πῆγε στὸν Πύρ-
γο.

Ἐπρεπε νὰ μπεῖ χωρὶς ή ἀστυνομία

νὰ τὸν πάρει μυρουδιά.

Ἀκριβῶς ἀπὸξω, εἶδε ἕνα νέο ποῦ

περνοῦσε... Τὸν σταμάτησε.

— Θέλεις νὰ κερδίσεις δέκα δολλά-
ρια; τοῦ εἶπε;

— Ἄν θέλω λέει. Καὶ ρωτᾷ;

— Νὰ τί πρέπει νὰ κάνεις. Θὰ κά-
νεις τὸν γύρο τοῦ κτήματος προσεκτι-
κά, καὶ θὰ προσπαθήσεις νὰ μπεῖς

κρυφὰ μέσα, πηδώντας ἀπ' τὸν τοῖχο.

— Ἀνθρώποι ποῦ φυλάνε τὸ κτῆμα

θὰ σὲ κυνηγήσουν. Ἐσὺ πρέπει νὰ ξε-
φύγεις.

— Ἐγὼναι σου ἀφαντικό! Ξέρω ἀπὸ

τέτοια. Ἄμα φεύγω, γλυστράω σὰν

χέλι. Ὅλα τὰ λαγωνικά τῆς ἀστυνο-
μίας νὰ μὲ κυνηγᾶνε δὲν μὲ πιάνουν.

Δέκα δολλάρια εἶπες;

— Πέντε τώρα, καὶ πέντε μετὰ. Στὸ

σπῆτι μου! Νὰ ή κάρτα μου.

Ὁ νέος ἔκανε ὅτι τὸν συμβούλεψε ὁ

Ντῶβεν.

Σὲ λίγο ἀκούσε σφυρίγματα, τρέξι-
μο, βήματα.

Οἱ ἀστυφύλακες ποῦ φύλαγαν τὸν

Πύργο, εἶχανε δεῖ τὸν νέο.

Τώρα ποῦ ή προσοχή τους ἦταν

ὀλότελα στραμμένη σ' αὐτόν, ὁ Ντῶ-
βεν, γλυστρήσε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα.

την άνοιξε με τὸ πασπαριτοῦ του, καὶ γλύστρησε μέσα,

Δὲν κατάλαβε κάποιον ἄλλον, ποὺ γλύστρησε κι' αὐτὸς μέσα, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, μετὸν ἴδιο τρόπο.

Κάποιον ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ προηγήτερα.

Ὁ Ντῶβεν προχωροῦσε στὸ σκοτάδι, ὅσο πὶὸ σιγὰ μποροῦσε.

Μιά τέτοια νεκρική ἡσυχία ἔπνιγε ὅλο τὸ χτήριο, ποὺ καὶ ἡ ἀναπνοή του ἀκόμα τὸν τρόμαζε.

Σιγὰ ἔστριψε δεξιά, καὶ πῆρε τὴν σκάλα, ποὺ πῆγαινε στὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας.

Στὸ δωμάτιο τοῦ Μποῦρστον ὅπου βρέθηκε χτηπημένος ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ. Εὐτυχῶς ἤξερε τὰ κατατόπια.

Ὅταν ἔφτασε μέσα, ἀναψε τὸ ἡλεκτρικό του φαναράκι, κι' ἔκρυψε τὸ φῶς μετὸ καπέλλο του.

Ἀρχισε μιὰ προσεκτικὴ ἔρευνα τῆς κάμαρας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ τὴν ἔκαναν πρὶν ἀπ' αὐτὸν μὰ ὁ Ντῶβεν δὲν τοὺς εἶχε ἐμπιστοσύνη.

Ἐνας καθρέφτης τράβηξε τὴν προσοχή του.

Τὸν ἐξεκρέμασε ἀπ' τὸν τοίχο.

Ἦταν δεμένος μ' ἓνα μακρὸ σπάγγο.

Ὁ Ντῶβεν χαμογέλασε μετὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελό του, ποὺ συνόδευε τὴν λύση σπουδαίων μυστηρίων.

Ὑστερα βρῆκε καὶ τὸ μπαστοῦνι ποὺ κρατοῦσε ὁ Ὁ Νάρυ ὅταν δολοφονήθηκε.

Ἐνα ἑλαφρὸ σφύριγμα τὸν ἔκανε νὰ ριγῇσει.

Ἀφουγκράστηκε.

Ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου εἶχε ἀνοίξει. Κάποιος ἦταν μέσα στὸ σπῆτι.

Ἐπειτα ἀκούει πάλι αὐτὸ τὸ ἑλαφρὸ σφύριγμα.

Μὰ βήματα τίποτα.

Πῆρε τὸ φαναράκι του, καὶ τὸ πῆστολί του.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου σὰν νὰ νοίξε.

Τὸ δάχτυλό του γύριζε τὸ κουμπὶ τοῦ φαναριό.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα θὰ βρισκόταν πρόσωπο μετὸ πρόσωπο μετὸ φονιά.

Δὲν πρόφτασε.

Κόλλησε στὸ πάτωμα μ' ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κρανίον, ἐνῶ σὺ αὐτιά του ἔφτανε ἀκόμα τὸ τρομερὸ, τὸ ἀπαίσιο κρώξιμο τοῦ Γκιώνη ποὺ στοίχειωνε τοὺς κοιμισμένους ἀντίλα-

λους τοῦ σπιτιοῦ, μετὸ παράπονό του...

Σὰν ἀστραπὴ ὁ Ντῶβεν σκέφθηκε τὸν Ὁ Νάρυ, νεκρὸ μ' ἓνα μαχαίρι στὶς ὠμοπλάτες, τὴν Ἑλση, πνιγμένη πρὶν προφτάσει ν' ἀντισταθῇ, τὸν Μποῦρστον ποὺ τὸν αἶμα του ἔβαφε ἀκόμη τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου.

Ἐνστικτὰ, κύλισε μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔπεσε. Ἀκουσε ἓνα χτύπημα καὶ μιὰ βλαστήμια.

Ὁ δολοφόνος μαχαίρωσε μετὸ δύναμη τὴν θέση ποὺ ἦταν ὁ Ντῶβεν ἐδῶ καὶ λίγα δευτερόλεπτα, καὶ τὸ μαχαίρι μὴ βρίσκοντας τὸ σῶμα, μῆλχτηκε στὸ πάτωμα. Ὁ Ντῶβεν μ' ὅλη τὴν ζάλη καὶ τὸν πόνο ποὺ αἰσθανόταν, μάζεψε τίς δυνάμεις του ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοιξε ἀπότομα καὶ βγήκε στὸ διάδρομο.

Κατέβηκε τὴν σκάλα, καὶ βρέθηκε στὸ κάτω πάτωμα. Ἐκεῖ κόλλησε στὸν τοίχο ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, καὶ περιμένε.

Ξαφνικὰ ἓνα ἑλαφρὸ σύριμο, τὸν ἔκανε νὰ τεντώσει τ' αὐτί του. Ἐρχόταν ἀπ' τὸ χῶλλ, κάτω δεξιά.

Ὅποτε οἱ δολοφόνους ἦταν δύο.

Μὰ γιατί ἐρχόνταν κι' οἱ δύο;

Αὐτὸς ποῦταν ἀπάνω, κατέβαινε τώρα τὴν σκάλα, ποὺ κατέβηκε κι' ὁ ἴδιος ἐδῶ καὶ λίγα λεπτά.

Ὅσο γιὰ τὸν νεοφερμένο, πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντῶβεν.

Ὁ ντέτεκτιβ, ὀπισθοχώρησε πρὸς τὴν τραπεζαρία.

Ὁ ἄλλος, στὰ σκοτάδια, πρὸς τὰ κεῖ διευθυνόταν κι' αὐτός.

Ξαφνικὰ ὁ Ντῶβεν κατάλαβε πῶς ἦτανε στὴν ἴδια κάμαρα.

Ἀκουγε τὴν βαρεῖα ἀναπνοή του.

Μ' ὅλη τὴν δύναμή του ὁ ντέτεκτιβ, ἔσπρωξε τὸ βαρὺ τραπέζι, καὶ χτύπησε τὸν ἄλλον.

Ἐνα βογγητὸ πόνο ἀκούστηκε, καὶ ὁ ἄνθρωπος χύμιζε καταπάνω του.

Αὐτὸς δὲν εἶχε τοὺς τρόπους φαντάσματος, οὐτὴ τὴν μαεστρία τοῦ σινεμά του, ποὺ γλυστροῦσε καὶ χτυποῦσε χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβει τίποτα.

Οἱ δύο ἄντρες κύλησαν στὸ πάτωμα παλεύοντας.

Ὁ συνέννοχος τῆς κάμαρας τοῦ Μποῦρστον στὸ μεταξὺ εἶχε χαθεῖ.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν βήματα, φωνές, καὶ τὰ φῶτα ἀνάψαν ἀπότομα.

Μὲ μεγάλη ἐκπληξὴ ὁ Ντῶβεν, εἶδε πῶς πάλευε μετὸν Μπέλυν τὸν ἀστυνομικόν.

Τὴν ἴδια ἐκπληξὴ εἰδεινε ἄλλωστε

κι' αὐτός.

Κι' ὁ Πάρκενς μετὸ τοὺς ἄνδρες του, κοίταξε τὴν σκηνὴ καὶ γελοῦσε.

—Γιατὶ ἔσπασες Μπέλυν στὸ ἐξῶλο τὸν καλὸ μας τὸν Ντῶβεν;

—Εἶδα κάποιον νὰ γλυστράει στὸ σπῆτι κύριε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, μῆλκα καὶ γῶ. Στὰ σκοτάδια, νόμισα πῶς τὸν τσάκωσα. Ποῦ νάξερα;

—Ντῶβεν φίλε μου, τὴν ἔπαθες.

—Ἐπαθα! Ἐγώ;

—Ναὶ! τὸν Χάνσεν ἐπιτέλους τὸν συλλάβαμε! Τὸ μυστήριον λύθηκε. Καὶ χωρὶς τὰ φῶτα σου.

—Πότε τὸν συλλάβατε;

—Σήμερα τ' ἀπόγευμα.

—Σήμερα τ' ἀπόγευμα; Βλάκες!

Καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἀφήσατε νὰ ξεφύγει! Γρήγορα στὸ δωμάτιο τοῦ Μποῦρστον. Γρήγορα!



Ὁ Χάνσεν ἦταν ἓνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος ὁ τύπος τοῦ κουτοῦ καὶ κτηνώδικοι ἐγκληματία.

—Ὑποστηρίζω ἔλεγε ὁ Ντῶβεν στὸ γραφεῖο τοῦ Πάρκενς, πῶς ὁ Χάνσεν τσάκασε ἀπὸ τίς φυλακές, μὰ δὲν ἔκανε αὐτὸς τὰ ἐγκλήματα.

—Ὅμως ἀποδείχτηκε πῶς ἡ Ἑλση ἦταν γυναικα του. Καὶ μὰς τὸ κρατοῦσε κρυφά.

—Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πῶ, γιατί ἔτσι. Μὰ δὲν σκότωσα τὸν Ὁ Νάρυ, οὐρλιαξε ὁ Χάνσεν.

—Τοποθέτησες ὅμως τὴν Ἑλση σπῆτι του, νὰ κλέψει ἓνα μπαστοῦνι, εἶπε ὁ Ντῶβεν.

—Ὅλοι τὸ κυνηγᾶμε τὸ μπαστοῦνι ἔκανε ὁ Χάνσεν. Μὰ δὲν καταφέραμε τίποτα.

—Ὅμως εἶπε ὁ Πάρκενς, ἐσὺ κάνεις τὴν φωνὴν τοῦ Γκιώνη πρὶν σκοτώσεις.

—Τόκανα πρὶν. Τώρα δὲν ξέρω τίποτα.

—Τὸ κόλπο τοῦ Γκιώνη εἶναι ἀπλό! εἶπε ὁ Ντῶβεν.

Ἐθέλεις Πάρκενς νὰ τὸ μάθεις; Δὲς μου ἓνα χωροφύλακα.

Ὁ Ντῶβεν χάθηκε μετὸν χωροφύλακα.

Σε λίγο τὸ κρώξιμο τῶν πουλιῶν τῆς δυστυχίας, τάραιξε ὅλο τὸ ἀστυνομικὸ μέγαρο. Ἐρχονταν ἀπόξω.

Ξετρελλανένος ὁ Πάρκενς, πλησίασε στὸ παράθυρο. Κι' εἶδε μιὰ μορφή φασματώδη, χλωμή, ποὺ ἔσβυσε μόλις φάνηκε. Μετέωρη, σὰν νὰ κρεμόταν στὸ κενόν.

Ὁ Πάρκενς ὑποχώρησε τρομαγμένος.

Ὁ Ντῶβεν ξαναμπήκε γελῶντας.

—Λοιπόν; εἶπε.

—Ποῦ στὸ διάβολο τὰ κατάφερες!

—Αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ Γκιώνη, γίνεται μ' ἓνα ποτήρι. Ὅσο γιὰ τὴ μορφή ποὺ εἶδες, ἦταν ἡ φάτσα σου. Ρώτησε τὸ χωροφύλακα!

—Ἀνεβήκαμε στὸ ἀπάνω πάτωμα, καὶ κρεμάσαμε ἓναν καθρέφτη ποῦφτανε ὡς τὸ παράθυρό σας, εἶπε ὁ χωροφύλακας.

—Καταλαβαίνεις Πάρκενς, ὁ δολοφόνος, ἤξερε πῶς ὁ Χάνσεν τσάκασε ἀπ' τίς φυλακές, καὶ μεταχειρίστηκε τὸ κόλπο τοῦ Γκιώνη γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσει. Ἡ γυναικα του, ποὺ στὴν ἀρχὴ πίστεψε πῶς πραγματικὰ ὁ Χάνσεν σκότωσε τὸν Ὁ Νάρυ προσπάθησε νὰ με ξεμπερδέψει ἔμένα τὸ πρῶτο βράδυ. Σὰν ἔμαθε ὅμως πῶς ὁ Χάνσεν ἦτανε ἀθῶος καὶ πῶς ἄλλος μεταχειρίστηκε τὴν φωνὴν τοῦ ἀντρα τῆς, θὰ ἔλεγε, ὅτι ἤξερε. Ὁ δολοφόνος πρόφτασε καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος;

—Θὰ σὰς τὸν πῶ. Ἐστειλα τὸν Μπέλυν, νὰ βρεῖ τίς ἀποδείξεις. Ἐπρεπε νάιναι δῶ. Γρήγορα Πάρκενς. Ἀς τρέξουμε, Ὁ Μπέλυν ἴσως κινδυνεύει.

Πάλι τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας μετὸν Πύργο.

Μόλις γλύστρησαν μέσα, ἄκουσαν μιὰ πνιγμένη φωνή.

—Βοήθεια!

Ὁ Μπέλυν κινδύνευε.

Ἀνέβηκαν τρέχοντας τίς σκάλες.

Ὁ Μπέλυν πάλευε μ' ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι ἓνα στυλέτο. Ὁ Πάρκενς καὶ ὁ Ντῶβεν, ρίχτηκαν καὶ τοὺς χώρισαν.

Ἦταν ὁ Μποῦρστον ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ.

—Νὰ ὁ δολοφόνος, εἶπε ὁ Ντῶβεν.

—Αὐτός; Ἀδύνατον. Ἀφοῦ πληγώθηκε κι' αὐτός. Στὴν πλάτη μάστιγα.

—Ἀκριβῶς. Μεταχειρίστηκε ἓνα κόλπο, πολὺ γνωστὸ στοὺς ἐγκληματίες. Κρεμάει ἓνα ρεβόλβερ μ' ἓνα μακρὸ λάστιχο, ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Πυροβολοῦν. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ χτυπήσεις ὁ ἴδιος λιγάκι τὴν ὠμοπλάτη σου, καὶ τὸ ρεβόλβερ ἐξαφανίζεται.

Αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι ἔστειλα τὸν Μπέλυν νὰβρεῖ.

Ἀλλὰ ἔπειτα σκέφτηκα πῶς ὁ δολοφόνος μὰ κι' ἐξασφάλισε τὸ μπαστοῦνι, θὰ ἤθελε νὰ ἐξαφανίσει καὶ τὰ λοιπὰ ἴχνη. Ὅποτε ὁ Μπέλυν θὰ τὴν εἶχε ἀσχημα.

—Ντῶβεν, εἰσαι σπουδαῖος! Πάντα

τ'όλεγα. Μά τώρα έξήγησέ μου.

— Πώς τ'όσκασε ο Μπουρστον απ' το νοσοκομείο; Ρώτησέ τον τόν ίδιο.

— Ο Μπουρστον με τις χειροπέδες στα χέρια κοίταζε όλους με μίσος.

— Ξέρει πολλά κόλπα! συνέχισε ειρωνικά ο Ντῶβεν. Χρημάτισε κάποτε ντέτεκτιβ. Με την διαφορά πώς τότε λεγόταν Κέλμπορν. Τά ξανθά του μαλλιά έγιναν τώρα μαύρα. Το κόκκινο δέρμα του χλωμό. Πολύ αφύσικα χλωμό. Μόνο τὰ μάτια του δὲν κατάφερε ν' αλλάξει... Τὸ ίδιο γκρίζο καὶ κακὰ. Αὐτὰ μ' έβαλαν στὸ δρόμο.

— Μά τὸ μπαστούνι. Τί ἀξία ἔχει τὸ μπαστούνι;

— Ο Ντῶβεν, πήρε τὸ μπαστούνι, πού ο Μπουρστον ἀφοῦ τὸ ἔκλεψε τὸ εἶχε μαζί του, καὶ τὸ ξεβίδωσε. Δυὸ ζάρια κύλησαν ἀπ' τὴ λαβὴ τοῦ μπαστουιου στὸ πάτωμα.

Δυὸ ζάρια ποῦ ἦσαν ἀντίς σημάδια ὀσπρες νεκροκεφαλῆς, πάνω σὲ μαῦρο φόντο.

Τὰ «ζάρια τοῦ θανάτου».

— Ο Ντῶβεν τὰ σήκωσε σοβαρὸς.

— Όλοι στὴν κάμαρα κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους.

— Έμαθα τέλος τὴν ἱστορία τους. Τὰ ζάρια αὐτὰ λείνουν μέσα τους, τὴν μεγαλύτερη ποσότητα ραδίου ποῦ βρέθηκε ποτέ. Όλοι τὰ κυνηγᾶνε, γιατί ἡ ἀξία τους εἶναι ἀυῆθητη.

Κοστίσανε τὴ ζωὴ σὲ τόσους, αὐτὰ τὰ «ζάρια τοῦ θανάτου». Θὰ τὰ χαρίσωμε στὰ νοσοκομεία τώρα.

— Έχετε νὰ μ' ἐρωτήσετε τίποτ' ἄλλο; Κανένας δὲν μίλησε.

Τότε ο Ντῶβεν δίνοντας τὰ ζάρια στὰ χέρια τοῦ Πάρκενς τοῦ εἶπε.

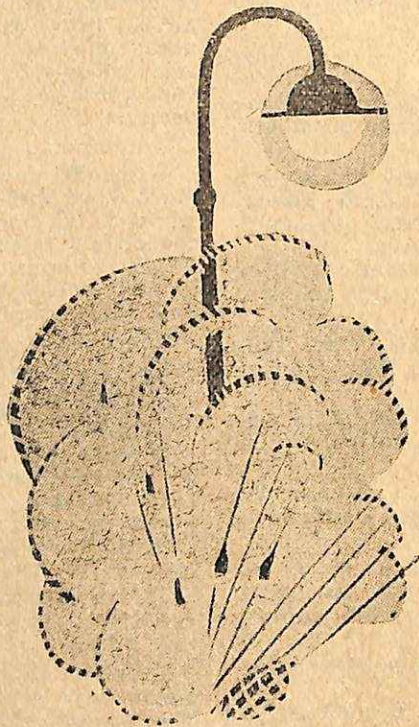
— Ρίξε μιά.

Γελῶντας ο Πάρκενς κούνησε τὰ ζάρια καὶ τὰ ἀφίσε νὰ πέσουν πάνω στὸ τραπέζι.

— Ντόρτια, εἶπε γελαστὸς καθὼς εἶδε τὰ ζάρια ποῦ ἔδειχναν τεσσάρια. Ρίξε καὶ σὺ τώρα Ντῶβεν, χωρίς ἄλλο θὰ φέρεις ἑξάρες.

— Ο Ντῶβεν χαμογέλασε καὶ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο τὸν ἐπίσημο ἀστυνομικό.

— Πάντα «ἐξάρες» φέρνω Πάρκενς.

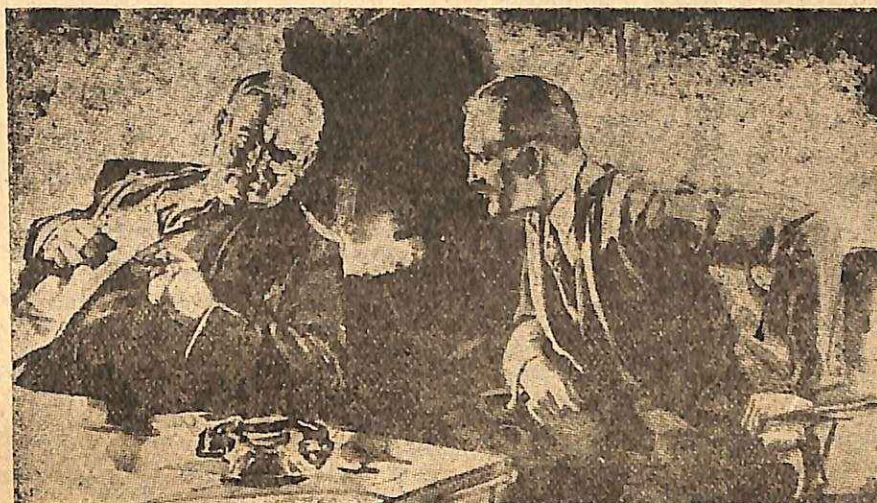


Ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά:
ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΛΚΑΝΗ



Εἰκονογράφηση κειμένου
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΜΟΝΟΠΡΑΧΤΟ ΤΗΣ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΩΝ ΜΟ- ΝΤΕΡΝΩΝ ΕΡΓΩΝ, ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ



Ο ΠΑΤΕΡΑΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΛΟΥΚΙΑΝΗ ΒΙΛΛΕΡ (δεκάξη χρονών) — ΜΩΡΙΣ ΒΙΛΛΕΡ (πατέρας τῆς Λουκιανῆς, σαράντα χρονών) — ΠΩΛ ROMANY (πατριὸς τῆς Λουκιανῆς, πενήντα χρονών) — ΤΖΟΥΛΙΑ (ἡ καμαριέρα του).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει ἓνα σολὸν πλούσιων ἀνθρώπων: πολυθρόνες, τραπεζάκια, γραφεῖο στὸ πρῶτο πλάνο, ἀριστερὰ ἓνας καναπὲς. Πόρτα δεξιὰ, δίφυλλη πόρτα στὸ βάθος. Πολλὰ λουλούδια παντοῦ. Μία μεγάλη προσωπογραφία γυναικας στὸν τοῖχο. Πάνω σ' ἓνα τραπεζάκι τὸ ἀδικο κουτὶ τοῦ βραχιολιοῦ ποῦ φορεῖ ἡ Λουκιανῆ, μελανοδοχεῖο πάνω στὸ γραφεῖο. Στὸ σήκωμα τῆς αὐλαίας ἡ Λουκιανῆ κεντρεῖ σιωπηλὰ, καθισμένη στὸν καναπέ. Κοντὰ τῆς τὸ πανεράκι μετ' ὁ ἐργόχειρό της.

Τζούλια (μπαίνοντας μ' ἓνα μπουκέτο τριαντάφυλλα στὰ χέρια). — Πιστεύω νὰ εἶναι εὐχαριστημένη ἡ δεσποινίς. Δὲν τῆς λείπουν τὰ λουλούδια. Ἀπ' τὸ πρῶτ', δὲν περνᾶει στιγμή χωρίς νὰ μᾶς στείλουν κι' ἓνα μπουκέτο.

Λουκιανῆ (στοματώνοντας τὸ κέντημα). — Φέρανε κι' ἄλλα;

Τζούλια. — Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ μεγάλο αὐτὸ μπουκέτο!

Λουκιανῆ (καθὼς σηκώνεται). — ὦ! μὰ εἶναι πολὺ ὠραῖο! Ποιὸς τὸ στέλνει;

Τζούλια. — Τῷ φερὲ τὸ παιδί τοῦ

ἀνθοπωλείου... ἔχει ὁμῶς μιά κάστα...

Λουκιανῆ. — ὦ!... γιὰ νὰ ἰδῶ... (ψάχνει μέσα στὸ μπουκέτο). Νάτην! (Διαβάζοντας). Φερᾶν Ντεμουλὲν. (Χαρούμενη). ὦ!

Τζούλια. — Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσει τὴ δεσποινίδα ἡ κ. Ντεμουλὲν.

Λουκιανῆ. — Φυσικά... ἓνας παιδικὸς φίλος! (Παίρνοντας τὴν ἀνθοδέσμη). Ὁμορφα ποῦναι αὐτὰ τὰ λουλούδια! (Δίνοντας τὰ λουλούδια στὴν Τζούλια). Πάρε, βάλε τα στὸ νερό.

Τζούλια. — Μάλιστα. (Βγαίνει ἀπ' τὸ σαλόνι).

Ρομανύ (μπαίνοντας).— Λοιπόν, κορούλα μου, εἰς' εὐχαριστήμενη;

Λουκιανή.— Ἄν εἶμ' εὐχαριστήμενη (ρίχνεται στὸ λαιμὸ τοῦ). ὦ! μπαμπά, τί καλὸς πὺ εἶσαι!

Ρομανύ.— Σ' εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸ δῶρο μου;

Λουκιανή.— Πολὺ, πάρα πολὺ... Ὅταν ἀνοίξαι τὸ βελουδένιο κουτάκι, ἐβαλα τὴς φωνῆς ἀπ' τὴ χαρὰ μου... Κοίτα δῶ... (Δείχνει ἕνα βραχιόλι γύρω στὸ χέρι της). Τὸ φόρεσα τὴν ἴδια στιγμὴ. (Σοβαρῶς). Γιὰ σήμερα μοναχά... Ἐξέρω πὺς ἔχουμε πένθος, (Κοιτάζει τὴν προσωπογραφία στὸν τοίχο.) Τὴν καὶ μὲν τὴ μαμά!... (Σιγῇ). Ἦμουν ὅμως ὅσο εὐτυχισμένη, θέλησα νὰ τὸ δοκιμάσω. Εἶναι πολὺ ὁμορφο, ἔ; Μοῦ πηγαίνει θαυμάσια... Εἶναι νὸ πρῶτο σοβρὸ κόσμημα πὺ μὲ χαρίζεις... Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω κι' ἄλλη μιὰ φορὰ (τὸν φιλεῖ). Μπαμπάκα μου, ἀγαπημένε μου μπαμπά!

Ρομανύ (φιλώντας τὴν κι' αὐτός).— Κορούλα μου, (κάθεται στὸν καναπέ). Λουκιανή.— Τώρα πιά θὰ τὸ βγάλω καὶ θὰ τὸ κρύψω προσεκτικὰ μαζί με τὰ διαμαντικὰ τῆς μαμάς... στὸ κασσο-νάνι, πὺ τὰβαζε κείνη. (Βγάζει τὸ βραχιόλι καὶ τὸ τοποθετεῖ στὸ βελουδένιο κουτάκι τοῦ). Ἐχει ἔξερεις, ἀπὸ τώρα, πολλὰ πράγματα. Μ' ἔχετε πάντα παραχαϊδεύει κι' οἱ δυὸ σας.

Ρομανύ (θλιβερά).— Σ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, ἡ καὶ μὲν ἡ μαμά σου!

Λουκιανή (συγκινημένη).— Ναι μ' ἀγαποῦσε... ἦτανε τόσο καλὴ, τόσο τρυφερὴ! ("Υστερ' ἀπὸ μιὰ πολὺ θλιβερὴ σιωπὴ, γέρνει πρὸς τὸν Ρομανύ). Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς, μπαμπά... μὴν εἶσαι τόσο λυπημένος προπάντων σήμερα (Σιγῇ). Ἐ-λα μπαμπάκα, χαμογέλασε σὴ μικρὴ σου τὴ Λουκιανή, γέλασε λιγάκι... (Ὁ Ρομανύ χαμογέλασε). Ἐτσι!.. Ἀχ μπαμπάκα μου ἀγαπημένε μου, πόσο σ' ἀγαπῶ (Μὲ πονηριὰ χαριτωμένη). Μ' ἀγαπᾷς ὅμως καὶ σὺ, ἔ; πέσμου! πὺς μ' ἀγαπᾷς!

Ρομανύ.— Μὰ βέβαια, σ' ἀγαπῶ πολὺ, κορούλα μου. Κι' ὥστόσο!

Λουκιανή.— Τί πάει νὰ πῇ, μ' ἀγαπᾷς κι' ὥστόσο. Πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς μοναχὰ σκέτα, δίχως τίποτ' ἄλλο!.. κακὲ μπαμπά, πὺ κάθεσαι καὶ λὲς κάτι πρᾶ-ματα. (Τὸν ἐξετάζει κι' ἀπότομα ἄλ-λαζει τὸνο φωνῆς). Μὰ τί ἔχεις; τί σοῦ συμβαίνει;... Γιατί με κοιτάζεις ἔτσι; Τί τρέχει λοιπὸν;

Ρομανύ.— Τίποτα.

Λουκιανή.— Μὰ ναι... τὸ βλέπω καλὰ ἐγώ. Σὲ ἔξερω τόσο καλὰ. Εἶσαι σκεπτικὸς, συλλογισμένος.

Ρομανύ.— Ἐ! λοιπὸν, ναι!.. Ἐχω στενοχώριες.

Λουκιανή.— Ἐχεις στενοχώριες.

στὶς δουλειές σου;...

Ρομανύ.— Ὅχι δυστυχῶς, Ἄν ἤ-τανε καμμιά χρηματικὴ ζημία, δὲν θὰ στενοχωριόμουν τόσο πολὺ.

Λουκιανή.— Ὡστε εἶναι κάτι ἄλλο... πὺς δυσάρεστο;

Ρομανύ.— Ναι. Πρόκειται γιὰ σένα.

Λουκιανή.— Γιὰ μένα; Πὺς εἶναι δυνατό! (Κάθεται κοντὰ τοῦ).

Ρομανύ.— Μοῦγραψε, σήμερα τὸ πρῶτ', ὁ Μωρίς Βίλλερ.

Λουκιανή.— Ὁ πατέρας μου;

Ρομανύ.— Ναι, ὁ πατέρας σου.

Λουκιανή.— Τί θέλει;

Ρομανύ.— Λέει πὺς, τώρα πὺ, πέθανε ἡ μητέρα σου, ἔννοεῖ νὰ σ' ἔχει κοντὰ τοῦ.

Λουκιανή.— Δὲν εἶναι δυνατό.

Ρομανύ.— Εἶναι, δυστυχῶς.

Λουκιανή.— Μὰ τότε, ἐσύ, μπα-μπά;

Ρομανύ.— Ἐγώ, δὲν εἶμαι παρὰ ὁ πατρὸς σου, ὁ δευτερός ἀντὺς τῆς μη-τέρας σου, ὅστερ' ἀπὸ τὸ διαζυγίό της με τὸν Μωρίς Βίλλερ... Καὶ νὰ τί με βασανί-ζει: σὲ ἀνάθεμα, σ' ἀγάπησα, σὲ εἶδα νὰ μεγαλώνεις. Ἐξῆνα με τὴ ζωὴ τὴ δική σου δεκατρία χρόνια τώρα, καὶ σήμερα, δὲν εἶμαι τίποτα. Ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ σὲ πάρει ἀπὸ κοντὰ μου ὅταν θελήσει.

Λουκιανή.— Πὺς; Μπορεῖ!

Ἐπάρχει δικαιοσύνη.

Ρομανύ.— Εἶναι ὁ πατέρας σου, ὁ πραγματικὸς σου πατέρας, ὁ νόμος εἶναι μαζί του, τὰ παιδιὰ ἀνήκουν στὸν πατέρα.

Λουκιανή.— Ὡστόσο, ὅταν ζοῦσε ἡ μαμά;

Ρομανύ.— Δὲν ἔκανε χρῆση τῶν δικαιωμάτων του, ἀπὸ λεπτότητα στὴ μη-τέρα σου, ὅπως λεί!.. Ἴσως κι' ἐπειδὴ ἀπουσίαζε πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Οὔτε πι-στεύω πὺς θὰ μποροῦσε τότε ν' ἀναλάβει τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς σου. Δὲν εἶναι πλούσιος. Κακὲς κερδοσκοπίες... χα-ρακτηρᾷς κάπως ἐλαφρός, ἐπιπόλαιος Πο-λυέξοδος... Τέλος πάντων καταστράφηκε πολὺ νέος.

Λουκιανή.— Καὶ θὰ τοῦ ἦμουν φορτίο ὡς τώρα;

Ρομανύ.— Ναι, αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

Λουκιανή.— (καθὼς σηκώνεται ἀ-πότομα).— Ἀ! Καταλαβαίνω. Σοῦ ἄφησε τὴ φροντίδα γιὰ τὴ συντήρηση, γιὰ τὴ ἀνατροφή μου, καὶ τώρα, πὺς τέλειωσε ἡ μόρφωσή μου, πὺς πληρώσες ἐσὺ ὅλα τὰ ἔξοδα, ἔρχεται καὶ σοῦ λέει: «Νὰ μοῦ πα-ραδώσεις τὴν κόρη μου».

Ρομανύ.— Δὲν εἶπα πὺς...

Λουκιανή.— Ἐνοια σου καὶ κατὰ-λαβα.

Ρομανύ.— Ὅχι, ἀλήθεια, δὲν πι-στεύω ἕνας πατέρας...

Λουκιανή.— Πὺς νὰ ἐξηγηθεῖ δια-φορετικὰ ἡ σιωπὴ τοῦ ὡς αὐτὴ τὴ μέρα; (Σιγῇ. Ἀλλὰζοντας τὸνο) Θέλει νὰ με πάρει πίσω. ὦ! αὐτὸ δὲν θὰ γίνεῖ ποτέ. Πρέπει ν' ἀγωνισθεῖς, ν' ἀρνηθεῖς νὰ με παραδώσεις σ' αὐτόν. Δὲν πρέπει νὰ δε-χεῖς.

Ρομανύ.— Ἄν θέλει νὰ σὲ πάρει, δὲν ἔχω τὴν ἐξουσία νὰ τὸν ἐμποδίσω. Δὲν εἶμαι τίποτα, ἐγώ!

Λουκιανή.— Μὰ αὐτὸ εἶναι φρι-χτό! (Ξεοπάει σὲ λυγμούς). Δὲν θέλω νὰ πάω μαζί του. Δὲν θέλω γώ, νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου, μπαμπά.

Ρομανύ (παίρνοντας τὴν κοντὰ τοῦ).— Μικρὴ μου Λουκιανή. Ἐλα, ἀ-γαπημένο μου κοριτσάκι, μὴν κλαῖς. Προ-εἶ νάσαι λογικὴ, πολὺ δυνατὴ, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ καὶ γὼ τὸ θάρρος μου. Κι' ἔπειτα, δὲν εἶπαμε ἀκόμη τὴν τελευταία λέξη. Καταλαβαίνεις, βέβαια, πὺς δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγεις ἔτσι. Θὰ τὸν παρακαλῶ, σὺ, θὰ τὸν πείσω, θὰ δοκιμάσω ὅλα τὰ μέσα.

Λουκιανή.— ὦ! ναι! θὰ τὸν ἐμ-ποδίσω! πέσμου πὺς θὰ τὸν ἐμποδίσω. Δὲν πρέπει νὰ με πάρει. Τί θ' ἀπογί-νω γὼ χωρὶς ἐσένα; Σ' ἔχω συνηθίσει... σοῦ τὰ λέω ὅλα... νοιώθω πὺς ζῶ κοντὰ σου. Μαζί μ' αὐτόν, θάμην ὁλομόναχη, μόλις τὸν γνωρίσω: μιὰ—δυὸ φορὲς μονάχα τὸν ἔχω δεῖ στὸ οἰκοτροφεῖο. Δὲν θὰ τολμῶ οὔτε γιὰ τὴ μαμά νὰ τοῦ μιλήσω. Δὲν ἔ-πάρχει καμμιά ἀνάνηψη πὺς νὰ μὰς συν-δέει, καμμιά κοινὴ λύπη... καμμιά χαρὰ... τίποτα. Θὰ ἦταν ἀπελπιστικό!

Ρομανύ.— Καὶ γιὰ μένα θὰ ἦταν σκληρό! Ὡς τόσο, ἀν θυσιάζοντας τὰ αἰ-σθημάτων μου θὰ μποροῦσα νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία σου, θὰ τόκανα με μεγάλη μου εὐχαρίστηση. Θὰ τὰ δεχόμουν ὅλα γιὰ νάσαι σὺ εὐτυχισμένη! Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα: θὰ εἶσαι σὺ τοῦλάχιστον εὐτυ-χημένη ἂν πᾶς μαζί του;

Λουκιανή.— Ὅχι, ὄχι. Δὲν μπορῶ νὰ μὲν εὐτυχισμένη, μακρὰ ἀπὸ σένα. Γιὰ μένα, ἐσὺ σαι ὁ πραγματικὸς μου πατέρας ὁ μπαμπᾶς μου, πὺς, μικροῦλα, μ' ἐμα-θαν ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ σέβωμαι, πὺς πάντα με γέμιζε καλὸς νόμος καὶ χάδια. Νὰ σ' ἀ-φίσω! Νὰ μὴ, σὲ βλέπω πιά! θὰ πάω ἀπ' τὴ στενοχώρια μου! (Σιγῇ). Ἄκουσε, θὰ τοῦ πῆς πὺς θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, πὺς ἡ μαμά μ' ἐμπιστεύθηκε σὲ σένα καὶ μοῦ παραγγέλει νὰ σ' ἀγαπῶ, πάντα σὰν πα-τέρα μου.

Ρομανύ.— Τὴ δυστυχισμένη. Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ πὺς ὁ θάνατός της θ' ἀλλάζε τόσο γρήγορα τὴ στάση τοῦ κ. Βίλλερ. Τρεῖς μῆνες μόλις πὺς τὴ

χάσαμε κι' ἀμέσως ἔρχεται αὐτὸς ὁ ἀν-δρὼς καὶ σὲ γυροῦει.

Λουκιανή.— Ναι, ἀλλὰ σὺ θὰ τοῦ γράφεις.

Ρομανύ.— Θάρρει σὲ λίγο ὁ ἴδιος νὰ πάρει τὴν ἀπάντησή μου.

Λουκιανή.— Ἐδῶ;

Ρομανύ.— Ναι;

Λουκιανή.— Πότε;

Ρομανύ.— Σήμερα... τώρα τὸ ἀπό-γεμα, σὲς τρεῖς.

Λουκιανή.— Τόσο γρήγορα;

Ρομανύ.— Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως. Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ ν' ἀναβάλω.

Λουκιανή.— Σὲς τρεῖς. Μὰ τότε, θάρρει ὅπου γὰν.

Ρομανύ (κοιτάζοντας τὸ ρολόγι τοῦ).— Βέβαια, ἡ ὥρα πλησιάζει.

Λουκιανή.— Μόλις μὰς δίνει τὸν καιρὸν νὰ σκεφτοῦμε. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἡ-μέρα τὸν πατέρα σου;

Ρομανύ.— Ναι (ψάχνει στὴν τσέ-πη τοῦ).— Ναι, διάβαστο. (Τῆς δίνει τὸ γράμμα).

Λουκιανή (διαβάζοντας).— «Κύ-ριε, ἐπιθυμῶ νὰ πάω τὴν κόρη μου κον-τὰ μου, ἀφοῦ ἡ μητέρα της ἔχει πεθάνει, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Πρόκειται νὰ ἐγκα-τασταθῶ ὁριστικὰ στὸ Παρίσι καὶ δὲν ἔ-πάρχει πιά κανένας λόγος νὰ ζῶ μακριὰ ἀπ' τὸ παιδί μου. Θὰ παρασυστώ στὸ σπῆτι σας, ἄξιε, Τρίτη, κατὰ τὴς τρεῖς.!»

Ρομανύ.— Ἀποφύγει τὴς περιττολο-γίες, ὅπως βλέπεις.

Λουκιανή.— Ναι, γράφει μονάχα γιὰ τὸ ζήτημα πὺς τὸν ἐνδιαφέρει.

Ρομανύ.— Κι' οὔτε φαίνεται, πὺς παραδέχεται τὴν πιθανότητα νὰ μὴ θελή-σω νὰ σὲ δώσω σ' αὐτόν.

Λουκιανή.— Εἶναι ὁ νόμος με τὸ μέρος τοῦ.

Ρομανύ.— Θᾶξω καὶ γὼ ὅπλο τὴν τρυφερότητά μου, τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα.

Λουκιανή.— Καὶ τὴ δική μου ἀγά-πη... τὴν ἐπιθυμία μου νὰ μὴ σ' ἐγκατα-λείψω. Πρέπει νὰ λογαριασθεῖς φαντάζομαι κατὰ τὴν δική μου ἡ θέληση... Πρέπει νὰ τοῦ τὸ πῆς αὐτό.

Ρομανύ.— Ναι, ναι! θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα, καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμα. Ἐγὼ πάρεῖ πληροφορίες, δὲν ἔκανα κι' ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ πρῶτ', καὶ μοῦ φαίνεται πὺς ἔξερω τώρα τι εἶδους μουσικὴ πρέπει νὰ τοῦ τρα-γουδήσω γιὰ ν' ἀρεσθεῖ σ' αὐτὰ τοῦ. Θὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα, νὰ εἶσαι ἡ συζη-γι' αὐτό! Δὲν θὰ παραδοθῶ εὐκολὰ.

Λουκιανή.— Μάλιστα! Νὰ μὴν ὑποχωρήσωμε! (*Ἀκούει). Χτύπησε τὸ κου-δούνι θάρρῳ.

Ρομανύ.— Νὰ ἦθε κιόλας;. Εἶναι τρεῖς ἡ ὥρα, αὐτὸς θὰ εἶναι. (Μπαίνει ἡ ὑπηρετριά).

Τζούλια (μπαίνοντας).— Κύριε, είναι ένας κύριος, πού λέει πώς ο κύριος τὸν περιμένει.

Ρομανύ.— Καλὰ νὰ περάσει. (Ἡ Τζούλια βγαίνει ἔξω. Στὴ Λουκιανή). Καί σύ, κορούλα μου, πήγαινε μέσα.

Λουκιανή.— Πόσο θὰ τρέμει ἡ καρδιά μου! Θὰ μοῦ πείς.

Ρομανύ.— Θὰ σὲ φωνάξω ἀμέσως.

Λουκιανή.— Καὶ προπάντων, ν' ἀρνηθεῖς!

Ρομανύ.— Ναί, ναί, πήγαινε! (Ἡ Λουκιανή βγαίνει ἔξω, παίρνοντας μαζί της τὸ πανεράκι μὲ τὸ ἐργόχειρό της). Τὴν καὶ μὲν τὴν μικρούλα. Ποτὲ δὲν θὰ μπωρῶ νὰ τὴν ἀποχωριστώ.

Βίλλεο (μπαίνοντας).— Κύριε.

Ρομανύ (μὲ ὑπόκλιση).— Κύριε.

Βίλλεο.— Στὸν κ. Πῶλ Ρομανύ ἔχω

τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ;

Ρομανύ.— Στὸν ἴδιο. Ὁ κ. Μωρίς Βίλλεο, χωρὶς ἄλλο.

Βίλλεο.— Μάλιστα, κύριε.

Ρομανύ (δείχνοντας ἕνα κάθισμα).— Καθίστε, σὰς παρακαλῶ.

Βίλλεο.— Εὐχαριστῶ. Πήρατε τὸ γράμμα μου;

Ρομανύ.— Μάλιστα, σήμερα τὸ πρωῒ. Σὰς περιμένα.

Βίλλεο.— Τότε λοιπόν, ξέρετε.

Ρομανύ.— Ποιὲς εἶναι οἱ προθέσεις σας; Βεβαίωτατα.

Βίλλεο.— Θέλω νὰ πάρω πάλι τὴν κόρη μου, κοντὰ μου.

Ρομανύ.— Μοῦ τὸ γράψατε αὐτό, ἀλλά...

Βίλλεο.— Εἶναι ἡ πιὸ ζωηρὴ ἐπιθυμία μου.

Ρομανύ.— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κατάλαβα. Ὡστόσο, ὁμολογῶ πὼς αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία, καθὼς τὴν ἐκφράσατε τόσο γρήγορα, μοῦ ἔχει προξενήσει κάποια ἐκπληξη.

Βίλλεο (μὲ ἀπλότητα).— Γιατί;

Εἶναι φυσικώτατο νὰ ξαναπάρω τὴν κόρη μου, ἀφοῦ πέθανε ἡ μητέρα της. Πρέπει μάλιστα νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμῃ πὺς σὰς ἄφησα νὰ περιμένετε ὥς αὐτὴ τὴ μέρα νὰ τακτοποιήσω τὴν κατάστασιν. Βρισκόμουν μακριὰ, τρεῖς μῆνες πρὶν, στὴν Αἴγυπτο. Ἐμαθα πὼς πέθανε ἡ Κα Ρομανύ, ἔξη ἐβδομάδες μετὰ τὸ γεγονός. Τακτοποίησα ὅσο μπορούσα γρηγορώτερο τὶς ὑποθέσεις μου ἐκεῖ κάτω καὶ ἤρθα. Μόλις εἶναι δύο μέρες, πὺς ἐφθάσα στὸ Παρίσι καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρέσετε γιὰ τὴν ἀγοπορία αὐτὴ πὺς, δὲν προήλθε διόλου ἐξ αἰτίας μου.

Ρομανύ.— ὦ! κύριε!

Βίλλεο.— Θὰ σκεφθῆκατε ἴσως πὺς δὲν εἶχα κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τύχῃ τῆς Λουκιανῆς;

Ρομανύ.— Οὔτε μιὰ στιγμή δὲν φαντάστηκα πὺς...

Βίλλεο.— Χωροῦσε κάθε ἀμφιβολία. Μὲ τὴ σιωπὴ μου, μὲ τὴν ἀπουσία μου, μπορούσε κανεὶς νὰ τὰ ὑποθέσει ὅλα. Ἐπιτέλους, νάμαι! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω πὺς εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ κρατήσετε τὴν κόρη μου ὥς αὐτὴ τὴ μέρα.

Ρομανύ.— Μὴ μὲ εὐχαριστῆτε διόλου! Τὴ Λουκιανὴ τὴ θεωρῶ σὰν δική μου κόρη. Ἐδῶ, κοντὰ σὲ μένα, βρισκεται στὸ σπίτι της καὶ μπορεῖ νὰ μείνει ὅσον καιρὸ θὰ εἴτε ἀρέσει.

Βίλλεο (μὲ κάποια ἀμηχανία).— Μὲ συγκινεῖ πολὺ, κύριε.

Ρομανύ (σιγῇ).— Ἀλλάζοντας τόνο).— Ὡστε λογαριάζετε νὰ τὴν ξαναπάρτε; Τόχετε ἀποφασίσει ὁριστικὰ;

Βίλλεο.— Μὰ βέβαια. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ! Ὅσο ζοῦσε ἡ μητέρα, ἀπὸ λεπτότητα, γιὰ νὰ ἐξαγοράσω ἴσως καὶ μερικά μου σφάλματα παλιὰ ἀπέναντί της, δέχτηκα νὰ ζῶ ὁλοκληρωτικὰ χωρισμένος ἀπ' τὸ παιδί μου. Ἀλλά, τώρα, τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει πιά νὰ βρῶ καὶ γὼν ἐπιτέλους κάποια χαρὰ κοντὰ στὴν κόρη μου.

Ρομανύ.— Καταλαβαίνω τὰ αἰσθηματά σας. Σκεφθήκατε ὥστόσο τὶς δυσκολίες πὺς θὰ προκαλέσει αὐτὴ σας ἡ ἀπόφαση;

Βίλλεο (ἐκπληκτος).— Ποιὲς δυσκολίες;

Ρομανύ.— Ἡ Λουκιανὴ δὲν σὰς γνωρίζει.

Βίλλεο.— Θὰ μὲ μάθει καί, τὸ ἐλπίζω, θὰ μ' ἀγαπήσει λιγάκι.

Ρομανύ.— Στὴν ἡλικία της, ἕνα καινούργιο πρόσωπο.

Βίλλεο.— Δὲν εἶναι πιά παιδί; εἶναι δεκάξη χρονῶν (Γελῶντας). Δὲν φαντάζομαι, πὺς θὰ μὲ πάρει γιὰ κανένα μπαμποῦλα, πὺς ἦρθε γιὰ νὰ τὴ φάει.

Ρομανύ.— (ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι). Ἐχεῖ τις συνήθειές της; αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ θ' ἀναστατώσει τὴ ζωὴ της.

Βίλλεο.— (μὲ κάποια ἐκπληξη). Τὶ νὰ πῶ; Δὲν τὸ φαντάζομαι. Θὰ ζήσει ὅπως ὅλα τὰ παιδιά πὺς ἀνατράφηκαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ὅταν μεγαλώσουν, τ' ἀποσύρουν ἀπ' τὸ οἰκοτροφείο. Δὲν ἀκούσα ποτὲ νάπαθε κανένας τους ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ στὶς συνήθειές του.

Ρομανύ.— (περπατώντας νευρικά) Δὲν εἶναι ὁλοσδιόλου τὸ ἴδιο πράγμα. Δὲν πρόκειται ἡ Λουκιανὴ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἕνα στενόχωρο οἰκοτροφείο, ὅπου πνίγονται τὰ παιδιά καὶ ἀσφυκτιοῦν ἀνάμεσα σὲ τέσσαρες τοίχους. Φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ σπίτι της, ὅπου ἀνατράφηκε, ὅπου μεγάλωσε. Παρατάει τὴν ἀνετη κι' εὐκόλη

ζωή, πὺς εἶχε πάντα ἐδῶ μέσα. Μὲ συγχωρεῖτε, πὺς ἀναφέρω τέτοιες λεπτομέρειες ἀλλά, καταλαβαίνετε βέβαια, ἡ εὐτυχία τῆς Λουκιανῆς μὲ ὑποχρεώνει νὰ θίξω μερικὰ σημεῖα.

Βίλλεο.— Μὴν ἐπιμένετε: κατάλαβα. Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὴν οἰκονομικὴ μου κατάστασιν, πὺς ἂν συγκριθεῖ μὲ τὴ δική σας...

Ρομανύ.— Ἀκριβῶς.

Βίλλεο.— Δὲν θὰ προσβάλλω ποτὲ τὴν κόρη μου μὲ τὴ σκέψη, πὺς θὰ κοκκινίσει ἂν βρεῖ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της μιὰ κατάστασιν λιγώτερο ἀνετη ἀπ' αὐτὴν πὺς γνώρισε ὥς σήμερα ἐδῶ.

Ρομανύ.— Μὲ παρεξηγήσατε. Οὔτε σκέφτηκα νὰ πῶ τέτοιο πράγμα. Ἡ Λουκιανὴ ἔχει χαράκηρα, εἶναι καλὴ καὶ πολὺ λεπτὴ, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει τόσο ταπεινὰ αἰσθηματά.

Βίλλεο.— Τὸ ἐλπίζω.

Ρομανύ.— Ἐθίξα αὐτὸ τὸ θέμα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπεκαλεσθῶ τὰ πατρικά σας αἰσθηματά. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ σας ἱκανοποίησιν, θέλετε βέβαια τὴν εὐτυχία τῆς κόρης σας;

Βίλλεο.— Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλλετε.

Ρομανύ.— Λοιπόν, ὁ πλοῦτος δὲν τὴν δίνει πάντα τὴν εὐτυχία, ἀποτελεῖ ὅμως τοῦλάχιστον ἕνα πολὺ ἰσχυρὸ συντελεστή.

Βίλλεο.— Τὸ ὁποῖον σημαίνει;

Ρομανύ (ἔντονα).— Πὺς ὅσο ζήσει κοντὰ μου ἡ Λουκιανὴ, ἡ θέσιν της, τὸ μέλλον της θὰ εἶναι ὁλοκληρωτικὰ ἐξασφαλισμένα. (Ἐπὶ σιγῇ). Ἀποφασίζετε νὰ τὴν ξαναπάρτε; Θέλετε νὰ ζήσει κοντὰ σας, νὰ συμμερισθεῖ τὴ ζωὴ σας, τὴν ἐπαρξὴ σας, ἀλλὰ σκεφθήκατε ὅλες τὶς συνέπειες, τὰ καθήκοντα, τὰ βάρη πὺς ἀναλαμβάνετε μ' αὐτὴ τὴν πράξιν; Μὲ μιὰ λέξη, μπορεῖτε νὰ τὴς δώσετε μιὰ κατάστασιν ἀνάλογη μὲ κείνην, πὺς θὰ τὴν κάνετε νὰ χάσει;

Βίλλεο.— (δυσχερῆς).— Κύριε, αὐτὴ ἡ ἐπιμονή.

Ρομανύ (μὲ ζωηρότητα).— Θὰ ἦταν πολὺ ἀδιάκριτη καὶ πολὺ ἄτοπη ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Λουκιανῆς. (Ἡπιώτερα). Πρὶν ἀρχίσω, σὰς παρακάλεσα νὰ μὲ συγχωρέσετε, ἂν θάβιγα μερικά ζητήματα. Πρέπει, εἰμαιρὰ ἀναγκασμένοι ν' ἀντιμετωπίσωμ τὸ ζήτημα ἀπὸ ὅλες τοὺς ὀψεις (Παρακλητικὰ). Ἐγὼ τὸ ἀνάθεμα τὸ παιδί δὲν μπορεῖτε σήμερα νὰ μοῦ ἀρνηθεῖτε τὸ δικαίωμα νὰ μάθω τὴ θ' ἀπογίνει.

Βίλλεο.— Ἄς εἶναι.. καταλαβαίνω τὰ αἰσθηματά σας καὶ ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμά σας αὐτό.

Ρομανύ.— Λοιπόν;

Βίλλεο.— Μπορεῖτε νὰ εἰστε ἡσυχος! ἡ κόρη μου μπορεῖ νὰ μείνῃ μαζί μου χωρὶς καμμιά ἀνησυχία. Δὲν τὴν ξαναπαίρνω γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ ὑποφέρει, οὔτε γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ δυστυχισμένη. Ἐλπίζω πὺς, κοντὰ μου, θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἀγνοεῖ τὴν οἰκονομικὴ στενοχώρια.

Ρομανύ.— Τὶ θὰ κάνετε; Δὲν ἔχετε περιουσία.

Βίλλεο (κάπως στενοχωρημένος).— Μὰ, ὄχι ὁλοσδιόλου... ἔχω εἰσοδήματα.

Ρομανύ.— Δὲν ἔχετε τίποτα. Περιττό. Ἐγὼ πάρει πληροφορίες καὶ ξέρω ποῖα εἶναι ἀκριβῶς ἡ θέσιν σας. Βασίζοσαστε πολὺ στὶς μετοχές σας τῶν αἰγυπτιακῶν σιδηροδρόμων. Ἀλλὰ σὰς γέλασαν, σὰς ἐκλείψαν, ὅπως καταλάβατε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, ὅταν πήγατε κεῖ κάτω. Γιὰ νὰ γλυτώσετε τὴν ὑπογραφή σας ἀπ' αὐτὴν καταδικασμένη ἐπιχείρησιν ἀναγκαστήκατε νὰ θυσιάσατε ὅ,τι σὰς ἀπόμεινε. Τὰ κτηματά σας στὸ Μπλανῦ εἶναι κι' αὐτὰ ὑποθηκευμένα παραπάνω ἀπὸ ὅσο ἀξίζουν.

Βίλλεο (μὲ πικρία).— Εἰστε πολὺ καλὰ πληροφορημένος.

Ρομανύ.— Καὶ γι' αὐτὸ ἀπορῶ, πὺς γυρεύετε νὰ ξαναπάρτε τὴ Λουκιανή... Δὲν φαντάζομαι νὰ διαλέξατε τὴν κατάλληλη στιγμή.

Βίλλεο.— Δὲν προκάλεσα ἐγὼ τὰ γεγονότα... Λυποῦμαι, πὺς ὁ θάνατος τῆς Καρ Ρομανύ συνέτεσε στὴν ἐποχὴ, πὺς ἐπαθα μεγάλες χρηματικὲς ζημιές, ἀλλ' αὐτὸ δὲν λιγοστεύει διόλου τὰ δικαιώματά μου καὶ προπάντων τὰ καθήκοντά μου γιὰ τὴν κόρη μου (Σιγῇ). Μὲ ἡπιότητα). Δὲν θὰ στερηθεῖ τίποτα ἡ κόρη μου κοντὰ μου. Θὰ στερηθῶ καλλίτερα ἐγὼ καὶ τὸ ἀπαράιτητο καὶ θὰ ἱκανοποιήσω κάθε τῆς ἐπιθυμία.

Ρομανύ.— Καὶ τὸ μέλλον της; Ἐξέστε σκεφθεῖτε καμμιά φορὰ τὸ μέλλον της;

Βίλλεο.— Τὸ μέλλον της; θὰ τὸ ἐξασφαλίσω.

Ρομανύ.— Πὺς θὰ τὸ ἐξασφαλίσετε; Βίλλεο.— Μὲ τὴν ἐργασία μου.

Ρομανύ (ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους).— Θὰ ἐργασθῇ; Στὴν ἡλικία σας! Μὰ σὲς δὲν κάνετε ποτὲ σας τίποτε!

Βίλλεο.— Γιατί δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ ἡ ζωὴ μου, γιατί ἤμουνα ὁλομόναχος στὸν κόσμο, ὥς τώρα. (Μὲ θέρμη). Ἀἰ ἀπορήξε, πὺς θέλω νὰ πάρω πίσω τὸ παιδί μου ἐνῶ, στὴ θέσιν πὺς βρισκόμαι, τὰ πατρικά μου αἰσθηματά, ἀποτελοῦν σχεδὸν μιὰ πολυτέλεια. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πὺς ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶμαι δυστυχισμένος, μοῦ χρειάζεται ἡ Λουκιανή; Αὐτὴ θάναί τὰ πλοῦτή μου, ὅπως θάναί κι' ὅλο μου τὸ θάρος κι' ὅλη μου ἡ ἐλπίδα!... Νὰ δουλέψω μονάχα γιὰ μένα; ναί, ἔχετε δίκιο, εἶμαι ἀνίκανος νὰ τὸ κά-

Ρομανύ.— Λοιπόν, ὁ πλοῦτος δὲν τὴν δίνει πάντα τὴν εὐτυχία, ἀποτελεῖ ὅμως τοῦλάχιστον ἕνα πολὺ ἰσχυρὸ συντελεστή.

Βίλλεο.— Τὸ ὁποῖον σημαίνει;

Ρομανύ (ἔντονα).— Πὺς ὅσο ζήσει κοντὰ μου ἡ Λουκιανὴ, ἡ θέσιν της, τὸ μέλλον της θὰ εἶναι ὁλοκληρωτικὰ ἐξασφαλισμένα. (Ἐπὶ σιγῇ). Ἀποφασίζετε νὰ τὴν ξαναπάρτε; Θέλετε νὰ ζήσει κοντὰ σας, νὰ συμμερισθεῖ τὴ ζωὴ σας, τὴν ἐπαρξὴ σας, ἀλλὰ σκεφθήκατε ὅλες τὶς συνέπειες, τὰ καθήκοντα, τὰ βάρη πὺς ἀναλαμβάνετε μ' αὐτὴ τὴν πράξιν; Μὲ μιὰ λέξη, μπορεῖτε νὰ τὴς δώσετε μιὰ κατάστασιν ἀνάλογη μὲ κείνην, πὺς θὰ τὴν κάνετε νὰ χάσει;

Βίλλεο.— (δυσχερῆς).— Κύριε, αὐτὴ ἡ ἐπιμονή.

Ρομανύ (μὲ ζωηρότητα).— Θὰ ἦταν πολὺ ἀδιάκριτη καὶ πολὺ ἄτοπη ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Λουκιανῆς. (Ἡπιώτερα). Πρὶν ἀρχίσω, σὰς παρακάλεσα νὰ μὲ συγχωρέσετε, ἂν θάβιγα μερικά ζητήματα. Πρέπει, εἰμαιρὰ ἀναγκασμένοι ν' ἀντιμετωπίσωμ τὸ ζήτημα ἀπὸ ὅλες τοὺς ὀψεις (Παρακλητικὰ). Ἐγὼ τὸ ἀνάθεμα τὸ παιδί δὲν μπορεῖτε σήμερα νὰ μοῦ ἀρνηθεῖτε τὸ δικαίωμα νὰ μάθω τὴ θ' ἀπογίνει.

Βίλλεο.— Ἄς εἶναι.. καταλαβαίνω τὰ αἰσθηματά σας καὶ ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμά σας αὐτό.

Ρομανύ.— Λοιπόν;

Βίλλεο.— Μπορεῖτε νὰ εἰστε ἡσυχος! ἡ κόρη μου μπορεῖ νὰ μείνῃ μαζί μου χωρὶς καμμιά ἀνησυχία. Δὲν τὴν ξαναπαίρνω γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ ὑποφέρει, οὔτε γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ δυστυχισμένη. Ἐλπίζω πὺς, κοντὰ μου, θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἀγνοεῖ τὴν οἰκονομικὴ στενοχώρια.

Ρομανύ.— Τὶ θὰ κάνετε; Δὲν ἔχετε περιουσία.

Βίλλεο (κάπως στενοχωρημένος).— Μὰ, ὄχι ὁλοσδιόλου... ἔχω εἰσοδήματα.

Ρομανύ.— Δὲν ἔχετε τίποτα. Περιττό. Ἐγὼ πάρει πληροφορίες καὶ ξέρω ποῖα εἶναι ἀκριβῶς ἡ θέσιν σας. Βασίζοσαστε πολὺ στὶς μετοχές σας τῶν αἰγυπτιακῶν σιδηροδρόμων. Ἀλλὰ σὰς γέλασαν, σὰς ἐκλείψαν, ὅπως καταλάβατε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, ὅταν πήγατε κεῖ κάτω. Γιὰ νὰ γλυτώσετε τὴν ὑπογραφή σας ἀπ' αὐτὴν καταδικασμένη ἐπιχείρησιν ἀναγκαστήκατε νὰ θυσιάσατε ὅ,τι σὰς ἀπόμεινε. Τὰ κτηματά σας στὸ Μπλανῦ εἶναι κι' αὐτὰ ὑποθηκευμένα παραπάνω ἀπὸ ὅσο ἀξίζουν.

Βίλλεο (μὲ πικρία).— Εἰστε πολὺ καλὰ πληροφορημένος.

Ρομανύ.— Καὶ γι' αὐτὸ ἀπορῶ, πὺς γυρεύετε νὰ ξαναπάρτε τὴ Λουκιανή... Δὲν φαντάζομαι νὰ διαλέξατε τὴν κατάλληλη στιγμή.

Βίλλεο.— Δὲν προκάλεσα ἐγὼ τὰ γεγονότα... Λυποῦμαι, πὺς ὁ θάνατος τῆς Καρ Ρομανύ συνέτεσε στὴν ἐποχὴ, πὺς ἐπαθα μεγάλες χρηματικὲς ζημιές, ἀλλ' αὐτὸ δὲν λιγοστεύει διόλου τὰ δικαιώματά μου καὶ προπάντων τὰ καθήκοντά μου γιὰ τὴν κόρη μου (Σιγῇ). Μὲ ἡπιότητα). Δὲν θὰ στερηθεῖ τίποτα ἡ κόρη μου κοντὰ μου. Θὰ στερηθῶ καλλίτερα ἐγὼ καὶ τὸ ἀπαράιτητο καὶ θὰ ἱκανοποιήσω κάθε τῆς ἐπιθυμία.

Ρομανύ.— Καὶ τὸ μέλλον της; Ἐξέστε σκεφθεῖτε καμμιά φορὰ τὸ μέλλον της;

Βίλλεο.— Τὸ μέλλον της; θὰ τὸ ἐξασφαλίσω.

Ρομανύ.— Πὺς θὰ τὸ ἐξασφαλίσετε; Βίλλεο.— Μὲ τὴν ἐργασία μου.

Ρομανύ (ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους).— Θὰ ἐργασθῇ; Στὴν ἡλικία σας! Μὰ σὲς δὲν κάνετε ποτὲ σας τίποτε!

Βίλλεο.— Γιατί δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ ἡ ζωὴ μου, γιατί ἤμουνα ὁλομόναχος στὸν κόσμο, ὥς τώρα. (Μὲ θέρμη). Ἀἰ ἀπορήξε, πὺς θέλω νὰ πάρω πίσω τὸ παιδί μου ἐνῶ, στὴ θέσιν πὺς βρισκόμαι, τὰ πατρικά μου αἰσθηματά, ἀποτελοῦν σχεδὸν μιὰ πολυτέλεια. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πὺς ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶμαι δυστυχισμένος, μοῦ χρειάζεται ἡ Λουκιανή; Αὐτὴ θάναί τὰ πλοῦτή μου, ὅπως θάναί κι' ὅλο μου τὸ θάρος κι' ὅλη μου ἡ ἐλπίδα!... Νὰ δουλέψω μονάχα γιὰ μένα; ναί, ἔχετε δίκιο, εἶμαι ἀνίκανος νὰ τὸ κά-

νω. (Με δύναμη). 'Αλλά νὰ δουλέψω γι' αὐτήν, γιὰ νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον της! 'Α! αὐτὸ εἶν' ἄλλο πρᾶγμα... Θὰ εἶναι ἡ δύναμή μου, ὁ σκοπός μου, τὸ φυλαχτό, ποὺ θὰ μοῦ δίνει θάρρος νὰ προσφυλαχτῶ καὶ νὰ νικήσω, ὁ μαγνήτης ποὺ θὰ με ὁδηγεῖ πρὸς τὴν τελικὴ ἐπιτυχία.

Ρομανύ. — Φυλαχθίτε, μήπως σὰς παρασύρει πολὺ ἡ φαντασία σας. Κυνηγᾶτε κάτι ποὺ δὲν τὸ βλέπω καὶ τόσο θετικό, γιατί αὐτὰ τὰ κέρδη στὰ ὁποῖα βασίζεστε, ὁ μελλοντικός πλοῦτος ποὺ ἐλπίζετε, ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσο προβληματικά. Σὲ ὅλες τις ἐπιχειρήσεις, συνθίζουσιν νὰ προσεξοφλοῦν πάντα τὴν ἐπιτυχία, θὰ ἦταν ὅμως πολὺ πιὸ φρόνιμο ἂν πρόβλεπαν τὸ ἀντίθετο.

Βίλλεο (κάπως εἰρωνικά). — Τότε μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ φοβάστε μήπως καταστραφῆτε.

Ρομανύ (χαμογελῶντας). — Γιὰ μένα ἡ φτώχεια εἶναι λιγώτερο πιθανὴ παρὰ ἡ δική σας ἀποτυχία. 'Η θέση ποὺ θὰ δώσω στὴν Λουκιανὴ εἶναι λιγώτερο ὑποθετικὴ ἀπὸ κείνην ποὺ λογαριάζετε σεῖς ἐν τῇς δώσετε. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἀμφισβητεῖτε αὐτό;

Βίλλεο. — Εἶμαι σύμφωνος. Ρομανύ (ἀλλάζοντας τόνον). — Ἐλάτε ὡς μιλῶμε μὲ εὐλιχρυνία, μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά. (Σιγῇ). Δὲν τὴν ξέρετε διόλου ἢ τὴν ξέρετε πολὺ λίγο τὴν Λουκιανὴ. Θέλετε νὰ τὴν πάρετε πάλι κοντὰ σας πρὸ πάντων; αὐτὸ ἐλπίζετε νὰ ξαναβροῖτε κοντὰ τῆς τὸ θάρρος, ποὺ σὰς λείπει, γιὰ νὰ ξαναρχίσετε μόνος τῇ ζωῇ σας. (Με συγκίνηση ποὺ ὅλο καὶ γίνεται μεγαλύτερη). Ἐγώ, τόξω ἀναθρέψει αὐτὸ τὸ κορίτσι, τόξω δεῖ νὰ μεγαλῶναι δεκατρία ὀλόκληρα χρόνιο, ἔξιστα ἀπὸ τῇ ζωῇ του σχηματίζοντας τὴ διανοητικότητά του καὶ πλάθοντας τὴ καρδιά του. Τ' ἀγαπῶ σὰν νᾶτανε πραγματικὰ δικό μου παιδί. 'Η σκέψη, μονάχα νὰ τὴ χάσω, μοῦ σπαράζει τὴν ψυχὴ. Μοῦ εἶναι σκληρὸ νὰ σκεφτῶ πὼς θὰ πάψω νὰ τὴν βλέπω. Δὲν ξέρω ἂν καταλαβαίνετε ὅλη μου τὴν ἀλλοφροσύνη. Ζήσατε μόνος, δὲν ξέρετε τί θὰ πει νᾶχει κανεὶς πάντα κοντὰ του ἑνα πλάσμα πολὺ ἀγαπημένο. 'Αλλά ἐγώ! (Κοιτάζει θλιβερά τὴν προσωπογραφία στὸν τοίχο). Νὰ χάσω μέσα σὲ τρεῖς μῆνες καὶ τὴ μητέρα καὶ τὴν κόρη. Καταστρέφεται ὀλοκλήρωται ἡ ζωὴ μου.

Βίλλεο (στενοχωρημένος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ποὺ προκαλεῖ). Μὰ ξέρατε βέβαια πὼς ἡ Λουκιανὴ δὲν ἦταν πραγματικὰ κόρη σας, δὲν ἀγνοοῦσατε τὴν ὑπαρξή μου. Αὐτὸ, ποὺ γίνεται σήμερον ξέρατε πὼς θὰ γινότανε, τὸ προβλέπατε. Ρομανύ. — Αὐτὸ δὲν σημαίνει, πὼς τὸ εἶχα προβλέψει. 'Η σιωπὴ σας τόσα χρόνια. 'Απασχοληθήκατε τόσο λίγο γιὰ τὴν

Λουκιανὴ, ὥς τώρα. Κατάντησε νὰ σὰς ξελᾶσω. (Σιγῇ. Ζωηρότερα). Μὰ ἐλάτε, πρέπει νὰ ὑπάρχει κάποιος τρόπος. Εἶμαι πλούσιος, πολὺ πλούσιος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης σας μπορῶ νὰ κάνω καὶ τὴ δική σας τὴν εὐτυχία. 'Η περιουσία σας κινδυνεύει. Μπορῶ νὰ σὰς χορηγήσω τὰ μέσα νὰ τὴν σώσετε καὶ νὰ ἐξασφαλίσετε μιὰ καινούργια ζωὴ, δίχως στενοχωρίες καὶ ὕλικες ἐγνοίες.

Βίλλεο (χωρὶς νὰ καταλαβαίνει). — Νὰ ἐξασφαλίσω μιὰ καινούργια ζωὴ;

Ρομανύ. — Naί μπορῶ νὰ σὰς κάνω πλούσιο, ἀμέσως... ἕνα τσέκι... ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα! Διακόσιες χιλιάδες, ὀρίστε! Μ' αὐτὸ τὸ ποσόν, πληρώνετε τοὺς πιστωτές σας, καὶ ἐξασπώνετε. Εἶναι πάλη ἡ εὐκολία καὶ πλούσια ζωὴ, μέσα σ' ἕνα λεπτό, ἀμέσως, καταλαβαίνετε; Εἶναι πιὸ σίγουρο ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας σας! (Πηγαίνει στὸ γραφεῖο του, παίρνει ἕνα συρτάρι καὶ μὲ ζωηρότητα, συμπληρώνει ἕνα φύλλον). Δέχστε βέβαια, μὴ πληρῶναι ἕνα φύλλον. Δέχστε βέβαια, ὁ Βίλλεο τὸν κοιτάζει καθὼς τὰ κάνει ὅλ' αὐτὰ, χωρὶς ν' ἀποκριθεῖ. Διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Θὰ σὰς χρειάζονταν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ τὸ κερδίσετε αὐτὸ τὸ ποσόν, ἂν παραδεχτοῦμε, βέβαια, πὼς θὰ ἐπιτύχετε στὶς δουλειές σας. (Σταματώνοντας τὸ γράψιμο). Ὅριστε εἶν' ἔτοιμο!.. (Πηγαίνει πάλι στὸν Βίλλεο). Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ ὑπογράψετε μιὰν ἀπόδειξη παραλαβῆς... Διαβάστε. (Ὁ Βίλλεο διαβάζει, ὕστερα κοιτάζει πολλὰ ὦρα κατὰματα τὸν Ρομανύ).

Βίλλεο (πολὺ ἥρεμος). — Θέλετε; Τί πράγμα;

Ρομανύ. — (πολὺ καθαρὰ καὶ ἔντονα). — Θέλω νὰ κρατήσω τὴν Λουκιανὴ.

Βίλλεο. — Καὶ γώ; Ρομανύ. (μὲ ἀπότομο ὕφος). — Σεῖς θὰ πάρετε τὶς διακόσιες χιλιάδες! Εἶναι καλοπληρωμένα, μοῦ φαίνεται.

Βίλλεο (κουνᾷ ἀργὰ τὸ κεφάλι ὕστερ' ἀκουμπᾷ τὸ τσέκι πάνω στὸ τραπέζι, μὲ ἀπλόητα). 'Η λύση σὰς κάνει καὶ σαστίζετε, κύριε ἀλλοιώτικα θὰ παρεξηγοῦσα πολὺ τὴν ὑβριστικὴν προσφορά σας.

Ρομανύ (ἀπογοητευμένος). — Ἀρνείστε; Νὰ πὼς; Σὰς δίνω μιὰν ὀλόκληρη περιουσία.

Βίλλεο (χαμογελῶντας ἀγέροχα). Σὰς ζήτησα μονάχα τὴν κόρη μου.

Ρομανύ (ἱκετευτικά). — Μὰ ἀφοῦ εἶναι γιὰ μένα τὸ πᾶν, ἀφοῦ σεῖς οὐτὲ τὴν ξέρετε.

Βίλλεο. — Αὐτὸ δὲν σημαίνει, πὼς δὲν εἶμαι πατέρας της.

Ρομανύ (νευριάζοντας). — Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε ὅπως τὴν ἀγαπᾶω γώ.

Βίλλεο (μὲ ζωηρότητα). — Τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς δὲν ἀγαπῶ τὸ παιδί μου;

Ρομανύ. (στὸν ἴδιο τόνο). — 'Η ἀδιαφορία σας, δεκατρία ὀλόκληρα χρόνια.

Βίλλεο (ἥρεμος). — Σὰς ἐξηγήσατε πρὸ ὀλίγου τοὺς λόγους τῆς διαγωγῆς μου. Μήπως εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ξαναπῶ;

Ρομανύ. (μὲ λῦσσα). — Πὼς θέλετε νὰ σὰς πιστέψω, μὲ τὴ ζωὴ ποὺ κάνατε πάντα;

Βίλλεο. — (ψυχρά). Θὰ μπορούσα νὰ σὰς ἀπαντήσω, κύριε, πὼς ἡ περασμένη διαγωγή μου ἀφορᾷ μονάχα ἑμένα. 'Αλλά, πρὸ ὀλίγου, σὰς ἀναγνώρισα μερικὰ δικαιώματα. Θὰ λάβω λοιπὸν τὸν κόπο, ἂν ὄχι βέβαια ν' ἀπολογηθῶ, τοῦλάχιστον νὰ βάλω τὰ πράγματα στὴ θέση τους. ('Ανάβοντας) Μήπως, ἐπειδὴ ἔκανα ὥς τώρα μιὰ ζωὴ ἀταχτὴ μὲ διασκεδάσεις, μὲ γλέντια, μὲ περιπέτειες, συμπεραίνετε πὼς εἶμαι ἀνίκανος νάχω τὰ ἴδια αἰσθήματα ποὺ θάχε κι' ἕνας ἄλλος θνητὸς πιὸ φρόνιμος καὶ πιὸ ἡσυχος ἀπὸ μένα; Κατὰ τὴ γνώμη σας, ὅποιοι γελάει δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κλάψει, ἡ εὐτυχία ἀγνοεῖ τὴν ἀνησυχία κι' ἡ βραδυὴ τῆς τρέλλας δὲν μποροῦν νάχουν ξημερώματα γεμάτα πίκρα. Μονάχα ὁ ταχτικός καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, μπορεῖ νάχει καρδιά καὶ μπορεῖ ν' ἀγαπάει, γιὰ τοὺς ἄλλους, εἶναι μονάχα ἡ παγωμάρα, ἡ ξεραὶλα κι' ἡ ἀδιαφορία;

... Αὐτὴ εἶναι ἡ θεωρία σας; (Πιὸ ἥπια). Ὁχι, ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι τόσο περίπλοκη, ὅσο τὴν φαντάζεστε: κλαίει ὅταν υποφέρει, γελάει ὅταν εἶναι εὐτυχισμένη. Σ' ὅλες τὶς καρδιές μέσα, ὑπάρχει θέση γιὰ τὰ δύο αὐτὰ αἰσθήματα: γιὰ τὴ χαρὰ καὶ γιὰ τὴ λύπη, εἴτε ἐλαφρὸς κι' ἐπιπόλαιος εἶναι κανεὶς, εἴτε σοβαρὸς καὶ μετρημένος. (Σιγῇ. Συλλογιέται, ὕστερα μ' ἕνα νευρικὸ γέλιο). Χά! Χά! δὲν ξέρω τ' εἶναι νάχει κανένας πάντα κοντὰ του ἑνα πλάσμ' ἀγαπημένο!... 'Αλλά σεῖς, ἐσεῖς, κύριε, ἔχετε ποτέ σας γνωρίσει τὴ θλίψη τῆς μοναξιάς;

Ρομανύ. (μὲ πικρία). — Θὰ τὴν μάθω, ἂν μοῦ πάρετε τὴν Λουκιανὴ.

Βίλλεο. — Καὶ πάλι δὲν θὰ γνωρίσετε ποτέ σας τὴν βαθεῖα τὴν ἀνίκητη μελαγχολία ἐκείνων ποὺ τὰ σπῆματα καταστράφηκαν ἀπὸ τὰ δικά τους τὰ σφάλματα, ἐκείνων, ποὺ ἀφοῦ γνώρισαν τὴ χαρὰ τῆς οἰκογένειας, νοιώθουν ὕστερα τὴν ἡθικὴ ἐγκατάλειψη νὰ τοὺς κυκλῶνει. (Μὲ εἰρωνία καὶ θλίψη). Εἶναι κανεὶς νέος καί, πολὺ συχνά, περήφανος: δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσει πὼς υποφέρει καὶ γιὰ νὰ κρύψει τὸν πόνο του ἢ γιὰ νὰ μὴ τὸν νοιώθει, γελάει, παίξει, διασκεδάσει..

σὰν καὶ μένα. Ὁ κατήφορος εἶναι ἐπικίνδυνος, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἕνα φυλικὸ χέρι νὰ σὲ συγκρατήσῃ. Κυλᾷς γρήγορα. Ἀρχίζεις γιὰ νὰ ξεχάσεις, κι' ἐπειτα, ἐξακολουθεῖς ἀπὸ ἀδυναμία. 'Αλλά ἡ φύση δὲν χάνει τὰ δικαιώματά της γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ ἐγὼ δὲν ξαναμίζεται σὲ σημείο ποῦ, ν' ἀπομεινέις ἀδιαφορὸς ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ γενιά σου. (Συγκινημένος, μὲ μισὴ φωνή). Κάτω ἀπ' τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ κουρασμένου ἀπ' τὴ ζωὴ γλεντῆς, κρύβει κανεὶς πάντα μιὰ ψυχὴ ποὺ θυμᾶται καὶ συλλογᾶται... καί, ὅταν πετάξῃ ἕξνο μᾶτι, ἐ!...τότε ἀναστενάζει καὶ βογγάει καὶ κλαίει καμμιὰ φορὰ. ('Υστερ' ἀπὸ μιὰ σιγῇ, ξαναπαίρνει τὰ χέρια του τὸ τσέκι, τὸ τσαλακώνει ἐλαφρά, ὕστερα τὸ πετάει. Ἀρκετὰ ἀπότομα). Πὼς τολμήσατε νὰ μοῦ προσφέρετε χορήματα, γιὰ νὰ παρατηθῶ ἀπὸ τὰ πατρικά μου δικαιώματα, γιὰ ν' ἀπαρνηθῶ τὴν τρυφερότητα ν' ἀγαπηθῶ ἀπ' τὴν κόρη μου;

Ρομανύ. — Ἐλπίζω. Δὲν περίμενα. Δέν... Δέν ξέρω.

Βίλλεο (μὲ δύναμη). — Ἐπειδὴ εἶμαι κατεστραμμένος, μὲ φανταστήκατε ἱκανὸ γιὰ ὅλες τὶς τοπαλότητες!

Ρομανύ. — Ὁχι, ὄχι! μὴ τὸ πιστέψετε! Δὲν εἶν' αὐτό. (Θλιβερά). 'Αν ξέρατε πόσο τὴν ἀγαπῶ τὴν Λουκιανὴ! Γιὰ νὰ τὴν κρατήσω κοντὰ μου, μοῦ φαίνεται κάθε μέσον καλὸ. 'Αν μοῦ ζητούσατε τὴ μισή μου περιουσία, θὰ σὰς τὴν ἔδινά. ('Ακουμπᾷ μὲ τοὺς ἀγκῶνες, τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του). Μοῦ ἀφαιρέσατε τὴ στεγνὴ μου ἐλπίδα. Νὰ μὴ βλέπω πιά τὴν κόρη μου κοντὰ μου! 'Υστερ' ἀπὸ δεκατρία χρόνια! Τὴν καὶ μὲν τὴ μικροῦλα, πόσο θὰ κλάψει.

Βίλλεο (ἀνήσυχος). — Ἡ Λουκιανὴ, θὰ κλάψει;

Ρομανύ. — Ἀλλοίμονο!

Βίλλεο. — Ἔρεϊ πὼς θέλω νὰ τὴν ξαναπάρω μαζί μου;

Ρομανύ. — Naί. Τῆς τὸ εἶπα.

Βίλλεο (διστάζοντας). — Λοιπὸν... τί εἶπε;

Ρομανύ. — Δὲν θέλει. (Μὲ ζωηρότητα). Δὲν σὰς γνωρίζει, βλέπετε, εἶναι λιγάκι φυσικό.

Βίλλεο (μὲ πικρία). — Τὴν φοβίζω. Στὰ μάτια της, εἰμ' ἕνας ἕενος, ποὺ θέλει νὰ ταράξῃ τὴ ζωὴ της.

Ρομανύ. — Τί νὰ σὰς πῶ; Δὲν πρέπει νὰ θυμώσετε μαζί μου. Δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ κοντὰ μου, καταλαβαίνετε.

Βίλλεο. — (σκεπτικός). Θὰ κλάψει! Δὲν ἤθελα νὰ τὴν κάνω νὰ κλάψει! Κι' ὥστόσο...

Ρομανύ. — Θέλετε νὰ τὴν δῆτε;

Βίλλεϋ. — Καὶ βέβαια.

Ρομανύ. — Θὰ μπορέσετε νὰ τῆς ἐξηγήσετε...

Βίλλεϋ. — Νὰ τῆς ἐξηγήσω; "Οχι. Ἐσεῖς θὰ τῆς μιλήσετε, καλλίτερα.

Ρομανύ. — Τὶ νὰ τῆς πῶ;

Βίλλεϋ. — Θὰ τῆς πῆτε, πῶς... (συλλογᾶται, ὕστερα θλιβερά.) Νά, θὰ τῆς πῆτε πῶς τὴν ἀφίνω ἐλεύθερη. Αὐτὴ θὰ διαλέξει ἀνάμεσα σὲ μᾶς τοὺς δύο.

Ρομανύ. (χαρούμενα.) — "Ω! εὐχαριστῶ! Δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς ζητήσω αὐτὸ, ἀλλὰ πρέπει, βέβαια, νὰ λογαριαστεῖ λιγάκι κι' ἡ θέληση τῆς μικρῆς. (Χτυπάει τὸ κουδοῦνι.)

Βίλλεϋ. (στενάζοντας.) — Ἡ χαρά σας μὲ κάνει νὰ προαισθάνωμαι, πῶς θὰ νικηθῶ.

Ρομανύ. (σοβαρά.) — Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, κύριε, πῶς δὲν θὰ τὴν ἐπιγρεᾶσω διόλου τῇ Λουκιανῇ. Πρίν ἔρθετε, τῆς εἶπα μονάχα τὴν ζωηρὴ μου ἐπιθυμία νὰ μὴ χωριστῶ ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ ἡ ἐκλογὴ, ποὺ θὰ κάνει τώρα, σὲ λίγο, θὰ εἶναι ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη θέλησὶ τῆς. Σᾶς τὸ βεβαιώνω.

Βίλλεϋ. — Σᾶς πιστεύω. (Μπαίνει ἡ ὑπρέτρια.)

Τζούλια. — Ὁ κύριος σήμανε;

Ρομανύ. — Παρακάλεσε τὴ Δεσποινίδα ναρθεῖ ἐδῶ.

Τζούλια. — Μάλιστα, κύριε. (Βγαίνει ἔξω.)

(Ἔσπου ναρθεῖ ἡ Λουκιανὴ οἱ δύο ἄντρες σωμαίνου.)

Βίλλεϋ. (ἀκούγονται περπατησιές.) — Νάτην, ἔρχεται. (Πηγαίνει κι' ἀκουμπᾷ μὲ τὸν ἀγκῶνα στοῦ τζάκι.)

Ρομανύ. — Μάλιστα. (Μπαίνει μέσα ἡ Λουκιανὴ. Σταματᾷ, στενοχωρεμένη, κοντὰ στὸν Ρομανύ ἀφοῦ χαϊρετῇ τὸν Βίλλερ.)

Λουκιανὴ (στὸν Ρομανύ). — Μὲ ζητήσατε, πατέρα;

Ρομανύ. — Ναί, ἀγαπημένη μου. Ἐλα κοντά, ἔτσι, κοντά μου. (Σιγῇ. Ἡ Λουκιανὴ προχωρεῖ πρὸς αὐτόν. Ἄργὰ καὶ μὲ συγκίνηση) Σοῦ περιέγραψα πρὸ ὀλίγου τὴν κατάστασι ὅπως παρουσιάζεται σήμερα γιὰ ὅλους μᾶς. Ὁ πατέρας ζεταί σήμερα νὰ σὲ ξαναπάρει μαζί του.. σου ἐπιθυμῇ νὰ σὲ ξαναπάρει μαζί του.. Ξέρεις, πῶς ἂν ἦτανε στοῦ χέρι μου, θὰ σὲ κρατοῦσα πάντα ἐδῶ.. ἀλλὰ ἐγώ, εἶμαι μονάχα ὁ πατριὸς σου! Ὁ κ. Βίλλερ εἶναι ὁ πατέρας σου, ὁ πραγματικὸς σου πατέρας! Σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὑποφέρει, ποὺ σ' ἔχει ἀποχωριστεῖ. (Ἡ Λουκιανὴ κλαίει σιωπηλά.) Ὡστόσο, δὲν θέλει νὰ χρησιμοποιοῦναι τὰ δικαιώματά του γιὰ νὰ πιέσει

τὴ θέλησὶ σου. Σοῦ ἀφίνει τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξεις αὐτὸν ἢ ἐμένα. Σκέψου καλὰ, Λουκιανὴ! Ἡ σιγὴ εἶναι πολὺ σοβαρὴ. Καὶ οἱ δύο μᾶς σ' ἀγαποῦμε ἀληθινά, ὁ καθένας γιὰ προσωπικοὺς του λόγους. Ἀλλὰ ἐγώ, δὲν εἶμαι σχεδὸν τίποτα! Μονάχα ἡ στοργὴ καὶ ἡ συνήθεια μ' ἐνώνουν μὲ σένα. Ἐνῶ ἐκεῖνος! (Μὲ θέρμη.) Ἐκεῖνος, εἶναι αἷμα σου, ἡ οἰκογένειά σου, ὅλα (Σιγῇ). Ἐ, λοιπόν; Περιμένουμε, Λουκιανὴ;.. Τὶ ἀποφασίζεις; (Ὁ Βίλλερ ἀκούει μὲ ἀγωνία.)

Λουκιανὴ (ξεσπώντας σὲ λυγμούς). — Δὲν θέλω νὰ φύγω γὼ ἀπὸ κοντά σου, μπαμπά!

Ρομανύ (μὲ ἀδύνατη φωνή). — Μικροῦλα μου Λουκιανὴ! Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ὁ πατέρας σου! Κοίτα τον. Ὑποφέρει!

Λουκιανὴ (καθὼς σφίγγεται πᾶνω του). — Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου. "Οχι! "Οχι!

Βίλλεϋ (ὑστερ' ἀπὸ μιὰν ὀδυνηρὴ σιωπῇ). — Μὴν κλαῖς, Λουκιανὴ. Δὲν ἦρθα κοντά σου γιὰ νὰ σὲ λυπήσω. Ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι διαταγὴ γιὰ μένα. Μείνε κοντά στὸν... πατέρα σου. Ἐγώ, θὰ φύγω.

Ρομανύ (καθὼς σηκώνεται ὀρθὸς μὲ ζωηρότητα). — Κύριε, νὰ μέ...

Βίλλεϋ (διακόποντάς τον, μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ). — "Οχι, μὴ γυρεύετε νὰ δικαιολογηθῇτε. Θάπρεπε νὰ τὸ προβλέψω. Εἶναι τόσο φυσικὸ. (Παίρνει τὸ καπέλο του). Χαίρετε.

(Καθὼς διευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα ἡ Λουκιανὴ κάνει μιὰ κίνηση νὰ τὸν σταματήσῃ. Ἐνας σπασμωδικὸς λυγμὸς ὑπογραμμίζει τὴν κίνησὶ τῆς.)

Ρομανύ (ἀναστατωμένος). — Εἶναι τρομερό. (Στὸν Βίλλερ). Μὴ φεύγετε ἔτσι. Δὲν εἶναι δυνατό. Θὰ εἰστε πολὺ δυστυχισμένος. (Κοιτάζει τὴν προσωπογραφία καὶ διστάζει). Πρίν, θὰ ἦταν ἀδύνατο... ἀλλὰ σήμερα. Μιὰ πρόληψη μονάχα νὰ κατανικήσωμε. (Στὸν Βίλλερ). Μοῦ χρειάζεται ἕνας συνεταῖρος: δεχθῆτε νὰ γίνετε σεῖς. Μείνετε. Πῆτε μου, θέλετε νὰ μείνετε; Ἡ κόρη μᾶς θάχει δύο πατέρες.

Λουκιανὴ (ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς). — "Ω ναί.

(Φαίνεται ἔτοιμη νὰ ριχτεῖ πρὸς τὸν Βίλλερ γιὰ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ νὰ μείνῃ.)

Βίλλεϋ. — Νὰ μείνω; ἐγώ;

Ρομανύ. — Μάλιστα: νὰ κατοικήσετε δῶ, μαζί μᾶς.

Λουκιανὴ. — "Ω! Ναί.

Βίλλεϋ. — Νὰ μείνω; "Ω: ὄχι, δὲν εἶναι δυνατό.

Λουκιανὴ. — "Ω!

Ρομανύ. — Γιατί;

Βίλλεϋ. — Γιατί αὔριο, ἀργότερα, θὰ μετανιώσετε γιὰ τὴ γενναϊοφύχη αὐτὴ πρότασι, ποὺ ὁ οἶκτος σᾶς ἀπόσπασε αὐτὴ τὴ σιγμῇ.

Νομανύ. — Μὰ ὄχι!

Βίλλεϋ. — Ναί. Μεταξὺ μᾶς ὑπάρχει τὸ παρελθόν, ποὺ δὲν εἶναι δυνατό νὰ τὸ ξεχάσωμε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος καὶ ποὺ πάντα θὰ ὀρθώνεται μπροστά μᾶς γιὰ νὰ μᾶς χωρίζει.

Ρομανύ. — Ἐχουμε θέληση.

Βίλλεϋ (διακόποντάς τον). — "Ω! δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ θέλει κανεὶς γιὰ νὰ μὴ σκεπτεται.

Ρομανύ. — Θάναι κοντά μᾶς ἡ Λουκιανὴ γιὰ νὰ μᾶς φέρνει τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο.

Λουκιανὴ. — Ναί.

Βίλλεϋ. — Ἀπεναντίας ἡ παρουσία τῆς θὰ μᾶς θυμίζει ἀδιάκοπα κείνο, ποὺ θὰ θέλαμε νὰ λησμονήσωμε. Θὰ ζηλεύωμε γιὰ τὰ φιλιὰ καὶ γιὰ τὰ χάδια τῆς. Θὰ μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ συγχωρέσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, τὶς ἀναμνήσεις ποὺ θὰ ξυπνάει μέσα μᾶς ἡ ἀθῶα αὐτὴ μικροῦλα καὶ στο τέλος, θὰ γεννηθεῖ ἀνάμεσὸ μᾶς καὶ τὸ μίσος.

Ρομανύ. — Τότε λοιπόν;

Βίλλεϋ. — Θὰ φύγω. Θ' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Λουκιανὴ. — "Ω!

Ρομανύ. — Τὸ παιδί σᾶς ἀνήκει ὅσο καὶ σὲ μένα, περισσότερον παρὰ σὲ μένα.

Βίλλεϋ. — "Οχι.. σὲ σᾶς ἀνήκει περισσότερον.

Ρομανύ. — Ἀλλὰ.

Βίλλεϋ. — Εἶναι περισσότερον δική μου τοῦ Ρομανύ.

σας παρὰ δική μου, ναί!.. Τώρα, καταλαβαίνω καλὰ. Τῆς ἔδωσα τὴ ζωὴ αὐτὴ εἰν' ἀλήθεια, ἀλλὰ σεῖς μὲ ἀντικαταστήσατε κοντὰ τῆς. Ἐσεῖς δεχθήκατε τὴν εὐθύνη τῆς ἀνατροπῆς τῆς. Ἐπληρώσατε ἀπέναντί τῆς ὅλα τὰ καθήκοντα, ποὺ ἔπρεπε γὼ νὰ ἐκτελέσω.. Σήμερα τὸ παιδί σᾶς προτιμᾷ ἀπὸ μένα... αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικὸ εἶναι δικαίωμά τῆς, εἶναι ἀκόμη καὶ καθήκον τῆς. Μαζεύω τώρα τὸν καρπὸ τῆς ἀφροντισίας καὶ τῆς ἀδιαφορίας μου. (Μὲ δύναμη). Ἐνας ἄντρας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεγνᾷ πῶς εἶναι πατέρας, οὔτε ν' ἀφίνει, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμῇ, τὰ δικαιώματά του σ' ἕναν ἄλλον. Τέλος πάντων! Ἡ τιμωρία πρέπει νὰ χτυπάει τὸν ἐνοχο... Κρατήστε τὸ παιδί! Ἐγὼ πρέπει νὰ στερηθῶ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια του...

Λουκιανὴ (στὸν Βίλλερ). — Πατέρα μου!

Βίλλεϋ. (τὴν κοιτάζει καὶ πηγαίνει κοντὰ τῆς). — Εὐχαριστῶ, Λουκιανὴ.. σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτὴ τὴν κραυγὴ ποὺ βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη σου. (Τὴν φιλεῖ πολλὴ ὥρα). Ἀντίο! (Ἀποσπᾶται ἀπ' τὴν περίπτωξιν τοῦ κοριτσιοῦ καὶ βγαίνει ἀπότομα ἔξω γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησὶ του).

Λουκιανὴ. — "Ω! (Πέφτει καθιστὴ πάνω στὸν καναπέ καὶ κλαίει, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια τῆς).

Ρομανύ, (τὴν κοιτάζει μιὰ στιγμὴ μὲ θλίψη, ὕστερα μὲ χαμηλὴ φωνή). Λουκιανὴ..

(Ἐκεῖνη τὸν κοιτάζει, σηκώνεται ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ ἀδελφὰ πέφτει ἀργὰ ἀργὰ ἐνῶ ἡ Λουκιανὴ ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίει πάνω στὸν ὦμο τοῦ Ρομανύ.)

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Συνιστώμεν θερμότατα στους αναγνώστες μας τό περιοδικό

«ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ»

Σε κάθε τεύχος του, δημοσιεύεται κι' από ένα συγκινητικό μυθιστόρημα.

Τα ως σήμερα εκδοθέντα τεύχη του «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ» περιέχουν τα πάρα-κάτω έκλεκτα μυθιστορήματα :

- | | |
|-------------------------------|-------------------------------|
| 1. Β. Μαργκερίτ : | «Η φωνή της καρδιάς». |
| 2. Έ. Γκλύν : | «Μοντέρνο κορίτσι». |
| 3. Ζ. Μπουρζέ : | «Όταν γεράσει ή καρδιά». |
| 4. Άρνό Άλεξάντερ : | «Έρωσ και έγκλημα». |
| 5. Ζ. Ρεβάλ : | «Σεβιλλιάννα». |
| 6. Μ. Ντελλύ : | «Χρυσωμένη φτώχεια». |
| 7. Γρηγ. Ξενοπούλου : | «Λίζα». |
| 8. Μωρίς Ντεκομπρά : | «Η φυλακή των όνείρων». |
| 9. Μ. Όμπερλίν : | «Ένας περίεργος γάμος». |
| 10. Ά. Χόπ : | «Η Α. Μ. αγαπά». |
| 11. Ρ. Χίντσες : | «Μοιραία γυναίκα». |
| 12. Β. Ούτλιαμς : | «Έσπιονάζ». |
| 13. Έ. Ουάλλας : | «Ο κυρίαρχος». |
| 14. Π. Μαντεγκάτσα : | «Αγάπες που σβύνουν». |
| 15. Ρ. Μπούκαναν : | «Τραγικό δίλημμα». |
| 16. Μ. Ντελλύ : | «Καρδιές έρωτευμένες». |
| 17. Γ. Σάνδη : | «Εκείνη και Έκείνος». |
| 18. Γρηγ. Ξενοπούλου : | «Γκιοβάννα». |
| 19. Μάξ ντυ Βεζίτ : | «Ένας Ρώσος σωφέρ». |
| 20. Μωρίς Ντεκομπρά : | «Γυναίκες...». |
| 21. Μ. Ντελλύ : | «Η σκιά της εύτυχίας». |
| 22. Μ. Κορέλλι : | «Τζισκα». |
| 23. Μάξ ντυ Βεζίτ : | «Ξαναγύρισε κοντά μου...». |
| 24. Τό κινηματογραφικό έργο : | «Πώς έσβυσε μιá αγάπη». |
| 25. Πιέρ Μπενουά : | «Γιά ένα σου βλέμμα». |
| 26. Βέρας Ναβάλ : | «Τραγωδία έρωτος». |
| 27. Όκτάβ Φεγιέ : | «Τό μυθιστόρημα άπόρου νέου». |
| 28. Μαρσέλ Πρεβώ : | «Πονεμένοι έρωτες». |
| 29. Ζωρζ Όνέ : | «Μιá αγάπη μέσα στο μίσος». |
| 30. Στεφάν Τοβάιχ : | «Έρωσ και δόξα». |
| 31. Άνρι Μπορντώ : | «Ένας φόνος και μιá αγάπη». |
| 32. Μάξ ντυ Βεζίτ : | «Τό νευρόσπαστο». |
| 33. Μ. Ντελλύ : | «Έρωτικές έλπίδες». |
| 34. Φλωράνς Μπάρκλεϋ : | «Τραγωδία μιáς καρδιάς». |
| 35. Μύριαμ Χάρρυ : | «Έρωτική ραψωδία». |
| 36. Ντανιέλ Λεζυέρ : | «Τό μυστικό της πεθαμένης». |
| 37. Γκράτσια Ντελέντα : | «Έρωτικό ταξίδι». |

Τό «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ» όπως και τα «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» εκδίδονται από τούς ΑΛ. και ΕΥ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ και διευθύνονται από τόν ΚΩΣΤΗ ΒΕΛΜΥΡΑ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ
200 ΕΚΔΟΣΕΙΣ, ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΕΛΛΙΟΤ ΜΠΑΡΡΕΤ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ



“ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ,”

Φτωχοί, κατατρεγμένοι από τη μοίρα, βρίσκουν ένα διαμάντι, πού είναι ολόκληρη περιουσία. "Αν χάσουν τό διαμάντι, τί δά συμβεί; Ποιός είναι ό ένοχος; Πού δά τόν ζητήσουν; Τό μυθιστόρημα αυτό γραμμένο μέ άσυνήδηστη μαεστρία, κρατάει αδιάπτωτο τό ενδιαφέρον του άναγνώστη μέ άληθινή άγωνία, ως τις τελευταίες του γραμμές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1885, βγήκαμε άπ' τό βαπόρι, στο Σούθαμπτον, γυρνώντας από την Πόλη του Άκρωτηρίου, τό νοτιώτατο σημείο της Άφρικής.

Γιά νά πούμε την άλήθεια, άποτελούσαμε μιá πολύ παράξενη παρέα

άπό κουρελήδες :

Ό Δικαστής, ό Τζόε Μπαίης, περπατούσε μπροστά.

Φαντασθήτε έναν άνθρωπο ψηλό λιγνό, μέ πόδια άτέλειωτα, ώμους καμπουριαστούς κι' ένα νευρικό, αδιάκοπο σχεδόν, σάλεμμα τών χειρών κι' ό-

λου του κορμιού του. Πυκνά μαύρα γένεια σκέπαζαν τα σαγόνια του, ενώ τα άφθονα μαλλιά του είχανε κιόλας πάρει γκριζωπό χρώμα.

Από τα χαρακτηριστικά του δεν μπορούσε κανείς να διακρίνει τίποτα, έξδν από τη μακρυά, κόκκινη μύτη του κι' ένα ζευγάρι μάτια σκοτεινά και βαθειά.

Το σακκάκι του ήτανε τρύπιο στους άγκωνες όπως και το δικό μου, φυσικά είχε όμως ξυλωθεί και στους ώμους από το άδιάκοπο έκείνο κούνημα των χεριών.

Οι μπότες του πρέπει, κάποτε, να ήτανε μαύρες, σήμερα, όμως, είχανε το ίδιο χρώμα με το κιτρινωπό χρώμα, το χρώμα αυτό είχε και το πανταλόνι του.

Έπειτα από τον Δικαστή ακολούθωςά έγω, πλάι στον Βάν Χούκ.

Ο σύμβουλος μου αυτός, με κρατούσε από το μπράτσο, όχι για να στηριχτεί αλλά για να οδηγείται, γιατί ήτανε δόλοτελα τυφλός.

Θαρρώ πως πρέπει νατανε καμμιά τριανταριά χρονών άνθρωπος. Φαινότανε όμως είκοσι χρόνια μεγαλύτερος από μένα, που την ώρα που κάθουμαι και γράφω αυτήν την Ιστορία της ζωής μου, δεν έχω ακόμη κλείσει τα είκοσιέξη.

Αν και γεννήθηκε στην Όλλανδία ο Χούκ, έχει ύφος ασιατικό : είναι κοντός, μελαχρινός, με όλα τα χαρακτηριστικά των λαών της Ανατολής, όπως αντίθετα έγω, με το άσπρο μου δέρμα, τα ξανθά μου μαλλιά και τη γερή κορμοστασιά μου, είμαι ένας άρκετά αντιπροσωπευτικός τύπος της άγγλοσαξωνικής φυλής, από την όποία προέρχομαι.

Ο Χούκ ήτανε καλλίτερα ντυμένος από μās, γιατί, αν και μās είχε συνοδέψει στην περιπέτειά μας, ή συμμετοχή του ήτανε μονάχα οικονομική, αφού ή αναπηρία του τήν έμπόδιζε βέβαια να λάβει μέρος στις εργασίες μας.

Το πρόσωπο του όμως φαινότανε περισσότερο κουρασμένο παρά το δικό μου και του Δικαστή κι' αυτό έξηγείται εύκολα αν σκεφθεί κανείς, πόσο μεγάλη ανακούφιση δίνει στο μυαλό ή σωματική εργασία.

Είχε τη συνήθεια ν' ανοίγει διάπλατα τα άφωτα μάτια του, όταν ήταν άπασχολημένος με κάτι σοβαρό και μονάχα το άψυχο βλέμμα του, φανέρωνε πως είχε χάσει το φως του.

Πολλές φορές, εκεί κάτω, στην Αφρική, όταν τύχαινε να κάθωμαι άν-

τίκρυ του, αναγκάστηκα ν' αλλάξω θέση, για ν' αποφύγω το θέαμα έκείνων των πεθαμένων ματιών, που λές και κάτι προσπαθούσαν να διακρίνουνε στο άπειρο.

Τέλος, πίσω μας έρχότανε το Κατσίκι.

Συνήθεια έναμису χρόνου με είχε έξοικειώσει, τόσο πολύ, μ' αυτό το παρτσουκλι, ώστε και τώρα, έρχεται στο νοῦ μου, όταν θέλω να μιλήσω για τη μικρή μας συντρόφισσα.

Τήν καυμένη τη μικρή Λόλα!

Ήτανε το λιγώτερο σοβαρό πρόσωπο της παρέας μας, αλλά δέ ήταν αυτή ή αίτία, που έρχότανε τελευταία, πίσω μας.

Γιατί αν της περνούσε από το νοῦ, πως αυτό ήτανε μειωνεκτικό, δεν θα δίσταζε διόλου να περάσει μπροστά και να περπατάει πρώτη και καλλίτερη: Τόση ήταν ή άγρια περιφάνεια της.

Το κοριτσάκι ήτανε ντυμένο μ' ένα φανελλένιο κόκκινο φουστάνι, κουρελιασμένο, με μιά καμίζόλα, που κάποτε θάτανε άσπρη και μ' ένα χρωματιστό κασκόλ γύρω στο λαιμό. Φορούσε στο ένα της χέρι, ένα βραχιόλι από κόκκινες και γαλάζιες φούσκες, δεν είχε όμως ούτε καπέλλο στο κεφάλι ούτε παπούτσια στα πόδια.

Τα μαύρα μαλλιά της, της σκέπαζαν τους κροτάφους και κυμάτιζαν σε άταχτες μπούκλες στ' αυτιά της, ενώ, πίσω στην πλάτη, σχημάτιζαν μιά χοντρή πλεξούδα, που έφτανε ως κάτω από τη μέση.

Προσθέστε σ' αυτά χέρια και πόδια μικρά χαριτωμένα, δέρμα βαθύ μελαχρινό, στόμα μεγάλο αλλά πολύ καλοσχηματισμένο, με τα ωραιότερα δόντια που είδα ποτέ στη ζωή μου, και—προπάντων— ένα ζευγάρι θαυμάσια μαύρα μάτια γεμάτα τόλημ.

Το Κατσίκι μās είχε προσενησει αναρίθμητες στενοχώριες όλο αυτό το διάστημα, που μέιναμε στην Αφρική και, βέβαια, αν μπορούσαμε να μαντεύαμε τις έγνοιες και τις άνησυχίες που μās προκάλεσε, ούτε ο Βάν Χούκ ούτε γώ, δεν θα δεχόμαστε την πρόταση που ο Δικαστής, ο πατέρας της, μās έκανε και που την καταχωρήσαμε κι' αυτή στο συμβόλαιο του συναιτερισμού μας.

Το Κατσίκι είχε μάτια για να βλέπει το κάθε τι, μās είχε πεί ο Δικαστής, και μπορείτε ναστε βέβαιοι, πως θ' ανακαλύψει πολλά πετάδια κι' έπειτα καθώς είναι γυναίκα, θα μās περιποιηται, θα μās μαγειρεύει, θα

μās πλένει τα ρούχα μας, θα μās μπαλώνει, θα κρατάει το νοικοκυριό μας.

Κι' όμως δεν μās πρόσφερε την παραμικρότερη ύπηρεσία.

—Τι περιμένετε από ένα τέτοιο πλάσμα; μās έλεγε τότε ο πατέρας της. »Η μάνα της ήτανε κόρη μιάς χαρτορίχτρας και δέ φταίει το κακόμοιρο το Κατσίκι αν έχει μέσα στις φλέβες του το αίμα έκείνης της μάγισσας.



Καθώς διασχίζαμε το Μεγάλο Δρόμο του Σούθαμπτον, ο κόσμος γυρνούσε και μās κοιτάζε με περιέργεια.

Μερικά παιδιά μās πήραν το κατόπι με την έλπίδα πως θα δίναμε καμιά υπαίθρια παράσταση.

Σε καμμιών από τις δυο πρώτες τράπεζες του Σούθαμπτον δεν μπορέσαμε να δανειστούμε ούτε το παραμικρότερο ποσό, βάζοντας ενέχυρο τη θαυμάσια πέτρα που δείχναμε.

Ούτε θέλησε κανένας να συζητήσει μαζί μας.

Σχημάτισαμε την πεποίθηση πως ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθούν τα σχέδιά μας. Έτσι, ύστερα κι' από την τρίτη άποτυχία, σταθήκαμε και κάναμε συμβούλιο, στη γωνία ενός δρόμου για να πάρουμε μιά άπόφαση.

Είχαμε άπελπιστεί από το Σούθαμπτον κι' αν είχαμε τα μέσα θα πηγαίναμε άμέσως στο Λονδίνο.

Αλλά δεν είχαμε τίποτα πιά, κυριολεκτικά τίποτα, έκτός από τα κουρέλια που φορούσαμε πάνω μας και το υπέροχο διαμάντι που άποτελούσε όλες μας τις έλπίδες.

Γιατί τα μικρότερα πετράδια, που είχαμε βρει, όλους έκείνους τους μήνες, τα πουλήσαμε στη Νατάλη, για να έξοικονομήσουμε τα έξοδα του ταξιδιού μας.

—Δεν μπορούμε βέβαια να βάλουμε το Κατσίκι ενέχυρο, είπε ο Δικαστής.

Θα ήταν ή ώρα τρεις το άπόγευμα και δεν είχαμε φάει τίποτα από τις έξη το πρωί.

Η κατάσταση μας ήταν άληθινά άπελπιστική: Έχοντας στην κατοχή μας ένα πράγμα, που άξιζε το λιγώτερο ένα έκατομύριο φράγγα, κινδυνεύαμε να πεθάνουμε της πείνας, στη μέση του δρόμου, ή να ζητήσουμε καταφύγιο στο άσυλο των ζητιάνων.

Επιτέλους ένας άστυνομικός υπάλληλος, στον όποιον καταφύγαμε άποκαμωμένοι, φάνηκε να ενδιαφέρεται πολύ για την περιπέτειά μας αυτή :

—Τι να σάς πώ, φίλοι μου, μās είπε ο καλόκαρδος αυτός άνθρωπος, το μόνο μέρος όπου μπορούν να σάς καλοδεχτούν, είναι το σπίτι του σέρ Έντμον Λαζλες. Ο τζέντελμαν αυτός, έχει εγκαταστήσει ένα είδος μουσειού στο σπίτι του κι' είναι πάντα πρόθυμος ν' αγοράζει κάθε περίεργο και δυσεύρετο πράγμα που θα του προσφέρουν. Το σπίτι του βρίσκεται στο δρόμο του Λίμινγκτον κι' ονομάζεται Μόνκεν Άμπεϋ. Είναι όκτώ με έννιά χιλιόμετρα μακριά. Όποιον ρωτήσετε στο δρόμο θα σάς το δείξει.

Θα ήτανε σχεδόν έξη, το βράδυ, όταν διακρίναμε την είσοδο του πάρκου της Μόνκεν Άμπεϋ.

Κουρασμένοι και πεινασμένοι, μπήκαμε επιτέλους, στο σπίτι και μās όδήγησαν σ' ένα ωραίο προθάλαμο : Έκει έπρεπε να περιμένουμε τον σέρ Έντμον.

Αμέσως, μόλις άντικρύσαμε τον όμορφο γέρο, πήραμε θάρρος κι' οι έλπίδες γέμισαν τις καρδιές μας : Ήταν επιβλητικός αλλά και καταδεχτικός.

Προχώρησε προς το μέρος, που κάθουσατε, και με ύφος πρόσχαρο μās είπε :

— Όπως με είδοποιήσατε με τον ύπηρετή μου, έχετε κάτι να μου πουλήσετε. Τι είναι αυτό ;..

—Μάλιστα, άποκρίθηκα έγω, δεν έέρουμε μονάχα αν θα μπορέσετε ή θα θελήσετε να το αγοράσετε : είναι ένα διαμάντι.

Και γυρνώντας το χέρι μου, το ύδειξα την πέτσινη θήκη που φορούσα σαν βραχιόλι, κι' όπου έκρυβα τον «Μεγάλο Έσπερο» — αυτό τόνομα είχαμε δώσει στο διαμάντι μας.

Τόβγαλα και του έδωσα το διαμάντι.

Ο βαρώνος άπόμεινε κατάπληκτος θαυμάζοντας τις διαστάσεις του πετραδιού.

—Και μου λέτε πως αυτό το πράγμα είναι διαμάντι; φώναξε ζυγίζοντας στο χέρι το θησαυρό μας.

—Δώσαμε και το εξέτασαν στη Νατάλη, άπορίθηκε ο Βάν Χούκ : είν' ένα λευκό διαμάντι και ζυγίζει 820 καράτια.

—Είναι δυνατό : Έλάτε μαζί μου μιά στιγμή από δω. 820 καράτια, έλεγε με μεγάλη συγκίνηση κι' ενδιαφέρον ο σέρ Έντμον. Γρήγορα, να μās φέρουν μιά λάμπα στη βιβλιοθήκη, πρόσταξε σ' έναν από τους ύπηρετες.

—Όταν κάθισε στο γραφείο του

και μεις γύρω του, εξέτασε προσεκτικά, με το φακό των «Μεγάλου Έσπερου».

— «Έτσι είναι, είπε επιτέλους. Υπέροχη πέτρα, αληθινό θαύμα. Έντιθ, έλα δώ, έλα να δεις τι έχω στο χέρι μου.

Μιά νεαρή κυρία που είχε μπει κείνη τη στιγμή στο δωμάτιο, πλησίασε στο γραφείο. Κοίταξε το διαμάντι που της έδειχνε ο πατέρας της :

— Ποτέ μου δεν έχω δει τόσο μεγάλο διαμάντι, είπε με θαυμασμό.

— Ούτε και γώ, είπε ο βαρώνος. «Ο Κοχινόρ» το μεγαλύτερο διαμάντι του κόσμου είναι μόλις το τέταρτο

αυτόνου έδω.

Με προσοχή και μεγάλη επιτηδειότητα, αυτό το διαμάντι μπορεί να δουλευτεί χωρίς να χάσει παραπάνω από 100 καράτια. Για όνομα του Θεού, πρόσθεσε γυρνώντας κατά μās, βρήκατε τον θσαυρό του κόσμου.

— Δόσμου το χέρι σου, Θόρν. Κράτησέ με, μου είπε με αδύνατη φωνή ο Βάν Χούκ.

Γύρισα άμέσως, και μόλις πρόφτασα να τον δεχτώ στην αγκαλιά μου γιατί είχε λιγοθυμίσει, είτε από την πείνα, είτε από την υπερβολική συγκίνηση, είτε κι' από τις δυο αυτές αιτίες μαζί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΦΑΝΤΟ

Όταν ο Βάν Χούκ ήρθε στον έαυτο του κι' απ' αυτή την άφορμή ο σέρ Έντμον πληροφόρηθηκε πώς είμαστε νηστικοί από τις έξη το πρωί, μās πέρασε άμέσως στην τραπεζαρία, και μās σερβίρησε ότι είχε καλλίτερο.

Φάγαμε σάν πρίγκιπες.

Ο θαυμάσιος βαρώνος κάθισε μαζί μας στο τραπέζι κι' έδινε διαταγές στους υπηρέτες.

Κι' η κόρη του φρόντισε για μās, σερβίριζε μάλιστα η ίδια τον Βάν Χούκ, συμπωνώντας τη δυστυχία του τυφλού συντρόφου μας.

Ήτανε μιά ψηλή και χαριτωμένη νέα, με πρόσωπο και με τρόπους αληθινά χαριτωμένους : Είχε το ξανθό χρώμα και τα ζωηρά και πρόσχαρα μάτια του σέρ Έντμον.

Το βλέμμα της ήταν γεμάτο ειλικρίνεια και σταθερότητα. Η στάση της, οι κινήσεις της και όλα τα λόγια της, φανέρωναν ένα πλάσμα λαμπρής και ταγωγής και τελείας ανατροφής.

Με μās, που μπορούσαμε να τις φανούμε τρισάθλια κοινωνικά αποβράσματα, φερνότανε ευγενικά σάν να είχε να κάνει με ανθρώπους της σειράς της.

Πρέπει να ομολογήσω, πώς από την πρώτη στιγμή η όψη της μου προξένησε ένα συναίσθημα άπερίγραπτο αλλά αρκετά εύνητο : σάν νακούσα μιά θαυμασία μουσική ύστερα από τούς πιο παράφωους κρότους.

Η παρουσία της είχε για μένα τη σημασία της ξαφνικής επιστροφής από την άγρια κατάσταση σε όλες τις λεπτότητες του πολιτισμού.

Όταν επιτέλους, αποφάγαμε, ο βαρώνος μās πέρασε στη βιβλιοθήκη.

Στη βιβλιοθήκη, η μίς Λάσλες κάθισε κοντά στον πατέρα της, ενώ ο Δικαστής, ο τυφλός και γώ πήραμε θέση από το άλλο μέρος του στενού μακρού τραπεζιού, όπου ακούμπησα το διαμάντι.

Λίγο παρέκει από το τραπέζι ήτανε χάμω ένα τομάρι λιονταριού : άμέσως το Κατσίκι ξαπλώθηκε κεί κι' ως το τέλος της συνομιλίας μας δεν βλέπαμε απ' αυτήν παρά μονάχα τα μεγάλα της μάτια που λάμπανε καρφωμένα πάνω μας.

— Πριν προχωρήσουμε, ας εξετάσουμε την κατάσταση των πραγμάτων, άρχισε ο σέρ Έντμον, παίρνοντας ένα πούρο, αφού πρόσφερε πρώτα σ' όλους μας.

— Όρίστε, αυτό έδω θα σās τα έξηγήσει όλα, του είπα βάζοντας μπροστά του ένα αντίγραφο του συμβολαίου μας.

Εκείνος κράτησε το χαρτί με τρόπο, που έπέτρεπε και στην κόρη του, να διαβάσει μαζί του. Όταν τέλειωσε την ανάγνωσή του μās ρώτησε :

— Μπορώ να μάθω ποιός από σās είναι ο Δικαστής ;

— Έγώ άποκρίθηκε ο Μπαίλς, όχι δίχως περιφάνεια. Μ' έχει εκλέξει η έπιτροπή των Άδμαντορύχων του Λόγκ-Πάγκ, στά 1856.

— Και ποιός είναι ο Ζόζεφ Βάν Χούκ ;

— Του λόγου του από δώ, είπε ο Δικαστής δείχνοντας τον τυφλό.

— Όστε σεις είστε ο Μπερνάρ Θόρν ; είπε ο βαρώνος σε μένα. Και η Λόλα είναι...

— Η Λόλα είναι το Κατσίκι, που βλέπετε κεί στη γωνιά, άποκρίθηκε ο Μπαίλς.

Γυρνώντας κατόπι προς τη μίς Λάσλες, πρόσθεσε :

— Η μάννα της, βλέπετε, ήτανε μιά μεξικανή χαρτορίχτρα.

Είχε πιεϊ φαίνεται κάνα-δυο ποτηράκια παραπάνω κι' η γλώσσα του έκοβε κι' έρραβε. Κοίταξε ύστερα τον σέρ Έντμον κι' άρχισε να διηγείται :

Άνταμωθήκαμε όλοι μας στο Καίηπ — Τάουν, ύστερ' από μίαν άγγελία στις έφημερίδες. Ο δυστυχισμένος τυφλός σύντροφός μας ήθελε να τοποθετήσει τις οικονομίες του σε μιά δουλειά για όρυξία. Είχε μελετήσει έπισημονικά την ύπόθεση κι' όταν πήγα και τον βρήκα τα συμφωνήσαμε τόσο καλά, που μου άνάθεσε να βρω έναν ακόμα συνέταιρο. Έψαξα πολύ κι' επιτέλους διάλεξα τον κύριο Θόρν, που βλέπετε. Ένας άνθρωπος σάν τον Μπέρναρ Θόρν, με ανατροφή και με μόρφωση, σκέφτηκε, θάχει θάρρος, άντοχη, ύπομονη και ψυχραιμία για τη δύσκολη δουλειά, που καταπιανόμαστε.

Ο Δικαστής σώπασε μιά στιγμή για να τονίσει περισσότερο τη σημασία των λόγων του, κατόπι εξακολούθησε.

— Το λοιπόν, όπως λέγαμε κύριε και δεσποινίς, ο τζέντλεμαν Θόρν δεν είχε ιδέα από τις δουλειές των άδμαντορυχείων. Έβαλε όμως κάτι ύπολείματα που του μένανε απ' την περιουσία του, κάπου έκατό λίρες, και αυτό έπεισε το φίλο μου όπως έμένα μ' έπεισε το παρουσιαστικό του. Ο Βάν Χούκ είχε τριακόσιες λίρες και γώ, δεν είχα μετρητά, αλλά είχα το Κατσίκι στη διάθεσή μου. Έτσι ένώσαμε δτι είχαμε και δεν είχαμε κι' έπειτα ύπογράψαμε μιά συμφωνία, να ξεδώσουμε όλα μας τα κεφάλαια ως το τελευταίο μας δολλάριο και τις δυνάμεις μας, ως εκεί που δεν σηκώνει παραπάνω. Έτσι άρχισαμε τη δουλειά και παλεύαμε, κύριε, με μίαν άτυχία, που δεν περιγράφεται.

Τη στιγμή, που δώσαμε και το τελευταίο μας σελίνι για φωμί και δεν μās άπόμεινε παρά ένα μονάχα κουτί κονσέρβα, θέλησε επιτέλους ο Θεός να βρω έγώ μιά πέτρα δυο καρατιών. Και την άλλη μέρα, ύστερα από το πρώτο αυτό εύρημα κύριε και δεσποινίς, ξεθάβει ο κύριος Θόρν τον «Μεγάλο Έσπερο»! Την πρώτη στιγμή δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε πώς η πέτρα ήταν αληθινή, φαντάζεστε τη συγκίνησή μας. Δεν ήσυχάσαμε στιγμή ούτε μπορέσαμε να κοιμηθούμε πριν φτάσουμε στη Νατάλη κι' εξέτάσουμε εκεί από τούς ειδικούς την πέτρα αυτή. Μόλις φτάσαμε κεί, πουλή-

σαμε το άλλο διαμάντι καθώς και δυο τρία μικρότερα, που είχαμε βρει και με τα χρήματα, που μαζέψαμε έτσι, με μεγάλη οικονομία και στήρηση, μπορέσαμε ναρθούμε ως το Σούθαμπον κι' από κεί έδω. Τα παρακάτω τα ξέρετε.

— Από όλ' αυτά βγάζω ένα συμπέρασμα για την ώρα, είπε με πρόσχαρο ύφος ο σέρ Έντμον : άπόψε τουλάχιστον πρέπει να μέινετε δώ.

Ευχαριστήσαμε πάλι τον βαρώνο για το καινούργιο δείγμα της καλώςύνης του και κείνος κάτι ψιθύρισε στην κόρη του, που σηκώθηκε και βγήκε άμέσως απ' το δωμάτιο.

— Το δεύτερο, που έχουμε να εξετάσουμε, εξακολούθησε ο σέρ Έντμον, είναι να δοίμε πώς θα μπορέσω να σās φανώ χρήσιμος σ' αυτή την ύπόθεση. Ν' αγοράσω το θσαυρό σας, δεν μπορώ ούτε να το σκεφτώ : δεν μου το επιτρέπουν τα μέσα μου. Θα ήθελα, ώστόσο, ν' αγοράσω ένα μικρό - ώ! πολύ μικρό - μέρος από την κυριότητα του διαμαντιού. Μ' άλλα λόγια θα μπορούσα να σās προκαβάλω μερικά χρήματα για τις σημερινές σας άνάγκες και σεις να μου τα έπιστρέψετε, όταν πουλήσετε το διαμάντι μί' ένα τόσο άνάλογο με το ποσόν, που θα πάρετε. Σας κάνω έτσι αυτή την πρόταση ώστε να μπορέσετε να δεχθείτε την προσφορά μου χωρίς καμιά στενοχώρια.

Άμέσως άποφασίσαμε να δεχθούμε.

— Τότε λοιπόν, πρέπει ναχώ κι' έγώ μιά ψηφο, στη διεύθυνση αυτής της δουλειάς. Και πρώτ' απ' όλα, προτείνω να καλέσω έδω, στο σπίτι μου, έναν ικανό τεχνίτη, στον οποίο να αναθέσουμε να δουλέψει το διαμάντι. Έννοείται φυσικά, πώς σ' όλο αυτό το διάστημα θα μέινετε κι' οι τρεις έδω, αυτή την προφύλαξη τη θεωρώ αναγκαία για να φυλάξουμε καλά τον θσαυρό, αλλά και για την δική μας άκόμη άσφάλεια.

Και πάλι η προσφορά του μās ήταν πολύ ευνοϊκή και τη δεχθήκαμε σχεδόν χωρίς συζήτηση.

Τότε ο σέρ Έντμον ξαναδιάβασε το συμβόλαιό μας. Κατόπι είπε :

— Νομίζω ακόμα, πώς πρέπει να συμβουλευθούμε έναν δικηγόρο και να τον παρακαλέσουμε να μās έτοιμάσει μιά συμφωνία περισσότερο νόμιμη. Κατά το συμβόλαιό σας αυτό, ο καθένας σας έχει να ώφεληθεί υπερβολικά από τον θάνατο των συνταίρων του. Αυτό δεν μου φαίνεται δίκλου σωστό και δεν βλέπω την ανάγκη να

διατηρηθεί ένας τόσο αποκρουστικός δρος. Ένας δικηγόρος μπορεί, πολύ καλά, να μάς εξασφαλίσει όλους μας χωρίς να είμαστε εκτεθειμένοι σε δυσάρεστα. Αυτό όμως δεν είναι τόση βία, θά το τακτοποιήσουμε όταν εξακριβώσουμε το κεφάλαιο που έχουμε να μοιραστούμε. Την πραγματική αξία του διαμαντιού, δεν μπορούμε να την ξέρουμε, παρά μονάχα μετά την κατεργασία του. Αύριο κιόλας θά γράψουμε στα καλλίτερα καταστήματα στο Λονδίνο, να μάς υποδείξουν τον κατάλληλο τεχνίτη, που μπορεί νάρθει εδώ να αναλάβει αυτή την εργασία.

Σ' αυτό το μεταξύ, εγώ θά σάς δώσω με την υπογραφή σας μονάχα, όσα χρήματα θέλετε, αφήνοντας το διαμάντι στα χέρια σας. Θά μιλήσετε μετ' εμού σας για ό' αυτά, με την ήσυχία σας και μπορείτε να μου κάνετε όποια άλλη πρόταση νομίζεται συμφερότερη.

Γύρισε ή μίς Λάσλες στο δωμάτιο, κι' αφού κάτι είπε με τον πατέρα της σιγαλά, πήγε κατόπιν καντά στη Λόλα και γονάτισε δίπλα της.

Τό Κατσίκι σηκώθηκε άμέσως όρθιο και τράβηξε άπότομα τό χέρι της, μέσ' από τό χέρι της νέας, που της τό είχε πάρει χαμογελώντας με καλωσύνη και τρυφερότητα.

— Δέν μ' αγαπάς λοιπόν, Λόλα; της είπε με τη γλυκειά φωνή της ή μίς Λάσλες.

— Όχι, δέ σ' αγαπάω, άποκρίθηκε άγρια τό Κατσίκι.

— Μά εγώ θέλω να γίνω φιλενάδα σου.

— Όχι, όχι, ποτέ δέν θα γίνουμε έμείς οι δύο.

Χωρίς ν' άποθαρρυνθεί από την πρώτη άποτυχία, ή μίς Λάσλες, πήρε πάλι τη Λόλα από τό χέρι και της μίλοϋσε με τό γλυκύτερό της χαμόγελο στα χείλη.

Άλλά τό Κατσίκι τράβηξε με τον ίδιο άγριο τρόπο τό χέρι του κι' έτρεξε κοντά μας.

— Μή τη συνερίζετε, δεσποινίς, την

καυμένη είπε ό Δικαστής. Η μάνα της βλέπετε ήτανε μάγισσα και κανέναν ως τώρα δέν βρέθηκε να της δείξει τό παραμικρότερο ένδιαφέρον, έκτός από τον τζέντιλμαν Θόρν. Ένα γερό ξύλο, είναι τό μόνο που μπορεί να καταλάβει για την ώρα. Άφήστε να την οδηγώ εγώ στο δωμάτιό της σάς παρακαλώ. Μονάχα στενοχώριες κι' άχαριστία μπορείτε σεις να περιμένετε άπ' αυτό τό βρωμιάρικο.

Τό δωμάτιο, που είχε διαλέξει ή μίς Λάσλες για τό Κατσίκι, ήτανε πραγματικό άριστούργημα, με άσπρες νταντέλλες σε γαλάζιο μεταξωτό φόντο. Όσο κι' άν κουραζόμουν κάποτε, σ'α παραμύθια που διηγόμουν στη Λόλα, θά μου ήτανε αδύνατο να της περιγράψω ένα τόσο χαριτωμένο δωμάτιο, που θά μπορούσε να φιλοξενήσει και μιá μικρή πριγκηποπούλα.

Την άλλη μέρα τό πρωί, τό χαριτωμένο εκείνο δωμάτιο, που ή μίς Λάσλες τό είχε για τίς φιλενάδες της, βρέθηκε άδειο και τό κρεβάτι άνέγυχο.

Πάνω στο χαλί, που σκέπαζε τά ώραία, ολοκάθαρα πλακάκια, είδαμε σκισμένη σε μύρια κομμάτια τη νυχτικιά, που είχε τοποθετήσει πάνω στο κρεβάτι ή μίς Λάσλες για να τη μεταχειριστεί ή Λόλα.

Τό καυμένο τό άγρίμι! Έμείς οι δύο είμαστε πάντα αγαπημένοι φίλοι. Πάντα με άκουγε, σε ζητήματα που δέν μπορούσε κανέναν να την κάνει να υποχωρήσει. Φοβότανε περισσότερο μιá σιωπηλή παρατήρηση, μιá στενοχωρημένη ματιά από μέρους μου, παρά τούς σαρκασμούς και την περιφρόνηση του Βάν Χούκ.

Μονάχα μένα σεβότανε στον κόσμο, γιατί, υποθέτω μονάχα εγώ φρόντιζα γι' αυτήν με λίγη καλωσύνη.

Και γι' αυτό λυπάμαι κατάβαθα, όταν και τώρα άκόμη, σκέπτομαι, πώς μερικές λέξεις από μέρους μου, θά μπορούσαν να προλάβουν τίς φρικτές συνέπειες που είχε η πράξη εκείνη του τρελλού κοριτσιού, άσήμαντη για την ώρα, αλλά που θά την άκούθουσε σειρά όλόκληρη φρίκης και έγκλημάτων!

λακες, την είδε, από μακριά, μέσα σ' ένα πευκώνα, σε άπόσταση πάνω από ένα χιλιόμετρο από τό σπίτι.

Μόλις τον κατάλαβε ή μικρή, τόβαλε την ίδια στιγμή, στα πόδια.

Τό άπόγεμα κατεβήκαμε, με τό ω-

ραίο άμάξι του σέρ Έντμον, στο Σούθαμπτον, άγοράσαμε ρούχα και μερικά άλλα άπαραίτητα και πρέπει να μείναμε μιáμιου ώρα σ' ένα κουρείο, όπου για πρώτη φορά ύστερ' από δύο χρόνια, άπαλλάχτηκα από τά γένεια μου.

Τό βράδυ γυρίσαμε στη Μόνκεν Άμπεϋ με τά πρόσωπα πολύ άλλαγμένα, και, τολμώ να πώ, λιγάκι ώραϊότερα.

Η μίς Λάσλες ήτανε πολύ στενοχωρημένη, για την ξεαφάνιση της μικρής.

Ο πατέρας της που είχε πάει από τό πρωί στο Λονδίνο, ήρθε να μάς βρεί άργά, μετά τό φαγητό.

— Ω! γεννήκατε πάλι τέλειος κύριος του κόσμου! μου είπε άμέσως με μιá έγκάρδια χειραψία.

Στό Λονδίνο έμαθε από τούς φίλους του, πώς ό καταλληλότερος τεχνίτης για να κατεργαστεί τό διαμάντι μας, ήτανε κάποιος Κάρβαλο, που για την ώρα βρισκότανε για εργασία στο Παρίσι.

Με τη συγκατάθεσή μας, έγραψε, τό ίδιο βράδυ σ' αυτόν τον άνθρωπο, και τον προσκάλεσε στο σπίτι του, μόλις θά γυρνούσε άπ' τη Γαλλία.

Ο σέρ Έντμον, πρόσταξε κατόπι ν' άφισουν άνοιχτή την πόρτα και να τοποθετήσουν ένα καντύλι στη σκάλα κι' ένα άλλο στο δωμάτιο της Λόλας, μήπως κι' αποφάσιζε να έπιστρέψει.

Την άλλη μέρα, ή μαγείρισσα μάς είπε, πώς κάποιος είχε άγγίξει τά τυριά της και τό ψωμί, τη νύχτα: αυτό ήτανε τό μοναδικό σημάδι, που μάς έκανε να παραδεχτούμε πώς είχε μπει μέσα στο σπίτι ή Λόλα.

Μετά τό πρόγευμα είπα πώς θά πήγαινα στο γειτονικό δάσος να ψάξω για τό Καστίκι και ή μίς Λάσλες θέλησε να με συνοδεύσει.

Θάπρεπε να της πώ ότι ή παρουσία της λιγότευε πολύ τίς πιθανότητες έπιτυχίας του σκοπού μου, αλλά δέν είχα τη δύναμη να στερηθώ την εύχαρίστηση της συντροφιάς της.

Πραγματικά, είδαμε τη Λόλα από μακριά.

Την κάλεσε.

Εκείνη, όμως, κούνησε τό κεφάλι και χάθηκε τρέχοντας άνάμεσα στα πεύκα.

Επιστρέψαμε σιωπηλοί και μελαγχολικοί στο σπίτι. Γύρισα πρós τη μίς Λάσλες κι' είδα τά μάτια της δακρυσμένα.

Δέν μπόρεσα να της πώ τίποτα.

Άν και ή καρδιά μου πονούσε για τό δυστυχισμένο αυτό άγρικόριτσο, που γυρνούσε όλη μέρα, και κοιμότανε τη νύχτα στο δάσος όλόμοναχο, ώστόσο ένιωθα μιάν άνέκφραστη γοητεία να πλημμυράει την καρδιά μου, όλόκληρο τό είναι μου.

Ο έρωτας, ένας βαθύς, γεμάτος περιπάθεια έρωτας, ξυπνούσε στην άνέραστη ψυχή μου.

Την άλλη νύχτα, ό σέρ Έντμον τοποθέτησε ένα καλαθάκι με τρόφιμα στην κουζίνα κι' άφισε πάλι την πόρτα άνοιχτή.

Στίς 17 μάθαμε πώς λείψανε από τό καλάθι, μερικά φρούτα κι' ένα κομμάτι ψωμί.

Αυτή τη φορά με συνόδεψε ό ίδιος, ό σέρ Έντμον στο δάσος αλλά δέν μπόρεσαμε να βρούμε την κόρη της μάγισσας.

Μιλούσαμε για διάφορα πράγματα.

Τού διηγήθηκα τότε την καταστροφή της μεγάλης μου περιουσίας ύστερα από τη χρεωκοπία του τραπεζίτη της οικογενείας μου και του περιέγραψα τη σταθ ρή μου άπόφαση ν' άναστρώσω πάλι τό γόητρο που είχε πριν άπ' αυτή την καταστροφή, τ' όνομά μου.

Τυχαία άνάφερα τό οικογενειακό όνομα της μητέρας μου κι' ό σέρ Έντμον βρήκε πολύ περίεργη τη σύμπτωση: ή μητέρα μου ήτανε συγγενής, και πολύ στενή μάλιστα, της γυναίκας του.

Η μίς Λάσλες έδειξε φανερή χαρά όταν έμαθε τη συγγένεια που μάς συνέδεε.

Η Έδιθ έξακολουθούσε να δείχνει τό ίδιο εύγενικό ένδιαφέρον για τον τυφλό σύντροφό μας.

Δέν μπορώ να καθορίσω τί άποτελεσμα είχε αυτή ή συνάφεια στην ψυχή του δυστυχισμένου, αλλά δέν μπορώ ν' άποκλείσω καμιά από τίς ιδέες που περνούσαν άπ' τό μυαλό του.

Την άλλη μέρα, καθώς μιλούσαμε μαζί, μου είπε κάπως άπότομα μάλιστα.

— Πήγαινε καλλίτερα κάτω! Η συντροφιά της μίς Λάσλες πρέπει να σου είναι, βέβαια, πιο εύχαιρη άπ' τη δική μου. Τί ώραία που τη βλέπω με τη φαντασία μου αυτή τη νέα. Η φωνή της είναι πραγματική μουσική κι' όταν μ' άγγίζει με τό χέρι της, θαρρώ πώς με χαϊδεύουν με ροδοπέταλα. Μά για πέσμου, πρόσθεσε χωρίς να χει καμιά σχέση κείνη τη στιγμή αυ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. ΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ...

Δά σημειώσω, όσο μπορώ συντομώτερα, τά γεγονότα που άποκολούθησαν τη φυγή της Λόλας. Τό πρωί της 15, άρχισαμε να ψάχνουμε για να τη βρούμε και κατά τό μεσημέρι, ένας από τούς φύ-

τό τό ζήτημα, πού τό φυλάς τό διαμάντι; Είσαι σίγουρος πώς τ' έχεις ασφαλισμένο, καλά;

Τοῦ ἀποκρίθηκα πώς φύλαγα τὸν «Μεγάλο Έσπερο» δεμένον καλά, μετ' ἡθική του, στὴ ζώνη μου.

—Νά τὸν ξαναβάλεις στὸ χέρι σου, μοῦ εἶπε τὸ βρισκω πὶδ σίγουρο.

Γέρνοντας κατόπι τὸ κεφάλι. ἀκουσε προσεχτικά ἕνα - δυὸ λεπτά κατόπι ἐξηκολούθησε μετ' σιγανὴ φωνή :

—Τοὺς ἀκούω νά μιᾶνε κάτω. Βάλε τ' αὐτὶ σου στὸ χεῖρ καὶ προσπάθησε ν' ἀκούσεις τί λένε. Σοῦ λέω πὼς δὲν εἶμαστε ασφαλισμένοι ἐδῶ μέσα. Τὸ βλέπω πολὺ καλά αὐτὸ, κι' ἄς εἶμαι τυφλός. Τοὺς ἀκούω; "Ελα πὶδ κοντά μου, ἔτσι καθὼς σκύβω καὶ γώ. Εἶμαι σίγουρος πὼς συνομιλοῦν νά μᾶς κλέβουν τὸ διαμάντι καὶ νά

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. Η ΕΝΤΙΘ ΔΕΧΕΤΑΙ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὴν ἄλλη μέρα, 18 Σεπτεμβρίου, ὁ σέρ Έντμον, ἡ μὴς Λάσλες καὶ γὼ πήγαμε μετ' ἄλλα ὡς τὸ Σούθαμπτον.

Ἡ Έντιθ ἦταν πολὺ εὐθυμὴ ἐκείνη τὴ μέρα καὶ μετ' ὅσοι μὴς ἀπὸ τὸν μακρὸν δρόμο στὸ σπῖτι, κάνοντας ἕνα ὥραϊο περίπατο μέσα στὸ δάσος.

Τὸ πρῶτ' ἦταν ὑπέροχο καὶ τὸ δάσος δροσερὸ καὶ μυρωμένο, μετ' ὅλη του τὴν ὁμορφιά.

Οἱ δυὸ κύριοι προχώρησαν ἀρκετὰ ἐμπρὸς καὶ ἡ νέα προτίμησε τότε νά γυρίσουμε οἱ δυὸ μᾶς ἀπὸ τὸν μακρὸν δρόμο στὸ σπῖτι, κάνοντας ἕνα ὥραϊο περίπατο μέσα στὸ δάσος.

Τὸ πρῶτ' ἦταν ὑπέροχο καὶ τὸ δάσος δροσερὸ καὶ μυρωμένο, μετ' ὅλη του τὴν ὁμορφιά.

"Εχω ξεχάσει γιὰ τί κουβεντιάσαμε; θυμᾶμαι, ὅμως, πὼς ἤμαστε πολὺ εὐθυμοὶ κι' οἱ δυὸ μᾶς καὶ πολὺ συγχνᾶ, μέσα στὴ σιγαλιὰ τοῦ δάσους ἀντηχοῦσε ἡ μουσικὴ τοῦ γέλοιου τῆς Έντιθ.

"Αξαφνα, ξαναπαίρνοντας τὴ σοβαρὴ τὴν ἔκφραση, μοῦ εἶπε:

— Τὴν καυμένη τὴ μικρὴ Λόλα! Τί νά κάνει ἄραγε τώρα;

Καὶ σὰν νά εἶχανε μαγικὴ δύναμη αὐτὰ τῆς τὰ λόγια, τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ εἶδαμε τὸ Κατόικι νά τρέχει ἀνάμεσα στοὺς μαύρους κορμούς τῶν πεύκων.

Σταθήκαμε καὶ τὴν φώναξα: — Λόλα, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἔλα νά μοῦ μιλήσεις λιγάκι!

μᾶς ρίξουν κατόπι στοὺς δρόμους σὰν ζητιάνους. "Αν μποροῦσα νάχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα θὰ σοῦλεγα περισσότερα. Ἀλλὰ κάθε ἀνθρώπος εἶναι κλέφτης, τὴ στιγμὴ πού θάχει τὴ δύναμη νά κλέψει.

Δὲν ἀκούγα γιὰ πρώτη φορὰ τίς γρίνιες καὶ τίς ὑποψίες του.

Στὴ Νατάλια καὶ κατόπι στὸ πλοῖο, ζοῦσε μετ' ὁ δῖακοπο φόβο πὼς θὰ τὸν κλέβανε.

Φυσικὰ δὲν καταδέχτηκα οὔτε νά σκύψω οὔτε νά παραμονεύω τοὺς συνταίρους μου.

"Εφυγα ὡστόσο μετ' ἀνακούφιση ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ τυφλοῦ καὶ καθὼς κατέβαινα τὴ σκάλα ἀκούσα χωρὶς νά διακρίνω τὰ λόγια, τὴ φωνὴ τοῦ σέρ Έντμον καὶ τοῦ Δικαστῆ, πού κουβεντιάσανε στὴ βιβλιοθήκη.

Ἐκείνη στάθηκε μιά στιγμὴ ἀκίνητη, σὰν ν' ἀναρωτιότανε ἂν θάπρεπε ν' ἀποκριθεῖ ἢ ὄχι στὴν πρόσκλησή μου.

— Πηγαίνετε κοντά της μόνος, μοῦ εἶπε ἡ Έντιθ, θὰ σᾶς περιμένω ἐδῶ. Ἀλλὰ ἡ Λόλα, κούνησε πάλι θλιβερά τὸ κεφάλι της κι' ἐξαφανίστηκε στὸ βάθος τοῦ δάσους.

Τὴν εἶδαμε ὅμως λιγάκι ἀργότερα, μισοκρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου, μετ' ὅλα τὰ μάτια της καρφωμένα πάνω μας.

"Ἦταν εὐκόλο νά καταλάβει κανεὶς ὅλη τὴν πίκρα, κι' ὅλη τὴν ἀπελπισία, πού πλημμυροῦσε τὴ καρδιά της.

Γιατί ἂν ἡ μικρὴ δὲν εἶχε διόλου ἀλλάξει, ἐγὼ δὲν ἤμουν πιά ὁ ἀλήτης τῶν ἀφρικανικῶν ποταμῶν.

Δὲν ἤμουν πιά ὁ σύντροφός της.

Τὴν ἄλλη μέρα, στίς 19, πήγαμε πάλι στὸ δάσος, ἡ μὴς Λάσλες καὶ γώ, ἀλλὰ πεζοὶ αὐτὴ τὴ φορὰ.

Εἶχαμε φτάσει σ' ἕνα μικρὸ ρυάκι, πού εἶχε γιὰ γέφυρα μιά σανίδα πάνω σὲ δυὸ πέτρες.

Πρόσφερα, λοιπόν, τὸ χέρι μου στὴ νέα γιὰ νά τὴ βοηθήσω νά περάσει τὸ ρυάκι καὶ, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ φόβο μὴν πέσει, ἔσφιξε κεινὴ τὰ δάχτυλά μου.

Διασκέδαζε πολὺ ἀπὸ τὸν ἀσήμαντο αὐτὸ κίνδυνο καὶ γελοῦσε: τὰ μάτια της κι' ὅλο της τὸ πρόσωπο ζωήρεψαν ὑπερβολικά: εἶχε μιά ἔκφραση τόσο γοητευτικὴ, τόσο ἐλκυστικὴ, ποῦνοιωθα τὴν καρδιά μου νά χτυπάει δυνατά.

"Ἦμουν σὰν μεθυσμένος κι' ὅταν ἡ μὴς Λάσλες πέρασε στὴν ἄλλη ὄχθη

Τὸ μυστήριο τοῦ «Μεγάλου Έσπερου»

τοῦ μικροῦ ρυακιοῦ, κοντά μου καὶ μετ' ὅλη τὴν εὐτυχισμένη της κι' ὀλόγλυκο χαμόγελο, ἔχασα ὁλότελα τὸ νοῦ μου.

"Αντὶ ν' ἀφίσω τὸ χέρι της, πού ἐνοιωθα νά τὸ ἀποτραβάει ἑλαφρά, τὸ σήκωσα ὡς τὰ χεῖλη μου καὶ τὸ φίλησα.

Τὴν εἶδα νά χλωμαίνει κι' ἐνοιωσα ἀπερίγραπτη ντροπὴ γι' αὐτὸ, πού εἶχα τολμήσει.

Γυρίσαμε σιωπηλοὶ στὸ σπῖτι.

"Εκεῖ, ζήτησα ἀμέσως τὸν σέρ Έντμον, κι' ἀφοῦ τὸν βρῆκα μόνον τοῦ εἶπα πὼς ἐπιθυμοῦσα νά πάρω γυναίκα μου τὴν κόρη του.

— Ἀγαπῶ τὴν μὴς Έντιθ, τοῦ εἶπα μετ' εὐκρίνεια, καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά μείνω περισσότερο στὸ σπῖτι σας, χωρὶς νά φανερώσω τὰ αἰσθήματα, πού πλημμυροῦν τὴν καρδιά μου!

— Βλέπω, μοῦ εἶπε σὲ τόνο ἀστείου, πού ὡστόσο δὲν κατόρθωνε νά κρύψει τὴν ἐκπληξή του, βλέπω πὼς δὲν χάσατε διόλου τὸν καιρὸ σας, κύριε Θόρν.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἡ νέα ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀλλὰ καθὼς μᾶς εἶδε ὁ Θίους, κοντὰ στὸ τραπέζι, στάθηκε στὸ κατώφλι.

— "Ελα δῶ, Έντιθ, τῆς εἶπε ὁ σέρ Έντμον. Ὁ κ. Θόρν ἐπιθυμεῖ νά σὲ πάρει γυναίκα του! Ἀλλὰ ἐσύ, τὸν θέλεις αὐτὸ τὸ γάμο;

Ἡ νέα ἀκούμπησε τὸ φλογισμένο της πρόσωπο πάνω στὸν ὦμο τοῦ πατέρα της, κι' ἀπόμεινε ἔτσι μερικὲς στιγμές, χωρὶς ν' ἀποκριθεῖ τίποτα.

— Εἶν' ἕνα ζήτημα αὐτὸ, πού δὲν πρέπει νά ἀποφασίσουμε βιαστικά, ἐξακολουθῶν ὁ βαρὼν. Σὲ ἀφίνω νά σκεφθεῖς, ἀγαπημένη μου. Ἀλλὰ, ὅσο γιὰ σᾶς, πρόσθεσε γυρνώντας σὲ μένα, δὲν βλέπω κανένα λόγο, πού νά σᾶς ἀναγκάζει νά φύγετε σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἀπὸ τὸ σπῖτι μας.

— Ἐκτός ἂν... ψηθύρισα.

— Ἐκτός ἂν ζητήσῃ ἡ Έντιθ νά φύγετε, συμπλήρωσε ὁ σέρ Έντμον. Ἐχετε πολὺ δικη κι' ἡ σκέψη σας αὐτὴ φανερώνει τὸν ἐντιμὸ χαρακτήρα σας. Λοιπόν, κόρη μου, νομίζεις, πὼς θὰ ἔχεις περισσότερη ἀνεση, ἂν μᾶς ἀφίσει γιὰ λίγο καιρὸ ὁ κ. Θόρν; Πέσμου μετ' εὐκρίνεια τὴ σκέψη σου! Θέλεις νά φύγῃ;

Κρύβοντας πάντα τὸ πρόσωπό της, ἡ Έντιθ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀποκρίθηκε: — "Οχι" μετ' ἕνα κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ.

"Ετσι κατάλαβα πὼς εἶχα κατακτήσει ἕνα θησαυρὸ, μύριες φορές πολυ-

τιμώτερο ἀπὸ τὸν «Μεγάλο Έσπερο».

Τὸ ἀπόγευμα, 20 Σεπτεμβρίου. ὁ σέρ Έντμον μοῦ εἶπε :

— Ἀγαπητὴ μου, Μπέρναρ, ἐξέτασα τὸ συμβόλαιό σας, μετ' ὅλη μου τὴν ἡσυχία καὶ παρατήρησα κάτι, πού, χωρὶς ἀμφιβολία, δὲν τὸχετε προσέξει σεῖς. Εἶναι ἀπαραίτητο νά υπογράψετε ἄλλη συμφωνία. Γιατί ὅπως καταλαβαίνετε, ἔστω καὶ μονάχα ἕξ αἰτίες τῆς Έντιθ, δὲν μπορεῖ νά μείνῃ στὸ συμβόλαιο σας αὐτὸς ὁ ὅρος, νά κληρονομοῦν οἱ ἄλλοι τὸν συνεταιρὸ τοῦ ποῦ θὰ πέθαινε. Ὁ ὅρος αὐτός, ἔχει κινδύνους στοὺς ὁποίους δὲν μπορεῖ νά εἶναι ἐκτεθειμένη ἡ γυναίκα σας στὴν περίπτωση τοῦ θανάτου σας! Πιστεύω νά με καταλαβαίνεται καλά.

Καταλάβαινα πολὺ καλά καὶ ἀναγνώρισα ὅτι ὁ ὅρος αὐτός ἔπρεπε νά λείπει.

— Συνεννοηθῆτε μετ' ὅλους συνταίρους σας, ἐξακολουθῶν, καὶ δῆτε πὼς πρέπει νά συνταχθεῖ τὸ καινούργιο συμφωνητικὸ. Περιμένω τὸ δικηγόρο μου, ἐδῶ, στίς 24 καὶ μπορεῖτε νά ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν παρουσία του, γιὰ νά γίνουν ὅλα σύμφωνα μετ' ὅλους νόμους.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἀνάγγελα στοὺς δύο συνταίρους μου τοὺς ἀρραβῶνες μου μετ' ἡν μὴς Λάσλες.

Ὁ Βάν Χούκ, φάνηκε πολὺ συγκινημένος καὶ πολὺ ἀνῆσυχος καθὼς ἀκούσε τὴν εἶδηση. Καὶ ὅταν, κατόπιν, εἶπα πὼς ὁ σέρ Έντμον ἤθελε νά χρησιμοποιήσουμε τὸν δικηγόρο του γιὰ νά τροποποιήσουμε ἐκεῖνον τὸν ὅρο τοῦ συμφωνητικοῦ, ὁ τυφλὸς ψυθίρισε τρέμοντας.

— Ἡ γέριχ ἄλεποῦ. Τί θέλει νά κάνουμε; Τί σκέπτεται;

— Σκέπτεται πολὺ φυσικὰ καὶ πολὺ λογικὰ, ἀποκρίθηκα. "Αν πάρω τὴν κόρη του καὶ πεθάνω, δὲν θέλει ν' ἀποξενωθεῖ ἡ γυναίκα μου ἀπὸ τὸ μερτικό, πού μοῦ ἀνήκει στὴ συντροφία μας.

— Καὶ δὲν εἶναι μονάχα αὐτὸ, πρόσθεσε ὁ Δικαστής. "Ετσι πού ἔχουμε κάνει τὴν συμφωνία μας διατρέχουμε ὅλοι μεγάλο κίνδυνο.

— Τί θέλεις νά πεῖς; ρώτησε ὁ τυφλός.

— Ἀπλούστατα. "Αν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνταίρους μου δὲν ἦταν πραγματικὸς «αἰτέλεμαν» κι' ὁ ἄλλος τυφλὸς καὶ φυσικὰ ἀνίκανος νά κάνει τὸ κακό, σᾶς βεβαιώνω φίλοι μου πὼς ἐγὼ πού με βλέπετε, δὲν θὰ πλάγιαζα στὸ κρεβάτι μου χωρὶς νάχω

Ένα περιστροφικό μ' έξη σφαίρας κάτω από το προσκεφάλι μου.

Προσθέτω ακόμη, πώς κανένας δέν σ'ας έγγυάται, σ'ας τούς δυο, πώς δέν θά μούρθει μιά μέρα ή ιδέα νά άπαλαγώ άπό τούς συντρόφους μου γιά νά έχω όλόκληρο τό διαμάντι δικό

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΟΙ ΥΠΟΨΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΥ

Εκείνο τό πρωί, ή Έντιθ άργησε άρκετά νά κατέβει άπό τό δωμάτιό της.

Ήταν ώχρη, και μ'ας είπε: πώς έμεινε πιο άργά στο κρεβάτι.

—Θ' άργησε νά σέ πάρει ο ύπνος, χτέες βράδυ, έ; τή ρώτησε χαμογελώντας ο πατέρας της.

—Ναι, μπαμπά, δέν μπόρεσα ν' άποκοιμηθώ πριν ξημερώσει, άποκρίθηκε ή νέα, αλλά με τόνο φωνής τόσο σοβαρό πού κατάλαβα πώς δέν άγρύπνησε γιά τήν ίδια αίτία πού και γώ δέν μπόρεσα νά κλείσω μάτι και πώς ο βαρώνος ήτανε γελασμένος άποδίνοντας τήν άγρύπνια της στη συγκίνηση τών άρραβώνων μας.

Τό βέβαιο είναι εξακολούθησε ή Έντιθ, πώς πήρα μιά φοβερή τρομάρα!

Τήν κοιτάξαμε με μεγάλη έκπληξη και άνησυχία.

—Θά σ'ας τ'α πω όλα, έξηκολούθησε γιάτί ίσως μπορέσετε νά μου έξηγήσετε τό μυστήριο πού με βασανίζει και αυτό θά με άνακουφίσει σ'ας βεβαιώνω πολύ.

Σώπασε λίγες στιγμές σάν νάθελε νά συγκεντρώσει τίς σκέψεις της και κατόπι μ'ας είπε:

—Κατά τή μισή μετά τ'α μεσάνυχτα ήμουν έτοιμη νά με πάρει ο ύπνος, όταν μου φάνηκε πώς άκουσα κάποιο κρότο πρós τό παράθυρο. Ήτανε σάν νά χτυπούσε κανείς τό τζάμι, σιγά και άργά, με τό δάχτυλό του. Στην άρχή δέν έδωσα μεγάλη προσοχή αλλά έπιτέλους, εκείνο τό τók-τók-τók πού έξακολουθούσε άρχισε νά με νευριάζει. Σηκώθηκα, άναψα τό κερί μου και πήγα κατά τό παράθυρο. Οί γρίλιες ήτανε κλειστές, χαμηλωμένες. Δέν άκουσα τόν παραμικρότερο θόρυβο σόν κήπο.

—Καμμία πεταλούδα θά πετοκόπούσε στο ταβάνι, είπε ο σέρ Έντμον, και μόλις άναψες τό φώς σταμάτησε.

—Τό ίδιο σκέφτηκα και γώ, μπαμπά, εξακολούθησε ή Έντιθ.

μου. Πρέπει λοιπόν νά παραδεχτείς και σ'α πώς ο βαρώνος έχει δυο λόγους, κι' όχι ένα νά ζητά τήν τροποποίηση του όρου αυτού: δέν θέλει μονάχα τ'α χρήματα της κόρης του νά έξασφαλισεί αλλά και τή ζωή του γαμπρού του.

—Έσβυσα τό κερί και προσπάθησα ν' άποκοιμηθώ.

Θά πέρασαν τό λιγώτερο δέκα λεπτά χωρίς ν' άκούσω τίποτα.

—Υστερα, όμως, άρχισε ο ίδιος χτύπος πάλι και, πιστέψτε με, δέν έμοιαζε διόλου με φτερούγισμα πεταλούδας αλλά, πολύ καθαρά, με χτύπημα ανθρώπινου δάχτυλου.

Προσπάθησα ώστόσο νά πείσω τόν έαυτό μου, πώς θάτανε και ένα έντομο κρυμμένο σόν τοίχο.

Πίεσα τόν έαυτό μου νά μη προσέχω, αλλά σέ λίγο ο κρότος αυτός άρχισε νά γίνεται ανυπόφορος και δέν είχα πιά τό θάρρος νά τόν άκούω με άπάθεια ξαπλωμένη.

Σηκώθηκα πάλι κι' άναψα τό κερί. Ο κρότος σταμάτησε τήν ίδια στιγμή.

Ή βαθεία σιγή, με τρόμαζε τώρα κι' αυτή. Εκείνη τήν ώρα χτύπησε τό ρολόι του πύργου.

Δέν τολμούσα νά πάω πιά κοντά στο παράθυρο, αλλά γύρισα πρós τ'α εκεί τ'α ματία μου.

Τό πρώτο πράγμα, πού μου έκανε τότε έντύπωση ήτανε πού είδα τ'α έξολα της γρίλιας άνασηκωμένα.

Δέν ήτανε όπως τ'α είχα δει πριν. Όλοι μας τήν παρακολουθούσαμε, τώρα, τρομαγμένοι, υπερβολικά άνησχοι.

—Αλλά τό δεύτερο πράγμα πού είδα, συνέχισε μ' ένα βαθύ στεναγμό ή νέα, ήτανε δυο μεγάλα μαύρα μάτια, καρφωμένα πάνω μου, άνάμεσ' από τό άνοιγμα τών έξολών της γρίλιας.

Σώπασε γιά μιά στιγμή και κατόπι εξακολούθησε με σταθερότερη φωνή:

—Μου φαίνεται πώς λιγοθύμησα, γιάτί δέν θυμάμαι τίποτα κατόπι, ως τή στιγμή πού ήρθα σόν έαυτό μου και βρέθηκα ξαπλωμένη πάνω στο χαλί.

Όταν βρήκα άρκετό θάρρος και γύρισα πάλι πρós τό παράθυρο, είδα τ'α έξολα της γρίλιας χαμηλωμένα και

σκέφτηκα πώς όλ' αυτά θά ήτανε της φαντασίας μου, ή ένας έφιάλτης πού θά μ' έπιασε μέσα σόν ύπνο μου.

Ο φόβος μου πέρασε. Πήγα με θάρρος πρós τό παράθυρο, γιάτί καταλάβαινα πολύ καλά, πώς ήταν άδύνατο νά σταθεί άνθρωπος όρθιος έξω σέ εκείνο τό σημείο του σπιτιού.

—Αν μου επιτρέπετε, είπε ο Δικαστής, θά πάω νά ρίξω μιά ματιά άπ' έξω γιάτί, όσο κι' αν με λυπεί αυτό, έχω μιά ιδέα, πώς ή προκομένη ή κόρη μου έχει βάλει τήν ούρά της σ' αυτή τήν ύποθεση...

Βγήκαμε όλοι και πήγαμε σόν κήπο, πρós τό μέρος όπου έβλεπε τό παράθυρο της Έντιθ.

Καθώς περπατούσε άκουμπώντας στο χέρι μου γιά νά οδηγείται, ο τυφλός μου ψιθύρισε σιγανά:

—Τά βλέπεις; Τί σου λέγα; Αυτό είναι ή άρχή του τέλους!

Αναγκάστηκε νά του περιγράψω όλόκληρη τήν οίκοδομή και προπάντων, τό μέρος μπροστά στο παράθυρο της Έντιθ γιά νά τόν πείσει πώς ήταν άδύνατο νά στηριχτεί άνθρωπος.

Εκείνος έμεινε άμετάπειτος: ένας επιδέξιός διαρρήκτης μούρδουσε κατόπι τή γνώμη του, νά χρησιμοποιήσει πολύ καλά τίς μικρές προεξοχές της γύψινες κορνίζας γιά νά μπει μέσα στο σπίτι και νά μ'ας ληστέψει.

Ίσως νά μ'έν είχε κι' άδικο.

Όταν με πήρε κι' ανεβήκαμε στο δωμάτιό μου, άνοιξα τό παράθυρό μου κι' έξέτασα τή γύψινη κορνίζα άπ' έξω: Ένας έλαφρός κι' ευκίνητος ένθρωπος, ή Λόλα άς ποίμε, μπορούσε, πολύ καλά, νά χρησιμοποιήσει τό στήριγμα εκείνο γιά νά μπει στο δωμάτιό μου.

Ο τυφλός στάθηκε όρθιος μέσα στο δωμάτιο ένώνοντας τ'α πόδια του.

—Μέτρησε πόσο μου χρειάζεται γιά νά σταθώ όρθιος, είπε, κι' ύστερα θά μετρήσεις τό γύψινο ζωνάρι κάτω άπ' τό παράθυρό σου.

Και σ' αυτό είχε δίκιο ο φιλόπυτος εκείνος άνθρωπος, ώστόσο έγώ εξακολουθούσα ακόμη ν' άμφιβάλλω πολύ.

Πώς μπορούσε ή Λόλα, πού έμενε όλη μέρα μέσα στο δάσος, νά ξέρει πώς υπάρχουν αυτές οί γύψινες διακοσμήσεις;

Εμπαινε, βέβαια, τή νύχτα στο σπίτι, αλλά δέν πίστευα ποτέ πώς θά μπορούσε νά διακρίνει αυτές τίς λεπτομέρειες μέσα στο σκοτάδι.

Κι' έπειτα γιά ποιό λόγο νά ριψοκινδυνέψει τή ζωή της, γιά νά τρομάξει τή μίς Λάσλες;

Ένα τόσο ήλιθιο σχέδιο δέν μπορούσε νά γεννηθεί στο κεφάλι του Έξυπνου εκείνου κοριτσιού.

Μονάχα ένα κτήνος, κακό και ήλιθιο μπορούσε νά κάνει μιά τέτοια σκέψη.

Κατέληξα νά παραδεχτώ τήν έξηγηση, πού έδωσε ή ίδια ή Έντιθ: όλ' αυτά τ'α είχε δει σόν ύπνο της.

Ήταν ένα ταραγμένο, δυσάρεστο όνειρο.

Δέν είχαν όμως τήν ίδια γνώμη οί δυο μου συνεταίροι.

—Δέν μπορώ νά βεβαιώσω πώς τό Κατοίκι έκανε αυτή τήν άνοησία, μου είπε ο Δικαστής, άναλαμβάνω όμως νά τήν έπιτιρώ και νά μη τήν άφίσω νά τό ξανακάνει αν ήταν αυτή.

Αμέσως μ'ας άφησε και τράβηξε κατόπι τό δάσος νά ψάξει μήπως κι' άνακαλύψει τήν κόρη του.

—Ρίξτε τόν σέρ Έντμον και θά σού πω, είπε ο Δικαστής, πώς και χτέες ήταν ο Μπαίης από δάσος, μου είπε με τρεμάμενη από άγανάκτηση και μύριες άνακατωμένες ύποψίες, φωνή ο τυφλός. Τί άλλο μπορεί νά ζητούσε παρά νά βρεί τήν κόρη του και νά τήν χρησιμοποιήσει γιά τ'α καταχθόνια σχέδιά τους;

—Μά γιά τό Θεό, φώναξα, αλλά πάλι σήμερα; Χτέες τό βράδυ ύποπτεύουν τόν σέρ Έντμον.

—Υποπτεύομαι όλο τόν κόσμο. Όλοι είναι ίκανοί νά κλέψουν ένα τέτοιο θησαυρό. Γιά μένα αυτό τό διαμάντι είναι ή ζωή μου. Τί θ' άπογίνω αν τό χάσουμε; Είσαι ύποχρεωμένος νά λάβεις κάθε προφύλαξη. Δέν έχεις τό δικαίωμα έσύ πού φυλάς τό διαμάντι, νά περιφρονείς τ'α λόγια μου.

—Μά γιά όνομα του Θεού, είπα, τί σχέση μπορεί νά ύπάρχει άνάμεσα στα νυκτερινά γεγονότα και στην ασφάλεια του διαμαντιού;

—Όύτε αυτό δέν τό βλέπεις, κακομοίρη μου; Μά τό χτεσινά δέν ήτανε τίποτα άλλο παρά μιά άπόπειρα ν' άρπάξουν τό διαμάντι. Εύτυχώς πού τό άγριοκόριτσο έκανε λάθος στο παράθυρο.

Ανασήκωσα τούς ώμους σχεδόν άγανακτισμένος με τή δυσπιστία του.

—Άκουσέ με, πρόσθεσε σφίγγοντας σπασμωδικά τό χέρι μου. Λες πώς τό κορίτσι αυτό δέν μπορούσε νά ξέρει τίς λεπτομέρειες τών στηριγμάτων πού μπορεί νά χρησιμοποιήσει στην πρόσωση του σπιτιού γιά νά σκαφάλώσει. Αλλά ο πατέρας της δέν τ'α

ξέρει όλ' αυτά και δέν μπορεί αυτός νά τήν οδηγήσει; Τί γύρευε χτές στο δάσος; Τί άλλο παρά νά τά μιλήσει μέ τήν κόρη του! Κι' οί οδηγιές πού τής έδωσε ήτανε νά φτάσει στο δικό σου παράθυρο, πίστεψε με.

— "Ωστε θέλεις νά πεις πώς ή Λόλα δέχτηκε τά σχέδια του πατέρα της, αποφάσισε νά μου κλέψει τό διαμάντι, νά μου κάνει κακό, έμένα; Μά είμαι ο μόνος άνθρωπος, πού αγάπησε αυτό τό έρμο πλάσμα στη ζωή του.

— "Ακριβώς γιατί σ' αγαπάει, και σ' αγαπάει κάπως διαφορετικά από ό,τι φαντάζεσαι σύ, γι' αυτό θέλει νά σοῦ κλέψει τό διαμάντι. Αυτό τό διαμάντι εἶνε ο μέγας έχθρος της μονάχα αυτό μπόρεσε νά σέ χωρίσει απ' τήν και νά σέ άνεβάσει ως τήν κοινωνική θέση της μίς Λάσλες, τήν όποία δέν υπεθέτω ν' άμφιβάλεις πώς μισεῖ. Τί φυσικώτερο λοιπόν, γιά ένα πλάσμα άνριο σάν τή Λόλα, παρά νά λαχταράει νά σοῦ πάρει αυτό τό διαμάντι; Εἶναι ή μόνη της έλπίδα νά σέ άποσπάσει από τήν "Εντιθ και νά ξαναρχίσετε τήν παλιά σας φίλια.

Δέν μποροῦσα νά μή παραδεχτώ αὐτή τή φορά, πώς ο τυφλός έβλεπε πολὺ καλλίτερα τά πράγματα.

— "Αλλά γιατί, φώναξα, ο Μπαίης νά άναθέσει στήν κόρη του μία τόσο επικίνδυνη δουλειά;

— Γιατί άπλούστατα ξέρει, πώς άν τσακώσεις τήν κόρη του νά σέ κλέβει θά τήν λυπηθείς, ένώ άν τόν πιάσεις τόν ίδιο κινδυνεύει νά τοῦ σπάσεις τό κεφάλι.

Κι' αυτό φαινότανε πολὺ λογικό.

— Δέ μου λές; πρόσθεσε ο Χούκ, τί όπλα έχεις επάνω σου;

— Κανένα άποκρίθηκα.

— Τό φαντάστηκα κι' αυτό! "Ελα, πάρε αυτό έδώ

"Εβγαλε απ' τήν τσέπη του ένα μαχαίρι μέ κοκκάλινη λαβή, μούδειξε τό έλατήριο πού τό άνοιγε και μ' έβαλε νά τοῦ υποσχεθώ πώς θά τό μεταχειρίζομουν γιά τήν υπεράσπισή μου.

"Αναγκάστηκα ακόμα νά υποσχεθώ, πώς θ' άκλεινα τό παράθυρό μου, πού συνήθιζα πάντα νά τ' άφίνω άνοιχτό τή νύχτα και νά κλειδώνω καλά τήν πόρτα μου.

Μ' έβαλε ακόμα, εκεί μπροστά του, νά βγάλω τή θήκη μέ τό διαμάντι απ' τήν τσέπη μου και νά τήν περάσω πάλι σάν βραχιόλι στο χέρι μου.

"Ετσι ήταν ήσυχώτερος.

Ο Δικαστής γύρισε κατά τό βράδυ, κουρασμένος.

— Λοιπόν! εἶπε, τό είδα τό Κατοίκι

άλλά τό καταραμένο αυτό κορίτσι δέν πύλνει από λόγια.

"Μόλις άρχισα νά τήν συμβουλευώ, άρχισε νά μέ κορροϊδεύει κι' έφυγε τρέχοντας.

"Αντε πιάστηνε!...

Μας πρότεινε νά τήν αναγκάσουμε νά ύποταχτεί από τήν πείνα, κλειδώνοντας τήν πόρτα της κουζίνας, αλλά ή μίς "Εντιθ έναντιώθηκε σ' αὐτή τή σκληρή σκέψη.

Χωριστήκαμε κατά τīs έντεκα.

"Η νύχτα ήτανε ζεστή και βαρειά.

Δέν είχε καμμιά διάθεση νά πλάγισω οὔτε, προπάντων, νά κλειώ τό παράθυρό πού.

"Αναψα μία μικρή λάμπα και ξαπλώθηκα σέ μία πολυθρόνα μ' ένα βιβλίο στο χέρι.

"Εξακολούθησα νά διαβάζω ως τά μεσάνυχτα, στήν ίδια θέση.

Πρόσεχα μονάχα μήπως άκούσω κανένα κρότο όχι στο δικό μου παράθυρο αλλά σ' ής "Εντιθ.

"Απόλυτη ήσυχία βασιλεύε παντοῦ, όταν άκουσα νά τρίζει ένα σανίδι.

Ο κρότος ήτανε τόσο έλαφρός πού άν εξακολουθοῦσα νά διαβάζω δέν θά τόν πρόσεχα.

Μου ήτανε αδύνατο νά πω από ποῦ άκούστηκε τό τρίζιμο, ίσως νάγινε καθώς έκανα νά ξαπλώσω καλλίτερα στήν πολυθρόνα μου.

"Από ένστικτο γύρισα νά δω πρὸς τό παράθυρό μου, αλλά ή λαμπίτσα φώτιζε μονάχα τό μικρό κύκλο όπου έρριχνε τό άμπαζοῦρ τόν άπαλό φωτισμό της.

Περίμενα κάνα - δυό λεπτά και καθώς δέν ξανακούστηκε τίποτα, άνοιξα πάλι τό βιβλίο μου.

Δέν διάβασα όμως πολὺ: ένας στεναγμός σάν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ πού έτοιμάζεται νά κλάψει σιγαλά, έφτασε πολὺ καθαρά σ' αὐτιά μου.

Κοίταξα πρώτα στο παράθυρο άνοιξα κατόπι δίχως θόρυβο τήν πόρτα μου κι' άκουσα τό βαρὺ ροχαλητό τοῦ Δικαστή στο δωμάτιό του πλάι στο δικό μου.

Τίποτ' άλλο.

Και όμως ήμουν βέβαιος γι' αυτό πού άκουσα λίγο πρίν.

Δέν ήτανε τής φαντασίας μου.

Σήκωσα τότε λίγο ψηλότερα τήν λάμπα μου κι' είδα ένα πρᾶμμα άκίνητο, πιδ κεί απ' τό κατῶφλι μου.

"Εσκυφα και κοίταξα καλλίτερα: εκείνο τό πρᾶμμα, πού διέκρινα άκαθόριστα στο μισοσκόταδο, ξαπλωμένο μπροστά στήν πόρτα μου ήτανε τό σώμα της Λόλας.

"Η κόρη τοῦ Μπαίης κοιμότανε κουβαριασμένη εκεί, αλλά καθώς χαμήλωσα τώρα πάρα πολὺ τή λάμπα, είδα τά ματόκλαδα της ύγρά άκόμη από τά δάκρυα καθώς και τά μάγουλά της.

— Καῦμένο κοριτσάκι! εἶπα από μέσα μου, άν σ' έβλεπε έτσι ο Βόν Χούκ δέν θά τολμοῦσε νά σέ ύποψιάζεται.

Γύρισα και κάθησα στήν πολυθρόνα μου, χωρίς νά ξυπνήσω τήν μικρή. "Αφσα όμως τήν πόρτα μου άνοιχτή, νά δω άν θαρθεῖ κοντά μου.

"Εκείνη τήν ὥρα τό ρολόι χτύπησε μισή μετὰ τά μεσάνυχτα.

Δέν μποροῦσα πιά νά διαβάσω.

Γύρισα τό κάθισμά μου πρὸς τήν πόρτα και καθώς, σιγά-σιγά, τά μάτια μου συνήθισαν στο σκοτάδι, έβλεπα τώρα αρκετά καθαρά τή Λόλα καθώς κοιμότανε έξω απ' τήν πόρτα μου.

Δέν έκανε τόν παραμικρότερο θόρυβο, οὔτε ή άναπνοή της άκουγότανε.

"Ενοίωσα τόν οἶκτο νά πλημμυράει τήν ψυχή μου γιά τό δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα κι' αποφάσισα, όταν θά ξυπνοῦσε νά προσπαθήσω νά τήν πείσω ναρθεῖ πῶς στο σπίτι, παρατώντας τīs άγριες συνήθειές της.

Μόλις μετὰ μία ὥρα, μπόρεσα νά συγκεντρωθώ αρκετά γιά νά μπορέσω πάλι νά διαβάσω.

Σήκωνα κάπου-κάπου τά μάτια μου γιά νά βεβαιώνωμαι πώς ή Λόλα εξακολουθοῦσε νά κοιμάται.

"Εμεινα έτσι στήν πολυθρόνα μου, διαβάζοντας ή παρακολουθώντας τή Λόλα, ως τīs τέσσερις: αλλά σιγά-σιγά, τά μάτια μου βάραιναν κι' άποκοιμήθηκα χωρίς νά τό καταλάβω.

Ξύπνησα απότομα, καθώς έπεσε τό βιβλίο από τά χέρια μου.

"Η λάμπα μου εκαιγε ακόμα, αλλά γυρνώντας πρὸς τήν πόρτα δέν μπόρεσα νά διακρίνω τίποτα.

Σηκώθηκα κι' άναψα ένα σπέρτο.

Προχώρησα ως τό κατῶφλι.

"Η Λόλα είχε φύγει.

Στο πρόγευμα παρατήρησα μ' ευχαρίστηση, πώς ή "Εντιθ είχε τó συνηθισμένο της πρόσχαρο ὕφος.

"Ησυχος και ο "Εντιμον από τή ρόδινη και δροσερή ὄψη της εἶπε χαμογελώντας:

— Λοιπόν, αγαπημένη μου, άκουσες πάλι εκείνους τούς κρότους τή νύχτα;

— Τους ξανάκουσα, άποκρίθηκε ή

νέα: αλλά δέν φοβάμαι πιά διόλου γιατί έχω τώρα τήν βεβαιότητα, πώς εἶναι ή καῦμένη ή Λόλα.

— "Η Λόλα!.

— Εἶχα άφίσει τό κερί μου άναμμένο, οί γρίλλιες ήτανε χαμηλωμένες και τó φῶς έπεφτε πολὺ επάνω τους. Κοιμόμουν τή στιγμή, πού μέ ξύπνησαν τά ίδια πάλι χτυπήματα στο τζάμι.

Γιά αρκετή ὥρα είχα κλεισμένα τά μάτια μου. "Ενας άκαθόριστος φόβος στήν άνάμνηση αὐτῶν, πού μου συμβήκανε τήν περασμένη νύχτα, πλημμυροῦσε τήν ψυχή μου.

"Όταν κοίταξα κατά τό παράθυρο, τά χτυπήματα πάψανε, αλλά είδα ένα δάχτυλο.

Πρόσεξα καλλίτερα και άναγνώρισα πολὺ καλά τά μάτια της Λόλας, μαῦρα και λαμπερά νά κοιτάζουν μέσα στο δωμάτιο.

Τήν ίδια σχεδόν στιγμή εξαφανίστηκαν.

Μή φοβάσαι, Λόλα! φώναξα χωρίς νά προχωρήσω πρὸς τό παράθυρο γιατί σκέφτηκα μή φοβηθεῖ και πέσει από τόσο ὕψος ή δυστυχισμένη.

Περίμενα λίγη ὥρα, νά τήν άφίσω νά κατεβεί κάτω, κι' άνοιξα ὕστερα τό παράθυρο,

"Η μικρή είχε φύγει.

— Και έτσι βεβαιη πώς ήταν ή Λόλα; ρώτησα έγώ.

— Ναι γνώρισα πολὺ καλά τά μάτια της.

— Μήπως ξέρετε τί ὥρα ήτανε κείνη τή στιγμή, πού τήν είδατε στο παράθυρό σας;

— Μάλιστα, τó ξέρω πολὺ καλά γιατί καθώς έκανα νά σηκώθω από τό κρεβάτι μου έπεσε τό ρολόι μου και καθώς έσπασε τό γιαλί του σταμάτησαν οί δείχτες, ὕστερ' από λίγο άκουσα τό ρολόι τοῦ πύργου νά χτυπάει μία φορά.

Μούδειξε τό ρολόι της.

Ο λεπτοδείκτης ήτανε σ' τριμμένος και δέν μποροῦσε νά περάσει πάνω από τόν ὠροδείκτη και μόλις τόν ίσιωσα τό ρολογάκι άρχισε νά δουλεύει άμέσως πρᾶγμα πού δείχνει πώς ήτανε άκόμη κουρντισμένο.

Τό ρολόι της "Εντιθ έδειχνε μία παρά πέντε.

— Τί νά σᾶς πῶ, άποκρίθηκα στή μία παρά πέντε ή Λόλα κοιμότανε μπροστά στήν πόρτα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Καθώς άκουσε την βεβαίωσή μου αυτή ή Έντιθ άπόμεινε μιά στιγμή σαστισμένη. Δέν μπορούσε παρά νά παραδεχτεί πώς όλα αυτά πού μάς είχε πάλι τά είδε και τ' άκουσε στον ύπνο της.

Μονάχα ο Βάν Χούκ δέν έννοούσε νά τό παραδεχτεί αυτό.

—Είμαι άρκετό ν' άκούσει κανείς τη μίς Λάσλες νά μιλεί για νά καταλάβει πώς άποκλείεται όλότελα νά φαντάζεται ή νά όνειρεύεται δυό νύχτες στη σειρά τέτοια πράγματα. Έδω έχουμε και τό ρολογάκι πού έσπασε. Είμαι φανερό πώς κάποιος ήτανε κι' άπόψε και χτές στο παράθυρο της μίς Έντιθ. Άν δέν ήταν ή Λόλα, θά ήταν ο πατέρας της.

Όταν εκείνο τό βράδυ άνεβήκαμε στα δωμάτιά μας μέ άκολουθήσε στο δικό μου και μου είπε :

—Θόρν, δέν είναι δυνατό νά κοιμηθούμε άπόψε. Πρέπει ν' άγρυπνήσουμε, αδιάφορο άν θέλεις ή δέν θέλεις. Θ' άγρυπνήσουμε, έστω και μονάχα για την ασφάλεια της μίς Λάσλες.

Δέχτηκα μ' ευχαρίστηση και μιά ώρα, σχεδόν κατεβήκαμε και περπατούσαμε στο μέρος εκείνο του κήπου από όπου φαινότανε τό παράθυρο της Έντιθ. Κατόπιν όμως ή βροχή μάς ανάγκασε νά μπορούμε μέσα.

Φορέσαμε παντοφλές και καθήσαμε κι' οι δυό μας στο δωμάτιό μου.

Πήρα πάλι ένα βιβλίο στο χέρι. Ο Θεός ξέρει πόσο την αγαπούσα την Έντιθ και πόσο φρόντιζα για την ασφάλειά της.

Και όμως, όσο κι' άν προσπάθησα, μου ήταν αδύνατο νά μείνω ξύπνιος, γιατί, δέν είχα διόλου κοιμηθεί την περασμένη νύχτα.

Πρέπει ακόμη νά προσθέσω πώς είχα άπόλυτη βεβαιότητα, πώς όλα εκείνα τά είχε φαντασθεί τό άνήσυχο μυαλό της αγαπημένης μου Έντιθ και ούτε περνούσε διόλου άπ' την ιδέα ούτε περνούσε νά νεία διέτρεχε πραγματικό μου πώς ή νέα ενδιαφερόμηνό κίνδυνο. Προσπάθησα νά ένδιαφερθώ για τό βιβλίο μου, αλλά τά γράμματα χοροπηδούσαν μπροστά στα μάτια μου.

Άρχισα νά λαγοκοιμάμαι. Μέ έύπνησαν, όμως, οι φωνές του Βάν Χούκ καθώς μουλεγε δυνατά :

—Πρέπει νά μαστε τραλλοί για νά μένουμε έτσι έδω : ο ένας στραβός κι' ο άλλος κοιμισμένος, μέ άνοιχτό τό παράθυρο. Όχι. Δέν μπορώ ούτε

στιγμή περισσότερο νά ύποφέρω αυτό τό ψυχικό μαρτύριο. Πέσμου άν βρέχει έξω ;

Πήγα στο παράθυρο και είδα πώς είχε σταματήσει ή βροχή. Τό είπα στον σύντροφό μου.

—Καλά !...άποκρίθηκε κείνος, θά βγώ έξω. Πήγανέ με ως την πόρτα του σπιτιού.

Τόν κατέβασα ως τόν προθάλαμο, τουδωσα τό καπέλλο και την όμπρέλλα του.

Άνοιξα ύστερα άθόρυβα την πόρτα κι' ήμουν έτοιμος νά τόν συνοδεύσω στον περίπατό του. Έκείνος όμως άρνήθηκε, λέγοντας μου πώς ή μέρα κι' ή νύχτα ήτανε γι' αυτόν τό ίδιο πράγμα κι' ήξερε νά βρεί πιά τό δρόμο του.

—Άνέβα στο δωμάτιό σου, πρόσθεσε, και κλειδώσου καλά. Νά κλείσεις και τό παράθυρο. Θά χτυπήσεις κατόπι μιά φορά πάνω στο τζάμι σου νά καταλάβω πώς όλα είναι ήσυχα κει πάνω. Σ' έξορκίζω νά κάνεις ό,τι σου λέω. Δέν μπορείς νά φανταστείς την άγωνία μου.

Η φωνή του πνιγότανε καθώς μιλούσε.

Όστερα απομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας.

—Νοιώθω σαν νά μ' έχουνε κλείσει μέσα σ' ένα φέρετρο κι' άκούω νά ρίχνουν τό χώμα, βαρειές φτυαριές πάνω οτά τέσσερα σανίδια του.

Έκλεισα την πόρτα, άνέβηκα στο δωμάτιό μου κι' άφού κλειδωθήκα, χτύπησα πάνω στο τζάμι, όπως μου είχε παραγγείλει.

Ο Βάν Χούκ μου άπάντησε πώς κατάλαβε χτυπώντας κι' αυτός την όμπρέλλα του πάνω στα χαλίκια του κήπου.

Ο καθαρός άέρας, μου είχε διώξει πιά τόν ύπνο, ήμουν όμως λιγάκι παραζαλισμένος.

—Φτάνει, συλλογίστηκα, νά μ' άρχίσω νάχω και γώ παρακρούσεις μέ όλ' αυτά τά μυστήρια.

Ξαπλώθηκα στην άναπαυτική πολυθρόνα μου και θά όνειροπολούσα μισή ώρα, όταν άκουσα μιά μεγάλη κραυγή τρόμου, χωρίς άμφιβολία από τό δωμάτιό της Έντιθ.

Σέ μιά στιγμή άνοιξα την πόρτα μου κι' άρχισα νά τρέχω μέσα στο διάδρομο.

Είδα τόν σέρ Έντμον νά βγαίνει

άπ' τό δωμάτιό του μέ μιά λάμπα στο χέρι.

Η πόρτα της νέας ήταν αντίκρου στή δική του : ήταν όρθάνοιχτη και μέσα στο δωμάτιό βασιλευε άπόλυτη σιωπή.

—Τι τρέχει παιδί μου ; τί συμβαίνει ; φώναξε ο βαρώνος μπαίνοντας μέσα.

Δέν άκουσα καμμιάν άπάντηση.

Προχώρησα πρós την πόρτα.

Είδα τόν σέρ Έντμον, όρθιο, μπροστά στο άδειο κρεβάτι, κοιτάζοντας γύρω του σαν τρελλός.

—Δέν είναι δώ, τραύλισε σαστισμένος.

Τό κρεβάτι, όπως και στο δωμάτιό μου, ήτανε λιγάκι πέρα από τόν τοίχο.

Συμβούλευσα τόν σέρ Έντμον νά κοιτάξει εκεί άνάμεσα.

Τό διάστημα εκείνο μόλις ήταν άρ-

κετό νά περάσει τό σώμα της Έντιθ, αλλά μόλις κοίταξε κει ο βαρώνος φώναξε τρομαγμένος, χαμηλώνοντας τη λάμπα του :

—Έδω είναι... λιγοθυμισμένη ! Γρήγορα, χτυπήστε τό κουδούνη, καλέστε νά ρθουνε.

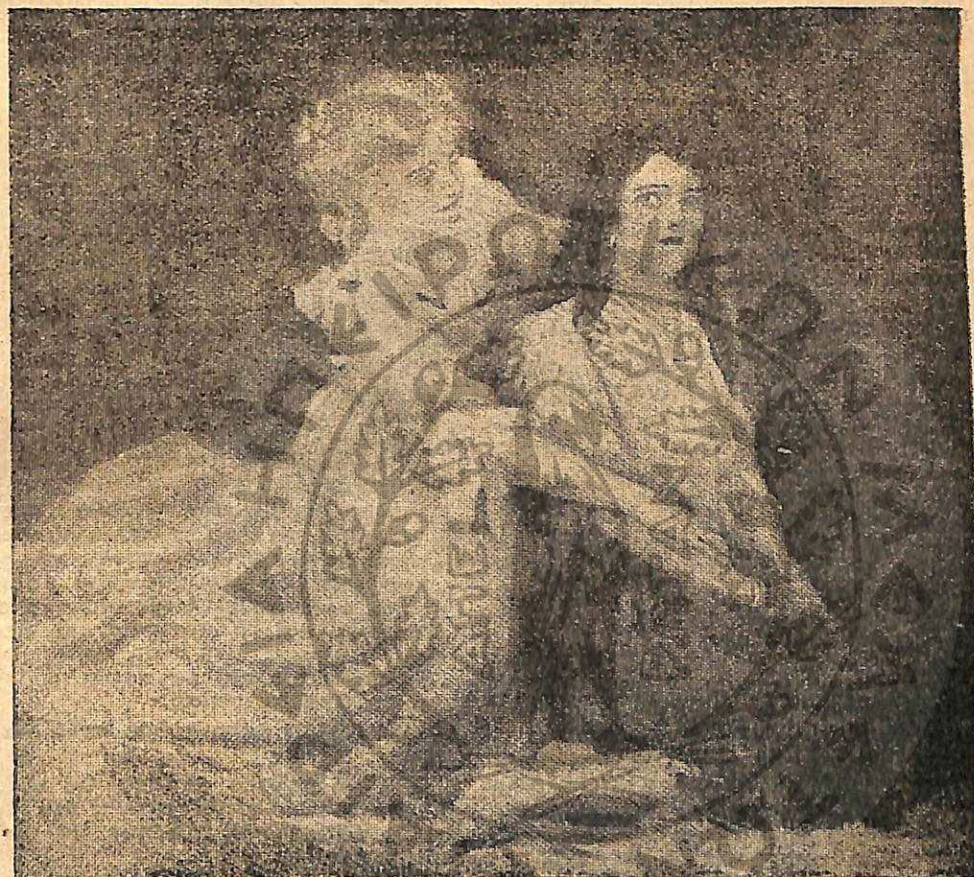
Έτρεξα και χτύπησα άμέσως τό κουδούνη, χύμηξα κατόπι στή σκάλα και φώναξα τούς ύπηρέτες νά κατεβούνε άμέσως.

Σ' αυτό τό μεταξύ ο σέρ Έντμον είχε σηκώσει την Έντιθ, και την είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι της σαν πεθαμένη.

Ο βαρώνος μέ παρακάλεσε τότε νά τρέξω στο δωμάτιό του και νά του φέρω τόν αϊθέρα.

Επιτέλους ήρθε ή καμαριέρα μαζί μέ την πρώτη μαγείρισσα.

Οι δυό γυναίκες μου είπαν νά βγώ έξω για νά περιποιηθούν τη νεαρή κυ-



ρία τους.

Πήγα και στάθηκα έξω απ' την πόρτα της Έντιθ, τρέποντας σύγκορμος από την απερίγραπτη ταραχή μου.

Η αγωνία μου αυτή κράτησε αρκετή ώρα.

Επιτέλους άκουσα την αγαπημένη φωνή της Έντιθ κάτι να λέει σιγαλά, και μέσα στην αφάνταστη χαρά μου, τόλμησα να μισανολέω την πόρτα της για να ξαναϊδω τη ζωή να ξανάρχει ταιστώ πρόσωπο της νέας, που λάτρευα.

Ο σέρ Έντιμον με σταμάτησε στο κατώφλι.

— Δύξα νάχει ο πανάγαθος Θεός, μου είπε με συγκίνηση και κατάνυξη, γλύτωσε το αγαπημένο μας παιδί. Άλλά οι γυναίκες λένε πως πρέπει να την άφισω ήσυχη. Πηγαίνετε λοιπόν, φίλε μου, στο δωμάτιό σας και θά μιλήσουμε για δλ' αυτά το πρωί, στο πρόγευμα. Καλή νύχτα σας, και σάς εύχαριστώ με δλη μου την καρδιά.

Γύρισα στο δωμάτιό μου σιγά - σιγά σκεπτικός.

Καθώς περνούσα απ' το διάδρομο, άκουσα πάλι το βαθύ και κανονικό ροχαλητό του Δικαστή.

Όταν αυτός ο άνθρωπος είχε αληθινό κρεββάτι στη διάθεσή του για να κοιμηθεί, του χρειαζόντουσαν πολύ περισσότερα από μια φωνή της Έντιθ για να ξυπνήσει.

Άλλά πώς βρέθηκε η πόρτα της Έντιθ ορθάνοιχτη, ενώ η νέα ήτανε λιγοθυμισμένη πίσω απ' το κρεββάτι της; Αυτό το ζήτημα τάραιε το μυαλό μου, γεμάτο μυστήριο και ανησυχία.



Μονάχα την άλλη μέρα το πρωί ξυμαθα τι είχε συμβεί στο δωμάτιό της Έντιθ, αλλά θα τα γράψω τώρα, με κάθε δυνατή ακρίβεια, όπως μάς τα είπε ή ίδια, για να μπορέσει ο αναγνώστης να κατανοήσει καθαρά τα γεγονότα:

Όπως και τις προηγούμενες νύχτες, ή Έντιθ χαμήλωσε τις γρίλλες κι' άφησε το παράθυρό της άνοιχτό, από το ένα μέρος.

Είχε την συνήθεια να κλειδώνει κάθε βράδυ την πόρτα της κι' ήτανε βέβαιη πως την κλειδώνει κι' εκείνη τη νύχτα, γιατί βρήκε κάποια δυσκολία, γυρνώντας για δεύτερη φορά το κλειδί της. Άνστερα για να βεβαιωθεί πως είχε

νλειδώσει καλά, τράβηξε μιá-δυό φορές την πόρτα προς τα μέσα και ήτανε ήσυχη.

Διάβασε λίγο και, κατόπιν, άφησε τη λάμπα πάνω στο τραπέζάκι, προστατεύοντας τα μάτια της από το φώς με τις νταντέλλες του κρεβατιού της.

Ήταν έντεκα και μισή, όταν πλágιασε και ήτανε τόσο ήσυχο και ήρεμο το μυαλό της, που άποκοιμήθηκε σχεδόν άμέσως.

Άξαφνα, ξύπνησε απότομα, από το πέσιμο ενός από τα προσκέφαλά της.

Η πρώτη της έντύπωση ήτανε μιá δυσφορία, έτσι που είχε τώρα το κεφάλι της χαμηλότερα.

Άπλωσε το χέρι της για να βεβαιωθεί, μήπως είχε γλυστρίσει στην άκρη του κρεβατιού, μα όχι! ή θέση της δεν είχε αλλάξει διόλου.

Τότε θυμήθηκε, πως είχε άφισει τη λάμπα της αναμμένη πάνω στο τραπέζάκι, ενώ τώρα ή λάμπα ήτανε σβυστή και το σκοτάδι πυκνό μέσα στο δωμάτιο.

Σκέφτηκε, μην ήτανε κι' αυτό πάλι της φαντασίας της.

Ήτανε άραγε ξύπνια ή κοιμότανε ακόμα;

Έτριψε τα μάτια της, για να βεβαιωθεί πως δεν όνειρευότανε.

Για τη λάμπα, δεν ήτανε βέβαια και τόσο παράξενο να είχε σβύσει μόνη της: μπορεί να είχε σβωθεί και το πετρέλαιο.

Ίσως και το προσκέφαλο να κύλισε από την πίεση, ή από κάποια κίνηση του κεφαλιού της.

Καθώς έκανε αυτούς τους συλλογισμούς, έψαχνε να βρεί το μαξιλάρι.

Με απερίγραπτη άπορία είδε, πως δεν βρισκότανε πουθενά πάνω στο κρεβάτι.

Δεν θ' ανησυχούσε γι' αυτό, ήτανε μάλιστα έτοιμη να γελάσει γιατί σκέφτηκε τι κινήσεις θάπρεπε να είχε κάνει για να ρίξει χάμω το μαξιλάρι της, αλλά παρατήρησε πως τα σκεπάσματα και τα σεντόνια της ήτανε πολύ τακτικά, στη θέση τους, χωρίς να παρουσιάζουν το παραμικρότερο σημείο άκαταστασίας.

Το πράγμα καταντούσε πολύ παράξενο.

«Θά το πέταξα μονάχα με το κεφάλι μου», σκέφτηκε τότε ή νέα για να δώσει κάποια εξήγηση σε κείνο το φαινόμενο.

Άλλά δεν μπορούσε πιά να κοιμη-

θεί μ' ένα μαξιλάρι κάτω απ' το κεφάλι της.

Τό διπλώσε λοιπόν, το χτύπησε λιγάκι να σταθεί καλλίτερα, έσιαξε λιγάκι τα μαλλιά της με τα δάχτυλα, κι' έγειρε να πλαγιάσει, σχεδόν ήσυχη.

Άλλά χαμήλωνε το κεφάλι της, το χαμήλωσε ακόμα πιο κάτω, πιο κάτω ώσπου βρήκε το στρώμα.

Τό διπλωμένο μαξιλάρι δεν ήτανε πιά στη θέση του!

— Τι σημαίνει αυτό; στέφτηκε κατατρομαγμένη καθώς άνασκηώθηκε την ίδια στιγμή.

Έψαξε δεξιά, άριστερά, τίποτα!

Μονάχα το στρώμα!

Άλλά τώρα το πράμμα δεν ήτανε κωμικό.

Ήξερε πως το προσκέφαλο χάθηκε εκείνη τη στιγμή, που διόρθωσε τα μαλλιά της.

Ένοιώθε δάκρυα φρίκης και τρόμου να γεμίζουν τα μάτια της, ή άναπνοή της πνιγότανε και μιá δυνατή άνατριχίλα την πάγωνε ως τα κόκκαλα.

Μα να ήταν άληθινά ξύπνια; μήπως δλ' αυτά δεν ήτανε παρά ένας τρομερός εφιάλτης.

Ο ήχος του ρολογιού στον πύργο, της άφαίρεσε κάθε άμφιβολία.

Κι' αν δεν ήτανε όνειρο, εφιάλτης δλ' αυτά, τι ήτανε λοιπόν; Τό έργο ζωντανών χειρών! Άλλά για ποιο σκοπό!

Αν τα χέρια αυτά θέλανε να της παίξουν μονάχα παιγνίδια αυτού του είδους, το πράγμα δεν ήταν επικίνδυνο. Ο νους της πήγε κείνη τη στιγμή στη Λόλα που προσπαθούσε να την τρομάξει. Άλλά άκριβώς εκείνη τη στιγμή, καθώς έγειρε λιγάκι πίσω, είδε κάτι, δυό μάτια, που λάμπανε σαν άναμένα κάρβουνα μέσα στο σκοτάδι, τα μάτια που είχε δεί και τις δυό προηγούμενες νύχτες.

Σπιθοβολούσανε τρομερά κι' όλο πλησιάζανε, όλο προχωρούσαν σιωπηλά, δίχως τον παραμικρότερο θόρυβο, χωρίς ούτε μιá στιγμή να ξεκαρ-

φωθούν από πάνω της, πιο κοντά της. Εκεί! Εκεί! νά! από πάνω της, δίπλα στο κρεβάτι.

Αυτή τη φορά ο τρόμος την κυρίεψε ολοκληρωτικά.

— Έσύ σαι, Λόλα; ρώτησε. Άλλά με φωνή τόσο άδύνατη, τόσο τρεμουλιαστή, που κι' ή ίδια μόλις μπορούσε ν' άκούσει τα λόγια που πρόφερε.

Μήπως ήτανε κι' αυτό της φαντασίας της ή μήπως γύρισε άλλοιό το καφτό εκείνο βλέμμα;

Δεν έβλεπε τώρα τίποτα.

Άκουμπισμένη πάνω στον άγκώνα της πούτρεμε είχε τα μάτια της ορθάνοιχτα, προσπαθώντας, αλλά του κάκου να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι εκείνο.

Ξαφνικά νόμισε πως άκούει ένα θρόισμα έλαφρό, σαν νάγγιζε ένα φέρεμα πάνω στον τοίχο, ύστερα με τα μάτια πάντα ορθάνοιχτα από τον τρόμο, ένοιωσε πως της άγγιξαν τα μαλλιά.

Νά ήταν ή νταντελένια κουρτίνα; Άνασκήκωσε το τρεμάμενο χέρι της κι' ένοιωσε κάτι πολύ κοντά στο κεφάλι της, να χαμηλώνει, να χαμηλώνει.

Άλλά δεν ήτανε ή νταντελένια κουρτίνα.

Κατάλαβε καλά, νά!.. ήτανε βέβαιη γι' αυτό!

Εκείνο το πράμμα που χαμήλωνε σιγά—σιγά, να της πλακώσει το πρόσωπο, να την πνίξει, ήτανε ένα από τα μαξιλάρια της.

Τότε προσπάθησε να φωνάξει, αλλά το μαξιλάρι έξακολουθούσε να χαμηλώνει και της έφραζε το στόμα.

Τόνοιωσε, βαρύ, πάνω στο πρόσωπό της, δεν μπορούσε πιά ν' άνασάνει.

Συγκέντρωσε τότε όλες της τις δυνάμεις κι' άρπαξε το πράμμα κείνο, με το όποιο ζητούσαν να την πνίξουνε, πετάχτηκε σαν τρελλή απ' το κρεβάτι της, και μόλις κατόρθωσε ν' άναπνεύσει, έμπηξε την άπελπιστική εκείνη κραυγή, ζητώντας βοήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ

6 ημάτιζα ταραγμένος μέσα στο δωμάτιό μου, αφού καληνύχτησα τον σέρ Έντιμον, χωρίς ακόμα να ξέρω δλ' αυτά, που είχαν συμβεί στην κρεβατοκάμαρα της Έντιθ.

Συλλογίζόμουνα πόσο τρομερό πρέ-

πει να ήτανε αυτό που είδε ή νέα για να νά προκαλέσει, για δεύτερη φορά τη λιποθυμία της.

— Θάρθει κι' ή σειρά σου, μου είχε πεί ο Βάν Χούκ, να δείς τα ίδια και χειρότερα.

Καθώς θυμήθηκα την άπαίσια αυτή

πρόρρηση, αναρωτιόμουν μήπως οι επανειλημμένες αυτές επιθέσεις αναντίον της Έντιθ. αποτελούσαν μέρος ενός καταστρωμένου σχεδίου για να μ'ας κλέψουν το διαμάντι.

Καθώς έκανα αυτές τις σκέψεις, έβγαλα το «Μεγάλο Έσπερο», μαζί με τη θήκη του, και τον πέρασα σαν βραχιόλι στο χέρι του.

Έκλεισα κατόπι την πόρτα μου, με διπλή στροφή του κλειδιού, βεβαιώθηκα πως η λάμπα μου είχε αρκετό πετρέλαιο, άκούμπησα ένα κουτί σπέρτα πάνω στο τραπέζι, κι' ύστερα, άνοιξα το μαχαίρι με τη μακρυά λεπίδα, που μου είχε δώσει ο τυφλός και τ'έβαλα ανάμεσα στα στρώματα του κρεβατιού μου.

Οι τοίχοι του δωματίου ήταν ντυμένοι σε αρκετό ύψος σκαλιστό ξύλο από δρύ κι' ένα χαλί σκέπαζε τις πλάκες.

Η επίπλωση έκτός από την τουαλέττα και μια μικρή χαμηλή πολυθρόνα ήτανε παλιού ρυθμού από δρύ.

Το κρεβάτι, υπερβολικά φαρδύ, είχε τέσσερις κολώνες από γλυπτό λυθό, που συγκρατούσαν τις βαρυές του κουρτίνες, ως κάτω: κι' ήτανε τοποθετημένα αντίκρου στο μπαλκόνι του παραθύρου.

Ανάμεσα στο δεξί μέρος του κρεβατιού και στον τοίχο βρισκότανε το τετράγωνο τραπέζι, όπου έκαίγε η λάμπα.

Η μικρή πολυθρόνα ήτανε κοντά σ' αυτό το τραπέζι.

Στ' άριστερά του κρεβατιού, μια ψηλή ντουλάπα έπιανε το υπόλοιπο μέρος του τοίχου.

Ένα μεγάλο τζάκι, με σκαλιστό μάρμαρο, βρισκότανε αντίκρου στην πόρτα.

Το παράθυρο είχε κουρτίνες όμοιες με το κρεβάτι κι' ένας ξύλινος πάγκος, σκεπασμένος από το ίδιο ύφασμα βρισκότανε στο βαθούλωμα που σχηματιζότανε απ' αυτό στον τοίχο.

Μια πολύ μεγάλη, παλαικία κονσόλα έπιανε τη δεξιά γωνία, κι' ανάμεσα σ' αυτήν και στην πόρτα ένα κομμάτι το καθρέφτη του, συμπλήρωναν την επίπλωση του άνετου εκείνου δωματίου.

Καθώς άγρυπνούσαμε με τον Βάν Χούκ, μου ζήτησε και το είχα περιγράψει όλες αυτές τις λεπτομέρειες και ο τυφλός μ' έβαλε την ίδια στιγμή κι' άνοιξα τη ντουλάπα, έξέτασα πίσω από τις κουρτίνες, παντού, μή-

πως κρυβότανε η Λόλα ή κανένας άλλος.

Με ανάγκασε μάλιστα να γονατίσω και να κοιτάξω και κάτω απ' το κρεβάτι. Τόκανα κι' αυτό για να ήρεμήσει ο δυστυχισμένος σύντροφός μου. Και τώρα ακόμη ένιωθα μια ψυχική δυσφορία καθώς έβγαλα το άμπαζούρ από τη λάμπα και κοίταξα προσεκτικά σ' όλες τις γωνίες του δωματίου.

Η λάμπα δεν μπορούσε να φωτίσει ολόκληρο εκείνο το μεγάλο δωμάτιο, με τα βαρεία έπιπλα και τις σκούρες κουρτίνες.

Μέσα στο μισοσκόταδο εκείνο δεν μπορούσα καλά-καλά να διακρίνω ούτε τις γραμμές της πελώριας ντουλάπας.

Έβαλα το άμπαζούρ στη θέση του ανέβασα το φυτίλι της λάμπας, κι' έπεσα μισοντυμένος, στο κρεβάτι μου.

Όχι πως φοβόμουν, γιατί το άναστημά κι' η δύναμή μου μου επέτρεπαν ν' αντιμετωπίσω και δύο έχθρους μαζί, αλλά ένιωθα πως θέλα μου μου είχε μεταδοθεί μια άνησυχία, από τα προαισθήματα του Βάν Χούκ κι' από τις άδιακοπες προφητείες του, πως κάποιο κακό κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι μου.

Κατά τα λόγια του τυφλού, η Λόλα, ήτανε όργανο μιας συνωμοσίας, που είχε άποκλειστικό σκοπό να κλέψει το διαμάντι.

Αυτό όμως δεν μπορούσα διόλου να το παραδεχτώ εγώ, αφού, την ώρα, που νόμισα η Έντιθ, πως είδε τη μικρή έξω απ' το παράθυρό της, η Λόλα κοιμότανε στο κατώφλι μου.

Όστόσο ούτε αυτό κατόρθωσε να κλονίσει την πεποίθησή του τυφλού, που εξακολουθούσε να φαντάζεται πως όλα αυτά είχαν μοναδικό σκοπό να μ'ας κλέψουν τον «Μεγάλο Έσπερο».

—Θά δεις, θά δεις, μου έπαναλάμβανε. Θαρρεί και σένα ή σειρά σου. Κρέμασα το ρολόι μου στην κουρτίνα του κρεβατιού.

Τα βαρεία εκείνα παλιά παραπετάσματα, μου φαινόταναν πολύ πένθιμα μέσα στο χαμωμό φως του δωματίου κι' αναρωτιόμουν πόσοι άνθρωποι νάχαν πεθάνει, πάνω στο πελώριο κείνο κρεβάτι.

Μήπως είχε δίκιο ο Βάν Χούκ και άπειλούσε πραγματικός κίνδυνος τη ζωή μου;

Μήπως θά μ' έβρισκαν και μένα νεκρό, πάνω στο άπαλο κείνο κρεβάτι;

Όλες μου αυτές τις άπαισιόδοξες σκέψεις, τις ρύθμιζε το τικ τικ του ρολογιού, ο μόνος κρότος που διέκοπτε την απόλυτη ήσυχία του δωματίου.

Βρισκόμουν σε τέτοια νευρική υπερέγερση, που άκουσα και το έλαφρό τσιτσιρίσμα της λάμπας, καθώς καιγότανε το πετρέλαιο.

Και όμως σε λίγο μου φάνηκε, πως άκουσα κάποιον κρότο, έκτός από το τικ-τάκ του ρολογιού μου.

Είχα τέτοια έξαψη κι' η φαντασία μου, ήτανε τόσο πολύ πλημμυρισμένη από εικόνες φόνου και έγκλημάτων, που νόμισα πως άκουσα να τραβούνε ένα μαχαίρι από τη θήκη του.

Γυρνώντας το πρόσωπο προς το μέρος που άκουσα το έλαφρό τρίξιμο, μου φάνηκε πως σάλευε η κουρτίνα του κρεβατιού μου.

Σηκώθηκα και κοίταξα. Δεν είδα τίποτα που να με άνησυχήσει.

Γονάτισα και μάζεψα την κουρτίνα προς τον τοίχο, για νάμει οίγουρα πως δεν θά μπορούσε κανείς να κρυφτεί μέσα στις πτυχές της.

Ήμουν ήσυχώτερος.

Δεν ήτανε, βέβαια, δυνατό να παραδεχθώ τις ιδέες του τυφλού, πως η Λόλα αποτελούσε μέλος συνωμοσίας έναντιον μας, αλλά κατά τα άλλα, τα προαισθήματα του Βάν Χούκ, είχαν όλα τα στοιχεία της λογικής.

Στο σπίτι μένανε οχτώ-δέκα υπηρέτες και, χωρίς άμφιβολία, όλοι τους ξέρανε πως φύλαγα πάνω μου έναν άνεκτιμητο θησαυρό.

Φυσικά, αυτοί οι άνθρωποι θά μίλησαν γι' αυτό το ζήτημα στους φίλους και στους γνωστούς τους, και μέσα σε λίγες μέρες, η ιστορία μπορεί να διαδόθηκε σε όλη την περιφέρεια.

Μπορεί λοιπόν κάποιος απ' έξω, με τη συνεισφορά ενός από τους υπηρέτες, που έφερε καλά τα κατατόπια του σπιτιού ή και μόνος του, να έπιχειρήσει να κλέψει τον θησαυρό.

Και τότε η Έντιθ δεν είδε τίποτα στον ύπνο της, αλλά όλα όσα μ'ας είπε ήταν πραγματικά.

Έκείνη τη στιγμή κατάλαβα, πως η έπιθεση έναντιον της Έντιθ δεν είχε σκοπό έναντιον της νέας, αλλά μονάχα για να με ανάγκασει να βγώ από το δωμάτιό μου.

Ο σκοπός του ήτανε φανερός και όλα έγιναν όπως τα είχα λογαριάσει ο κλέφτης: μόλις άκουσα τη φωνή της νέας, κατέβηκα κάτω χωρίς τίποτε άλλο να σκεφθώ, κι' άν' έδ' προνοητικός

Βάν Χούκ, δεν με άνάγκαζε να βάλω το διαμάντι στο χέρι μου, ο κλέφτης θάβρισκε τον «Μεγάλο Έσπερο» κάτω από το μαξιλάρι μου με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Άλλα τότε; Αφού δεν πέτυχε τον τελικό σκοπό του, ίσως να έπιχειρούσε τώρα κάτι άλλο!

Αν βρισκότανε ακόμα μέσα στο δωμάτιό του ήτανε πολύ εύκολο να κρυφτεί πίσω απ' τις κουρτίνες του παραθυριού, ή κάτω απ' το κρεβάτι.

Ούτε κι' είχε ανάγκη να περιμένει ν' αποκοιμηθώ γιατί, βέβαια, μπορούσα ν' αντισταθώ σε μια ξαφνική έπιθεση, έτσι ξαπλωμένος, μέσα στο σκοτάδι.

Θυμήθηκα τότε το μαχαίρι του Βάν Χούκ, που είχα άνοιξει και τόβαλα ανάμεσα στα δύο στρώματα.

Απλώσα το χέρι μου να το πάρω. Το έβρισκα, όμως, έψαξε παντού: άδύνατο να το ξανάβρω το μαχαίρι! Σηκώθηκα τότε όρθιος, άνασήκωσα κατ' αρχήν το πρώτο στρώμα και βεβαίως πως πραγματικά το μαχαίρι έλειπε απ' τη θέση του.

Η θά είχε γλυστρίσει κι' έπεσε χάμω, ή το είχαν πάρει από κει!

Αυτή ή τελευταία ύπόθεση έξηγούσε και τον έλαφρό κρότο που είχα άκούσει, αλλά, βέβαια, και πέφτοντας μόνο του το μαχαίρι μπορούσε να προκαλέσει τον ίδιο κρότο.

Τότε όμως έπρεπε το μαχαίρι να βρίσκεται χάμω.

Απλώσα το χέρι μου να πάρω τα σπέρτα, να κοιτάξω καλλίτερα.

Άλλά απόμεινα κατάπληκτος: γιατί τα σπέρτα είχαν εξαφανιστεί από το τραπέζι, όπου ήμουν βέβαιος, πως τα είχα άκούμπησει!

Κάποιο χέρι πρέπει να τα πήρε από κει!

Γυρνώντας τότε για να κοιτάξω πάλι τις πτυχές της κουρτίνας, διέκρινα καθαρά, πάνω στο σκοτεινό ξύλο του τοίχου, σε ύψος ενός μέτρου από το έδαφος, την άστραφτερή αίχμη ενός μαχαιριού.

Δεν χωρούσε πιά άμφιβολία: ο άνθρωπος που είχα έρθει για να με κλέψει, ήτανε κει, τώρα, για να με δολοφονήσει.

Τι έπρεπε να κάνω; Νά ριχνόμουν πάνω του, και να τον έπιγα μέσα στη διπλωμένη κουρτίνα που κρυβότανε;

Δεν ήμουν τόσο βέβαιος άν το κα-

τόρθωνα,

Τό χοντρό ύφασμα θά μ' ἐμπόδιζε ν' ἀδράξω τόν ἄνθρωπο ἀρκετά σφιχτά, καί τὸ δεξί, τὸ ὀπλισμένο βίου χέρι, θ' ἀπόμεινε λεύτερο.

Ὁ κίνδυνος ἦταν πολὺ μεγάλος. Τὸ μαχαίρι ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπει, πάνω στὸ σκοτεινὸ φόντο τοῦ ξύλου, ἀκίνητο.

Προτίμησα νὰ κάνω πίσω, ὡς τὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἄν πήγαινα πρὸς τὴν πόρτα, θά μὲ ἔβλεπε ὁ δολοφόνος.

Θάπρεπε γὰρ, νὰ γυρίσω δυὸ φορές τὸ κλειδί, κατόπι τὸ πόμολο, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ βγεῖ μέσ' ἀπ' τὶς πτυχὲς τῆς κουρτίνας καὶ νὰ κάνει μερικά βήματα γιὰ νὰ μὲ χτυπήσει.

Στάθηκα μιὰ στιγμή νὰ συγκεντρωθῶ καὶ ὕστερα ὄρμησα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα.

Δὲν ἄκουσα καμμιά κίνηση, κανένα θόρυβο μέσα στὸ δωμάτιο.

Δὲν χύμηξε κανένας νὰ μὲ χτυπήσει.

Ἀλλὰ τὸ κλειδί δὲν ἦτανε πιά στὴν πόρτα.

Ἀρπαξά τὸ πόμολο μὲ τὴν τρελλὴ ἐλπίδα νὰ βγάλω ὁλόκληρη τὴν κλειδωνιά.

Οἱ βίδες ἦτανε βγαλμένες καὶ τὸ πόμολο ἀπόμεινε στὰ χέρια μου.

Ἦμουν χαμένος. Ἀκόμη καὶ τώρα μοῦ προξενεῖ κατὰπληξ ὅταν συλλογίζομαι, μὲ πόση ταχύτητα κι' ἐπιτηδεϊότητα ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς μου τόκανε ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ μοῦ ἀφαιρέσει κάθε ἐλπίδα σωτηρίας.

Ὡστε γι' αὐτὸ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέση του, ἤξερε πὼς ἦμουν καλὰ πιασμένος στὴν παγίδα.

Κι' ἡ λάμπα μου χαμήλωνε, ὅλο χαμήλωνε καὶ σὲ λίγο ἔσβυσε.

Ἐνοίωσα μιὰ πικρία μαζί καὶ τὸ συναίσθημα σὰν νὰ βυθίζομαι σ' ἓνα βάραθρο.

Ἄν καλοῦσα βοήθεια, δὲν ἦμουν διόλου βέβαιος, πὼς θά μ' ἄκουε ὁ Δικαστὴς μέσα στὸ βαθύ του ὕπνο, ἤξερα πόσο βαρεῖα κοιμόταν ὁ πατέρας τῆς Λόλας.

Ἰσως ὁ σὲρ Ἐντμον νὰ μὴν εἶχε ἀκόμη κοιμηθεῖ, ἀλλὰ προτιμοῦσα κάθε ἄλλο παρὰ νὰ γίνω ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ τρομάξει πάλι ἡ Ἐντιθ, στὴν κατὰστασι, ποὺ βρισκότανε.

Ἀλλὰ κι' ὥσπου ν' ἀκούσουν τὶς φω-

νὲς μου καὶ νάρθουνε, ὅλα θά εἶχαν τελειώσει.

Ἐβλεπα τώρα τὸν ἐχθρὸ μου νὰ πλησιάζει: ἡ κραυγὴ μου θά ἐπιτάχυνε μονάχα τὸ χτύπημά του.

Ἡ μόνη μου ἐλπίδα σωτηρίας, ἦταν νὰ μείνω σιωπηλὸς καὶ νὰ τραβήξω ἀθόρυβα χωρὶς νὰ ξέρει ὁ δολοφόνος, ποῦ θά μ' ἔβρισκε.

Ἄν, πάλι, ἡ τύχη τὸν ἔρριχνε πάνω μου, θά πουλοῦσα ὅσο μποροῦσα ἀκριβότερα τὴ ζωὴ μου, τὸ διαμάντι καθὼς ἦτανε δεμένο στὸ χέρι μου θά χρησίμευε γιὰ ὄπλο, θά τὸν χτυποῦσα στὸ κεφάλι μὲ τὴ χοντρή αὐτὴ πέτρα.



Μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση τράβηξα πρὸς τὴ μεγάλη μου ντουλάπα, ἕτοιμος νὰ ὑπερασπιστῶ τὸν ἑαυτὸ μου.

Στάθηκα ὅμως ἀναποφάσιτος καὶ μετάνοιwsα ποῦ ἔφυγα ἀπὸ τὴ θέση μου κοντὰ στὴν πόρτα, γιατί δὲν ἔβλεπα πιά τὴ λάμψη τοῦ μαχαίριου δὲν ἤξερα, ποῦ βρίσκεται, κάθε στιγμή ὁ δολοφόνος καὶ διέτρεχα τὸν τρομερὸ κίνδυνο νὰ μὲ χτυπήσει ἀπὸ πίσω.

Δὲν ἄκουγα τίποτα, παρὰ τὶς σφύξεις τῶν φλεβῶν μου καὶ τὸ μονότονο κι' ἀδιόφορο τίκ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ μου.

Ὡστόσο, εἶχα τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα πὼς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαχαίρι προχωροῦσε καταπάνω μου.

Γιατὶ τὸ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, εἶχε ὁλόκληρο σχέδιο καταστρωμένο κι' ἤξερε τί τοῦ ἀπόμεινε νὰ κάνει ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἔσβυσε τὴ λάμπα.

Ἡ σιωπὴ καὶ τὸ σκοτάδι, μαζί μὲ τὸ φόβο νὰ χτυπηθῶ ξαφνικά ἀπὸ πίσω, γεμίξε ἀπερίγραπτη φρίκη τὴν ψυχὴ μου.

Διέκρινα τὶς κουρτίνες τοῦ παράθυρου νὰ σαλεύουν, ἕκα-ἐκα μερικά βήματα σὰν αὐτόματο καὶ βρέθηκα κοντὰ στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς σκαλιστὲς κολῶνες τοῦ κρεββατιοῦ. Ἀκούμπησα μὲ ἀνακούφιση, προστατεύοντας ἑστω κι' ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν πλάτη μου ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ χτύπημα.

Δὲν φάνηκα σὲ καμμιά περίσταση τῆς ζωῆς μου ἀνανδρὸς ὥστόσο, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω, ἡ φρίκη τῶν στιγμῶν ἐκείνων μοῦ προξενεῖ καὶ σήμερα παγερὴ ἀντριχίλα.

Τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι, ἡ βοθεῖα σιωπῆς, ἡ ἀβεβαιότητα, ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν τρομακτικὴ τὴν θέσιν μου.

Ἀπόμεινα κεῖ, ἀκίνητος, ὡς ὅτου ἡ ἀναμονὴ αὐτὴ μοῦ γινεῖ ἀνυπόφορη.

— Θὰ περιμένω πέντε λεπτὰ ἀκόμα σκέφτηκα, κι' ὕστερα νὰ φωνάξω τὸν Μπαίης.

Εἶχα μετρήσει κιόλας τὰ δυὸ λεπτὰ ὅταν νόμισα πὼς ἄκουσα τὸ κρεββάτι νὰ τρίζει πίσω μου.

Νὰ ἦτανε τάχα τῆς φαντασίας μου ἢ μήπως τὸν κρότο τὸν εἶχε κάνει κεῖνος ὁ ἄνθρωπος, πάνω στὸ κρεββάτι, πίσω μου;

Οἱ τρίχες σηκώθηκαν ὀρθιες στὸ κεφάλι μου, ὅταν μοῦ φάνηκε, πὼς ξανάκουσα τὸ ἴδιο τρίξιμο στάθηκα τότε, μετῶντας τὰ δευτερόλεπτα, ἕτοιμος γιὰ τὸν ἀγῶνα.

«Θὰ πέρασαν τὰ τέσσερα λεπτὰ» σκέφτηκα.

Εἶχα τώρα ἀπόλυτη βεβαιότητα, πὼς ὁ ἄνθρωπος ἦτανε πάνω στὸ κρεββάτι κι' ἔτοιμαζόμουν νὰ φωνάξω.

Πρὶν ὅμως βγεῖ ἡ φωνὴ μου ἔπ' τόλαιμό μου, ἔνοιωσα μιὰ πεσέτα νὰ μοῦ σφίγγει δυνατὰ τὸ πρόσωπο καὶ νὰ δένει τὸ κεφάλι μου πάνω στὴν κολῶνα τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἦμουν ὁλότετα φιμωμένος, μὲ μεγάλη δυσκολία ἀνάπνεα.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσα ν' ἀπαλαχτῶ ἀπὸ τὸ σφίξιμο ἐκεῖνο, ἓνα σίγουρο καὶ γοργὸ χέρι εἶχε δέσει σφιχτὰ τὸν κόμπο.

Σήκωσα τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὸν λύσω, τὴν ἴδια στιγμή ἔνοιωσα νὰ τυλίγονται μέσα στὶς κουρτίνες.

Μ' ὅλο ποὺ καταλάβαινα, πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἀρκετὴ δύναμη νὰ μοῦ τὰ δέσει κι' αὐτὰ, κατόρθωνε ὥστόσο νὰ παραλύει κάθε μου προσπάθεια ν' ἀπχλαγῶ ἀπὸ τὸ φίμωτρο.

Ἀφέθηκα γιὰ μιὰ στιγμή μ' ὅλο τὸ βάρος μου σὲ κείνη τὴν πεσέτα, μὴ πὼς σκιστεῖ, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσα παρὰ νὰ σφίξω ἀκόμη περισσότερο τὸν κόμπο.

Ἀλλὰ κι' ἔτσι, καθὼς ἦμουν, προσπαθοῦσα μὲ τὰ χέρια μου ν' ἀρπάξω τὸν δολοφόνον ἀπὸ τὰ πόδια.

Τοῦ κάκου.

Αὐτὴ, ὅμως, ἡ προσπάθεια δὲν πῆγε ὁλότετα χαμένη, γιατί ἔτσι, ποῦ κοινοῦσα τὰ χέρια μου ψάχνοντας, ἄγγιξα τὸ μαχαίρι, ποῦ ὁ δολοφόνος τὸ εἶχε μπῆξει στὸ στρῶμα τὴν ὥρα, φαίνεται, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ μοῦ δέσει τὰ χέρια.

Ἀμέσως ἀναγνώρισα τὴ λαβή, καθὼς τὴν ἔπιασα, ἦτανε τὸ μαχαίρι τοῦ Βάν Χούκ.

Τὸ κράτησα σφιχτὰ στὸ χέρι μου καὶ ἀνάπνευσα μὲ ἀνακούφιση:

— Τώρα σκέφτηκα, ἄς ἔρθει κοντὰ μου καὶ βλέπουμε.

Τὴν ἴδια στιγμή σκέφτηκα νὰ κόψω τὴν πεσέτα, ἀλλὰ ἓνα κοκκαλιάρι-κο χέρι μ' ἐμπόδισε, ἐνῶ ἔνοιωθα κάποιο ὑγρὸ κάτω ἀπ' τὴ μύτη μου, νὰ νὰ τρέχει πάνω στὸ μουστάκι μου.

Μοῦ φαινότανε πιά πὼς δὲν πατοῦσα χάμω καὶ πὼς ὅλα στριφογυρίζαν μπροστὰ στὰ μάτια μου στὸ ἄπειρο: τὰ χέρια μου πέσανε ἄτονα καὶ σὰν μέσα σὲ ὄνειρο, ἄκουσα τὸν κρότο ποῦκανε τὸ μαχαίρι πέφτοντας κοντὰ στὰ πόδια μου.

Παρ' ὅλη τὴν ἐπίδραση τοῦ ναρκωτικοῦ, διατηροῦσα ἀκαθόριστα τὶς αἰσθήσεις μου.

Ἐνοίωσα, ποῦ μοῦ δέναν τὰ πόδια στὴν κολῶνα.

Φαίνεται πὼς ἀρχισα γρήγορα νὰ νικῶ τὴ δύναμη τοῦ ναρκωτικοῦ, γιατί ἀρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἐπιθυμία ν' ἀντισταθῶ.

Προσπάθησα νὰ φωνάξω, νὰ κουνηθῶ, ἀλλὰ τοῦ κάκου: ἡ θέλησή μου εἶχε χάσει κάθε δύναμη πάνω στὸ κορμί μου.

Καὶ κείνη τὴ στιγμή θυμήθηκα τὴ μακάβρια σύγκριση τοῦ Βάν Χούκ: «Κλεισμένος μέσα σὲ φέρετρο κι' ἀκούγοντας βαρεῖα τὶς φτυαριές τὸ χῶμα νὰ πέφτουν πάνω στὰ σανίδια».

Μοῦ προξενοῦσε κατὰπληξ ἡ ἀπερίγραπτη εὐχέρεια, ποῦ εἶχε στὶς κινήσεις του ὁ κλέφτης, μέσα στὸ βαθύ σκοτάδι, ποῦ μᾶς κύκλωνε.

Ὅταν ἐπιτέλους μ' ἔδεσε καλὰ πόδια καὶ χέρια μὲ τὶς πεσέτες, ξεκούμπωσε καὶ πῆρε τὴν δερμάτινη θήκη ὅπου φύλαγα τὸν «Μεγάλο Ἑσπερο», στὸ χέρι μου.

Τόκανε κι' αὐτὸ χωρὶς κανένα διασταγμό, καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξει πρῶτα, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς ἐκεῖ θάβρισκε τὸ πρᾶγμα ποῦ ζητοῦσε, καὶ μὲ τὶς σίγουρες κινήσεις ποῦ θάκανα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Πᾶει τὸ διαμάντι, ἔλεγα γὰρ μὲ τὸ νοῦ μου χωρὶς νὰ μπορῶ οὔτε νὰ μιλήσω οὔτε νὰ κουνηθῶ. Καὶ τώρα ποῦ τὸ πῆρε θὰ φύγει!

Ἀλλὰ δὲν ἔφυγε. Ἰσὼς νάβαζε στὸ χέρι του τὸ δερμάτινο βραχιόλι μὲ τὸ διαμάντι.

Ἐγὼ δὲν ἔφυγα. Ἰσὼς νάβαζε στὸ χέρι του τὸ δερμάτινο βραχιόλι μὲ τὸ διαμάντι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII. ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Από τὸν κρότον αὐτόν, κατάλαβα, πὼς οἱ στιγμές μου ἦτανε πιά μετρημένες.

Ὁ κακούργος, ἀφοῦ μ' ἔγδυσε ἀπὸ τὸ θησαυρό, πού ἀποτελοῦσε τὴ μόνη ἐλπίδα τριῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων, εἶχε τὴν ἀπόφαση καὶ νὰ μὲ σκοτώσει γιὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ μαρτυρήσω τίποτα ἐναντίον του.

Καὶ καταπιάστηκε μὲ διαβολικὸ πραγματικὰ τρόπο νὰ ἐκτελέσει τὸ δεύτερο αὐτὸ μέρος τῆς δουλειᾶς του.

Τράβηξε μακριὰ τὶς κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ καί, φαίνεται, λίγα δευτερόλεπτα λογάριζε πὼς ἔπρεπε νὰ μὲ χτυπήσει γιὰ νὰ μὴ λερωθοῦν τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ αἷμα.

Μύριες διάφορες σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου στίς ἐλάχιστες ἐκεῖνες στιγμές.

Ἀξαφνὰ ἐνοιῶσα ἕνα ἀόρατο χέρι ν' ἀδράζει δυνατὰ τὸν ἀριστερό μου ὤμο: αὐτὴ τὴ φορά κατάλαβα πὼς ἦ- μουν πιά στὸ κατώφλι τοῦ θανάτου.

Τὴν ἴδια στιγμή ἐνοιῶσα τὴ μα- χαίριά.

Χωρὶς ἀμφιβολία δὲν εἶχε βάλει ἀρ- κετὴ δύναμη, γιὰτὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ μα- χαίριου, χώθηκε σὲ μιά ἀπὸ τὶς πλευ- ρές μου, κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερό πνεύ- μονα, χωρὶς νὰ προχωρήσει περισσό- τερο.

Ὁ ἄνθρωπος τράβηξε τὸ ὄπλο του καὶ δοκίμασε ἄλλη μιά.

Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά, ἡ λάμα μόλις μπόρεσε νὰ μὲ γρατζουνίσει.

Τότε ἐνοιῶσα τὸ βαρὺ τοῦ χέρι πάνω στὸ στήθος μου, νὰ ψάχνει μὲ τὰ δάχτυλα, ἐδῶ καὶ κεῖ, γιὰ νὰ κατα- λάβει σὲ ποιο μέρος ἔπρεπε νὰ χτυ- πήσει.

Τότε, ὅλο μου τὸ εἶναι ἀναστατώ- θηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ σαδιστικὴ σκληρότη- τα καὶ μὲ ἐπελπιμένη προσπάθεια πολέμησα νὰ σπᾶσω τὰ δευμά μου.

Οἱ σφιχτοδεμένες πετσέτες ἀντι- στάθηκαν ἀλλὰ οἱ κινήσεις μου ἐκεῖ- νες μοῦδωσαν τὴ ζωὴ.

Ὁ δολοφόνος κατάλαβε πὼς λίγα λεπτά μονάχα θὰ κρατοῦσε ἡ ἐαφνι- κὴ αὐτὴ ἀντίστασή μου καὶ θ' ἀπομέ- να πάλι ἀκίνητος, ἐξαντλημένος.

Κι' ἀλήθεια, γρήγορα μοῦ ἦταν ἀδύ- νατη πάλι κάθε προσπάθεια.

Τότε, ἀκούμπησε πάλι τὸ χέρι στὸν ὤμο μου καὶ γὰρ περίμενα τὸ τελειω- τικὸ χτύπημα, ἀκίνητος.

Ἐκεῖνο τὸ γεμάτο σιωπὴ δευτερό- λεπτο, ἐνῶ τὸ μαχαίρι του, θάπρεπε νὰναὶ σηκωμένο γιὰ τὸ στερνὸ χτύ- πημα, ἀκουσα νὰ γυρνοῦν ἀπ' ἐξῶ τὸ πόμοιο τῆς πόρτας.

Ἐνοιῶσα τὸ σφίξιμο τοῦ δολοφό- νου νὰ χαλαρώνεται, καὶ τὸ χέρι του νὰ τρέμει σπασμωδικὰ πάνω στὸν ὤμο μου.

Ὑστερα, θὰ πέρασε τὸ λιγώτερο ἕνα λεπτό μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, καὶ τὸ χεροῦλι τῆς πόρτας ξαναγύρισε ἄλλη μιά.

Μιά φωνὴ πού τὴν ἀναγνώρισα πὼς ἦτανε τῆς Λόλας, ἄρχισε νὰ μιλάει συ- γαλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόρτας.

— Εἰσαι μέσα ;

Πάλι μιά στιγμὴ σιωπῆς καὶ ξανά.

— Μήπως εἰσαι ἄρρωστος ;

Τὸ κορίτσι εἶχε ξανάρθει κοντὰ στὴν πόρτα καὶ μὲ εἶχε ἀκούσει φαίνεται, νὰ ταράζωμαι πάνω στὴν κολώνα τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἡ τρεμούλα τοῦ χεριοῦ τοῦ δολο- φόνου μοῦδωσε λίγο θάρρος, γιὰτὶ φανέρωνε τὸ φόβο του, μὴν τὸν ἀνα- καλύψουν καὶ κατάλαβα, πὼς δὲν ἦθε- λε διόλου νὰ κινδυνέψει τὸ κεφάλι του γιὰ τὴν ἀπλὴ εὐχαρίστηση νὰ μὲ σκο- τώσει.

Ἔτσι κατόρθωσα νὰ συγκεντρώσω πάλι τὶς δυνάμεις μου καὶ νὰ κάνω τὴν ἐξύλινη κολώνα νὰ τρίζει ἀπὸ μέρος μου.

— Θέλεις νὰ καλέσω βοήθεια ; φώ- ναξε ἡ Λόλα τρομαγμένη.

Ἡ πετσέτα ποῦφάριζε τὸ στόμα μου κατέβηκε στὸ λαιμό μου κι' ἀνάπνευσε βαθεῖα.

Τὴν ἴδια ὥρως στιγμὴ ἀκουσα τὸ κλειδί νὰ γυρνᾷ στὴν κλειδωνιά καὶ κατάλαβα πὼς ὁ δολοφόνος εἶχε σκε- φθεῖ ν' ἀφίσει τὴ Λόλα νὰ μπεῖ μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὴ σκοτώσει.

--Φυλάξου, Λόλα ! Φυλάξου, φώναξε ὅσο δυνατὰ μποροῦσα.

Ἀλλὰ δὲν ἔγινε αὐτὸ, πού φοβό- μουν.

Εἶδα τὴ σιλουέττα τοῦ κακούργου νὰ τραβάει, τὶς κουρτίνες καὶ ν' ἀνοίγει τὸ παράθυρο.

Χωρὶς τὸν παραμικρότερο δισταγμό, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πήδηξε ἀπὸ ὕψος δεκαπέντε ποδαριῶν.

Ἡ χαρὰ τῆς σωτηρίας, ἦτανε ἀνώ- τερη ἀπὸ τὶς ἐξαντλημένες δυνάμεις του.

Ἦμουν ζαλισμένος, σὰν μεθυμέ- νος τὰ μάτια μου κλείσανε κι' ἕνας

Τὸ μυστήριο τοῦ «Μεγάλου Ἑσπέρου»

παγερός ἰδρώτας μ' ἔλουσε σύγκορμο καὶ μονάχα τὰ δεσμά μου μ' ἐμπόδι- σαν νὰ κυλιστῶ χάμω.

—Θεέ μου, Εἰσαι πληγωμένος, φλε- μου αὐτὲς ἦταν οἱ πρῶτες λέξεις πού ἀκουσα.

Ἦταν ἡ Λόλα, πού μοῦ μιλοῦσε μ' ἕνα τόνο γεμάτο γλυκύτητα καὶ τρυ- φερὴ συγκίνηση.

—Ὁχι, Λόλα. Ἐσὺ μοῦσωσες τὴ

ζωή..

Ἡ κοπελίτσα ἔβγαλε μιὰ χαρούμε- νη φωνή, τὰ χέρια τῆς, πού βιαστικά, προσπαθοῦσαν νὰ μὲ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ δεσμά μου, διέκοψαν τὴν ἐργασία τους.

Ρίχτηκε στὸ λαιμό μου, κι' ἀκουμ- πώντας τὸ πρόσωπό τῆς στὸ στήθος μου ἄρχισε νὰ κλαίει μὲ λυγμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IX. ΥΠΟΨΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΙ

Ὁ Μπαίης, ὁ Δικαστὴς, δὲν κλεί- δωνε τὴν πόρτα του. Τὸν κούνησα πολὺ γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσω.

Ὅταν, ἐπιτέλους, γύρισε καὶ μὲ εἶ- δε, τοῦ εἶπα:

— Γρήγορα, σήκω! Τὸ διαμάντι χά- θηκε!

— Χάθηκε; Πὼς τῶχασες; ρώτησε ἀναπηδώντας.

— Μοῦ τῶκλεψαν.

— Καὶ πού εἶν' ὁ Βάν Χούκ;

Τοῦ διηγήθηκα τὰ προαισθήματα τοῦ τυφλοῦ.

Τοῦ διηγήθηκε ὁλόκληρη τὴν ἀγω- νία πού ὑπέφερα.

— Θὰ τὸ βροῦμι, σύντροφε, θὰ τὸ βροῦμι εἶπε ὁ Δικαστὴς μὲ πεποίθηση καθὼς ντυνότανε βιαστικά. Πρέπει πρῶτα νὰ βροῦμι τὸν τυφλό, αὐτὸς κάτι πρέπει νὰ ξέρει περισσότερο ἀπὸ μᾶς.

Εἶχε ντυθεῖ πιά καὶ βγήκαμε ἀμέ- σως ἀπὸ τὸ σπίτι.

Μὲ ἀρκετὴ δυσκολία μπόρεσα νὰ βρῶ τὸν Βάν Χούκ, ἀλλὰ μόνο πού ἀκουσε τὰ βήματά μου, γύρισε πίσω.

Ξέχασε ὁλότελα κάθε κίνδυνο πού ἀποτελοῦσε γι' αὐτὸ ἕνα παραπά- τημα, καὶ περπατοῦσε γρήγορα, μὲ μιὰν ἐκφραση ἀγωνίας ἀποτυπωμένη στὸ πρόσωπό του.

— Ἐσὺ 'σαι, Θόρν; μοῦ φώναξε πλησιάζοντας.

— Ναι, ἀποκρίθηκα.

— Τί τρέχει; σοῦ συμβαίνει τίποτα; Περίμενα νὰ πλησιάσει κοντά μας, καὶ τότε, ἀκούμπώντας τὸ χέρι μου στὸν ὤμο του, εἶπα:

— Βάν Χούκ, ἔχω πολὺ δυσάρεστα νέα.

Τὸν εἶδε, πού ἔτρεμε, ἀνοίξε τὰ χεῖλη του νὰ μιλήσει, ἀλλὰ δὲν κα- τόρθωσε ν' ἀρθρώσει οὔτε μιὰ λέξη.

Ἦταν ἀξιοθρήνητος καὶ γιὰ νὰ μὴ εἶναι ὅτερο στὴν ἀβε- νει νὰ προστατέψεις τὸν Μπαίης.

βαιοῖτητα, πρόσθεσα.

— Ἐχασα τὸ διαμάντι ! Μοῦ τὸ κλέψανε.

— Ποῖος σοῦ τῶκλεψε; τραύλισε συ- γαλὰ μπερδεύοντας τὰ λόγια του.

— Αὐτὸ μονάχα μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, τίποτ' ἄλλο. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἰδῶ τὸν ἄνθρωπο, πού μ' ἔκλεψε.

Ὁ τυφλὸς ἀπόμεινε μιά στιγμὴ σιω- πηλὸς, ἀμέσως, ὁμῶς, ὕστερα ἄρ- χισε μὲ ἄγριες φωνές καὶ σπα- σμωδικές χειρονομίες νὰ μὲ κατηγο- ρεῖ πὼς φάνηκα ἀνάντρος ἀνάξιος, πὼς ἦμουν συνένοχος μὲ τοὺς κλέ- φτες, πὼς τοὺς πρόδωσα.

Ἦτανε πραγματικὰ ἀξιολύπητος καὶ δὲν ἀποκρίθηκα τίποτα.

Ἐπιτέλους, ὅταν ἡ μανία του αὐτὴ πέρασε, εἶπε ἡσυχώτερα.

— Πές λοιπὸν κάτι νὰ ὑπερασπιστεῖς τὸν ἑαυτό σου.

Τὸν πήρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ καθὼς ἀνεβαίναμε τὸ μονοπάτι, ξανάρχισα πάλι ὅλη τὴν ἀφήγηση τῆς ἱστορίας μου.

Ὅταν τοῦ περιέγραψα μὲ πιὸ τρό- πο μὲ βοήθησε νὰ γλυτώσω ἡ Λό- λα, μὲ σταμάτησε:

— Λές ψέμματα, φώναξε, γιὰτὶ ἐκεῖ- νη τὴν ὥρὰ τὸ κορίτσι ἦτανε μαζί μου.

— Ἀδύνατο ! ἀποκρίθηκα.

— Ἀδύνατο κατὰ τὰ λόγια τὰ δικά σου, καὶ ὁμῶς αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀ- λήθεια :

Αὐτὴ ἤρθε τότε καὶ μὲ ὁδήγησε.

— Ἀλλὰ πότε; Ποιὰ ὥρὰ;

— Πὼς θέλεις νὰ ξέρω καὶ τὴν ὥρὰ; Αὐτὴ ἡ νύχτα μοῦ φάνηκε αἰῶνας ὁ- λόκληρος. Ἀς εἶναι λέγε παρακάτω.

Ἀποτελεῖωσα τὴν ἀφήγησή μου καὶ πρόσθεσα πὼς ὁ κλέφτης μπορεῖ νὰ- τανε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπέρητες.

— Ὅλον τὸν κόσμο εἰσαι ἱκανὸς νὰ ὑποψιαστεῖς εἶπε τότε μὲ πικρία, φτά- νει νὰ προστατέψεις τὸν Μπαίης.

Κατόπι, χτυπώντας το έδαφος με το πόδι του πρόσθεσε :

—Και όμως ξέρεις όπως το ξέρω και γω πώς αυτός το πήρε το διαμάντι. Πού είναι τώρα;

—Μαζί με τη Λόλα μέσα στο δάσος, ψάχνουν να σέ βρουν.

Τότε στάθηκε απότομα και ψυθίρισε με άγωνία :

—Όστε με κυνηγούσατε, οι τρεις σας !...

—Μά, φανού λογικούς έπιτέλους, Βάν Χούκ, φώναξα.

—Είμαι πολύ λογικός, αποκρίθηκε ο τυφλός. Άφησέ με τώρα μόνο εδώ.

Δέν αποκρίθηκα και μείναμε κεί, στη μέση του δρόμου. Εκείνος έτρεμε από φόβο κι' όλο γυρνούσε το κεφάλι του από δω κι' από κεί για να μη του ξεφύγει ο παραμικρότερος κρότος.

—Τ' είναι αυτό; ρώτησε ξαφνικά. Κάποιος περπατάει στο δρόμο. Άναγνωρίζω το βάδισμά του... Λυπήσου με Θόρν, σώσε με !

Δέν είχε ακούσει κανένα κρότο, ή ακοή του, όμως, δέν γελοιοόταν ποτέ.

Στην κορυφή του λόφου, που κατεβαίναμε τώρα, είδα να παρουσιάζεται ο Μπαίλς : τὰ δέντρα τὸν ἐμπόδιζαν νὰ μᾶς δει.

—Άν μπορούσαμε νὰ φτάσουμε σπίτι !.. Θόρν, ξέχασε όσα σου είπα και λυπήσου με, τραύλισε πάλι ο Βάν Χούκ.

—Τι θέλεις νὰ κάνω ;

—Οδήγησέ με ως τὸ σπίτι. Άν μπορέσω νὰ γλυτώσω τώρα απ' αυτό τὸν άνθρωπο θὰ βρῶ τρόπο νὰ προφυλαχτῶ κατόπι.

Δέν έβλεπα λόγο νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τὴ χάρη, πὸ μὸυ ζητοῦσε.

Τὸν πήρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀκολουθώντας τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὅπου ἡ σκιά ἦτανε πῶς πυκνὴ, τραβοῦσα κατὰ τὴ Μόνκεν "Αμπεύ.

Άλλὰ πρὶν προχωρήσουμε εἴκοσι μέτρα, μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ ἀντήχησε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, δεξιά μας, κι' ὁ Βάν Χούκ στάθηκε πάλι.

Τοῦ κάκου προσπάθησα ν' ἀνακαλύψω τὴ Λόλα, τὴς ὁποίας εἶχα ἀναγνωρίσει τὴ φωνή : ὁ Δικαστὴς ὅμως εἶχε ἀκούσει τὸ σύνθημα καὶ προχωροῦσε κατὰ μᾶς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Βάν Χούκ ἀρχισε νὰ περπατᾷ φωνάζοντας :

—Γρήγορα! γρήγορα! μᾶς εἶδει Νά. τοι! θὰ μᾶς προφτάσει.

Γυρνώντας τότε τὸ κεφάλι, εἶδα τὸν

Δικαστὴ νὰ κατεβαίνει βιαστικὰ κατὰ μᾶς.

—Γρήγορα! νὰ τρέξουμε, γρήγορα! εἶπε ὁ Βάν Χούκ. Εἵμαστε ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Σχεδὸν δύο χιλιόμετρα. Άν θέλεις ὅμως, μποροῦμε καὶ νὰ τρέξωμε!

Τρέχαμε προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκουγώμαστε.

Όταν γύρισα ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὸ κεφάλι, εἶδα τὸν Δικαστὴ πὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρεῖ μὲ τὸ ἴδιο βάδισμα, κουνώντας ὅπως συνήθιζε τὰ πελώρια χέρια του.

—Καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας στὸ δρόμο, πὸ νὰ μποροῦσε νὰ μᾶς βοηθήσει ρώτησε μουσκεμένος στὸν ἰδρωτὰ τὴς ἀγωνίας ὁ τυφλός.

—Κανένας! Βλέπω ὅμως ἀπὸ δω ἔνα μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἂν θέλεις μποροῦμε νὰ πᾶμε ἀπὸ κεί.

—Ναί, ναί, αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι γεμάτος λακκούβες.

Πήραμε λοιπὸν τὸ μονοπάτι.

Άλλὰ ὁ τυφλὸς ἔτρεμε τώρα περισσότερο ἀπὸ τὸ φόβο του.

—Άν θέλεις, τοῦ είπα τότε, νὰ σοῦ δείξω ἔνα κατάλληλο μέρος νὰ κρυφτῇς κι' ἔπειτα ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ τρέχω.

Ό Μπαίλς θὰ νομίζει φυσικὰ πὸς εἶσαι μαζί μου κι' ἔτσι θὰ τοῦ ξεφύγεις σίγουρᾶ.

—Καλὰ λές! Δεῖξε μου πὸ νὰ κρυφτῶ.

Τὸν ἔβαλα καὶ ἐξαπλώθηκε πρὸς ἀπὸ κατὶ θάμνους.

Καθὼς κατέβαινα πάλι πρὸς τὸ μονοπάτι εἶδα τὸν Μπαίλς, πὸ κατέβαινε λαχανιασμένος.

—Μοῦ ξέφυγε ὁ ἀφιλότιμος, φώναξε. Σοῦπαίξε καὶ σένα τὸ ἴδιο παιγνίδι;

—Όχι, ἀποκρίθηκα ἐγὼ τὸν βοηθήσα νὰ ξεφύγει!

—Εἰς! Καὶ γιατί..

—Γιατὶ ὁ δυστυχισμένος σὲ φοβάται.

—Καὶ γιατί λοιπὸν μὲ φοβάται ;

—Θαρεῖ πὸς εὐὸ πήρες τὸ διαμάντι καὶ θέλεις τώρα νὰ τὸν σκοτώσεις.

Άλλὰ γιὰ πὸς μου εὐὸ γιατί τὸν κυνηγᾶς.

—Γιατὶ ἔνα μονάχα λόγῳ βρῖσκα πὸ μὲ ἀποφεύγει : κατὶ μᾶς κρύβει, φώναξε ὁ Μπαίλς. Πρέπει νὰ μιλήσῃς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Όταν ἔχει κανεὶς προαισθήματα πὸ βγαίνουν μὲ τὸση ἀκρίβεια μπορεῖ νὰ μᾶς πεί καὶ πὸς βρῖσκεται τὸ διαμάντι.

—Κι' ἂν ὑποθέσωμε πὸς δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ πεί;

—Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Τότε

πὸς ἡμουν δικαστὴς, ἀναγκάστηκα νὰ ἀνακρίνω πολλοὺς παληανθρώπους, ἄλλὰ δὲν γνώρισα χειρότερον ἀπὸ τὸν Βάν Χούκ.

—Καὶ σὺ κι' ὁ Βάν Χούκ δὲν ξέρετε τί λέτε, εἶπα. Καὶ σὺ μάλιστα εἶσαι ἀκόμη πῶς ἀδικαιολόγητος γιατί αὐτὸς τοῦλάχιστον φοβάται.

—Εγὼ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα, κύριε Θόρν.

—Μά, στὸ Θεὸ σου πὸς εἶναι δυνατὸν ἔνας δυστυχισμένος τυφλὸς νὰ κάνει τέτοιο πρᾶγμα. Παραλογίζεσαι.

—Δὲ λέω πὸς τῶκλεψε ὁ ἴδιος τὸ

διαμάντι, ὁ ἴδιος σύντροφε ! Θέλω νὰ πῶ μονάχα πὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ξέρει τὸ μυστικὸ αὐτῆς τὴς δουλειᾶς. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἐξιχνιάσω ἀμέσως.

—Πρέπει νὰ καλέσωμε τὴν ἀστυνομία εἶπα τότε ἐγὼ.

—Ναρθεῖ κι' ἀστυνομία, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ βρῶ τὸν Βάν Χούκ. Γεῖά σου τὸ λοιπὸν.

Δισταζὰ νὰ τὸν ἀφίσω νὰ φύγει.

—Πρέπει νὰ μὸυ ὑποσχεθεῖς, Μπαίλς, εἶπα, πὸς δὲν θὰ τοῦ κάνεις κακό.

—Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ τὸν σκοτώσω, ἀποκρίθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὸ δάσος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ. ΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ

Κατὰ τίς δύο, πήγα πάλι στὸ δάσος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔπρεπε νὰ ἀνακαλύψω τὴ Λόλα, γιατί ὁ ἀστυνομός, πὸς ἔκανε τὴν ἀνάκριση ὑποπευότανε κάποιον ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς κι' ἔπρεπε νὰ βροῦμε τὴ Λόλα, μήπως καὶ τὸν ἀναγνώριζε.

Άλλὰ ἡ ἀνακάλυψη τὴς Λόλας δὲν ἦτανε μοναδικὸς σκοπός.

Άνησυχούσα κι' ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῶν δύο μου συντρόφων.

Πήγα στὸ μέρος, πὸς εἶχα βάλλει τὸν τυφλὸ νὰ κρυφτεῖ κι' ἀπὸ κεί ἀκολουθώντας τίς πατημασιές του, βρέθηκα σ' ἔνα κάπως ἀνοιχτὸ χῶρο, ὅπου δὲν μὸυ ἦτανε δύσκολο νὰ διακρίνω χᾶμω, στὸ χῶμα, ὀλοφάνερα ἕξη πάλης.

Μήπως ὁ Μπαίλς, μέσα στὴ λύσσα καὶ τὴν ἀπελπισία του, εἶχε σκοτώσει τὸν δυστυχισμένο Βάν Χούκ ;

Πολὺ ἀνήσυχος, παρακολούθησα πάλι τὰ ἴχνη τοῦ τυφλοῦ καὶ βρέθηκα σὲ λίγο στὸ μέρος ὅπου εἶχε σταθεῖ τὸ πρῶτὸ τρομαγμένος, καθὼς ἀκουσε τὰ βήματα τοῦ Μπαίλς νὰ πλησιάζουν.

Καί, κοιτάζοντας δεξιά κι' ἀριστερά τὸ δρόμο, εἶδα κατὶ πὸς γιὰ μιά στιγμὴ δυσκολεύτηκα νὰ τὸ πιστέψω : τὸν Μπαίλς, νὰ τραβᾷ κατὰ τὸ σπίτι, κρατώντας ἀπὸ τὴ μιά μερυγιά μὲ τὴ συνθισμένη του ἐγκαρδιότητα, τὸ μπράτσο τοῦ Βάν Χούκ, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ Λόλα ἀπὸ τὸ χέρι.

Τοὺς εἶδα κατόπι νὰ σταθοῦνε μπροστὰ στὸ μονοπάτι, κι' οἱ δύο σύντροφοί μου ἀρχισαν νὰ συζητοῦν.

Δὲν μποροῦσα ν' ἀκούσω τί λέγαν, εἶδα ὅμως τὸν Μπαίλς νὰ προχωρεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ νὰ ἐξετάξῃ προσεκτικὰ μήπως τοὺς ἔβλεπε κανένας.

Εὐτυχῶς, εἶχα σκεφθεῖ νὰ κρυφτῶ πρὸς ἀπὸ ἔνα θάμνο.

Καὶ τότε εἶδα τὸν πατέρα τὴς Λόλας νὰ σκάβει μὲ τὰ χέρια του τὰ χῶματα, πὸς ἦτανε σωριασμένα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάξῃ προσεχτικὰ δεξιά κι' ἀριστερά. Εγὼ περίμενα κρυμμένος πάντα πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο.

Όταν ἐπὶ τέλους, ἀκουσα τὰ βήματά τους ν' ἀπομακρύνωνται, βγῆκ' ἀπὸ τὴν κρυψὼνα μου ἐκείνη κι' ἔτρεξα στὸ μέρος πὸς εἶχε σκάψει ὁ Μπαίλς.

Τὰ ψηλὰ χόρτα ἔκρυβαν τὴν τρύπα πὸς εἶχε ἀνοίξει. Εβγαλα τότε τὸ σακκάκι μου κι' ἀφαίρεσα τὸ νειοσκαμμένο χῶμα.

Μὲ ἀπερίγραπτη κατὰπληξη, βρῆκα ἐκεῖ μέσα τὴ δερμάτινη θήκη πὸς φοροῦσα στὸ χέρι μου τὴ στιγμὴ πὸς με λήστεψαν καὶ πὸς περιεῖχε τότε τὸν «Μεγάλῳ Έσπερῳ».

Ἡ θήκη τώρα ἦταν ἄδεια.

Όταν ἔφθασα στὴ Μόνκεν "Αμπεύ βρῆκα τοὺς δύο μου συντρόφους καὶ τὴ Λόλα στὴ βιβλιοθήκη! μαζί μὲ τὸν ἀστυνόμο, τὸν σερ Έντμον, τὸ δικηγόρο του καὶ δύο δικαστικούς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀνάκριση τὴς Λόλας. Μὲ μεγάλη δυσκολία κατόρθωναν νὰ τὴς ἀποσποῦν τίς ἀπαντήσεις της, ὥστὸσο παραδέχτηκε πὸς εἶχε δεῖ τὸν ἄνθρωπο πὸς πήδηξε ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, ἀλλὰ βεβαίωσε μὲ πεποίθηση, πὸς δὲν ἦτανε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Ό ἀστυνόμος μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὴν τραπεζαρία κι' ἀμέσως, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα, μὲ ρώτησε :

—Εἶστε σίγουρος γιὰ τοὺς συνεταίρους σας ; Τοὺς θεωρεῖτε ἀνώτερους ἀπὸ κάθε ὑποψία ;

--Μήπως έχετε σείς λόγους νά τούς αποπτεύετε ; ρώτησα.

--Μου δήλωσαν, πώς έμειναν στο δάσος όλο τό πρωί, ένν ξέρω πολύ καλά πώς κατέβηκαν στο Σούθαμπτον άποκρίθηκε ό άστυνόμος. Μπορεί νά όρκισθώ πώς είδα κείνο τό άγριοκόριτσο στο Μεγάλο Δρόμο του Σούθαμπτον. Έχω σχηματίσει την πεποίθηση πώς πέσατε θύμα των δύο συνεταίρων σας.

--Κάνουν έπίτηδες πώς ύποπιεύεται ό ένας τόν άλλο γιά νά ρίξουν στάχτη στά μάτια σας και νά μη καταλάβετε τή συνενοχή τους.

--Δέν είναι δυνατό, φώναξα. Αυτό θά μου προξενούσε τή μεγαλύτερη άπογοήτευση. Ό Μπαίης, προπάντων, μου φαινότανε πάντα ό τιμωτέρος άνθρωπος του κόσμου.

--Και όμως δέν είναι μόνο κλέφτης, κύριε Θόρν, αλλά και δολοφόνος. Δέν άμφιβάλλω, πώς αυτός προσπάθησε νά σάς σκοτώσει. Ό σέρ "Εντμον μου διηγήθηκε την κλοπή με όλες τις λεπτομέρειες. Πιστέψτε με, τό έγκλημα τό σχεδίασε ό Βάν Χούκ, ήταν όμως άνίκανος νά τό εκτελέσει, αυτός ήταν ό νοός κι' ό Μπαίης τό χέρι.

--Μά είναι δυνατό νά φτάσανε ως εκεί ! φώναξε τρέποντας από αγανάκτηση.

--Ό σέρ "Εντμον, εξακολούθησε ό άστυνόμος, μου είπε πώς όταν γυρίσατε στο δωμάτιό σας, άκούσατε ροχαλητά στο δωμάτιο του Μπαίης.

--Βεβαίωτατα. Δέν χωρεί άμφιβολία γι' αυτό.

--"Ε, λοιπόν, ήταν ό Βάν Χούκ, πού ροχάλιζε, έπίτηδες, στο κρεβάτι του συνενόχου του. Δέν έχουμε όμως άκόμην άρκτεές άποδείξεις. Με τή δερμάτινη θήκη μονάχα δέν μπορούμε νά στηρίξουμε την κατηγορία γιατί μπορούν νά πουν, πώς έσείς τό κλέψατε τό διαμάντι και παρουσιάσετε άδεια τή θήκη γιά νά τούς ένοχοποιήσετε. Ούτε και πρέπει νά φανερώσετε πώς τούς ύποπιεύσατε ως τή στιγμή, πού θά συγκεντρώσωμε άρκετές άποδείξεις τής ένοχής τους, γιατί, άλλωτί, κά, μπορούν νά πάρουν τό πρώτο πλοίο και νά φύγουν στο έξωτερικό. Πρέπει πρώτα νά βρούμε τό διαμάντι. Κάπου θά τδκρυψαν οι κακοίργιοι αυτοί γιά νά τδχουν πρόχειρο μόλις άναγκασθούν νά φύγουν.

--Η συμβουλή αυτή ήτανε πολύ λογική κι' ήμουν άποφασισμένος νά την ακολουθήσω.

--Όταν όμως πέρασα στη βιβλιοθήκη, ήτανε φαίνεται τόση ή ταραχή μου άκόμη πού ό Μπαίης μάντεψε όλες μου τις σκέψεις.

Ό άστυνόμος τελείωσε την άνάκριση του και μās άποχαιρέτησε.

--Κύριοι, μās είπε φεύγοντας, έχω άρκετά στοιχεία και πιστεύω γρήγορα νά σάς φέρω ευχάριστες ειδήσεις!

Ό σέρ "Εντμον τόν συνόδεψε ως την πόρτα.

--Όταν γύρισε και ξανακάθισε κοντά στο τραπέζι ό Μπαίης σηκώθηκε και του είπε:

--Χωρίς νά ύποτιμήσω την αξία του άστυνόμου και των άνακριτών, δέν έλπίζω νά φέρουν άποτέλεσμα, ούτε γρήγορα, όπως μās είπαν, αλλά ούτε κι' άργά. Καταλαβαίνετε λοιπόν, πώς δέν είναι δυνατό νά εξακολουθήσω έγώ νά σάς κουράζω με την παρουσία μου στο σπίτι σας. Με την άδειά σας, σέρ "Εντμον, θά φύγω, άφού σάς ευχαριστήσω γιά την τόσο θερμή φιλοξενία σας.

--Δέν μπορώ νά σάς κρατήσω με τή βία, Μπαίης, άποκρίθηκε ό σέρ "Εντμον πού άκόμη δέν ήξερε τις ύποψίες μās γιά τόν Δικαστή, Νά πάτε στο καλό. Μήπως άποφασίσατε νά βρήτε άλλα διαμάντια πάλι στην Άφρική;

--Όχι κ. βαρώνε, με τή βοήθεια του Θεού, θά προσπαθήσω νά βρω αυτό πού μās κλέψανε, άποκρίθηκε ό Μπαίης.

Κι' ύστερ' από μία στιγμή πρόσθεσε:

--Σας χρεωστώ άρκετά χρήματα, σέρ "Εντμον.

--Θά μου τά επιστρέψετε με πρώτη ευκαιρία, έχω την ύπογραφή σας άποκρίθηκε ευγενέστατα ό βαρώνος.

--Σας ευχαριστώ γιά την έμπιστοσύνη σας, αλλά κρατήστε κι' αυτό.

Ό Μπαίης τούδωσε τό αντίγραφο του συμβολαίου μās, πού του άνήκε.

--Κρατήστε το, εξακολούθησε καθώς έβλεπε διαστακτικό τόν βαρώνο. Κρατήστε το και γιά δική σας, αλλά και γιά δική μου ασφάλεια.

--Θά τό φυλάξω, άφού άπιμένετε, αλλά μόλις τό ζητήσετε είναι στη διάθεσή σας.

--Ευχαριστώ, σέρ "Εντμον. Και τώρα, χαιρέτε!

--Έδωσε τό χέρι του στον βαρώνο, κι' ευτυχισμένος από την εγκαρδιότητα με την όποία τόν άποχαιρετούσε ό σέρ "Εντμον, ψυθίρισε:

--Ευχαριστώ, κύριε, σάς ευχαριστώ πολύ! Είστε ό καλλίτερος άνθρωπος πού γνώρισα στη ζωή μου.

Πέρασε κατόπιν, άμλλητος μπροστά από τόν Βάν Χούκ, πού καθότανε άφωτος κι' άκίνητος σαν άγαλμα, σκυφτός σε μία καρέκλα, κι' όταν ήρθε κοντά μου, μου είπε με φωνή πού έτρεμε έλαφρά:

--Σε χαιρετώ, αγαπητέ μου σύντροφε!

--Εγώ σταύρωσα τά χέρια με μία ψυχρή κίνηση του κεφαλιού.

--Άφησε τό χέρι του νά πέσει και είπε με συγκίνηση:

--"Ελπίζω πώς ό καιρός θ' άποδείξει ότι έχω καθαρή τή συνείδηση.

Στάθηκε μια στιγμή σιωπηλός, εκεί μπροστά μου και με χαμηλώτερη φωνή προσέθεσε θλιβερά:

--Πες τούλάχιστον πώς τό έλπίζεις. Πες τό αυτό τούλάχιστον, σύντροφε.

--Τό έλπίζω, άποκρίθηκα.

Έκείνος όμως με κοίταξε θλιμμένος και στέναξε:

--Δέν είναι ή συνηθισμένη σου φωνή αυτή, τζέντλεμαν Θόρν, χύσαμε τόσον ιδρώτα μαζί εκεί κάτω. Πολές φορές, πεινάσαμε και διψάσαμε μαζί.

Τό πηγούνι του έτρεμε σπασμωδικά καθώς μυσίρισε:

Μου άφαιρείς όλο μου τό θάρρος, έτσι, πού άποχωρίζομαστε.

Όσο μιλούσε ό πατέρας της, ή Λόλα στεκότανε σε μία γωνιά και δέν ξεκολλούσε τά μάτια της από πάνω μου.

Καθώς πέρασε από κοντά της ό Μπαίης την πήρε απότομα από τό χέρι.

Έκείνη όμως με τόν ίδιο βίαιο τροπο άποσπάρστηκε από τά χέρια του κι' ήρθε και στάθηκε μπροστά μου.

--Φεύγω ! μου είπε δέν πρέπει νά μου φερθείς, έμένα, όπως φέρθηκες του πατέρα μου ! είπε πάλι ή κόρη τής μάγισσας. Δέν θά μ' άφίσεις νά φύγω, χωρίς νά με άποχαιρετήσεις !...

Πραγματικά, ήτανε τόσο παθητική ή φωνή της, τόσο συγκινημένη. "Ηξερα πώς τό μικρό εκείνο άγρίμι μ' άγαπούσε, και την περασμένη νύχτα, αυτό μού είχε σώσει τή ζωή.

Τής άπλώσα τά δύο μου χέρια.

Έκείνη τά τράβηξε γύρω στο λεπτό κορμί της, κι' άγκαλιάζοντάς με άπ' τό λαιμό, ψυθίρισε με άπερίγραπτη τρυφερότητα.

--Θά χαιρόσουν, άν σουδειχνα τό μέρος, πού βρίσκεται τό διαμάντι;

Κάρφωσα άπληστα τά μάτια μου επάνω της.

Την ίδια στιγμή, άκούστηκε τό θρόισμα ενός μεταξωτού φουστανιού.

Βλέποντας την "Εντιθ, πού μπήκε

στη βιβλιοθήκη τό Κατόκι τινάχτηκε πίσω.

Κατόπι ρίχνοντας μία φλογισμένη ματιά μίσους στη νέα, μουπε, με φωνή πού δέν είχε πιά τό παραμικρότερο ίχνος αγάπης:

--Νά σοϋ τό πω, γι' αυτήν ; "Οχι !. "Οχι !...

Έτρεμε σύγκορμη και τά δόντια της τρίξανε, καθώς χύμηξε σαν τρελή έξω άπ' τό δωμάτιο.



Την ίδια μέρα διαλύθηκαν οι άρραβώνες μου με την "Εντιθ.

Δέν είχα μαμιάν έλπίδα νά ξαναβρεθεί τό χαμένο διαμάντι και ό σέρ "Εντμον, βρήκε πολύ λογική τή σκέψη μου, πώς δέν ήτανε δυνατό νά εξακολουθήσει μία ύπόσχεση, πού άνταλλάξαμε με όρους πού δέν ύπηρεχον πιά.

Μου είναι άδύνατο νά περιγράψω την συντριβή του τυφλού, του Βάν Χούκ.

Σ' όλη την άνάκριση, τό πρόσωπό του είχε την έκφραση ενός νεκρού, ήτανε σωστό άθρόωπινο ράκος.

Πήγα μαζί του ως τό Σούθαμπτον.

Σ' όλο τό δρόμο δέν άνταλλάξαμε ούτε μία λέξη.

Του κράτησα ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο-κι' όταν μείναμε μόνοι του, είπα:

--Βάν Χούκ, πρέπει τώρα νά σε άποχαιρέτησω και γώ.

Μου άποκρίθηκε με μία κίνηση άδιαφορίας.

--Δέν έχεις τίποτα νά μου πεις ; ρώτησα. Δέν έχεις καμιά εξήγηση νά μου δώσεις;

--Τι θέλεις νά πεις ; μουρμούρισε. Μίλα καθαρώτερα.

--Νά μιλήσω, του είπα: σε είδα σήμερα τό πρωί, πού συζητούσες με τόν Μπαίης τί έπρεπε νά κάνετε τή θήκη τού διαμαντιού!

--"Αν ξέριε πώς γι' αυτό συζητούσαμε, άποκρίθηκε ό Βάν Χούκ, τότε τά ξέριε όλα, είναι περιττό νά ζητάς εξηγήσεις από μένα, γιατί δέν θά παραδεχθείς ότι κι' άν σοϋ πω.

Όχι, δέν έχω νά σοϋ πω τίποτα.

Ψάχνοντας, βρήκε μία πολυθρόνα κι' άφέθηκε νά πέσει κεί μέσα.

Έφυγα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XI. Η ΛΟΛΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΜΙΛΑΕΙ

Ε

νεργητικός κι' άποφασιστικός όπως πάντα, δέν άφέθηκα νά με λυγίσει τό τρομερό εκείνο χτύπημα τής μοίρας.

Πήγα στην Καλλιφόρνια, έλπίζοντας εκεί με την καλλιέργεια τής σταφίδας και των φρούτων νά πραγματοποιήσω τό όνειρο τής ζωής μου.

«Αφού μου άπόμειναν ή έκτίμηση κι' ή στοργή του σέρ Έντμον και της κόρης του, ένοιωθα τη δύναμη νά έπιτύχω στη ζωή μ' αυτό το άνεκτίμητο ήθικό κεφάλαιο.

Νοίκιασα μίαν έπαυλη, δέκα χιλιά-μετρα μακριά από το Σάν Ντιέγκο. Θά πλήρωνα με μέρος της παραγωγής μου.

Το σπίτι ήταν ευρύχωρο και ωραιότατο κι' άμέσως μου ήρθε ή σκέψη πώς μπορούσε μιά μέρα, νά κατοικήσει εκεί ή άγαπημένη μου Έντιθ.

Είχα πάντα άλληλογραφία με τον σέρ Έντμον και με πραγματική κα-τάπληξη διάβασα μιά μέρα στο γράμμα του:

«Η γνωστή κλοπή έξακολουθεί νά μένει άλυτο μυστήριο, κι' αυτό το μυστήριο όλο και το βλέπω περισσό-τερο περίπλοκο.

«Ο Βάν Χούκ, μένει τώρα στο χω-ριό μας.

«Τόν βρήκα δυο φορές μέσα στο δά-σος: είναι σέ τρισάθλια κατάσταση, σάν σαστισμένος.

«Τη μιά φορά, τόν είδα γονατιστό νά ψάχνει ανάμεσα στα γόρτα και στους θάμνους, σάν νάθελε νά βρεί το χαμένο διαμάντι: αλλά, προπάντων τη νύχτα ψάχνει άδιάκοπα. «Όπως μου άνάφεραν οί ύπηρέτες, πού έβα-λα νά τόν παραφυλάξουν, περνάει όλες του τις νύχτες ψάχνοντας μέσα στο δάσος.

«Πώς νά το έξηγήσουμε αυτό, άν, όπως υποπτευόμαστε, αυτός και ο Μπαίης πήρανε το διαμάντι;»

Το γράμμα αυτό είχε κι' ένα ύστε-ρόγραφο:

«Κάποιος κ. Φούρνιβαλ, μούγραψε από το ξενοδοχείο Χάξελ του Λονδί-νου, ζητώντας τη διεύθυνσή σας.

Του άπάντησα πώς βρίσκεστε στο Σάν-Ντιέγκο της Καλλιφορνίας».

Και όσα μούγραφε ο σέρ Έντμον για τόν τυφλό, αλλά και ή είδηση πώς κάποιος άγνωστος μου, Φούρνιβαλ, ζητούσε τη διεύθυνσή μου, μ' έβαλαν ζητούσε τη συλλογή.

Περιμένα με άσυπομονησία νά μου γράψει ο άγνωστος αυτός άνθρωπος, αλλά οί βδομάδες περνούσαν χωρίς νά πάρω γράμμα του.

«Υστερα όμως, από λίγες μέρες μου έγραψε πάλι ο σέρ Έντμον για νά μου στείλει ένα γράμμα του Μπαίης, πού ο πατέρας της Λόλας τ'όστειλε στ' όνομά μου στήν Μόνκεν Άμπευ.

Το γράμμα αυτό ήταν από τις 13 Οκτωβρίου, από την κομητεία της Νε-βάδας.

«Όστε ο Δικαστής, βρισκότανε κι' αυτός στήν Καλλιφορνία, σέ απόστα-

ση μιάς μέρας από το σπίτι μου!

Με το συνηθισμένο ύφος του, ο Δι-καστής μου έγραφε:

«Σου στέλνω αυτό το γράμμα για νά μη νομίζεις πώς κρύβομαι σάν τόν κλέφτη.

«Δέν άπελπίζομαι για την ύπόθεση του «Μεγάλου Έσπέρου» και δέν θά παρατήσω τόν άγώνα, πριν σου άπο-δείξω πώς μπορείς νά μου σφίξεις το χέρι.

«Η ύγεια της κόρης μου δέν είναι διόλου καλή, όπως κι' οί έργασίες έδω.

«Ο πρώην συνεταίρος σου
Ζ. Μπαίης»

Δέν έδωσα καμμιά άπάντηση σ' αυτό το γράμμα.

Κατά τα τέλη Νοεμβρίου, πήρα πά-λι γράμμα από τόν σέρ Έντμον.

Μαζί με τα συγχαρητήριά του για την πρόοδο της έργασίας μου και το θάρρος μου, ο καλός μου φίλος μου έδινε ειδήσεις για τόν μυστηριώδη έ-κείνον Φούρνιβαλ. Του είχε τηλεγρα-φήσει άπ' το Λονδίνο: «Έχουμε σοβα-ρές ένδειξεις. Παρακαλώ δώσατέ μου άμέσως διεύθυνση Μπαίης.»

Θαρρώντας πώς ο Φούρνιβαλ αυτός, ήτανε στήν ύπηρεσία, κανένος ντέ-κτιβ, πού φρόντιζε νά βρεί το διαμάν-τι, ο σέρ Έντμον, χωρίς νά το πολυ-σκεφθεί, τουδωσε την διεύθυνση πού ζητούσε.

Κατόπιν όμως, σκέφτηκε νά ξεετα-σει καλλίτερα: κανένα γραφείο ντέ-τεκτιβ, δέν είχε στήν ύπηρεσία τόν άνθρωπο εκείνο.

Ποιος νά ήτανε και τί ζητούσε;

«Όλα αυτά μου φάνηκαν παράξενα.

«Όσο περνούσε ο καιρός, το μυστή-ριο γινότανε σκοτεινότερο.

«Ο σέρ Έντμον μου έσώκλειε και δεύτερο γράμμα του πατέρα της Λό-λος. «Δέν έλπίζα νά μου άπαντήσετε, έγραφε ο Δικαστής, αλλά ή μικρή είναι καταλυπημένη και θαρρεί, πώς δέν θέ-λετε ούτε ν' άκούτε πιά τα μιλάνε γι' αυτήν.

«Σας γράφω λοιπόν και πάλι, γιατί βλέπω πώς δέν έχει ζωή.

«Οί βροχές άρχισαν νωρίς και κλει-στήκαμε έδω, στο σπίτι, εξ αιτίας της μικρής άρρώστης, πού υποφέρει πολύ.

«Τώρα πού σας τάγραψα αυτά κι' έτσι καλόκαρδος πού είστε, ίσως νά θελήσετε νά της γράψετε και σεις δυο λέξεις, πριν κλείσει τα μάτια της..

«Μ'αυτή την παρηγοριά από μέρους σας, έλπίζω νά μη ξεψυχήσει πριν μας

πεί τι τ'όκανε το διαμάντι.

Το ύφος του γράμματος αυτού, ή άρ-ρώστεια, ο κίνδυνος της δυστυχισμέ-νης Λόλας, αλλά και το διαμάντι... ναι! το διαμάντι! Η Λόλα!.. Οί ίδιες οί σκέψεις μαζωμένες, μ' άναστάτω-σαν.

«Ένοιωθα τα μηλίγγια μου νά σφυ-ροκοπούνε. Έρριξα δυο άσπρόρουχα σέ μιά βαλίτσα κι' έφυγα την ίδια στι-γμή για το Σακραμέντο.

Τα πρώτα πρόσωπα, πού είδα φτά-νοντας στήν πόλη ήταν ο Μπαίης κι' ή Λόλα, καμιά έκαστη βήματα μα-κριά μου.

Είχαν όμως αλλάξει τόσο πολύ, πού μου χρειάστηκαν μερικά λεπτά για νά τούς άναγνωρίσω.

«Ο Δικαστής περπατούσε σέ ένα πε-δος, κι' ή κόρη του άκουμπούσε βα-ρεία στο μπράτσο του.

«Η Λόλα, δέν ήτανε πιά το έλπί-λυτο, κουρελιάρικο άγρίμι, αλλά μιά νεαρή κυρία ντυμένη με κομψότητα.

Περπατούσε άργά, με το κεφάλι σκυμμένο και με όλα τα σημεία φα-νερης σωματικής και ψυχικής κού-ρασης.

«Ήταν ά-γνώριστη.

Τους πα-ρακολούθη-σα ως το ξενοδοχείο.

Σέ λίγο έ-μπαινα, άθό-ρυβα, στο δω-μάτιό τους.

«Η Λόλα εί-χε ριχτεί, πάνω σ' ένα ντιβάνι κι' είχε τα μά-τια της κλει-στά.

Ναί, ήτανε το ίδιο γοη-τευτικό προ-σωπάκι, άλ-λά τόσο άλ-λαγμένο, τό-σο άδυνατι-σμένο και χλωμό!

«Όστόσο, μου έκανε έντύπωση ή λεπτή όμ-μορφιά της, ή άκαθόρι-στη εκείνη μελαγχολι-κή έκφραση,

πού φανερώνει το γρήγορο σβύσιμο μιάς θλιμμένης ζωής.

Κάθησα σέ μιά καρέκλα, κοντά της, χωρίς νά κάνω διόλου θόρυβο, ένω άκουγα, στο διπλανό συνεχόμενο δω-μάτιο τόν Μπαίης νά πηγαίνει έξω.

«Άξαφνα, ή Λόλα άνοιξε τα μάτια της: με είδε, άνασηκώθηκε μ' ένα πή-δημα μπηγοντας μιά χαρούμενη φωνή, και ρίχνοντας τα χέρια της γύρω στο λαιμό μου με καταφιλούσε, γιατί είχε πάντα την ίδια παιδιαστική απλότητα της.

— «Ω! νά πού βγήκε τ' όνειρό μου! φώναξε άνάμεσα στα χάρδια της. Φαν-τάσου, σέ είδα στόν ύπνο μου, πώς έρχόσουν κι' ύστερα.

«Άκούοντας τη φωνή της, ο Μπαίης άποβόλεσε από το διπλανό δωμάτιο.

«Πήγα σέ τόν; τί σου λέγα; φώναξε. «Φαντάζεστε κύριε, ή άνόητη νόμιζε πως νά θά σας ξανάβλεπε!..

— Θά με βλέπει όσο θέλει, άποκρί-θηκα δίνοντας το χέρι μου στόν Μπαίης.

«Η έκφραση του προσώπου του, άλ-λαξε τότε ξαφνικά.



Κοίταζε μ' ένα ίκε-τευτικό βλέ-μμα την κό-ρη της μά-γισσας, πού τόν κοίταζε στα μάτια.

«Αντί νά πάρει το χέ-ρι μου, τόν είδα νά ξύ-νει με άμη-χανία το κεφάλι του.

Το πρόσω-πό του, πού φωτιζόταν από μίαν ά-νυπ όκριτη

χαρά μόλις μπήκε, τώρα είχε γίνει σκυθρωπό...

Φαινόταν σάν νά τόν άπασχολού-σε κάτι, πού μάς έκρυβε, σάν νάθελε νά πεί κάτι και δισταζε.

Κατόπι γυρ-νώντας πρός την κόρη

είπε:

— Λόλα, αγαπημένο μου παιδί, πρέπει τώρα να τελειώνω με μιά για πάντα! Όπως είδες ο τζέντλεμαν Θόρν μου δίνει το χέρι του και γώ, όπως ξέρεις, δεν έχω δικαίωμα ν' απλώσω το δικό μου, όσο δεν μάς λές τι απόγινε το μεγάλο διαμάντι.

— "Οχι, όχι! Δεν θα με ξαναϊδεείς ποτέ πιά!

"Αρχισε να βήχει δυνατά, απελπιστικά, κι' έφυγε από το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα.

Γύρισε λίγο αργότερα και μου είπε με αδύνατη φωνή:

— Κουράζομαι όταν μιλώ. "Αφησέ με όμως να καθίσω κοντά σου.

— Παληότοπος! Είπε τότε ο Μπαίης. "Ολο μηχανές και κινέζοι. Δύσκολη ή δουλειά. Τώρα μάλιστα που τά χιόνια φράξανε τον γκρεμό στα όρυχεία που δούλευα.

— Φράξανε τον κρεμό; Τά χιόνια! φώναξε με ανησυχία η Λόλα.

— Ναι, για τρεις μήνες το λιγώτερο είναι αδύνατο να τα πλησιάσει άνθρωπος... Βρωμότοπος!

"Ενα νευρικό γέλιο έπιασε τη Λόλα, καθώς άκουσε αυτές τις λέξεις.

Την είδα να χτυπάει χαρούμενη τα χέρια της.

— Τι να σου πω; μου φώναξε όσο μπορούσε ζωηρότερα. Θ' αναγκαστείς

να περιμένεις μήνες, ως τον Ιούνιο. Ίσως... Γιατί εκεί τ'όχω κρυμμένο το διαμάντι σε μιά τρύπα, στα βάθη κείνου του κρεμνοῦ.

Κατόπι, πολύ σοβαρή πάλι, με κοίταζε στα μάτια, για να δει, αν ήμουν θυμωμένος μαζί της.

— "Οχι τώρα, όχι ακόμη! ψυθίρισε ίκετευτικά η νέα. "Οχτώ μέρες ακόμη, όχι περισσότερο!

— "Οχι, όχι, κόρη μου! "Ακουσέ με! "Όταν χωριστήκαμε κεί κάτω, στην "Αγγλία, ο κύριος Θόρν αρνήθηκε να μου δώσει το χέρι του, γιατί ήξερε πως του λέγαμε ψέματα; "Εμ, προς λοιπόν κόρη μου, δεν πρέπει ο καλλίτερος φίλος σου να σε νομίζει άχάριστη, να θαρρεί πως δεν τον αγαπάς!

— Είναι δυνατόν νάχει τέτοια ιδέα για μένα; φώναξε η Λόλα πλησιάζοντας περισσότερο. Θα σε πάω λοιπόν εκεί, σήμερα. Είναι πολύ μακριά αλλά αύριο το δίχως άλλο. Θα σου δείλω που βρίσκεται το διαμάντι, και θα μπορέσεις να το πάρεις να το πᾶς σε κείνην, και να μη με ξαναϊδεείς πιά!

— Θα σε πάρω μαζί μου Λόλα, όπου κι' αν πάω, της είπα.

"Εκείνη όμως έκρυψε τό πρόσωπο μέσα στα χέρια της και στέναξε,

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τους πήρα και τους δυο και γυρίσαμε στο σπίτι μου, να μέινουν κοντά μου, ώπου ναρθῇ ο Ιούνιος.

"Η άλλαγή αυτή είχε θαυμάσια αποτελέσματα στην υγεία της Λόλας.

Ποτέ δεν την είχα δει τόσο ζωηρή, τόσο εύθυμη.

Κάθε πρωί με συνόδευε με τ' άλλο-γο στην περιοδεία μου στις φυτείες.

"Όλα τα νοσηρά συμπτώματα, που τόσο με είχαν ανησυχήσει, πέρασαν και μαζί με την υγεία ξαναβρήκε λιγάκι και τις παληές της ρέμπελλες συνήθειες.

"Ο Μπαίης με βοηθούσε πολύ και διεύθυνε ένα σημαντικό μέρος της εργασίας.

"Ενα πρωί, καθώς γυρνούσαμε απ' την άποθήκη μου διηγήθηκε τί είχε συμβεί στο δάσος, τό πρωί εκείνο, με τά τη νύχτα που μου κλεψαν το διαμάντι:

— Δεν είχα άδικο, μου είπε ο Δικαστής, που υποπτευόμουν τον τυφλό όταν τη μέρα εκείνη, τον άρπαξα απ' τό λαιμό κι' ήμουν έτοιμος να τον πνίξω. άμέσως ξέρασε το μυστικό του. Τό είχε κρυμμένο το διαμάντι στην κουφάλα της μεγάλης βαλα-

νιδιάς, δεξιά στο μονοπάτι. Τό σήκωσα να πάμε να τό πάρουμε. "Αλλά ο διάβολος θέλησε και τον άκουσε κι' η Λόλα. Την είδαμε να τρέχει σαν τρελλή, κι' όταν φτάσαμε στο δέντρο βρήκαμε μονάχα τη δερμάτινη θήκη άδεια. "Η κόρη της μάγισσας, πλίστευε, φαίνεται, στή δύναμη του διαμαντιού εκείνου. Είδε πως μ' αυτό γενήκαμε άνθρωποι κατάλαβε πως έξ αίτίας του άνεβήκατε σείς ως την "Εντιθ και την παρατήσατε την ίδια. Μ' αυτές τις ακαθόριστες σκέψεις, τό κρυψε κάπου έλπίζοντας να ξαναγίνετε ένας φτωχός εργάτης.

— "Όσοι τό διαμάντι τό κλεψε άνθρωπος βαλμένος απ' τον τυφλό;

— Είναι ή μόνη εξήγηση που χωρεί, άποκρίθηκε ο Μπαίης. "Όταν λοιπόν, συνέχισε, καταλάβαμε την κατάσταση σκεφτήκαμε πως δεν μάς όπόμενε παρά να παραμονέψουμε τη μικρή και να μάθουμε που τόχε κρυμμένο τό διαμάντι. "Υστερα κατεβήκαμε στο σπίτι. Είχατε λοιπόν δίκιο να υποπτεύεστε, κύριε Θόρν, γιατί σᾶς τά κρύψαμε όλ' αυτά.

Τό ίδιο απόγευμα τ'έγραψα όλα στον σέρ "Εντμον, κι' εκείνος μου

άπάντησε πως ο Βάν Χούκ διαφεύδει τον Μπαίης σ' όλα τά σημεία της Ιστορίας αυτής.

"Ενα άλλο πρωί ο Μπαίης μου είπε:

— "Εχω την ιδέα πως μάς κατασκοπεύουν εδώ στο σπίτι σας.

Τού είπα να εξηγηθεί καλλίτερα.

— Θα ταταλάβετε εύκολα, μου είπε τότε: είδα κείνον τέν κουτσό μαύρο ζητιάνο, ν' δίνει ένα δολλάριο σ' έναν από τους ύπηρέτες σας.

— Και φαντάζεσαι πως αυτός ο άνθρωπος είναι κατάσκοπος;

— Δεν τό φαντάζομαι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Μά γιατί; Δεν μπορώ να καταλάβω.

— Γιατί; Γιατί πάνε τρεις βδομάδες που έχει μάθει ο Βάν Χούκ πως έτοιμαζόμαστε να ξαναβρούμε τό διαμάντι. Δεν κάνετε καλά, που τά γράφατε όλα στον Σέρ "Εντμον μου φαίνεται...

□

"Όταν άρχισαν να λιώνουν τά χιόνια, ο Μπαίης έφοδιάστηκε με άνεμόσκαλες και σκονιά κι' ύστερ' από ταξίδι με τό τραίνο και με μουλάρια, φτάσαμε επιτέλους στα χρυσωρυχεία.

Τό μοναδικό ξενοδοχείο περίμενε τον σύντομο γυρισμό της πελατείας του.

— Είμαστε οί πρώτοι που έρχομαστε; ρώτησε ο Μπαίης τον ξενοδόχο με προσποιητή άφέλεια.

— "Εσείς κι' άλλοι δυό, άποκρίθηκε ο κοντόχοντρος εκείνος άνθρωπος.

— "Αλλοι δυό;

— Ναι: Ένας τυφλός κι' ένας μαύρος με εύλινο πόδι.

"Ο Μπαίης γύρισε και με κοίταξε.

— Είναι δώ αυτοί οί άνθρωποι; ρώτησε κατόπιν τον ξενοδόχο.

— "Οχι λείπουν απ' τό πρωί.

"Αποφασίσαμε να ένεργήσουμε την ίδια νύχτα. "Εκει κοντά μέσα σ' ένα άπότομο γκρεμό, είχε κρύψει τον «Μεγάλο "Εσπερο» ή Λόλα.

— "Ο Μπαίης έτοίμασε δυό—τρείς πυρσούς από ρετσίνοι. Πήραμε όλα μας τά σύνεργα και φτάσαμε σχεδόν μεσάνυχτα στα χείλη της άβυσσου εκείνης. "Ανάψαμε τον ένα πυρσό και κατεβήκαμε.

Σε λίγο αναγκαστήκαμε να χρησιμοποιήσωμε τις άνεμόσκαλες και τά σκονιά μας.

Φτάσαμε σε αρκετό βάθος, όταν ή Λόλα μάς είπε.

— Σταθήτε σείς εδώ, γιατί δεν μπορείτε να κατεβήτε πιό βαθιά. Πηγαίνω μόνη μου.

Πέρασαν πάνω από είκοσι λεπτά άγωνίας.

"Ο Μπαίης και γώ μέναμε κεί χωρίς νάχωμε τη δύναμη ν' ανταλλάξουμε μιά λέξη.

"Η παρουσία του Βάν Χούκ μάς άνησυχούσε τρομερά.

"Επιτέλους ή Λόλα φάνηκε.

— "Ερχομαι!... Τό βρήκα... την άκούσαμε να μάς λέει.

Σκαρφάλωνε στίς άπότομες πέτρες, κρατώντας τον άναμένο πυρσό στο χέρι της.

"Επιτέλους, μ' ένα στερνό πήδημα, βρέθηκε κοντά μας.

Και μου βάλε τον «Μεγάλο "Εσπερο» στο χέρι!

— Είσαι ευχαριστήμένος; με ρώτησε. Κι' ήθε και σίχτηκε με τρυφερότητα αλλά και με άπελπισία κοντά μου.

— Αυτό είναι! Αυτό είναι! φώναζε ο Μπαίης κοιτάζοντας τό διαμάντι.

— Νά τό κρατήσεις έσύ, τού είπα γιατί έγω με δυσκολία μπορώ να φροντίσω και για τον έαυτό μου εδώ μέσα.

— Δεν θ' άργήσωμε να βγοῦμε από τό βάραθρο! είπε ο Δικαστής βάζοντας τό πετρόαδι στην τσέπη του.

Πήρε τόν πυρσό στο χέρι και πέρασε μπροστά. "Αρχισε να σκαρφάλωνει στο σκονί. Στάθηκε όμως σχεδόν άμέσως.

— "Ακούσατε τίποτε; μάς ρώτησε.

— "Οχι.

Μου φάνηκε σαν ν' άκουσα βήματα από πάνω μας.

Σε λίγο έφτασε στο χείλος του χάους εκείνου κι' έτοιμαζόμαστε ν' άνεβούμε και μείς. "Εκείνη τη στιγμή όμως μιά λάμψη διέσχισε τό σκοτάδι και σχεδόν άμέσως ακούστηκε ένας πυροβολισμός.

"Η Λόλα και γώ δεν μπορούσαμε να διακρίνουμε τίποτα έφτασε όμως ως τά αυτιά μας μιά κραυγή πόνου, από τό άλλο μέρος του κρεμνοῦ κι' άκουσα τον Μπαίης να φωνάζει τρέμοντας.

— Προσέξτε, με πληγώσε!... Πίσω!... μην έρχεστε θα σᾶς σκοτώσει και σᾶς. Χύμηξα να βοηθήσω τον πληγωμένο σύντροφό μου.

"Ανατρίχιασα ακούγοντας πάλι τον Μπαίης να φωνάζει:

— Βοηθείαι! μου πήρε τό διαμάντι.

"Ημουν πιά επάνω και με άφάνταστη κατάπληξη, είδα σε λίγων βημάτων απόσταση τον Βάν Χούκ!

"Όπως μου εξήγησαν αργότερα οί καλλίτεροι οφθαλμίατροι, ο άνθρωπος αυτός πρέπει να έπασχε από την πολυ σπάνια νόσο που λέγεται «νυκταλωπία».

Έβλεπε δηλαδή μονάχα τή νύχτα, ενώ τὰ μάτια δὲν μπορούσαν νὰ διακρίνουν τίποτα μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐτσι ἐξηγοῦνται ὅλα: αὐτός, ὁ ἴδιος, δίχως συνένοχο, μοῦ εἶχε κλέψει τὸ διαμάντι! Αὐτὸς ἀποπειράθηκε νὰ μὲ σκοτώσει.

Κι' αὐτός, μὲ τὸν κατάσκοπό του, τὸν κουτσὸ ἐκείνο μαῦρο ζητιάνο, εἶχε μάθει πάλι ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές μου, πού πληρωμένοι μᾶς πρόδωσαν, ὅλες τὲς λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ μας γιὰ τὴν κρυφὴν τοῦ διαμαντιοῦ.

Ὁρμούσα νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπ' τὸ λαιμό, μανιασμένος, νὰ τὸν πνίξω.

Τὸν εἶδα νὰ ὑψώνει τὸ πιστόλι του ἀκουσα τὸν πυροβολισμό..

Ἡ Λόλα πάλι, γιὰ δευτέρα φορά, μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ φονικὸ δόπλο τοῦ ἴδιου ἀνθρώπου..

Ἡ νέα, μὴ προλαβαίνοντας νὰ πείσει πᾶν σὺν Βᾶν Χοῦκ γιὰ νὰ μὲ γλυτώσει ὁρμησε καὶ ρίχτηκε μπροστά μου, καθὼς εἶχε ἀνεβῆ κείνη τὴ στιγμή ἀπ' τὸν κρεμνὸ.

Τὴν εἶδα νὰ κλονίζεται, νὰ κυλιέται χάμω.

Ἐνοίωσα, μιὰ στιγμή, τὰ χεῖλη της πᾶν σὲ χέρι μου, ἀλλὰ μιὰ μονάχα, ἄγρια σκέψη κυριαρχοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη σὲ μυαλό μου: νὰ πνίξω ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπο!

Ἡ μοῖρα τὸν τιμώρησε πρὶν ἀπὸ μένα.

Ἰσως ἡ λάμψη ἀπὸ τοὺς δύο πυροβολισμούς, ἴσως ἡ ταραχὴ του, ἡ συγκίνηση, πού κρατοῦσε τὸν θηταυρὸ σὲ χέρια του, ἀδυνατήσαν ξαφνικὰ τὸ φῶς του. Καὶ τὸν εἶδα νὰ στραβοπατάει καθὼς ἔκανε νὰ μοῦ ξεφύγει. Μιὰ πέτρα γλύστρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, τὸν εἶδα νὰ κλονίζεται νὰ κάνει ἀπελπισμένες κινήσεις γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του, ἐκεῖ σὲ χεῖλος τῆς ἀβύσσου πού βρισκόμαστε, κατόπι ἀναποδογυρίστηκε κι' ἔπεσε μέσα σὲ ἀμέτρητο βάθος τοῦ βαράθρου.

Ὁ χεῖμαρρος, πού κυλοῦσε, βαθύς, στὴν ἀπροσπέλαστη κοίτη τοῦ κρεμνοῦ ἔθαψε γιὰ πάντα στὴν ὑγρὴ ἀγκαλιά του τὸν Βᾶν Χοῦκ μαζί μὲ τὸν «Μεγάλο Ἐσπερο».

Νὰ διηγηθῶ τὲς σκληρές, τὲς γεμάτες ἀγωνία καὶ σπαραγμὸ ὥρες πού ἐπακολούθησαν καὶ πῶς ξεψύχησε ἡ Λόλα μὲ τὸ φλογισμένο της χέρι μέσα σὲ τὸ δικό μου, καὶ τὰ ὠραία της, γεμά-

τα δάκρυα μάτια, βυθισμένα σὲ μάτια μου, ὡς τὴ στερνὴ στιγμή της;

Ὁ Μπαίης ἔπεσε σὲ τόσο βαθειὰ ἀπελπισία, πού ἀναγκάστηκε νὰ συγκεντρώσω ὅση ψυχικὴ δύναμη μοῦ ἀπέμεινε γιὰ νὰ τοῦ δώσω κάποια παρηγοριά.



Ὁ σὲρ Ἐντιον κι' ἡ Ἐντιθ φτάσανε σὲ Σάν Ντιέγκο τὸν Ἰούλιο.

Ὁ θαλασσινὸς ἀέρας μετρίαζε κάπως τὴ φλόγα τοῦ ἡλίου, οἱ φυτεῖες ἦταν καταφορτωμένες ἀπὸ φρούτα καὶ μιὰ μεθυστικὴ μυρωδιὰ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιάς γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἡ Ἐντιθ ἦταν καταμαγεμένη μέσα σιτὺς ἀπέραντους δεντρόκηπους.

Ὁ γάμος μας ἔγινε, χωρὶς καμμιὰ πολυτέλεια, σ' ἓνα ἐξοχικὸ παρεκκλήσι, μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὸν τρυγητό.

Φυσικὰ ὁ Μπαίης δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸν στενὸ κύκλο τῶν καλεσμένων μας: δέχτηκε μάλιστα, παρ' ὅλο τὸ πένθος νὰ μείνῃ καὶ σὲ τραπεζί.

Λίγο ἀργότερα, τὸν εἶδαμε νὰ μαζεῦει μερικά λολούδια πᾶν ἀπ' τὴ τραπεζί καὶ νὰ φεύγῃ, χωρὶς νὰ μᾶς πεί πού πηγαίνει.

Τὸν χάσαμε τέσσερις—πέντε μέρες.

Ἄν καὶ μετὰ τὴν λιγοήμερη αὐτὴ ἀπουσία ἀπόφυγε νὰ μᾶς πεί πού εἶχε πάει, ὥστόσο ἡ γυναῖκα μου καὶ γώ δὲν ἀργήσαμε διόλου νὰ τὸ μάθουμε.

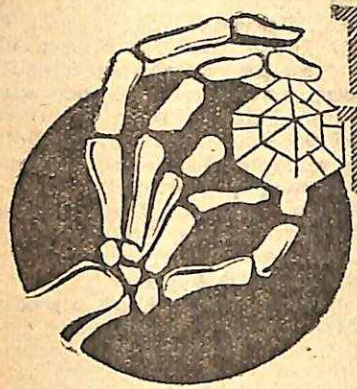
Μιὰ μέρα, ὅταν κατὰ τύχη, ἔγινε πάλι λόγος γιὰ τὴν ἀπουσία του ἐκείνη ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ παλιὸ μας συμφωνητικὸ. καὶ μὲ τὸ δάχτυλό μου δειξέ τις γραμμές, πού ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα ζητήσει, τόσο νὰ γραφοῦν σὲ συμβόλαιό μας, κάτω—κάτω:

«Ἄν ἔχωμε εὐχάριστα ἀποτελέσματα, ὑποσχόμεθα ὅλοι νὰ μὴ λησμονήσωμε τὴ μικρὴ Λόλα καὶ νὰ τῆς κάνῃ ὁ καθένας μας ἓνα ἀνάλογο δῶρο».

Εἶχε πάει λοιπὸν σὲ μνημὲν τῆς κόρης του λίγα κολουόδια, ταπεινοὺς μάρτυρες τῆς εὐτυχίας τους.

Γιατὶ, ἐγὼ τοῦλάχιστον, μέσα σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἀνακάλυψα τὴ λατρευτὴ μου Ἐντιθ, τὸν πολυτιμώτερο ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΧΕΝΡΥ ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡ



ΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Μιὰ καταπληκτικὴ περιπέτεια ἀνάμεσα σὲς ἐρήμους καὶ ἄγρια βουνά.— Πρὸς τὴ χώρα τοῦ Σολομώντος.— Ὁ ἰθαγενὴς μιᾶς ἀγνωστής παράδοξης φυλῆς.— Οἱ ἀν-

δρωποι πού κατέβηκαν ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ στέλνουν ἀπὸ μακρὰ τὸ θάνατο.— Ὁ βασιληᾶς.— Ἡ γρηὶ πού ἔχει ζήσει χιλιάδες χρόνια.— Τὸ φεῖδι πού εἶναι κεντημένο γύρω ἀπὸ τὴ μέση.— Ἡ συνωμοσία.— Γιορτὲς κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι.— Ἡ κόρη πού προορίζεται νὰ δυσιαστεῖ.— Ἀγριεὲ μάχες.— Ἡ νίκη.— Ὁ νόμιμος βασιληᾶς ἀποκαθίσταται σὲ θρόνο του.— Πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ Σολομώντος.— Ἡ Γκάγκουλα καὶ τὰ βράχια πού κλείνουν.— Πρὸς τὸ φῶς καὶ πρὸς τὴ λευτεριά.— Ἐνας κοντός σὲ μιὰ καλύβα κλπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΕΝΑ ΠΑΜΜΑ ΤΟΥ 1590

Εἶμαι πενήντα πέντε χρόνων καὶ ἀπὸ τὴν ἀποφασί μου, ὁ μονάκριβος κι' ἀγαθὸς γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου ἐπιχειρῶ νὰ γράψω ἓνα μυθιστόρημα γιὰ τὸν γιοῦς μου, ὁ Χάρρυ, πού σπουδάζει γιάτρος σὲ Λονδίνο.

Ὁμολογῶ πῶς χειρίζομαι ἐκκολώτερα τὸ τουφέκι παρά τὴν πέννα, ὑπάρχουν ὅμως κάμποσοι λόγοι, πού μ' ἀναγκάζουν νὰ γίνω συγγραφέας.

1ο) Γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Σὲρ Χένρυ καὶ τὸν Γκούντ.

2ο) Ἐπειδὴ βρίσκομαι σὲ Δῶρβαν, χωρὶς συντροφιά, κρεβατωμένος, μὲ τὸ πονεμένο πόδι μου.

Ἀπὸ τότε, πού τὸ ἀναθεματισμένο ἐκεῖνο λιοντάρι σπάρραξε μὲ τὰ δόντια του τίς σάρκες τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ μου, κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὑποφέρω πολὺ.

Ἄν σκεφθεῖ κανεὶς πῶς, ὡς ἐκείνη τὴ μέρα, εἶχα σκοτώσει ἐξήντα πέντε λιοντάρια, θ' ἀναγνωρίσει ὅτι εἶναι κάπως ἐξευτελιστικὸ γιὰ μένα, νὰ τὴν πάθω σὺν ἀτζαμὴς ἀπὸ τὸ ἐξηκοστὸ ἔκτο!

Ἄς εἶναι!

3ο) Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ διαβάσει τὴν

Ἐγὼ, ὁ Ἄλλαν Κουαντερμαίν, ἀπὸ τὸ Δῶρβαν τοῦ Νατάλ, γεννήθηκα ἐδῶ καὶ εἶμαι ἓνας τζέντλεμαν.

Ἀδιόφορο ἂν ὑπῆρξα φτωχὸς τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ δούλεψα τίμια ἀπὸ παιδί.

Ἐκάνα ἐμπόριο καὶ κυνηγοῦσα ἄγρια θηρία, σὲ ἡλικία, πού ἄλλα παιδιά πηγαίνουν ἀκόμα σὲ σχολεῖο.

Πέρασαν δέκα ὀκτὼ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πού πρωτογνώρισα τὸν Σὲρ Χένρυ Κούρτις καὶ τὸν πλοίαρχο Τζῶν Γκούντ.

Ἀπόδοση σὲ ἑλληνικὰ:
ΤΖΟΥΛΙΟΥ ΚΑΣΗΜΗ



Εἰκονογράφηση κειμένου
ANDRÉE SURATOFF

γότερα. "Εχω ένα αντίγραφο μαζί μου. Να και το σχεδιάγραμμα, που ήταν μαζί. "Ακούστε:

«Εγώ, ο Ζοζέ ντ'α Σιλβέστρα, πεθαίνω από πείνα στην μικρή σπηλιά, της Σέβα, της δυτικής κορυφής. Γράφω αυτά τα λόγια με το αίμα μου, το έτος 1590, απάνω σ' ένα κομμάτι από το πουκάμισό μου.

«Ο δούλος μου θά το παραδώσει στον φίλο μου (δνομα δυσανάγνωστο) κι' άς το ανακοινώσει στο βασιλιά μας.

«Εκείνος, άς στείλει στρατό κι' αν κατορθώσουν να διαβούν την έρημο και το βουνό και νικήσουν τους γενναίους Κεκούνα και τις σατανικές μαγείες τους, θά γίνει ο πιο πλούσιος βασιλιάς του κόσμου, μετά τον Σολομώντα.

Είδα με τα μάτια μου τα διαμάντια, στο θησαυροφυλάκιο του Σολομώντος, πίσω από το Λευκό θάνατο.

«Η Γκάγκουλα, η μάγισσα, με πρόδωσε και δεν μ' άφησε να πάρω τίποτα. Μόλις γλύτωσα τη ζωή μου, ή άλλοιμονο πεθαίνω τώρα. Ζοζέ ντ'α Σιλβέστρα».

—Είναι αφάνταστο, είπε ο Σέρ Χένρυ, μοιάζει σαν παραμύθι.

—Εχω το πρωτότυπο του χειρογράφου στο σπίτι μου, στο Δώρβαν, είπα, και μπορώ να σας το δείξω σαν φτάσουμε εκεί. "Ακούστε τώρα για τον Νέβελ. Τη στιγμή, που ξεκινούσε, φώναζε ιδιαίτερος τον Τζίμ: Ποι θά πάτε, τον ρώτησα, θά κυνηγήσετε έλεφαντες;

—Όχι, αφεντικό. Πάμε για κάτι, που αξίζει περισσότερο από φίλντισι και χρυσάφι: για διαμάντια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΖΟΥΛΟΥ

Ηταν μια όμορφη βραδιά του Γεννάρη—ο πιο ζεστός μήνας στα μέρη εκείνα—δταν το καράβι μας έστριψε το ακρωτήριο του Δώρβαν.

«Η ώρα ήταν περασμένη για ν' αποβιβασθούμε κι' έτσι μείναμε στο πλοίο εκείνο το βράδυ.

Μετά το δείπνο ο Σέρ Χένρυ, ο Γκούντ κι' εγώ, καθήσαμε σε μια άκρα της γέφυρας και κουβεντιάσαμε.

«Ο ντ'α Σιλβέστρα απέτυχε πριν από τριακόσια χρόνια κι' ο απόγονος του έπιασε, πριν από είκοσι χρόνια. Δεν ξέραμε τί άπο γίνθηκε ο άδερφός σας. Φοβάμαι μήπως ή ίδια τύχη μάς περιμένει.

—Οπωσδήποτε θά δοκιμάσουμε εί-

—Τότε πρέπει να γυρίσετε πίσω, είπα. Τα άδαμαντορυχεία βρίσκονται στα Νότια, στο Τράνβααλ, όχι έδω.

—Δέν ξέρεις λοιπόν, πώς πίσω από το βουνό ταυ Σολιμάν, υπάρχουν άφθονα τέτοια πετράδια; Μοι το είπε μια γυναίκα, που έφυγε από κεϊ με το παιδί της. "Εχει πεθάνει τώρα.

—Τζίμ, είπα, θαρρώ πώς τα όρνια του βουνού θά φάνε τις σάρκες σας.

—Μπορεί! Μιά φορά πεθαίνει κανείς. Βαρέθηκα να κυνηγώ έλεφαντες. Κι' ο άφεντικός μου θέλει να κάνει περιουσία. "Αν βρεί τα πετράδια.

—"Ακουσε Τζίμ, θά σου δώσω μια σημείωση. Θά τη δώσεις στον άφεντικό σου όταν απομακρυνθής. "Οχι πρώττερα, γιατί δέν θέλω να μοι κάνει έρωτήσεις. Μονάχα πές του ν' άκολουθήσει πιστά την οδηγία μου.

Πήρα ένα χαρτί κι' έγραψα:

«"Ανέβα τη χιονισμένη πλευρά της Σέβα, άρχίζεις την κορυφή. Στο βορεινό μέρος, άρχίζει ο δρόμος του Σολομώντος...».

«Ο Τζίμ πήρε τη σημείωση κι' έφυγε. Δεν έμαθα, τί άπόγινε ο άδερφός σας Σέρ Χένρυ. Φοβάμαι πώς...

—Μίστερ Κουαρτενμάν, είπε, ο Σέρ Χένρυ, θά πάω στο βουνό του Σολιμάν, ν' αναζητήσω το άδερφό μου. Νέκρ ή ζωντανό, θά τον βρώ. "Ερχεστε μαζί μου;

—"Οχι σέρ Χένρυ. Δεν είμαι αρκετά νέος για μια τέτοια κούραση. Κι' ούτε θέλω να πεθάνω σαν τον Σιλβέστρα, γιατί έχω ένα γιό, που θά πεθάνει χωρίς έμένα.

«Όσο πιο στο τέλος με κατάφερε να δεχτώ.

πε ο Σέρ Χένρυ αποφασιστικά. Το μέλλον θά μάς δείξει την τύχη μας.

Την άλλη μέρα αποβιβαστήκαμε στο Δώρβαν.

Φιλοξένησα τους νέους φίλους μου στο σπίτι μου.

«Αμέσως άρχισα τις προετοιμασίες της έκστρατείας μας.

«Αγόρασα μια μεγάλη βοδάμαξα έλαφρή και στέρεη και είκοσι βόδια.

Συνήθως δεκάξη βόδια είναι αρκετά αλλά αγόρασα τέσσερα περισσότερα καλού—κακού, για κάθε ένδεχόμενο.

Δέν είχα να φροντίσω για όπλισμό γιατί ο Σέρ Χένρυ, είχε φέρει μαζί του δέκα θαυμασία τουφέκια, διαφορετικής όγκης για μεγάλο μέτριο ή μικρό θήραμα.

Τά άδαμαντορυχεία του Σολομώντος

«Ακόμα και τρία περιστροφή.

«Εμεινε ή έκλογή του προσωποικού.

«Αποφασίσαμε να πάρουμε μαζί μας πέντε άτομα.

«Ενανάμαξα, έναν οδηγό και τρεις υπηρέτες. Βρήκα χωρίς δυσκολία τους δυο πρώτους.

«Ήτανε δυο Ζουλού, ο Γκόζα κι' ο Τόμ.

Δυσκολεύτηκα περισσότερο να βρώ τους υπηρέτες γιατί έπρεπε νάναι άνθρωποι που νά τους έχουμε έμπιστοσύνη.

Τέλος μίσθωσα έναν «Οττεντότο, τον Βεντφόγκελ κι' ένα νεαρό Ζουλού, τον Κχιβα ένα έξυπνο παλληκάρι, που μιλούσε καλά τα "Αγγλικά. «Ο Βεντφόγκελ ήταν καλός ανιχνευτής θηρίων, λαμπρός κυνηγός, ακούρατος και πρόθυμος.

Στάθηκε αδύνατο να βρώ τον τρίτο υπηρέτη και αποφασίσαμε να περιορίσουμε στους δυο αυτούς, με την έλπίδα, πώς θα βρούμε τον τρίτο.

«Αλλά ή Τύχη μάς βοήθησε.

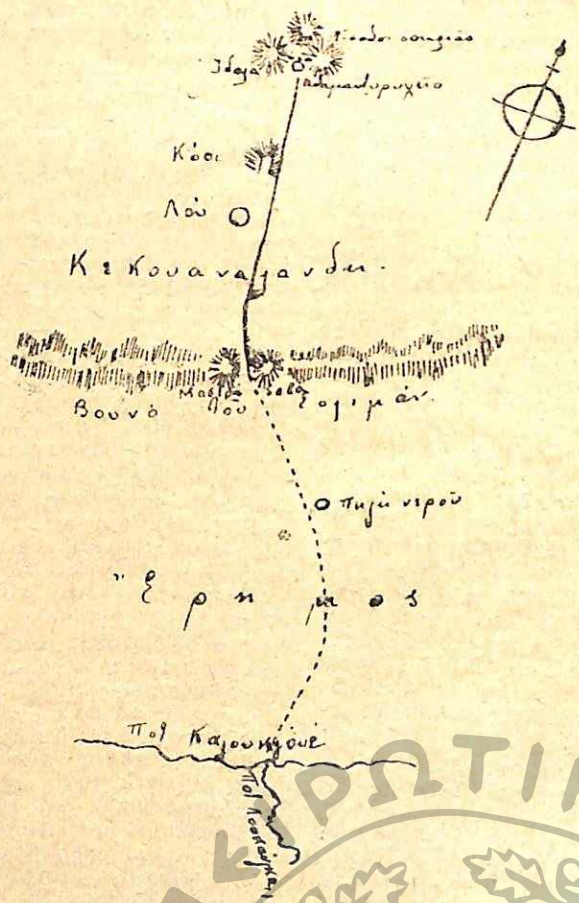
Την παραμονή της αναχώρησης, την ώρα που δεινούσαμε, ο Κχιβα ήρθε και μοι είπε πώς βρήκε τον άνθρωπο που θέλαμε.

Του είπα να τον φέρει.

«Ενας ζωηρός, λεβεντόκορμος άντρας μπήκε στο δωμάτιο, χαιρέτησε και σιωπηλός κάθησε σε μιάν άκρη και περίμενε.

—Τι θέλεις; τον ρώτησα σαν άπόφαγα.

—Με λένε Ουμπόπα. "Εμαθα πώς πρόκειται να διαβείς με τους λευκούς φίλους σου, τον ποταμό Λουκάγκα



και να προχωρήσεις στη χώρα του Βορρά. Είναι αλήθεια;

—Γιατί ρωτάς; Τι σε νοιάζει, που θά πάμε; ρώτησα με ύποψια.

—Θέλω να ρβώ μαζί σας.

Παραξενεμένος δίστασα και έξηγησα στους συντρόφους μου τους δισταγμούς μου.

Τότε ο Σέρ Χένρυ πλησίασε και έκανα νόημα στο ν Ζουλού να σηκωθεί.

«Ο Ουμπόπα υπάκουσε αφήνοντας να πέσει από τους ώμους του, ο μεγάλος στρατιωτικός μανδύας, που τον σκέπαζε.

Φάνηκε όλόγυμνος, εκτός από μια ζώνη από ούρες βολιδών που σκέπαζε τη μέση του κι' ένα περιδέριο, που

φορούσε στο λαιμό του, από νύχια λιονταριών.

Δέν έχω ξαναδεί ωραιότερο άντρα.

Ψηλός, ως τριάντα χρόνων, με πλαστικό σώμα και άδρά χαρακτηριστικά.

—Μ' άρέσεις Ουμπόπα—είπε «Αγνή μου.

«Ο Ουμπόπα κατάλαβε φαίνεται γιατί απάντησε στη γλώσσα του.

—Πολύ καλά.

Κατόπιν κοίταξε τον Σέρ Χένρυ από πάνω ως κάτω και πρόσθεσε:

—Είμαστε άντρες οι δυο μας!

Ξεκινήσαμε τον Γεννάρη από το Δώρβαν και ήταν Μάης, σαν φτάσαμε στο Σιτάντα Κραάλ.

Στο Ίνυάτι, τον τελευταίο σταθμό

της χώρας των Ματαμπέλ, αφήσαμε τη βδομάμαξά μας.

Από τα είκοσι βόδια, μᾶς είχαν απομείνει δώδεκα μονάχα.

Αφήσαμε τὸν Γκόζα καὶ τὸν Τὸμ γιὰ νὰ τὰ φυλάξουν.

Πήραμε μαζί μας τὸν Οὐμπόπα, τὸν Κχίβα καὶ τὸν Βεντφόγκελ καὶ ἔξι βαστάζους.

Ξεκινήσαμε πεζοὶ γιὰ τὴν τρελλὴ ἐκστρατεία μας.

Ὁ Οὐμπόπα προχωροῦσε μπροστά.

Τραγουδοῦσε ἕνα παράξενο τραγούδι.

Ἔλεγε πὼς μερικοὶ γεναῖοι ἄντρες βαρυστημένοι ἀπὸ τὴ μονότονη ζωὴ τους, ξεκίνησαν στὴν ἐρημιὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους ἢ νὰ πεθάνουν.

Καὶ νᾶ! Σὰν προχώρησαν στὴν ἐρημο, εἶδαν πὼς δὲν ἦταν ἐρημος ἀλλὰ ἕνας τόπος ὠραῖος, μὲ ὁμορφες κοπέλλες, πλούσιος σὲ κτῆνη καὶ μ' ἄφθονο κυνήγι καὶ ἔχθρους νὰ πολεμήσουν...

Κι' αὐτὸ τὸ τραγούδι μᾶς φάνηκε σὰν καλὸς οἰωνός. Ὁ Οὐμπόπα ἦταν ἕνας ἀνεκτίμητος σύντροφος, εὐθυμὸς, ὅταν ἤθελε καὶ πολὺ πρόθυμος.

Συχνὰ ὁμῶς μελαγχολοῦσε καὶ ὡρες ὁλόκληρες καθόταν συλλογισμένος.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαμε.

Μιὰ μέρα φθάσανε σ' ἕνα ὠραῖο τόπο κατάφυτο.

Εἶδαμε φρέσκα ἴχνη ἐλεφάντων· σκεφτήκαμε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πάει ἡ εὐκαιρία χαμένη κι' ἀποφασίσαμε νὰ τοὺς κυνηγήσουμε.

Σὰν φτάσαμε κοντὰ στὸ ποτάμι, ἕνα κοπάδι ἀπὸ καμηλοπαρδάλεις ἔφυγε τρομαγμένο μπροστὰ μας.

Ὁ Γκούν δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθεῖ στὸν πειρασμό, σημάδεψε καὶ πέτυχε κατακέφαλα ἕνα ἀπὸ τὰ ὁμορφα αὐτὰ ζῶα.

— Οὐί! Μπουγκβάν! Οὐί! Οὐί! φώναξαν οἱ Κάφροι μὲ θαυμασμό.

Οἱ Κάφροι ἔλεγαν «Μπουγκβάν» τὸν Γκούν, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γυάλινο μάτι, ἐπειδὴ φοροῦσε μονόκλ.

— Μπράβο Μπουγκβάν! εἶπαμε κι' ἐμεῖς.

Οἱ ἰθαγενεῖς κομμάτιασαν τὴν καμηλοπαρδάλη, ἀναψαν φωτιά καὶ ἔψησαν κομμάτια κρέας καὶ μερικά κόκκαλα, γιὰτὶ τὸ μεδοῦλι ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς καμηλοπαρδάλης εἶναι, ἕνας διαλεχτὸς μεζές, ἀνώτερος ἴσως κι' ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ ἐλέφαντα.

Δειπνήσαμε μὲ πολλὴ ὄρεξη στὸ γλυ-

κὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κατόπιν ἀνάψαμε τὶς πίπες μας.

Ὁ Σέρ Χένρυ καὶ ἐγὼ εἶχαμε ντυθῇ καταλλήλως γιὰ τὴν ἐκστρατεία μας, ὁ Γκούν ὁμῶς ἦταν κάπως κωμικὸς μὲ τὸ ἀμειπτό κυνηγετικὸ κοστοῦμι του, τὶς γκέττες του καὶ τὸ ταιριαστὸ καπέλλο του.

Πάντοτε φρεσκοζυρισμένος, μὲ τὸ μονύελο στὸ μάτι καὶ τὰ μαργαριταρένια ψεύτικα δόντια του, θαρροῦσε κανεὶς πὼς βρισκόταν σὲ καμμιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομὴ στὴν Ἀγγλία.

Ποῦ νὰ ἤξερε τί τὸν περίμενε ἀργότερα!



Ξαφνικά, μέσα στὴ σιγὴ τῆς ὁμορφῆς νυχτιάς, ἀκούστηκε ὁ βρυχηθμὸς λιονταριοῦ κι' ἀμέσως ἐπακολούθησε ἕνα σῶστὸ πανδαμῖο.

Ἀρπάξαμε τὰ τουφέκια μας καὶ τρέξαμε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Βλέπαμε ἕνα παράξενο σύμπλεγμα, ποὺ κυλιόταν καὶ δερνόταν στὸ χῶμα καὶ σὲ λίγο ἔμεινε ἀκίνητο.

Πλησιάζαμε καὶ εἶδαμε κάτι ἀλήθεια καταπληκτικὸ.

Μιὰ θαυμάσια ἀντιλόπη βρισκόταν νεκρὴ καὶ δίπλα της, καρφωμένο ἀπὸ τὰ πελώρια κέρατά της, βρισκόταν ἐπίσης νεκρὸ ἕνα λιοντάρι.

Φαίνεται, πὼς ἡ ἀντιλόπη εἶχε κατεβεῖ στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πιεῖ, τὸ λιοντάρι ρίχτηκε πάνω της μὲ τόση ὁρμή, ποὺ καρφώθηκε στὰ κέρατά της.

Ἐπακολούθησε ἄγρια πάλη.

Τὸ λιοντάρι δὲν μπόρεσε ν' ἀπαλλαχθεῖ, ὥστόσο κομμάτιασε τὴ ράχη καὶ τὸ λαίμυρ τῆς ἀντιλόπης, ποὺ μανιασμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ἐξακολούθησε νὰ χτυπιέται ὥσπου κι' οἱ δυὸ ἀπόμειναν νεκροί.

Οἱ Κάφροι ἔσυραν τὰ δυὸ ζῶα ὡς τὸν καταυλισμὸ μας.

Κατόπιν πλησιάζαμε καὶ κοιμηθήκαμε ἥσυχά ὡς τὸ πρῶτ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βεντφόγκελ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρεῖ τὰ ἴχνη τῆς πορείας τῶν ἐλεφάντων.

Ἐπολόγισε πὼς θάταν καμμιὰ τριανταριά.

Εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ στὸ διάστημα τῆς νύχτας καὶ μόλις τὸ ἀπόγευμα τοὺς φθάσαμε.

Ἦταν καμμιὰ διακοσαριά μέτρα μακριὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ στεκόμαστε.

Εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπὸ τὸ μέρος τῶν θηρίων κι' εἶσι μπορέσαμε νὰ προχωρήσουμε χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

Μόλις σαράντα μέτρα μᾶς χωρίζαν ἀκόμα.

Κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους σημάδεψαμε τρία ζῶα μὲ τεράστιους χαυλιόδοντες.

Πυροβολήσαμε ὅλοι μαζί.

Ὁ Σέρ Χένρυ, πέτυχε στὴν καρδιά τὸν ἐλέφαντα, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ὁ Γκούν στάθηκε πιὸ ἄτυχος.

Πλήγωσε τὸν ἐλέφαντὰ του καὶ τὸ ζῶο μανιασμένο χύμηξε καταπάνω του.

Εὐτυχῶς, ὁ Γκούν πρόλαβε νὰ κρυφτεῖ κι' ὁ ἐλέφας πέρασε δίπλα του χωρὶς νὰ τὸν δεῖ κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ τοὺς τρομοκρατημένους συντρόφους του.

Τοὺς ἀκολουθήσαμε καὶ σὲ λίγο τοὺς συναντήσαμε πάλι.

Ἐνας πελώριος ἐλέφας στεκόταν παράμερα, τὸν σημάδεψαμε κι' οἱ τρεῖς καὶ τὸ θηρίο σωριάστηκε χάμω νεκρό.

Τὸ κοπάδι ξεκίνησε πάλι ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορά τὰ ζῶα βρέθηκαν σὲ ἀδιέξοδο.

Πέρασαν τὴν κοίτη ἑνὸς ξεροποτάμου καὶ μάταια προσπαθοῦσαν ν' ἀνεβοῦν τὴν ἀπέναντη ἀνηφορικὴ ὄχθη.

Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική.

Σκοτώσαμε ἄλλους πέντε.

Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς σκοτώσαμε ὅλους, ἀλλὰ κατάλαβαν τὸν κίνδυνό καὶ ἔφυγαν ἀκολουθώντας τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

Δὲν τοὺς ἀκολουθήσαμε γιὰτὶ μᾶς ἦταν ἄρκετοί, αὐτοὶ ποὺ εἶχαμε σκοτώσει.

Ψήσαμε τρεῖς δυὸ καρδιές τους γιὰ τὸ δείπνο μας καὶ σὲ λίγο γυρίσαμε στὸν καταυλισμὸ μας.

Στὸ δρόμο μας συναντήσαμε ἕνα κοπάδι ἀπὸ ζαρκάδια.

Δὲν τὰ χτυπήσαμε γιὰτὶ θάταν ἕνα ἄσκοπο μακελεῖο.

Ὁ Γκούν θέλησε νὰ δεῖ τὰ ὁμορφα ζῶα ἀπὸ πιὸ κοντὰ.

Μᾶς ἔδωσε τὸ τουφέκι του καὶ προχώρησε σιγὰ μὲ τὸν Κχίβα.

Ἐμεῖς καθήσαμε χάμω καὶ τὸν περιμέναμε.

Ξαφνικά ἀκούστηκε τὸ μουγκρητὸ ἑνὸς ἐλεφάντος κι' ἀμέσως κατόπιν εἶδαμε τὸν Γκούν καὶ τὸν Κχίβα, ποὺ γύριζαν κρέχοντας.

Ἦταν ὁ πληγωμένος ἐλέφας τοῦ Γκούν, ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε.

Δὲν τολμήσαμε νὰ πυροβολήσουμε ἀπὸ τὸση ἀπόσταση μήπως χτυπήσουμε τοὺς φυγάδες. Ἀλλὰ τὸ πανταλόνι ποὺ φοροῦσε ὁ Γκούν τὸν ἐμπόδιζε στὶς κινήσεις του, μιὰ στιγμὴ σκόντα-

ψε καὶ σωριάστηκε χάμω.

Ἦταν καταδικασμένος σὲ βέβαιο θάνατο ὅταν συνέβηκε κάτι ἀνέλπιστο.

Ὁ Κχίβα ὁ νεαρὸς Ζουλοῦ, σὰν εἶδε τὸν κίνδυνο τοῦ ἀφεντικοῦ του, πέταξε τὸ δόρυ του στὸν ἐλέφαντα.

Τὸ ὄπλο τὸν χτύπησε στὴν προβοσκίδα του.

Τὸ θηρίο γύρισε ἀπτότομα, ἄρπαξε τὸν νέο καὶ τὸν πέταξε κάτω, κατόπιν πάτησε τὸ πόδι του στὴ μέση του γράπωνε τὸ κορμὶ μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ τὸ ἔσχισε στὰ δύο.

Μὲ φωνὲς φρίκης πυροβολήσαμε πάλι καὶ πάλι ὥσπου ὁ ἐλέφας σωριάστηκε νεκρὸς ἀπάνω τὸ κομματιασμένον κορμὶ τοῦ Ζουλοῦ.

Ὁ Γκούν εἶχε σηκωθεῖ στὸ μεταξὺ καὶ μὲ ἀπελπισία κοιτοῦσε τὸ φτωχὸ παλληκάρι ποὺ εἶχε θυσιάσει τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὸν σώσει.



Εἶχαμε σκοτώσει ἑννὰ ἐλέφαντες· Χρειάστηκαν δυὸ μέρες νὰ κόψουμε καὶ μεταφέρουμε τοὺς χαυλιόδοντες. Κατόπιν ἀνοίξαμε ἕνα λάκκο καὶ τοὺς παραχώσαμε βαθειὰ στὴν ἄμμο κατὰ πλάτος ἕνα δέντρο μοναχικό, ποὺ ἔχει ὥριζε γιὰ σημάδι.

Εἶσι θὰ τοὺς βρῖσκαμε εὐκόλα στὸν ὑπνοσμό.

Ἦταν ἕνα πλούσιο ἀπόθεμα ἀπὸ φλιγάνισι, ἀν λογαριάσει κανεὶς πὼς κάθε χαυλιόδοντο ζυγίζε ἀπὸ 40—50 χιλιόγραμμα.

Θάψαμε τὸν Κχίβα καὶ, τὴν τρίτη μέρα, ξεκινήσαμε πάλι.

Ἐπὶ ἀπὸ κοπιαστικὴ πορεία, φτάσαμε τέλος στὸ Σιτάντα Κραάλ.

Στήσαμε τὶς σκηνές μας στὴν ἴδια θέση, ποὺ εἴκοσι χρόνια πρὶν, εἶχε ἔρθει κοντὰ μου ἑτοιμοθάνατος, ὁ Ζοζέ Σιλβέστρ.

Ἀφήσαμε τὸν Γκούν νὰ ἐπισταθῇ σὲ τὴν ἐγκατάστασή μας, ἐνῶ ὁ Σέρ Χένρυ κι' ἐγὼ ἀπομακρυνθήκαμε λιγάκι.

Πέρα μακριὰ, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ἐρήμου, ὕψωνόντουσαν οἱ δυὸ κορυφές τοῦ βουνοῦ τοῦ Σολιμάν.

— Νά, εἶπα, τὸ βουνό, ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὰ ἀδαμαντορυχεῖα τοῦ Σολομώντος. Ὁ Θεὸς ξέρει μονάχα ἂν θὰ τὸ διαβοῦμε.

— Ἄν ὁ ἀδερφός μου βρίσκεται ἐκεῖ, θὰ τὸν βρῶ ὅπως ὀφείλω.

Ὁ Οὐμπόπα, μᾶς εἶχε ἀκολουθήσει. Τὸν εἶδα, ποὺ συλλογισμένος κοίταζε τὶς βουνοκορφές.

— Σ' αὐτὴ τὴ χώρα θέλεις νὰ πᾶς, Ἰνκουμπόν; ρώτησε δείχνοντας μὲ τὸ

στήθια της.

“Η βόση τους φούσκωνε απαλά, από το όροπέδιο σε κανονική απόσταση κι’ ο μοιόμορφα κατάκλυζαν σε δυο απότομες κορυφές.

Για λίγα λεπτά, ξεχάσαμε τη βασιανιστική διψα μας, τόσο επιβλητικό ήταν το θέαμα του βουνού.

“Ενα ξεφωγητό του Βεντφόγκελ μάς έκανε να τρέξουμε κοντά του.

—Νερό! Νερό! φώναξε ο Κάφρος, από την κορυφή του λόφου.

Πραγματικά, από μια σχισμάδα του βράχου, ανβλύζε νερό και σχημάτιζε μια λιμνούλα.

Δεν σταθήκαμε να σκεφτούμε πώς βρέθηκε νερό εκεί απάνω, μόνο πέσαμε μπρούμυτα και ήπιαμε απληστο, ως που σβύσαμε τη διψα μας.

Κατόπι γδυθήκαμε και καθήσαμε μέσα στο νερό, που η όγρυσία του έκανε τόσο καλό στα καταπονενμένα κορμιά μας.

Μείναμε εκεί κοντά ως το βράδυ. Γεμίσαμε τα παγούρια μας και ξεκινήσαμε με καινούργιες δυνάμεις.

Την άλλη μέρα βρήκαμε λίγη σκιά πίσω από κάτι τεράστιες μυρμηκωφωλές.

Το βράδυ άρχισαμε ν’ ανεβαίνουμε στο βουνό και την άλλη μέρα είχαμε φτάσει στους πρόποδες της άριστηρης πλαγιάς της Σέβα.

Βρισκόμαστε πάλι χωρίς νερό, αν και το μέρος είχε μια τόσο πλούσια βλάστηση.

“Ο Ουμπόπα είχε απομακρυνθεί, ενώ εμείς καθήσαμε να ξεκουραστούμε, όταν τον είδαμε, που χειρονομούσε και μάς καλούσε κοντά του.

Με την ιδέα, πώς είχε βρεί νερό τρέξαμε.

Είχε βρεί πεπόνια άφθονα και ώριμα: Αυτά μάς δρόσιαν.

Λίγη ώρα κατόπι, ένα πέραςμα από αγριόκοττες μάς προμήθεψε φρέσκο φαί.

Φάγαμε με όρεξη το κρέας τους γιατί είχαμε βαρεθεί να τρώμε όλο κονοσέρβες.

“Όταν το βράδυ ξεκινήσαμε πάλι, πήραμε μαζί μας μερικά πεπόνια. Δεν μάς ένοιζε για νερό, γιατί λίγο πιο ψηλά θα βρίσκαμε άφθονο χιόνι, αλλά η τροφή μας τώρα είχε εξαντληθεί.

“Όσο ανεβαίναμε, τόσο το κρύο, γινόταν πιο αισθητό. Βρήκαμε ακόμα μερικά πεπόνια, αλλά δεν συναντήσαμε άλλο κυνήγι. “Ο δρόμος γινόταν

όλοένα πιο δύσβατος: “Απότομοι και γλυστεροί βράχοι δυσκόλευαν την πορεία μας.

“Εκείνο το βράδυ φάγαμε το τελευταίο παστό κρέας που είχαμε μαζί μας.

Τις τρεις επόμενες μέρες προχωρούσαμε άργα, πεινασμένοι, κατάκοποι. Πίναμε λίγες σταγόνες κονιάκ, μαζεύομαστε τη νύχτα ο ένας κολλητά στον άλλον, τυλιγμένοι στις κουβέρτες μας και προσπαθούσαμε να ζεσταθούμε.

“Όλοι υποφέραμε από το κρύο, αλλά ο δυστυχισμένος ο Βεντφόγκελ ήταν αξιολύπητος: “Ενα βράδυ μάλιστα νόμιζα, πώς θα πέθαινε.

Φτάσαμε τέλος στην κορυφή. Είχε βραδυάσει και γυρεύαμε ένα κατάλληλο καταφύγιο, όταν ο Ουμπόπα διέκρινε πρώτος το άνοιγμα μιας σπηλιάς.

—“Α! φώναξα χαρούμενος, θάναί η σπηλιά του ντά Σιλβέστρα.

“Ανεβήκαμε ως εκεί και με το ήλιο-βασιλευμα, τρυπώσαμε στο άνοιγμα.

Μαζευτήκαμε όλοι σε μια γωνιά, εύτυχως που είχαμε βρεί ένα σίγουρο καταφύγιο, γιατί χωρίς άμφιβολία αν μέναμε στο υπαίθρο, με το φοβερό εκείνο κρύο δεκαπέντε βαθμοί κάτω από το μηδέν, θα είχαμε ξεπαγιάσει ως το πρωί.

“Αλλά κι’ εκεί μέσα υποφέραμε πολύ. “Η νύχτα μάς φάνηκε ατέλειωτη: Τουρτουρίζαμε, πεινούσαμε και δεν τολμούσαμε να κοιμηθούμε μήπως δεν ξυπνούσαμε πιά.

Κοντά στα ξημερώματα, ο Βεντφόγκελ που τα δόντια του χτυπούσαν όλη τη νύχτα, στεναξε βαθειά: “Νόμισα πώς είχε αποκοιμηθεί γιατί τα δόντια του δεν χτυπούσαν πιά.

“Η πλάτη του άκουμπούσε στη δική μου και την ένοιωθα όλοένα πιο παγωμένη.

“Όταν ξημέρωσε κι’ οι πρώτες άχτίνες του ήλιου μπήκαν στην σπηλιά, τότε είδαμε ότι ο κακότυχος “Ότεν-τότος δεν ζούσε πιά.

“Ο στεναγμός που άκουσα ήταν ο τελευταίος του.

Με φρίκη τραβήχτηκα από κονιά του. Την ίδια στιγμή μια φωνή του Σέρ Χένρυ μ’ έκανε να κοιτάζω προς το μέρος του.

Στην απέναντι γωνιά της σπηλιάς, με το κεφάλι γυμμένο απάνω στο σνήθος του, βισκόταν ένας άλλος νεκρός, ένας λευκός.

Σάν τρελλοί βγήκαμε από τη σπηλιά.

—Θά γυρίσω να βεβαιωθώ αν είναι ο Τζώρτζ ειπε ο Σέρ Χένρυ! Τον άκολουθήσαμε.

“Ο πεθαμένος ήταν μελαχρινός.

—Δεν είναι ο αδερφός μου, ψιθύρισε ο Σέρ Χένρυ μ’ άνακούφιση.

—Είναι ο Ζοζέ ντε Σιλβέστρα ειπε ο Γκούντ.

—Τρελλάθηκες, φώναξα. Αυτός πέθανε, πάνε τρακόσια χρόνια.

—Ναί, και μπορεί να διατηρηθή τρεις χιλιάδες χρόνια ακόμα. Σ’ αυτή τη παγωνιά διατηρείται όπως το κρέας στο ψυγείο. Κοιτάξετε, να το κοιτάκαμε, που το χρησίμεψε για πέννα για να γράψει το σημείωμα. Να στο χέρι του η πληγή που το χρησίμεψε για καλαμάρι. Γιατί η σημείωση ήταν γραμμένη με αίμα.

“Άκουμήσαμε τον Βεντφόγκελ κοντά του, κατόπιν φύγαμε από τη σπηλιά για να συνεχίσουμε τη πορεία μας.

Σάν φτάσαμε στην απέναντι πλαγιά σταθίκαμε κατάπληκτοι.

“Απ’ έδω ή φύση ήταν ολότελα διαφορετική.

Χαμηλά εκεί, που τέλειωνε το χιόνι ήταν ένα ολοπράσινο λειβάδι.

“Αμέτρητα κοπάδια έβασκαν εκεί.

Στά δεξιά ο τόπος ήταν όρεινός.

“Ανάμεσα στους λόφους ήταν άπεραντες εκτάσεις καλλιεργημένες.

Σκορπισμένα έδω κι’ εκεί μικρά χωριά.

“Η καλύβες είχαν στέγες θολωτές. Δυο πράγματα μου έκαναν έντύπωση.

“Η χώρα που βλέπαμε ήταν σε πολύ ψηλότερο επίπεδο από την έρημο που είχαμε περάσει και το ρεύμα όλων των ποταμών διευθυνόταν από τη Δύση στο Βορρά.

Παράξενο, πώς ενώ η μια πλευρά του βουνού ήταν κατάξερη, η άλλη είχε πλούσια βλάστηση και άφθονα νερά.

—Να ο δρόμος του Σολομώντος, ειπε ξαφνικά ο Σέρ Χένρυ.

Πραγματικά, στα δεξιά μας ξεχώριζε, σαν ατέλειωτη κορδέλλα ένας δρόμος.

Σπουδαία μηχανικά έργα είχαν έκτελεσθεί για την κατασκευή του.

Περνοβσε πάνω από χαράδρες σε πελώριες πέτρινες γέφυρες και στροφούριζε στις πλαγιές του βουνού.

“Άλλοι πάλι ο δρόμος είχε λαξευτεί μέσα στο βράχο.

—Τι συμπέρασμα βγάζεις Κουαντερμαίν; ρώτησε ο Σέρ Χένρυ.

—Μμ! Πώς ο δρόμος δεν είχε λόγο ν’ αρχίσει από το βουνό. “Επομένως θα περνούσε άλλοτε πάνω στο βουνό και συνεχιζόταν στην έρημο. Με τον καιρό όμως η άμμος τον σκέπασε.

—“Ετσι πιστεύω κι’ εγώ, ειπε ο Γκούντ.

Κατεβαίναμε τώρα την πλαγιά με σχετική ευκολία.

“Όσο προχωρούσαμε τόσο η άτμοσφαίρα γινόταν πιο γλυκειά.

Κοντά στο μεσημέρι φτάσαμε σ’ ένα ρυάκι: “Ο Γκούντ πρότεινε να σταματήσουμε εκεί.

Ψήσαμε λίγο κρέας από μια αντί-λόπη που σκοτώσαμε, φάγαμε, και κατόπι εξαπλώσαμε στη σκιά ενός δέντρου.

Σάν ξύπνησα είδα πώς ο Γκούντ δεν ήταν κοντά μας.

“Ανήσυχος κοίταξα τριγύρω και τότε είδα κάτι που με διασκέδασε πολύ: “Ο φίλος μας έκανε την τουαλέτια του κοντά στο ρυάκι.

Είχε κάνει το μπάνιο του και τώρα φορούσε μονάχα το πουκάμισό του.

Σε λίγο ξεχωρίσαμε πιο κεί ένα πλήθος από ιθαγενείς.

“Ενας ώραιος, μεσόκοπος άντρας που είχε ριχμένο στους ώμους του ένα δέρμα λεοπάρδαλης και φαινόταν άρχηγός τους, κάτι ειπε στον νέο κατόπι οι δυο τους προχώρησαν προς το μέρος μας.

“Ο Σέρ Χένρυ και ο Ουμπόπα είχαν άρπάξει τα όπλα τους.

—Κάτω τα τουφέκια! φώναξα. Κατόπι χαιρέτησα τον άρχηγό στη γλώσσα των Ζουλού. Μου άπάντησε σε μια διάλεκτο που έμοιαζε πολύ και την καταλάβαινα.

—Ποιοι είσατε, ρώτησε, και πούθε έρχεστε; Γιατι οι τρεις είναι λευκοί κι’ ο τέταρτος έχει το χρώμα των γυνών των μητέρων μας;

Τότες νονάχα παρατήρησα πώς πραγματικά ο Ουμπόπα είχε το ίδιο χρώμα μ’ αυτούς και το ίδιο παράστημα.

—Είμαστε ξένοι, άπάντησε, έρχομαστα σαν φίλοι. “Ο άνθρωπος αυτός είναι ύπηρέτης μας.

—Ψέμματα! Κανείς ξένος δεν περνά το βουνό. Θα πεθάνετε.

“Εξήγησα τα λόγια του κι’ ο Γκούντ με μια χειρονομία, που συνήθιζε όταν ήταν στενοχωρημένος, έφερε το χέρι του στο στόμα, και μηχανικά τράβηξε την άπάνω δοντοστοιχία του και τη χτύπησε πάλι στη θέσι της μ’

ένα ξηρό κρότο.

Με ξεφωνητά τρόμου, οι Ιθαγενείς αποχώρησαν.

— Τι έπαθαν; ρώτησα κατάπληκτος.
— Τά δόντια του! είπε ο Σέρ Χένρυ, βγάλε τὰ δόντια σου, Γκούντ.

Με μία γοργή κίνηση ο Γκούντ έβγαλε τὰ δόντια του και τὰ έκρυψε στο μανίκι του πουκαμισιού του. Η περιέργεια νών Ιθαγενών νίκησε το φόβο τους και πλησίασαν πάλι.

— Πώς συμβαίνει είπε ο άρχηγός, αυτός ο παχύς σόντροφός σας, που έχει τὸ σῶμα σκεπασμένο και τὰ πόδια του γυμνά, νὰ έχει ένα μάτι γυαλιστερό και δόντια που σειοδύται;
— Άνοιξε τὸ στόμα σου Γκούντ, είπα.

— Που είναι τὰ δόντια του: φώναξαν οι Ιθαγενες, τὰ είδαμε με τὰ μάτια μας.

Γρήγορα, ο Γκούντ τὰ φόρεσε πάλι και γέλασε. Τότε ο νέος Ιθαγενής με ένα ξεφωνητό τρόμου έπεσε γονατιστός, ενώ οι άλλοι έτρεμαν σύγκορμοι.

— Δεν είστε άνθρωποι λοιπόν, τραύλισε ο άρχηγός. Ποιός άντρας γεννημένος από γυναίκα έχει μάτι διπλό και δόντια που χάνονται και εξαπλώνονται. Συγχώρεσέ μας! Σας προσκυνάμε!

— Έρχόμαστε από τ' άστρα, είπα με σοβαρό ύφος, θά μείνουμε λίγον καιρό μαζί σας κι' η παρουσία μας θάνα εὐλογία για τὸν τόπο σας. Δεν θά τιμωρήσουμε κανέναν.

— Πές μου, πρόσθεσα, είδες ποτέ σου άνθρωπο γεννημένο από γυναίκα νὰ σκοτώνει από μακριά μ' ένα σωλήνα που μιλάει;

— Αδύνατο.

— Κι' όμως, θά σκοτώσω εκείνο τὸ ζαρκάδι, κοίταξέ!..

Πήρα τὸ τουφέκι μου, σημάδεψα και σκότωσα ένα ζαρκάδι που έπινε πὸ πέρα στο ποτάμι.

— Άν θέλετε κρέας, είπα μ' άδιαφορία, πηγαίνετε να τὸ πάρετε. Τρομοκρατημένοι, οι Ιθαγενείς πήγαν και έφεραν τὸ ζαρκάδι.

— Άν δεν πιστεύετε ακόμα, είπα, ἄς πάει ένας από σας νὰ σταθεί εκεί κάτω και θά τὸν σκοτώσω με τὸν ἴδιο τρόπο.

— Όχι! Όχι! Πιστέψαμε, είδαμε άρκετά. Είσατε μάγος φοβερός. Κάνει τέτοιο πράγμα. Άκούστε λοιπόν, γιοι! τῆς Σελήνης. Είμαι ο 'Ιν πόν, γιουδὸς τὸς Κάφα που ήταν φάντους, ο γιουδὸς τὸς Κεκούανα. Ο νέος αὐτοβασιλιάς τῶν Κεκούανα. Ο νέος αὐτοβασιλιάς ο Σκράλλα, γιουδὸς τὸς Τζου-

άλα τὸς βασιληᾶ με τίς χίλιες γυναίκες, που είναι άφέντης τὸς Μεγάλου δρόμου, φόβητρο τῶν έχθρων, σπουδαστῆς τῆς Μαύρης Μαγείας και άρχηγός εκατὸ χιλιάδων πολεμιστῶν. Τέτοιος είναι ο Τζουάλα ο μονόφθαλμος, ο Μαύρος, ο Τρομερός.

— Λαμπρά! Πήγαινε μας λοιπόν στὸν Τζουάλα. Μ' αὐτὸν θά μιλήσουμε.

— Κάνετε ὑπομονή, γιατί είναι τρεῖς μέρες δρόμο ως εκεί.

— Θά κάνουμε ὑπομονή. Προσέξτε όμως καλά ἐσὺ 'Ινφάντους κι' ἐσὺ Σκράλλα, μὴ θελήσετε νὰ μᾶς πῶτε γιατί θά τιμωρηθεῖτε σκληρά. Ο Γκούντ θέλησε ν' άποτελειώσει τὸ ντύσιμό του, αλλά ο 'Ινφάντους τὸν ἐμπόδισε λέγοντας.

— Άφησε τὴ στολή σου, άφέντη με τὸ γυαλιστερό μάτι, θά τὴ φέρουν οι άνθρωποι μου. Δεν πρέπει νὰ κρύψεις από τὰ μάτια μας τὰ ὠραία ἄσπρα πόδια σου—πράγματι ο Γκούντ έχει πολὺ ἄσπρη ἐπιδερμίδα.

Δὲν ξέρω πὼς κρατήθηκα και δὲν γέλασα.

— Νὰ πάρει ο Διάβολος! οὐρλιαξε ο Γκούντ, ο ἄθλιος πήρε τὸ παντάλονι μου!

— Άκουσε Γκούντ, είπε ο Σέρ Χένρυ, παίζεις κάποιο σπουδαῖο ρόλο και πρέπει νὰ τὸν διατηρήσεις. Άλλοιῶς δὲν ξέρω, τί θά συμβεί. Πρόσεξε μὴ δὲν τὸ ξαναφορέσεις ποτέ. Για τὴν ὥρα θά μείνεις με τὸ πουκάμισο, τὰ παπούτσια και τὸ μονέκλ.

Ο Γκούντ κάτι μουρμούρισε αλλά συμμορφώθηκε.

Πέρασαν ὅμως κάμποσες μέρες ὥσπου νὰ συνηθίσει στὸ μασκάρεμά του.

Όλο τὸ ἀπόγιομα προχωρούσαμε στὸ μεγάλο δρόμο.

Ο 'Ινφάντους κι' ο Σκράλλα βάδιζαν μαζί μας, οι άλλοι Ιθαγενείς προχωρούσαν μπροστά.

— 'Ινφάντους, ρώτησα ποιὸς έφτιαξε αὐτὸ τὸ δρόμο;

— Είναι καιρός, που γίνθηκε. Κανείς δὲν ξέρει πότε, οὔτε ἡ σοφή γρηᾶ Γκάγκουλα, που ζεῖ γενιές πολλές.

— Ποιὸς χάραξε στοὺς βράχους ἐκεῖνα τὰ παράξενα σχέδια; ρώτησα, γιατί είχαμε παρατηρήσει πολλές ἱερογλυφικὲς ἐπιγραφές, που ἀσφαλῶς θάτανε Αἰγυπτιακές.

— Τὰ χέρια, που έφτιαξαν τὸ δρόμο; χάραξαν και τίς ἐπιγραφές. Η φυλή μας ἦρθε ἀπὸ μιὰ μακρινή χώρα, (και μου έδειξε τὸ βορρᾶ) δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσει γιατί τὸ βουνὸ έφραζε τὸ

δρόμο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ δὲν ὑπάρχει ζωή. Έτσι λέει ἡ γρηᾶ Γκάγκουλα ἡ μάγισσα. Έπειδὴ ὁ τόπος ἦταν καλὸς ἔμειναν οἱ πρόγονοί μας ἐδῶ. Η φυλή μας μεγάλωσε σάν τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου. Σήμερα τὰ στρατεύματα τοῦ Τζουάλα σκεπάζουν ὅλο κληρητὴν πεδιάδα.

— Και με ποιὸν πολεμοῦν ἀφοῦ κανείς δὲν πλησιάζει;

— Ἀπὸ τὸ βουνὸ κανείς, σεις είστε οἱ πρώτοι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως, ο έχθρὸς τῆς γειτονικῆς χώρας ἔρχεται σάν ἀνεμοστρόβιλος. Πρὶν ἀπὸ καιρὸ γίνθηκε ἕνας τέτοιος φοβερός πόλεμος. Χιλιάδες σκοτώθηκαν μὰ ο έχθρὸς δὲν ξαναφάνηκε ἀπὸ τότε.

Μετὰ τὸν πόλεμο ἐκεῖνο, ἔγινε ἄλλος πόλεμος ἐδῶ. Χτυπήθηκαν ἀναμεταξύ τους σάν σκυλιά.

— Γιατί;

— Ο βασιληᾶς Τζουάλα είναι ἀδερφός μου ἀπὸ ἄλλη μητέρα. Όταν τὸν γέννησε ἡ μάνα μου, έφερε δυὸ παιδιά μαζί στὸν κόσμο. Είναι συνηθεια στὸν τόπο μας νὰ σκοτώνουν τὸν πῖο ἀδύνατο ἀπὸ τὰ δίδυμα. Μὰ ἡ μάνα λυπήθηκε τὸ παιδί τῆς και τὸ έκρυψε. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦτανε τὸ μικρότερο, ο Τζουάλα, που βασιλεύει τώρα. Έγώ, ὅπως σας είπα, είμαι ὁ μικρὸς ἀπὸ ἄλλη μητέρα. Είμαστε νέα παλληκάρια σάν πέθανε ο Κάφα, ο πατέρας μας. Ο ἀδερφός μου 'Ιμοτὸν ἔγινε βασιληᾶς. Βασίλεψε γιὰ λίγον καιρὸ κι' ἡ ἀγαπημένη γυναίκα του, τοῦ χάρισε ἕνα γιοι, τὸν 'Ιγνόζι. Τὸ παιδί ἦτανε τριῶν χρόνων ὅταν ἐξέπασε ὁ μέγας πόλεμος. Κατόπιν έπεσε πείνα στὸν τόπο κι' ὁ κόσμος ὑπόφερε πολὺ. Τότε ἡ Γκάγκουλα, ἡ φοβερὴ και σοφὴ γυναίκα που δὲν πεθαίνει, μάζεψε τὸν κόσμο και τοῦ είπε. «Άν ὑποφέρετε είναι γιατί ο 'Ιμοτὸν δὲν είναι βασιληᾶς σας». Η γρηᾶ πήγε στὴν καλύβα τῆς και γύρισε κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τῆς τὸν Τζουάλα, τὸν δίδυμο ἀδερφὸ τοῦ 'Ιμοτὸν. Τὸν γύμνωσε ἀπὸ τὴ ζώνη που σκέπαζε τὴ μέση του και έδειξε στὸ λαὸ τὸ ἱερὸ φίδι που είχε στιγματισμένο στὴ μέση του, ὅπως στιγματισμένο οὗτὸ βασιληᾶ μονάχα οἱ πρωτότοκοι τοῦ βασιληᾶ ἔχουν δικαίωμα νὰ φέρουν.

— Νὰ, είπε, αὐτὸς είναι ὁ βασιληᾶς που φύλαξα γιὰ σας!

Ο κόσμος πενοῦσε, ἦταν δυστυχισμένος και δὲν συλλογίστηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμή, πὼς ἡ γρηᾶ ἔλεγε ψέμματα και πὼς ο 'Ιμοτὸν ἦτανε ὁ πρωτότοκος και νόμιμος βασιληᾶς.

Με τὸ σκέψη πὼς είχε γίνει ἀδικία κι' ὅτι ἡ χώρα βασανιζόταν γι' αὐτὸ, τὸν δέχτηκαν με φωνές χαράς.

Ο 'Ιμοτὸν ἦταν ἄρρωστος τότε, σάν ἄκουσε τὸ θόρυβο, βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή του γιὰ νὰ δῇ, τί συμβαίνει και τότε ο Τζουάλα, ο ἀδερφός του, ρίχτηκε ἀπάνω του και τοῦ ἔχωσε τὸ μαχαίρι του βαθειὰ στὴν καρδιά.

— Τι ἀπέγινε ἡ γυναίκα τοῦ 'Ιμοτὸν και τὸ παιδί, τοὺς σκότωσαν;

— Όχι. Η γυναίκα σάν εἶδε τὸν ἄντρα τῆς νεκρὸ, ἄρπαξε τὸ παιδί τῆς κι' ἔφυγε. Μετὰ δυὸ μέρες ἔφτασε πεινασμένη στὸ Κραάλ και ζήτησε τροφή, μὰ τὴν ἔδιωξαν. Ο κόσμος είναι σκληρὸς γιὰ τοὺς δυστυχισμένους. Τὴ νύχτα ὅμως ἕνα κοριτσάκι βγήκε κρυφὰ ἀπὸ τὴν καλύβα του και τῆς έφερε τροφή. Η γυναίκα εὐλόγησε τὴ μικροῦλα κι' ἔφυγε. Ἀπὸ τότε κανείς δὲν τίς εἶδε πιά. Θά πέθανε κι' αὐτὴ και τὸ παιδί τῆς.

— Ὡστε ἂν ζοῦσε ὁ 'Ιγνόζι, αὐτὸς θάταν ὁ πραγματικὸς βασιληᾶς σας;

— Βέβαια. Στὴ μέση του έχει τὸ βασιλικὸ ἔμβλημα. Μὰ ἀλλοίμονο, δὲν ζεῖ πιά. Κοιτάξτε... Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ Κραάλ, ἐκεῖ εἶδαν τὴ γυναίκα και τὸ παιδί γιὰ τελευταία φορὰ. Ἐκεῖ θά κοιμηθοῦμε ἀπόψε.

Καθὼς μιλούσαμε είχα ἀπομακρυνθεῖ με τὸν 'Ινφάντους και γύρισα νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄλλοι.

Παραξευεύτηκα σάν εἶδα ὅτι ο Οὐμπόπα περπατοῦσε πίσω μας κι' είχε ἀκούσει ὅλη τὴν κουβέντα μας.

Φαινόταν σκεπτικὸς σάν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθεῖ κάτι.

Ο 'Ινφάντους είχε στείλει μπροστὰ ἕναν ἀπεσταλμένο.

Κι' ἐμεῖς σὲ λίγο φτάσαμε στὸ Κραάλ.

Τὸ Κραάλ βρισκόταν σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο.

Ένα βαθὺ αὐλάκι τὸ τριγύριζε, κατόπιν ἕνας φράχτης ἀπὸ πασσάλους.

Οἱ καλύβες είχαν θολωτὲς στέγες σάν τῶν Ζουλού, ἀλλὰ είχαν πόρτες κι' ἕνα εἶδος βεράντας, που ἔκανε τὸ γύρο κάθε καλύβας.

Η γυναίκες είχαν βγεί στὲς πόρτες γιὰ νὰ μᾶς δοῦν.

Ἦταν ὅλες ὁμορφες.

Δὲν είχαν χοντρά χεῖλη σάν τῶν Ζουλού κι' ἡ μὴτη τους ἦταν κανονική.

Με θαυμασμὸ κοίταξαν τίς ὠραίες ἄσπρες γάμπες τοῦ Γκούντ.

Ο 'Ινφάντους μᾶς δὴγησε σὲ μιὰ εὐρύχωρη καλύβα.

— Καταδεχθῆτε νὰ μείνετε ἀπόψε στὸ ταπεινὸ αὐτὸ οἶκημα, γιοι τῆς σελήνης και θά σας στείλω φαῖ.

«Χά, χά! Θά δώ κι' άλλο ακόμα και θά χαρώ...»

«Ξέρω τί γυρεύουν οι λευκοί άνθρωποι. Είμαι γρηά μά τὰ βουνά είναι πιο γέρικα από μένα.»

«Ποιός έφτιαξε τὸ μεγάλο δρόμο; Ποιός χάραξε τις εικόνες στους βράχους; Ποιός έφτιαξε τὰ τρία βουβά πρόσωπα, πού φυλάνε τὰ πηγάδια; Δέν τὸ ξέρετε, ή; Μά ἐγώ τὸ ξέρω.»

«Υπήρχαν λευκοί άνθρωποι ἐδῶ πρῶτοῦ έρθετε σεις και θά ξανάρθουν, ζταν έσεις δέν θά εἴστε πιά.»

«Τί γυρεύετε σεις ἐδῶ, λευκοί, σεις οι δυνατοί, πού ξέρετε τὰ μάγια και τή σοφία ἄλλή;»

«Τί εἶναι τὸ πετράδι, πού λάμπει στό μέτωπό σου, ὦ βασιληά;»

«Δέν τὸ ξέρεις, μά ἐγώ ή μάγισσα, ή σοφή γρηά τὸ ξέρω... τὸ ξέρω...»

«Ποιόν γυρεύετε σεις οι λευκοί;»

«Κάποιον χάσατε μά δέν εἶναι ἐδῶ. Ένας μονάχα ήρθε μά πέρασαν, γε-νεές πολλές από τότε, έφυγε και πέ-θανε... θέλετε νά φύγετε ή νά μείνετε γιά τὰ πετράδια; Χά! Χά! Και σὺ ποι-ός εἶσαι; Τί ζητάς, φώναξε δειχνον-τας τὸν Οὐμπόπα. Έσὺ δέν ζητάς οὐ-τε πετράδια, οὐτε κίτρινο λαμπερό μέ-ταλλο. Σέ ξέρω. Τὸ αἷμα τῆς καρδι-ᾶς σου εἶναι δικό μας. Βγάλε τή ζώνη σου...»

Μέσα σέ φοβερούς σπασμούς, ή γρηά σωριάστηκε χάμω.

Άφροί έβγαιναν από τὸ στόμα τῆς. Δυὸ άντρες τή μετάφεραν στή βα-σιλική καλύβα.

Ο Τζουάλα έτρεμε σύγκορμος, σ' ένα νεύμα του ὁ στρατός κι' ὁ κόσμος σκόρπισε.

Σάν μείναμε μόνοι, εἶπε μέ θυμό:

— Λευκοί, θά σᾶς σκοτώσω. Η Γκάγκουλα εἶπε παράξενα λόγια.

— Θυμήσου τὸ μοσχάρι, βασιληά! Θέλεις νάχεις τήν ἴδια τύχη; Δέν σέ φοβερῶ, μονάχα μιλῶ τήν ἀλήθεια.

— Πηγαίνετε, εἶπε ὁ Τζουάλα ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο. Ἀπόψε γίνεται ὁ χο-ρός, θέλω νά τὸν δεῖτε. Μή φοβᾶστε, δέν θά σᾶς στήσω παγίδα.

«Αὔριο θά σκεφτῶ και θ' ἀποφασίσω. Χαιρετήσαμε κι' ὁ Ἰνφάντους μᾶς συνόδεψε στήν καλύβα μας.»

□

— Ἰνφάντους, εἶπα σάν βρεθήκαμε στήν καλύβα μας, ὁ Τζουάλα εἶναι σκληρὸς βασιληάς.

— Ἀλλοίμονο! Ο λαὸς στενάζει. Ἀπόψε θά τὸ δεῖτε μόνοι σας. Στό χορὸ τῶν μαγισσῶν πολλοί θά χαθοῦν

ἄδικα. Κανείς δέν ξέρει ἂν θά ζήσει ὡς αὔριο. Όταν ὁ βασιληάς βάλει στό μάτι ζῶα ή τή γυναῖκα κανενός, ή ἂν έχει λόγο νά τὸν φοβᾶται, βάζει τή Γκάγκουλα νά τὸν προδώσει. Καί τὸν σκοτώνουν. Ἰσως πεθάνω κι' ἐγώ ἀ-πόψε. Ἀν ὡς τώρα δέν με ξέκανε, εἶ-ναι γιατί μ' ἀγπάει ὁ στρατός και φοβᾶται.

— Γιατί δέν τὸν διώχνει ὁ λαὸς ἀ-φοῦ ὑποφέρει.

— Γιατί ἂν διώξουμε αὐτόν, θά βα-σιλέψει ὁ Σκράλλα πού εἶναι πιὸ κα-κὸς ακόμα. Ἀ! ἂν δέν εἶχε σκοτώσει τὸν καλὸ Ἰμοτόν ή τουλάχιστον, ἂν ζοῦσε ὁ γυιὸς του θάταν πολὺ διαφο-ρετικά. Μά ἀλλοίμονο, κι' οι δυὸ πέ-θαναν.

— Πῶς τὸ ξέρεις πῶς ὅτι ὁ Ἰννόζι πέθανε; διάκοψε ὁ Οὐμπόπα.

— Έσὺ πῶς τολμάς νά μιλήσεις εἶπε ὁ Ἰνφάντους. Τί ξέρεις;

— Θά σοῦ πῶ μιὰ ἱστορία Ἰνφάντους! Εἶπε πῶς ὅτι πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Τζουάλα σκότωσε τὸν Ἰμοτόν κι' ή γυναῖκα του έφυγε με τὸ παιδί. Λένε πῶς πέθανε κι' αὐτὴ κι' ὁ γυιὸς τῆς, δέν εἰν' ἔτσι;

— Έτσι εἶναι.

— Μάθε λοιπόν, πῶς δέν πέθαναν.

Πέρασαν τὸ βουνὸ κι' ένα караβάνι, πού περνοῦσε τοὺς συμμάζεψε: Ταξι-δεψαν μακρυά. Έμειναν χρόνια πολ-λά με τήν πολεμική φυλή τῶν Ἀμα-ζουλοῦ ὥσπου ή μητέρα πέθανε. Ο Ἰννόζι ταξίδεψε πάλι, πῆγε στή χῶ-ρα ὅπου ζοῦν οι λευκοί και έμεινε μα-ζί τους χρόνια. Έγινε πολεμιστής, καλλιεργητής, ὑπηρέτης. Μά ποτέ, πο-τέ δέν ξέχασε τὰ λόγια τῆς μητέρας του. Τ' ὄνειρό του ήταν νά γυρίσει στους δικούς του. Μιά μέρα τρεῖς λευ-κοί ξεκίνησαν γυρεύοντας κάποιον πού

έχασαν και τὸν πῆραν μαζί τους γιά ὑπηρέτη. Διάβηκαν τήν καφετερή έρη-μο και τή χιονισμένη κορυφή τοῦ βου-νοῦ, ὥσπου μιὰ μέρα έφθασαν στή

χώρα τῶν Κεκούανα και συνάντησαν

έσένα Ἰνφάντους.

— Εἶσαι τρελλός, φώναξε ὁ Ἰνφάν-τους σαστισμένος. Τί θέλεις νά πεις;

— Γιά νά πιστέψεις κοιτάξε! Έγώ εἶμαι ὁ Ἰννόζι, ὁ νόμιμος βασιληάς τῶν Κεκούανα.

□

— Ένῶ μιλοῦσε ὁ Οὐμπόπα εἶχε λύσει τή ζώνη του και στάθηκε ὀλόγυμνος μπροστά μας.

Γύρω στή μέση του ήτανε στιγματι-σμένο τὸ βασιλικὸ σύμβολο, τὸ ἱερὸ φεῖδι.

— Ένῶ μιλοῦσε ὁ Οὐμπόπα εἶχε λύσει τή ζώνη του και στάθηκε ὀλόγυμνος μπροστά μας.

Γύρω στή μέση του ήτανε στιγματι-σμένο τὸ βασιλικὸ σύμβολο, τὸ ἱερὸ φεῖδι.

□

— Ένῶ μιλοῦσε ὁ Οὐμπόπα εἶχε λύσει τή ζώνη του και στάθηκε ὀλόγυμνος μπροστά μας.

Γύρω στή μέση του ήτανε στιγματι-σμένο τὸ βασιλικὸ σύμβολο, τὸ ἱερὸ φεῖδι.

□

— Ένῶ μιλοῦσε ὁ Οὐμπόπα εἶχε λύσει τή ζώνη του και στάθηκε ὀλόγυμνος μπροστά μας.

□

Ο Ἰνφάντους έπεσε γονατιστός.

— Κούμ! Κούμ! φώναξε χαρούμε-νος. Έσὺ εἶσαι ἀλήθεια ὁ γυιὸς τοῦ ἀδικοσκοτωμένου ἀδερφοῦ μου, ὁ βα-σιληάς μου;

— Ναί, θεῖε μου. Σήκω! Δέν εἶμαι ακόμα βασιληάς, ἂν θελήσεις ὅμως νά με βοηθήσεις ἐσὺ και οι λευκοί φίλοι μου, θά τὸ ἐπιτύχω. Θά χυθεῖ αἷμα ὅπως προφήτεψε ή γρηά Γκάγκουλα. Μά ἀλλοίμονο τῆς! Θά χυθεῖ και τὸ δικό της αἷμα, στή στεγνὴ καρδιά τῆς, γιατί με τὰ λόγια τῆς σκότωσε τὸν καλὸ πατέρα μου και βασανίστη-κε ή ἀμοιρη μητέρα μου. Θέλεις νά με βοηθήσεις;

— Ναί, Ἰννόζι, θά σέ βοηθήσω γιατί ἐσὺ εἶσαι ὁ νόμιμος βασιληάς.

— Αὐτὰ τὰ χέρια μου, πού σέ χόρεψαν σάν ήσουν μικρὸ παιδί, θά πολεμή-σουν σήμερα γιά σένα, γιά τὸ δικηο σου.

— Καλὰ Ἰνφάντους. Ἀν νικήσουμε θά γίνεις μετὰ τὸν βασιληά ὁ μεγα-λύτερος ἄρχοντας τοῦ τόπου. Ἀν ἀ-ποτύχω θά πεθάνεις μαζί μου. Καί σεις φίλοι μου, θά με ὑποστηρίξετε; Ἀν θέλετε πετράδια θά σᾶς δώσω.

— Πές του, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ, πῶς μᾶς παρεξηγεῖ. Καλὰ εἶναι τὰ πλού-τη κι' οὔτε τὰ περιφρονῶ σάν τὰ βρῶ, ἀλλὰ ἐγώ δέν πουλιέμαι. Ἀν τὸν βο-ηθήσω, εἶναι γιατί τὸν συμπαθῶ.

— Κι' ἐγώ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Γκούντ, ἄς φροντίσει νά μοῦ ξαναδώσουν τή φορεσιά μου.

— Κι' ἐσὺ Μακουμαζάν, μεγάλη κυ-νηγέ, τί λές; ρώτησε ὁ Ἰννόζι.

— Έγώ, Ἰννόζι, εἶμαι φιλήσυχος ἄν-θρωπος. Μ' ἀρέσει νά σκοτώνω θη-ρία μά ὄχι ἀνθρώπους. Ὡστόσο, ἐπει-δή μᾶς στάθηκες πιστὸς θά κάνω τὸ ἴδιο. Έγώ ὅμως εἶμαι ἕνας φτωχὸς

ἔμπορος δέχομαι λοιπόν νά πάρω ὅ-σα περισσότερα διαμάντια μοῦ δώσεις.

Πρέπει ἐπίσης νά μᾶς βοηθήσεις νά

βροῦμε τὸν χαμένο ἀδελφὸ τοῦ Σέρ Χένρυ.

— Πές μου Ἰνφάντους, ρώτησε ὁ Ἰννόζι, ήρθε ποτέ κανένας λευκὸς ἐδῶ;

— Κανείς. Ἀν εἶχε έρθει σίγουρα θά τὸ ήξερα.

— Ο Τζῳρτζ χάθηκε λοιπόν, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ και στέναξε. Έτσι θέλη-σε ὁ θεός! Κι' ὅμως, πρόσθεσε, κάτι μοῦ λείπει πῶς θά τὸν βρῶ.

— Καί τώρα, Ἰννόζι, γυιὲ τῆς Ἀστρα-πῆς, εἶπε ὁ Ἰνφάντους, ἄκουσε τὸ σχέ-διό μου; Ἀπόψε στό μεγάλο χορὸ

τῶν μελισσῶν πολλοί θά πεθάνουν και πολλοί θ' ἀγανακτήσουν ἐναντίον

τοῦ βασιληά. Σάν τελειώσει ὁ χορὸς, θά μιλήσω με μερικοὺς ἀρχηγούς.

— Θά τοὺς πείσω πῶς ἐσὺ εἶσαι ὁ νό-μιμος βασιληάς μας, ὡς αὔριο εἴκοσι χιλιάδες πολεμιστὰ θᾶναι με τὸ μέ-ρος μας.

Μετὰ τὸ χορὸ, ἂν εἶμαι ακόμα ζων-τανός, θά έρθω ἐδῶ νά τὰ ξαναποῦμε.

□

— Έκείνη τή στιγμή έφτασαν τρεῖς ἀ-πεσταλμένοι τοῦ Τζουάλα με τὰ δῶρα πού μᾶς έστειλε κι' ἀμέσως έφυγαν πάλι.

Εἶχαν φέρεи τρία μετάλλινα πλεχτὰ ποικίλιστα ὅμοια με ἐκεῖνο πού φο-ροῦσε ὁ βασιληάς και τρία βαρεῖα πο-λεμικὰ τσεκούρια.

— Αὐτά, εἶπε ὁ Ἰνφάντους σάν εἶδε πῶς θαυμάσαμε τὰ δῶρα μας, δέν εἶναι ἐργασμένα ἐδῶ. Τὰ βρήκαμε ἀπὸ τοὺς προγόνους μας.

□

Λίγα μᾶς μένουν ακόμα.

Μονάχα ὅσοι εἶναι ἀπὸ βασιλική γενεὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νά τὰ φο-ροῦν.

Εἶναι μεγάλη τιμὴ πού σᾶς κάνει ὁ Τζουάλα.

Φορέσετέ τα ἀπόψε.

Η μέρα πέρασε ήσυχα και τὸ βράδυ, σάν βγήκε τὸ φεγγάρι, ὁ Ἰν-φάντους ήρθε και ἔμε τήν τιμητικὴ φρουρά μᾶς συνόδεψε στή πλατεῖα.

Εἶχαμε φορέσει κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα μας τις πλεκτές πανοπλίες, κρατοῦ-σαμε τὰ τσεκούρια μας και στή τσέπη μᾶς εἶχαμε τὰ περιστροφά μας.

Εἴκοσι χιλιάδες στρατιῶτες ἀραδια-σμένοι σέ στίχους, χωρισμένοι ἀπὸ στενά μονοπάτια, ἔτσι πού ή μάγισ-σες νά μποροῦν νά περνοῦν ἀνάμεσα.

Τὸ θέαμα ήταν ἀλήθεια μεγαλο-πρεπές: ἀκίνητοι, με τὰ ἀκόντια ὡψο-μένα οι πολεμιστὰ περίμεναν τὸν βα-σιληά.

— Αὐτοὶ οι άντρες, εἶναι μόλις τὸ ένα τρίτο τοῦ στρατοῦ, εἶπε ὁ Ἰνφάν-τους. Οι περισσότεροι εἶναι ἀγανα-κτησμένοι ἐναντίον τοῦ Τζουάλα. Θά σκοτώσουν καμπόσους ἀπόψε ἀλλὰ σεις μή φοβᾶστε, δέν πιστεύω νά σᾶς πειράξουν.

— Εκείνη τή στιγμή φάνηκε ὁ Τζου-άλα με τὸν Σκράλλα, τή Γκάγκουλα και δώδεκα δῆμιους.

Ἦταν πελώριοι άντρες, με ἄγριες φουσιογνώμιες.

Κρατοῦσαν τὸ δόρυ σὲ ἕνα χέρι και σὲ ἄλλο ἕνα τσεκούρι.

Ο βασιληάς κάθισε απέναντί μας με την ακολουθία του.

Μας χαιρέτησε και με περιφάνεια ρώτησε αν είχαμε δει ωραιότερη παράταξη.

Κατόπιν η Γκάγκουλα φώναξε ανυπόμονα :

— Τι περιμένετε για ν' αρχίσετε ; Οί υαίνες και τὰ τσακάλια διψούν για αίμα και πεινούν. 'Αρχίστε ! 'Αρχίστε !

Ο βασιληάς σήκωσε ψηλά τὸ δόρυ του κι' αμέσως οί στρατιῶτες χτύπησαν τρεῖς φορές τὸ πόδι τους στὴ γῆ, ἔτσι πὺ τραντάχτηκε ὁ τόπος.

Τότε ἀπὸ μακριὰ, κάποιος ἄρχισε ἓνα τραγοῦδι σὲ μονότονο σκοπὸ.

Χιλιάδες στόματα ξαναἔγανε τὴν τελευταία στροφὴ ὥσπου σιγά—σιγά ἔσβυσε τὸ τραγοῦδι.

Ο βασιληάς σήκωσε πάλι τὸ δόρυ του :

Κι' αμέσως ἔφτασαν τρέχοντας δέκα γρη῏ς γυναῖκες πὺ τὸ πρόσωπό τους ἦταν ζωγραφισμένο με λουρίδες ἄσπρες καὶ κίτρινες.

Στὴν πλάτη τους εἶχαν ριγμένα δέρματα φειδιῶν καὶ στὴ μέση τους φοροῦσαν μιὰ ζώνη ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα πὺ κροτοῦσαν ἀπαίσια σὲ κάθε κίνησή τους.

Στὸ χέρι ἡ καθεμιὰ κρατοῦσε ἓνα δικράνι.

Στάθηκαν ὅλες μπροστὰ στὴ Γκάγκουλα.

— Μάννα ! Μάννα. 'Εδῶ εἴμαστε στὴν προσταγὴ σου, φώναξαν.

— Κόρες μου, ἀνοίχτε τὰ μάτια σας καὶ τ' αὐτιά σας, σύμφωνα με τὴ διαταχὴ μου. Διαλέξτε, ξεχωρίστε τοὺς κακοὺς για νὰ τιμωρηθοῦν. Πηγαίνετε !

Μ' ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ οί μάγισσες σκόρπισαν ἀνάμεσα στίς σειρές τῶν πολεμιστῶν.

Ἐπειδὴ δὲν μπορούσαμε νὰ τίς δοῦμε ὅλες, παρακολουθήσαμε μονάχα ἑκείνη πὺ ἦταν κοντά μας.

Ἀρχισε νὰ στροβιλίζει με καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Πλησίαζε κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τοὺς ἀραδιασμένους στρατιῶτες.

Μὲ μάτια γουρλωμένα, με ἄφριμένο στόμα χτυποῦσε τὰ δόντια της κι' ἓνα ρίγος περνοῦσε στὸ κορμὶ της.

Κι' ὁλόενα χόρευε πὺ γρήγορα ὥσπου μ' ἓνα ἄγριο ξεφωνητὸ στάθηκε ἀπὸτομα κι' ἀκούμπησε τὸ δικράνι της στὸ στήθος ἑνὸς στρατιώτη.

Ἀμέσως οί δυὸ διπλανοὶ του τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔ-

συραν μπροστὰ στὸ βασιλῆα.

Ο κακότυχος δὲν ἔφερε ἀντίσταση, εἶδα μονάχα τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν ἀπὸ φόβο. Δυὸ δῆμιοι προχώρησαν καὶ στάθηκαν ἀκίνητοι.

— Σκότωσέ τον ! διέταξε ὁ Τζουάλα.

— Σκότωσέ τον ! στρίγγλισε ἡ Γκάγκουλα.

— Σκότωσέ τον ! ξανάπε ὁ Σκράλλα.

Τὴν ἴδια στιγμή οί δυὸ δῆμιοι τὸν χτύπησαν ὁ ἓνας με τὸ δόρυ του κατὰ στήθα κι' ὁ ἄλλος τοῦ κατὰ φερε τὸ τσεκούρι στὸ κεφάλι.

— Ἐνας ! μέτρησε ὁ βασιληάς.

Ο σατανικὸς χορὸς ἐξακολούθησε ἔτσι, ὡς πὺ ἑκάτὸ πτώματα σωριάστηκαν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ βασιλῆα.

Ἀγανακτισμένοι θελήσαμε στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπέμβουμε, μὰ ὁ Τζουάλα μὰς παρατήρησε αὐστηρὰ, νὰ μὴ ἐμποδίσουμε τὴ δικαιοσύνη.

Ἐκλείνα τὰ μάτια για νὰ μὴ βλέπω τὸ φριχτὸ μακελειό, μὰ ἄθελά μου τὰ ἀνοίγα πάλι σάν μαγνητισμένους ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο θέαμα.

Ἀποκαμωμένες οί μάγισσες σταμάτησαν.

Τότες ἡ γρη῏ Γκάγκουλα σηκώθηκε κι' ἀκουμπώντας στὸ μπαστοῦνι της προχώρησε ἀργὰ στὴν ἀρχὴ καὶ μονομιᾶς, σάν ν' ἀνάκτησε τίς δυνάμεις της, ἄρχισε κι' αὐτὴ τὸν ἴδιο τρελλὸ χορὸ.

Σημάδεψε με τὸ μπαστοῦνι της ἓνα λεβεντόκορμο ἄντρα.

Ἐνα γογγυτὸ ἀποδοκιμασίας ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες.

Ο ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν πλούσιος, πολὺ ἀγαπητὸς, κι' ἦταν ἐξάδερφος τοῦ Τζουάλα.

Σ' ἓνα λεπτὸ ἦτανε κι' αὐτὸς νεκρός.

Ἡ Γκάγκουλα ἐξακολούθησε τὸ μακάβριο χορὸ της κι' ὁλόενα πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ κι' ὁ Γκούντ ἐτοιμάστηκε νὰ τραβήξει τὸ περιστροφὸ του, ὅταν ξαφνικὰ ἡ γρη῏ ἀκούμπησε τὸ μπαστοῦνι της στὸ στήθος τοῦ Ἰγνόζι, πὺ τεκτόταν πίσω μας.

— Σκοτώστε τον, οὐρλιαξε ἡ μάγισσα. Αὐτὸς θὰ γίνει ἡ καταστροφὴ σου βασιλῆα. Σκοτώστε τον...

— Βασιλῆα, εἶπα, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπηρέτης μας. Ἄν τὸν πειράξεις θάνατι προσβολὴ, για μὰς. Στ' ὄνομα τῆς φιλοξενίας, χάρισέ του τὴ ζωή.

— Ἡ Γκάγκουλα, ἡ μάννα τῶν μάγισσῶν τὸν σημάδεψε. Θὰ πεθάνει.

— Ὅποιος τολήσει νὰ τὸν ἀγγίξει θὰ τὸν σκοτώσω σάν σκυλὶ, εἶπα καὶ με τὸ περιστροφὸ μου σημάδεψα τὸν ἴδιο τὸν Τζουάλα.

— Καλὰ, κρύψε τὸ μαγικὸ σῶλῆνα, εἶπε ὁ βασιληάς φοβισμένος. Ἐπειδὴ ἀνάφερες φιλοξενία, τοῦ χαρίζω τὴ ζωή. Καὶ τώρα ὁ χορὸς τέλειωσε. Γρήγο-

ρα σηκώστε τὰ πτώματα ἀπ' ἐδῶ καὶ ρίξτε τα στίς ὑαίνες καὶ στοὺς γυῖες.

Σ' εὐχαριστῶ Μακουμαζάν, εἶπε ὁ Ἰγνόζι σάν γυρίσαμε στὴν καλύβα μας. Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Ὁ Ἰγνόζι τοῦς θὰ ἔρθει σὲ λίγο. Ἄς περιμένουμε.

Ἀνάψαμε τίς πίπες μας καὶ πιωπῆλοι περιμέναμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΑ

Ἦρασε ἔτσι μιὰ ὥρα, ὅταν τέλος ἦρθε ὁ Ἰγνόζι με ἕξη ἀρχηγούς.

Ἦταν ὅλοι ἄντρες μεσόκοποι. — Ἰγνόζι, εἶπε ὁ Ἰγνόζι, οί φίλοι μου αὐτοὶ κυβερνᾶνε τρεῖς χιλιάδες ἄντρες ὁ καθένας. Τοὺς εἶπα τὴν ἱστορία σου ἀλλὰ θέλουν νὰ δοῦν τὸ βασιλικὸ ἐμβλημα πὺ ἔχεις ἀπάνω σου.

Ο Ἰγνόζι ξανάπε τὴν ἱστορία του καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ ἱερὸ σημεῖο τοῦ φειδιῶ.

Τότε ὁ πιὸ γέρος ἀπ' ὅλους μίλησε.

— Ὁ Τζουάλα εἶναι τύραννος κι' ὁ λαὸς δὲν ἀντέχει πιά. Ἀπόψε σκότωσε τὸν ἀδερφὸ μου μαζί μ' ὅλα τ' ἄλλα θύματα. Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουμε για σένα Ἰγνόζι καὶ νὰ σὲ ἀναγνωρίσουμε για βασιλῆα μας. Ὅστος μὰς χρειάζεται ἓνα σημεῖο για νὰ καταλάβουμε τὴ δύναμή σου, ὅχι τόσο ἐμεῖς γιατὶ εἶδαμε τὸ ἱερὸ φειδί, ἀλλὰ ὁ στρατὸς. Οί λευκοὶ φίλοι σου πὺ σὲ προστατεύουν ἄς δείξουν πὺς ἡ μαγικὴ τέχνη τους εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς Γκάγκουλα γιατὶ τὴ φοβοῦνται.

— Πές τους, εἶπε ὁ Γκούντ σάν ἔμαθε τὴν ἀπαίτηση τους πὺς ἔχω ἀκριβῶς ὅτι τοὺς χρειάζεται, μιὰ ὀλικὴ ἐκλείψη τῆς σελήνης.

Ἀκούστε φίλοι μου, σήμερα ἀκριβῶς εἶδα σὸ μικρὸ ἡμερολόγιο τῆς τοῆς, πὺς αὔριο τὸ βράδυ θὰ γίνει ἐκλείψη καὶ θάνατι ὁρατὴ στὴ Νότιο Ἀφρικὴ. Ὑπελόγισα τὴ διαφορά τῆς ὥρας. Θ' ἀρχίσει στίς δέκα καὶ θὰ τελειώσει στίς ἑντεκα καὶ μισή.

Θαυμάσια εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀκριβὲς τὸ ἡμερολόγιο.

— Πρέπει νὰ τὸ ριψοκινδυνεύουμε, εἶπε ὁ Γκούντ, δὲν ἔχουμε ἄλλο μέσον.

Μίλησέ τους Κουαντερμαίν.

— Ἀκούστε, εἶπα, ἀρχηγοὶ τῶν Κεκουάνα καὶ σὺ Ἰγνόζι. Δὲν μὰς ἄρσει νὰ κάνουμε ἐπίδειξη τῆς δύνα-

μῆς μας κι' εἶναι κακὸ νὰ ταραξεί κανεῖς τὴν πορεία τῶν ἀστρῶν. Ὅστος, ἐπειδὴ ἀγανακτήσαμε ἀπὸ ὅσα εἶδαμε ἀπόψε θὰ σὰς δώσουμε ἓνα φοβερὸ σημεῖο για νὰ μὰς πιστέψετε. Αὔριο βράδυ, δυὸ ὥρες ἀφοῦ νυχτώσει, θὰ διατάξουμε τὴ σελήνη, πὺ θὰ μεσουρανεῖ, νὰ κρύψει για λίγη ὥρα τὸ γελαστὸ πρόσωπό της. Βαθὺ σκοτάδι θὰ σκεπάσει τὴ γῆ. Τότε νὰ πιστέψετε πὺς ἔχουμε δύναμη καὶ πὺς ὁ Ἰγνόζι εἶναι ὁ βασιλῆας.

— Ναὶ θὰ πιστέψουμε. Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ κρύψετε τὸ φεγγάρι.

— Κι' ὅμως θὰ τὸ κάνουμε για νὰ θαυμάσετε.

— Καλὰ. Αὔριο τὴν ὥρα τοῦ χοροῦ τῶν κοριτσιῶν, ὁ Τζουάλα θὰ διαλέξει τὴν καλλίτερη χορεύτρια για νὰ τὴ θυσιάσει στοὺς «Τρεῖς Σίωπηλους» πὺ φυλάνε τὴν κοιλάδα τοῦ θανάτου. Ἐσεῖς θὰ κρύψετε τότε τὴ σελήνη για νὰ σωθεῖ ἡ κοπέλλα κι' ὁ στρατὸς θὰ πιστέψει.

Ο Ἰγνόζι τοῦς κι' ἄλλοι ἀρχηγοὶ ἔφυγαν.

Πλαγιάσαμε καὶ κοιμηθήκαμε ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Τὸ βράδυ φορέσαμε πάλι τίς πανοπλίες μας καὶ πήραμε μαζί μας τὰ τουφέκια μας, μήπως χρειαστεῖ νὰ φύγουμε ξαφνικά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θέαμα ἦταν ἐντελὸς διαφορετικὸ.

Σειρές ὀλόκληρες ἀπὸ κορίτσια, με λουλουδένια στεφάνια στὸ κεφάλι κι' ἀνθισμένους κλώνους στὰ χέρια ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀργὰ, τραγοῦδώντας γλυκὰ, παθητικὰ τραγοῦδια.

Κατόπιν μιὰ νέα ἀποσπαστικὴ ἀπὸ τίς ἄλλες καὶ χόρευε με τὴν χάρη πὺ γοητευμένοι τὴν παρακολουθοῦσαμε.

Κατόπιν χόρευε ἄλλη κι' ἄλλη.

Μὰ καμμιὰ δὲν εἶχε τὴν ἀφθαστὴ τέχνη τῆς πρώτης.

Στό μεταξύ, κοιτάζαμε κάθε τόσο το φεγγάρι.

Μά τίποτα δέν έδειχνε ότι σέ λίγο θά γινόταν έκλειψις.

Μιά κρυφή άγωνία πίεζε την καρδιά μας, μήπως ό Γκούντ είχε κάνει λάθος στους ύπολογισμούς.

— Ποιά χόρεψε καλλίτερα, λευκοί; ρώτησε ό Τζουάλα.

— Ή πρώτη, άπάντησα άδιστακτα, μά άμέσως μετάνιωσα γιατί θυμήθηκα τά λόγια των άρχηγών.

— Ή σκέψεις μας συμφωνούν, είπε ό βασιληάς. Ή νέα αυτή θά πεθάνει. Τέτοια είναι ή συνήθεια μας, πρόσθεσε ό Τζουάλα έπειδή διαμαρτυρήθηκε. "Αν δέν γίνει θυσία στους Τρεις Σιωπηλούς, κακό μεγάλο θά πέσει στον τόπο. Έτοιμάσου, Σκράλλα.

"Εσυραν τη δυστυχισμένη νέα μπροστά στο βασιλιά.

— Πώς σέ λένε κορίτσι μου; ρώτησε ή Γκάγκουλα. Μή φοβάσαι, ό θάνατος είναι γλυκός. Μίλησε!

— Τ' όνομά μου είναι Φουλάτα, είπε ή νέα και ξέσπασε σέ λυγμούς. "Ω, μάνα, δέν είναι κρίμα νά πεθάνω;

— Πρέπει νά πεθάνεις. Οί Τρεις Σιωπηλοί της κοιλάδας ζητούν τό θυμά τους. Είναι τιμή γιά σένα νά πεθάνεις άπό τό χέρι του γιουό του βασιληά.

— Λυπήσου με μάνα! φώναξε ή νέα. Λυπήσου τά νειάτα μου. Τι κακό έκανα γιά νά μη ξαναδώ τον ήλιο; Γιατί νά μη μαζέψω πιά λουλούδια στην όχθη του ποταμού γιά νά πλέξω στεφάνια; Γιατί νά μην άκούσω πιά τό τραγούδι του νερού στο ρυάκι; Γιατί νά φύγω άπό τά χάρδια της μάνας μας; Άλλοίμονο σέ μένα, πού δέν θά νοιώσω γύρω στη μέση μου τη δυνατή άγκαλιά του αγαπημένου μου! "Αμοιρη έγώ, πού δέν θά νοιώσω γύρω στο λαιμό μου τά τρυφερά χεράκια των παιδιών μου!

Ξαφνικά σάν νά κατάλαβε τη λύπη μας, ή νέα έτρεξε κοντά μας άγκάλιασε τίς γυμνές γάμπες του Γκούντ και κλαίγοντας φώναξε :

— Προστάτεψέ με, ώ λευκή πατέρα άπό τ' άστρα.

»Σώσε με άπό τους κακούς άνθρώπους και τη σκληρόκαρδη Γκάγκουλα.

— "Εννοια σου κοπέλλα μου, είπε Άγγλικά ό Γκούντ με προστατευτικό ύφος. Μή φοβάσαι.

— Σκούπισε τά δάκρυα άπό τά όμορφα μάτια σου.

"Εκείνη τη στιγμή είδα τον Τζουάλα πού έκανε νόημα στο γιού του.

Ό Σκράλλα πλησίασε άπειλητικά με τό δόρυ ύψωμένο.

— Μίλησε Κουαντερμάλν, είπε ό Σέρ Χένρυ; τί διάβολο περιμένεις !

»Δέν βλέπεις, πώς ή έκλειψη άρχισε; Πραγματικά στην άκρη του φεγγαριού διακρινόταν ένα έλαφρό σκοτεινό σημείο.

Σηκώθηκα άμέσως και φώναξα έπιτακτικά.

— Άφήστε τό κορίτσι ήσυχο ! Δέν έπιτρέπουμε νά θυσιασθεί.

— Τι είπες ! Ούρλιαξε ό Τζουάλα έξαλλος. Δέν έπιτρέπεις σκύλε;

»Ποιός είσαι σү πού τολμάς νά διατάξεις έδώ ; Σκότωσέ την Σκράλλα ! Φύλακες συλλάβετέ τους !

Μερικοί άντρες κρυμένοι στη βασιλική καλύβα έτρεξαν.

Έμεις τραβήξαμε τά περιστροφά μας.

— Σταθήτε ! φώναξα. "Οποιος τολμήσει νά πλησιάσει θά πεθάνει.

Γιά νά καταλάβετε τη φοβερή δύναμή μας, θά διατάξουμε τό φεγγάρι νά σβύσει τό φώς του.

— Είσαι τρελλός, ξεφώνησε ή Γκάγκουλα, ποιός μπορεί νά σβύσει τό φεγγάρι ; χά ! χά ! Κάνε το σάν μπορείς και σου χαρίζω τό κορίτσι.

Σήκωσα μηλά τά χέρια μου κι' άμέσως ό Σέρ Χένρυ κι' ό Γκούντ με μιμήθηκαν ένώ όλοι κοιτάζαν σαστισμένοι.

"Αρχισα ν' άπαγγέλω μ' όλη τη δύναμη της φωνής μου διάφορα ποιήματα

"Όταν κουράστηκα ό Σέρ Χένρυ πού είναι πολύ θρησκος είπε καταιβατά όλόκληρα άπό τη Βίβλο και διάφορους ψαλμούς και προσευχές.

Τέλος ό Γκούντ άράδιασε όσες βρισιές ήξερε. Και δέν ήσαν λίγες.

Σιγά σιγά τό φεγγάρι σκοτείνιαζε.

— Κοίταξε βασιληά και τρέμε, έφώναξα, κοίταξε Γκάγκουλα και θάόμασε ! Κοίταξε λαέ και πίστεψε.

— Μή τον πιστεύετε, τό έχω δεϊ κι' άλλοτε, διέκοψε ή γρηά.

Μά έγώ εξακολούθησα πιό δυνατά:

— "Ω, άντρες Κεκουάνα, κρίνετε ποιός έχει τη δύναμη στα χέρια του.

Τρομοκρατημένοι, άλλοι κοιτάζαν, άλλοι έφευγαν γιά νά κρυφτούν, ένώ άλλοι έπεφταν χάμω και μās προσκηνούσαν.

Πολλοί μουρμούριζαν ξόρκια.

Ό Τζουάλα βουβός άπό φρίκη, κοίταζε σαστισμένος.

Τό σκοτάδι γινόταν ολοένα πιό έντονο.

Ό δίσκος της σελήνης είχε πάρει ένα χρώμα κοκκινωπό.

Μιά νεκρική σιγή είχε άπλωθεί στη φύση όλη.

— Οί λευκοί μάγοι, σκότωσαν τό φεγγάρι, ξεφώνησε ό Σκράλλα, θά πεθάνουμε όλοι στο σκοτάδι...

Και μ' ένα ούρλιαχτό λύσσας ό νέος χτύπησε τον Σέρ Χένρυ με τό δόρυ του.

Ευτυχώς ή πανοπλία πού φορούσε τον γλύτωσε και προτού ό νέος προλάβει νά τον χτυπήσει πάλι, του άρ-

παξε τό δόρυ άπό τό χέρι και τον διαπέρασε μ' αυτό.

Ό Σκράλλα σωριάστηκε κάτω νεκρός.



Μέ φωνές φρίκης ό κόσμος σκόρπισε.

Ό βασιληάς με τη Γκάγκουλα και μερικούς αξιωματούχους κρύφτηκαν στην καλύβα.

Μείναμε μόνοι μας με την Φουλάτα, τον Ίνφάντους, τους άρχηγούς και τό νεκρό του Σκράλλα.

— Άρχηγοί, είπα, σάς δώσαμε τό



σημείο, πού ζητήσατε. Θά κρατήσει μιὰ ώρα ακόμα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἄς φύγουμε.

— Ἐλάτε, εἶπε ὁ Ἰνφάντους, ἀκολουθήστε με.

Βαθειὰ ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ ὁλόγυρα.

Στὸ στερέωμα φάνηκαν τᾶστρα κι' ἐμεῖς, πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, σκουντουφλώντας στὸ σκοτάδι, ἀκολουθήσαμε τὸν Ἰνφάντους.

Ἡ Φουλᾶτα ἦρθε μαζί μας.



Εὐτυχῶς πού εἶχαμε τὸν Ἰνφάντους γιὰ ὁδηγὸ κι' ἔτσι βγήκαμε ἀπὸ τὸ Λοὺ χωρὶς ἐμπόδιο.

Περπατήσαμε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ώρα.

Τὸ φεγγάρι φωτίζει πάλι τὸν τόπο μ' ὅλη τὴ λάμψη του καὶ προχωρούσαμε τώρα ἐλεύθερα.

Φτάσαμε σ' ἓνα λόφο πού ἦτανε σὰν ἓνα πέταλο ἀλόγου.

Τώρα, εἰκοσι χιλιάδες ἄντρες ἦτανε συγκεντρωμένοι στὸ ἀπέραντο ὄροπέδιο.

Ἦσαν τὰ καλλίτερα συντάγματα τοῦ Τζουάλα.

Βρήκαμε τοὺς ἄντρες τρομοκρατημένους ἀπὸ τὴν ἔκλειψη.

Συγκεντρωθήκαμε σὲ μιὰ σκηνὴ κι' ὁ Ἰνφάντους μᾶς παράδωσε τὶς ἀποσκευές μας, πού εἶχε φροντίσει νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ.

Εἶχε φέρει καὶ τὴ φορεσιὰ τοῦ Γκούντ.

Παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τοῦ Ἰνφάντους, νὰ μὴ κρύψει τὰ ὠραία ἄσπρα πόδια του, ὁ Γκούντ στάθηκε ἀμετάπειστος καὶ φόρεσε τὸ πανταλόνι του καὶ τὸ σακάκι του.

— Τοὺς ἀρκεῖ, εἶπε, τὸ μονόκλ καὶ τὰ ψεύτικα δόντια μου γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

Τὴν ἄλλη μέρα κάναμε πολεμικὸ συμβούλιο μὲ τοὺς ἀρχηγούς.

Ἦταν φανερό ὅτι στὸ Λοὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ ἐπίθεση. Ἐπρεπε νὰ ὀχυρωθούμε ὅπως ὀφείπομε.

Ὁ ἐχθρὸς εἶχε διπλάσιες δυνάμεις ἀπὸ μᾶς.

Ἀρχίσαμε τὴν ὀχύρωση.

Κλείσαμε μὲ ὀγκόλιθους τὰ μονοπάτια καὶ φτιάξαμε ἓνα τοίχωμα ὁλόγυρα γιὰ νὰ τὰ κυλάμε μεγάλα λιθά-ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Πρὸς τὸ βράδυ ἦρθε ἓνας ἀπεσταλμένος τοῦ Τζουάλα.

— Παραδοθεῖτε φώναξε, κι' ὁ βασιλῆς θά ναι ἐπιεικὴς μαζί σας.

— Ποιοὶ εἶναι οἱ ὅροι τοῦ ρώτησα ἀπὸ περιέργεια.

— Θὰ σκοτώσει ἓναν στοὺς δέκα οἱ ἄλλοι θὰ φύγουν ἐλεύθεροι. Ἀλλὰ ὁ λευκὸς Ἰνκουμπὸν δηλαδὴ ὁ Χένρυ, πού σκότωσε τὸν Σ'ράλλα κι' ὁ ὑπὸ-ρέτης του ὁ Ἰγνόζι, πού θέλει νὰ πάρει τὸ θρόνο κι' ὁ Ἰνφάντους ὁ ἀδερφὸς τοῦ Τζουάλα πού ξεσήκωσε τὸν στρατὸ ἐναντίον τοῦ βασιλῆα αὐτοὶ θὰ πεθάνουν μὲ μαρτύρια γιὰ θυσία στοὺς «Τρεῖς Σιωπηλοὺς». Οἱ ἄλλοι δυὸ λευκοὶ θά ναι ἐλεύθεροι νὰ φύγουν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὅροι τοῦ Τζουάλα τοῦ Τρομεροῦ.

— Πήγαινε πῶς στὸν Τζουάλα εἶπα ἀφοῦ συνεννοήθηκα πρῶτα μὲ τοὺς ἄλλους καὶ πὲς του τὰ ἔζη. Ὁ Ἰγνόζι, ὁ νόμιμος βασιλῆς τῶν Κεκούανα, ὁ Ἰνκουμπὸν ὁ Μπουγκβάν κι' ὁ Μακουμαζάν οἱ τρεῖς λευκοὶ μάγοι ποὺ σκεπάζουν ὅταν θέλουν τὸ φεγγάρι, ὁ Ἰνφάντους, τοῦ βασιλῆα ὁ ἀδελφός, οἱ ἀρχηγοὶ στρατιῶτες καὶ λαὸς, πού βρίσκεται ἐδῶ δὲν παραδινώμαστε. Προτοῦ δύσει δυὸ φορές ὁ ἥλιος, τὸ σῶμα τοῦ Τζουάλα θὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ μεγάλο δέντρο τῆς πλατείας τοῦ Λοὺ κι' ὁ Ἰγνόζι τοῦ ὀποιοῦ σκότωσε τὸν πατέρα θὰ βασιλέψει στὴ θέσιν του.

Πήγαινε!

Ἡ ὀχύρωσις τοῦ ὄροπεδίου ἐξακολούθησε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Τέλος ἀφοῦ βεβαιωθήκαμε πὺς οἱ φρουροὶ ἀγρυπνοῦσαν στὰ φυλάκιά τους πήγαμε κι' ἐμεῖς ν' ἀναπαυθούμε λίγες ὥρες.

— Προτιμῶ τὸ κυνήγι ἀπὸ τὸν πόλεμο εἶπα στὸν Σέρ Χένρυ θαρρῶ πὺς μπλέξαμε ἄσχημα ἐδῶ.

— Τί νὰ γίνε φίλε μου, θ' ἀμυνθούμε ὅσο μπορούμε. Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ εὕρισκα ἐδῶ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ σὰς παρέσυρα σ' αὐτὴ τὴ περιπέτεια θὰ προσπαθήσουμε τώρα νὰ πεθάνουμε ἀξιοπρεπῆς, γιὰτὶ ἀσφαλῶς ἡ μάχη θά ναι ἐξοντωτικὴ.

Πλαγιάσαμε καὶ κοιμηθήκαμε ὡς τὰ ζῆμεράματα;

Ὁ Ἰνφάντους ἦρθε καὶ μᾶς ξύπνησε. Σηκωθήκαμε καὶ ντυθήκαμε γιὰ τὴ μάχη.

Ὁ Σέρ Χένρυ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ἔχουμε περισσότερη ἐλευθερία στὶς κινήσεις μας, φορέσαμε τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀξιωματοῦχων τῶν Κεκούανα, μὲ τὸ δερμα τῆς λεοπαρδαλῆς στοὺς ὤμους καὶ φτερά στὸ κεφάλι.

Ὁ Σέρ Χένρυ ἦταν ἀλήθεια ὠραῖος μὲ τὴ μεταμφίεσή του καὶ κοντὰ στὸν Ἰγνόζι ἀποτελοῦσαν ἓνα ταιριαστὸ ζευγάρι.

Ὁ Γκούντ ἐπέμεινε νὰ μείνει μὲ τὴ φορεσιὰ του, ἴσως ἀπὸ φόβο μήπως τὴ χάσει πάλι.

Κι' οἱ τρεῖς φορέσαμε τίς πανοπλίες μας πήραμε τὰ περιστροφὰ μας καὶ ἓνας ἰθαγενὴς μᾶς ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ τουφέκια μας καὶ τὰ φυσίγγια.

Ἀπεφασίσθη ὅτι ὁ Ἰνφάντους θὰ κρατοῦσε τὸ σύνταγμα τοῦ ὡς ἐφεδρεία.

Τὸ πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα τὰ στρατεύματα τοῦ Τζουάλα εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Λοὺ καὶ πλησίαζαν.

Εἶχαν μοιρασθῇ σὲ τρία τμήματα, τὸ καθένα ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες ἄντρες.

— Αἱ εἶπε ὁ Ἰνφάντους σκοπεύουν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ τρεῖς πλευρὲς μαζί.

Αὐτὸ ἦταν δυσάρεστο, γιὰτὶ δὲν εἶχαμε ἀρκετὲς δυνάμεις καὶ ἡ περηφέρεια τοῦ ὄροπεδίου εἶχε ἔκτασιν ἐμίσιν μίλι.



— Ὡ, ἄς εἶχα ἓνα πολυβόλοι στέναξε ὁ Γκούντ, θὰ ξεκαθάριζα στὴ στιγμή τὴν πεδιάδα.

— Ἐπειδὴ δὲν τὸ ἔχουμε, ἄς μὴ τὸ σκεφτόμαστε, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ. Ἐλα Κουαντερμαίν, ἐσὺ πού εἶσαι καλὸς σκοπευτὴς, σκότωσε γιὰ νὰ κάνεις καλὴ ἀρχή, ἐκείνον τὸν ἀρχηγό. Στοιχηματίζω πὺς δὲν θὰ τὸν πιτύχεις.

Πειραγμένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Σέρ Χένρυ, πήρα τὸ τουφέκι μου καὶ σημάδεψα.

Ἡ ἀπόσταση ἦταν μεγάλη, ἔπρεπε νὰ ὀπολογίσω τὴν καμπύλη τῆς βολῆς.

Τὸν σημάδεψα στὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὸν πετύχω στὸ στήθος.

Μὲ τὴν πρώτη σφαῖρα τὸν ἔρριξα νεκρό.

Οἱ ἄντρες πού μᾶς περιστοίχιζαν πῆραν γιὰ καλὸ οἶον τὴν ἐπιτυχίαν μου καὶ ζητωκραύγασαν μ' ἐνθουσιασμό.

Κατόπιν οἱ τρεῖς μαζί τραβήξαμε στὸ σωρό.

Σὲ λίγα λεπτά, δέκα ἄνδρες ἦταν χτυπημένοι.

Ἀγριεὶς πολεμικὲς φωνὲς στὰ πλάγια μᾶς ἀνήγγειλαν πὺς ἡ ἐπίθεσις εἶχε ἀρχίσει.

— Τζουάλα! Τζουάλα! φώναξε ὁ ἐχθρὸς.

— Ἰγνόζι! Ἰγνόζι! ἀπαντοῦσαν οἱ δικοί μας.

Ἡ συμπλοκὴ γενικεύθηκε.

Ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη οἱ ἄνδρες ἔπεφταν σὰν τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ δέντρα. Κι' ὁ ἐχθρὸς προχωροῦσε.

Ἡ μάχη γινότανε τώρα στήθος μὲ στήθος.

Μέσα στὸ πιὸ ἄγριο σημεῖο τῆς συμπλοκῆς, ὁ Σέρ Χένρυ ξεχώριζε πελώριος κι' ὠραῖος σὰν ξανθὸς θεὸς τοῦ πολέμου.

Ὁ Γκούντ δίπλα του πολεμοῦσε γενναῖα.

Ἐγὼ, ὅπως ἀνέφερα παραπάνω, εἶμαι κυνηγὸς κι' ὄχι πολεμιστὴς, στάθηκα λοιπὸν στὴ θέσιν μου καὶ παρακολουθοῦσα τὸ φοβερὸ μακελλεῖο.

Μιὰ στιγμὴ, κάποιος φώναξε ὅτι ἡ δεξιὰ πλευρά μας ὑποχωροῦσε.

Ὁ Ἰγνόζι ἔδωσε μιὰ σύντομη διαταγὴ κι' ἀμέσως τὸ σύνταγμα τῆς ἐφεδρείας τοῦ Ἰνφάντους ρίχτηκε ἀκράτητο στὸ σημεῖο, πού κινδύνευε.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μὲ παρέσυραν μαζί τους.

Βρέθηκα μέσα σ' ἓνα σωστὸ πανδαιμόνιο, προφυλαγμένος ὅπως ὀφείποτε πῶς ἀπὸ τὸ ψηλὸ ἀνάστημα τοῦ Ἰνφάντους.

Κάποια στιγμὴ, ἓνας ἀγριάνθρωπος σήκωσε τὸ ματωμένο δόρυ του γιὰ νὰ μὲ χτυπήσει.

Εἶχα τὴν ἐτοιμότητα νὰ πέσω ἀμέσως χάμω, ἔτσι γλύτωσα ἀπὸ βέβαιον θάνατο, γιὰτὶ ὁ ἄλλος πού δὲν περίμενε τὸ ἐξυπνὸ κόλπο μου, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του, σκόνταψε κι' ἔπεσε μπροῦντά μου.

Προτοῦ προλάβει νὰ σηκωθεί, πετάχτηκα ὀρθὸς καὶ μὲ τὸ περιστροφὸν μου τὸν ξεπείστρεψα.

Μὰ ἀμέσως σχεδὸν κάποιος ἄλλος μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου.

Σὰν ἀνοιξα τὰ μάτια μου, ὁ Γκούντ βρισκόταν δίπλα μου.

— Πὺς αἰσθάνεσαι γέρο μου; μὲ ρώτησε ἀνήσυχος.

— Καλὰ. Τὸ χτύπημα μὲ ζάλισε, μὰ δὲν ἔπαθα τίποτα σοβαρό.

— Εὐτυχῶς. Δὲν ξέρεις πόσο τρόμαξα ὅταν εἶδα νὰ σὲ φέρνουν ἀναίσθητο.

— Τὴ γλύτωσα αὐτὴ τὴ φορά.

Σὲ λίγο οἱ τρεῖς μας κι' οἱ ἀρχηγοὶ μὲ τὸν Ἰγνόζι συνήλθαν σὲ συμβούλιο. Ὁ Ἰνφάντους μίλησε πρῶτος καὶ ἐξήγησε τὴν τραγικὴ θέσιν μας.

Δὲν ἔχουμε νερό, εἶπε καὶ τὰ τρὶς.

φιμά μας είναι λιγοστά. 'Ο Τζουάλα τὸ ξέρει αὐτὸ κι' ὅπως φαίνεται ἀποφάσισε νὰ μᾶς πολιορκήσει γιὰ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐλαβε νέες ἐνισχύσεις.

— Καὶ τώρα, ἄς ἐτοιμαστοῦμε γιὰ τὴ νίκη ἢ γιὰ τὸ θάνατο.

Μιά ὥρα κατόπιν, τὰ ὑπόλοιπα τροφίμα μοιράστηκαν στοὺς πολεμιστές.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔλαβαν τὴς ὁδηγίες τους κι' ὅλα ἦταν ἔτοιμα γιὰ τὴν τελειωτικὴ ἐπίθεση.

'Ο Γκούντ ἦρθε σὲ λίγο γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσει.

— Φίλοι μου, εἶπε, φεύγω γιὰ τὴ δεξιὰ πτέρυγα. Ἴσως δὲν συναντηθοῦμε

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Η μάχη κράτησε τρεῖς ὧρες. Παραζαλισμένοι καθὼς ἦμουν οὔτε θυμῶμαι, τίς φρίκες ποὺ γνώρισα τίς τρεῖς ὧρες πελεμῶντας πλὴν στὸν Ἰνφάντους.

Στὸ τέλος ὁ ἐχθρὸς ὑποχώρησε.

'Ο Σέρ Χένρυ, ὁ Γκούντ κι' ἐγὼ συναντηθήκαμε μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ.

'Ο Γκούντ εἶχε μιὰ ἑλαφρὴ πληγὴ ἀπὸ δόρυ στὸ πόδι του.

Σὲ λίγο ὁ Ἰννὸζι μᾶς συγκάλεσε.

Μᾶς εἶπε ὅτι ὁ ἐχθρὸς εἶχε διαλυθεῖ κι' εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν Τζουάλα. Ἦθελε νὰ προχωρήσουμε ἀμέσως γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ Λοῦ καὶ νὰ συλλάβουμε τὸν ἑκπαιτὸ βασιλῆα.

'Ο λιγοστὸς στρατὸς ποὺ μᾶς εἶχε ἀπομείνει ἀνασυντάχθηκε καὶ κατεβήκαμε στὴ πεδιάδα.

Χωρὶς νὰ βροῦμε ἀντίσταση μῆκαμε στὴν πόλη καὶ τραβήξαμε ἴσια στὴν καλύβα τοῦ Τζουάλα.

Καθόταν ἐκεῖ μόνος του καὶ συλλογισμένος.

Μονάχα ἡ γρηῃ Γκάγκουλα τὸν συντρόφευε.

Σὰν μᾶς εἶδε ἡ μάγισσα ἐξέσπασε σὲ κατάρες.

— Χαῖρε βασιλῆα, εἶπε ὁ Τζουάλα στὸν Ἰννὸζι, πλήρωσες μὲ προδοσία τὸ ψωμὶ τῆς φιλοξενίας, ποὺ σὲ τάϊσα. Ποιὰ εἶναι ἡ μοῖρα μου, σ' ἐρωτῶ;

— Ἐκεῖνη ποὺ ἔδωσες στὸν πατέρα μου, ὅταν τοῦ ἔκλεψες τὸ θρόνο του.

— Δὲν φοβᾶμαι τὸ θάνατο. Ζητῶ ὅμως τὸ δικαίωμα, ποὺ ἔχει κάθε βασιλῆας τῶν Κεκούανα. Θέλω νὰ πεθάνω πολεμῶντας.

— Διάλεξε τὸν ἀντίπαλό σου λοιπόν. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ χτυπηθῶ μα

πιά σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἀντίο.

— Ἀσφαλῶς ὡς αὔριο δὲν θὰ ὑπάρχω στὴ ζωὴ, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ μὲ συγκίνηση. Ὅπως κατάλαβα, τὸ σύνταγμα τοῦ Ἰνφάντους πρόκειται νὰ θυσιάσει γιὰ νὰ δώσει καιρὸ στίς πλευρικές κινήσεις. Ἀντίο φίλοι μου. Εὐχομαι νὰ σωθῇτε σεῖς καὶ νὰ βρῆτε τὰ διαμάντια, ποὺ θέλετε. Ὡστόσο, ἄς συμβουλευθῶ νὰ ἀποφεύγετε στὸ μέλλον τοὺς μνηστήρες τῶν θρόνων.

Σφίξαμε τὰ χέρια καὶ χωριστήκαμε.

'Ο Σέρ Χένρυ ἔφυγε μὲ τὸν Ἰνφάντους, κι' ἐγὼ μὲ κρυφὸ καρδιοχτύπι ἀκολούθησα τὸν Ἰννὸζι στὸ ἐφεδρικό σύνταγμα.

ζι σου, γιατί ὁ βασιλῆας μονάχα σὲ πόλεμο μάχεται.

— Θὰ παλέψω μὲ τὸν Ἰνκουμπόν, φώναξε ἄγρια ὁ Τζουάλα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω, ἐπενέβηκε γρηγόρα ὁ Ἰννὸζι.

— Ἄν φοβάται διαφέρει, εἶπε ὁ Τζουάλα περιφρονικά.

'Ο Σέρ Χένρυ κατάλαβε τὴν προσβολὴ καὶ πλησίασε ἀγριεμένος.

— Μὴ τὸν πολεμᾷς, λευκὲ ἀδερφέ μου, εἶπε ὁ Ἰννὸζι, ξέρουμε πὺς εἶσαι γενναῖος. Ὅλοι σὲ θαυμάσαμε σήμερα.

— Θὰ χτυπηθῶ μαζί του, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ μὲ πείσμα.

Βγήκαμε στὴν πλατεῖα κι' ἡ φοβερὴ μονομαχία ἄρχισε.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι στάθηκαν μιὰ στιγμή κι' ἀναμετρήθηκαν κι' ἀμέσως κατόπι τὰ χτυπήματα ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχή.

Μιὰ στιγμή, ὁ Τζουάλα κατόρθωσε ν' ἀφοπλίσει τὸν Σέρ Χένρυ κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τοῦ καταφέρει τὸ τελειωτικό χτύπημα.

Μὰ ὁ φίλος μου, γρηγόρας σὰν ἀστραπὴ πέταξε τὴν ἀσπίδα του, ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση.

Μπρὸς-πίσω τὰ δυὸ συμπλεγμένα κορμιά πῆγαν κι' ἐρχόντουσαν στὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμά τους.

Μαζί σωριάστηκαν καὶ κύλησαν στὸ χῶμα.

Τέλος ὁ Σέρ Χένρυ κατόρθωσε νὰ τοῦ πάρει τὸ τσεκούρι.

Στὴ στιγμή βρέθηκαν πάλι ὀρθοί.

Γρηγόρα ὁ Τζουάλα τραβήξε τὸ πολεμικὸ μαχαίρι του καὶ τὸν χτύπησε

κατάστηθα.

'Ο Σέρ Χένρυ κλονίστηκε, μὰ φορούσε τὸ μεταλλινὸ προστατευτικό του πουκάμισο, κι' ἔτσι δὲν ἔπαθε τίποτα.

Καὶ τότε συνέβη κάτι ἀφάνταστο. Πρωτοῦ προλάβει νὰ τοῦ ἐπιτεθεῖ πάλι ὁ Τζουάλα, ὁ Σέρ Χένρυ σήκωσε τὸ βαρὺ τσεκούρι καὶ συγκεντρώνοντας ὅλη τὴ δύναμή του τὸν χτύπησε.

Μιὰ φωνὴ φρίκης ἀκούστηκε ἀπὸ χιλιάδες χεῖλη.

Τὸ κεφάλι τοῦ Τζουάλα εἶχε κοπεῖ, κύλισε χάμω καὶ στάθηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰννὸζι.

Τὸ ἀκέφαλο κορμὶ ταλαντεύτηκε μιὰ στιγμή, κατόπι σωριάστηκε χάμω.

'Ο Σέρ Χένρυ ἀποκαμωμένος, ἔπεσε λιπόθυμος.

Ἐσκυψα τότε καὶ πήρα τὸ διάδημα μὲ τὸ μονόπετρο διαμάντι, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Τζουάλα καὶ τὸ ἔδωσα στὸν Ἰννὸζι.

— Φόρεσέ το Ἰννὸζι, εἶπα, Ἐσὺ, εἶσαι ὁ νόμιμος βασιλῆας στὴ χώρα.

'Ο Ἰννὸζι τὸ φόρεσε, κατόπιν πάτησε τὸ πόδι του ἀπάνω στὸ στήθος τοῦ νεκροῦ καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμή της φωνῆς του ἐξέσπασε σ' ἓνα ἄγριο, θριαμβευτικὸ τραγοῦδι.



'Ο Σέρ Χένρυ εἶχε μεταφερθεῖ στὸ μεταξύ στὴν καλύβα τοῦ Τζουάλα καὶ μέναμε μαζί του μέχρι ποὺ γίνθηκε καλά.

Κατόπι γυρίσαμε στὴ δική μας καλύβα.

Κι' οἱ τρεῖς εἴμαστε σὲ κακὰ χάλια: Τὸ κεφάλι μου μὲ πονοῦσε πολὺ ἀπὸ τὸ χτύπημα, ποὺ εἶχα δεχτεῖ στὸ διάστημα τῆς μάχης.

Ἡ Φουλάτα ἔμεινε μαζί μας.

Μὲ καταπλάσματα καὶ κομπρέσες ἀνακούφισε τὰ πονεμένα, μώλωπισμένα κορμιά μας.

Δὲν ἦταν οἰκογένεια ποὺ νὰ μὴ θρηνοῦσε ἓναν ἢ περισσότερους ἀνθρώπους της.

Ἀνάμεσα στὰ κλάμματα τῶν γυναικῶν ξεχώριζε κάθε τόσο τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ τῆς γρηῃς μάγισσας τῆς Γκάγκουλα, ποὺ ἑαγρυπνοῦσε κοντὰ στὸ νεκρὸ τοῦ Τζουάλα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γκούντ ἐξύπνησε μὲ δυνατό πυρετό.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ παραμιλεῖ.

Πέντε μέρες χαροπάλαε.

Τέλος τὴν ἕκτη μέρα ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνο.

Κοιμήθηκε δέκα ὀχτὼ ὧρες συνέχεια. Στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας τοῦ ἢ Φουλάτα δὲν ἔλειψε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ πλευρὸ του.

Μὲ ἀφάνταστη αὐτοθυσία, ἡ καλὴ νέα ἔμεινε ἐκεῖ, ἀγρυπνῶς φύλακας.

Τὸν πότιζε μ' ἓνα μίγμα ἀπὸ γάλα καὶ βρασμένα μυρωδάτα χόρτα κι' ἀδιάκοπα ἔδιωχνε τίς μυῖγες, ποὺ ἐνοχλοῦσαν τὸν ἀρρωστο.

'Ο Γκούντ σηκώθηκε τέλος.

Μὲ βαθειὰ συγκίνηση εὐχαρίστησε τὴ Φουλάτα γιὰ τὴν καλοσύνη της.

— Γιατὶ μ' εὐχαρίστεις ἀφέντη μου; εἶπε ἡ νέα. Μήπως δὲν μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ ὅταν ἡ κακιὰ Γκάγκουλα ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσουν; Καὶ νὰ τώρα, ἐγὼ δὲν ἔκανα παρὰ τὸ χρέος μου.

'Ο Ἰννὸζι ἐρχόταν κάθε μέρα νὰ μᾶς βλέπει.

Μᾶς εἶπε ὅτι ὁ στρατὸς εἶχε ὑποταχθῇ καὶ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει γιὰ βασιλῆα του.

'Ο κόσμος εἶχε ἡσυχάσει κι' ἡ εὐτυχία θὰ ἐξαναρῶταν στὸν τόπο.

— Ἡ Γκάγκουλα, εἶπε, εἶναι ὁ κακὸς δαίμονας τοῦ τόπου. Πρέπει αὐτὴ νὰ λείψει ἀπὸ τὴ μέση.

— Κι' ὅμως εἶναι σοφὴ, εἶπα. Πιδεῦκολο εἶναι νὰ καταστρέψεις τὴ γνώση παρὰ νὰ τὴν ἀποχτήσεις.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Κι' ἔπειτα, αὐτὴ μονάχα ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς σπηλίας τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ ἔθαψαν τὸν Τζουάλα μὲ τούς ἄλλους βασιλεῖς. Κι' ἐκεῖ βρίσκονται τὰ διαμάντια, αὐτὴ θὰ σᾶς ὁδηγήσει.

— Κι' ἂν δὲν θελήσει;

— Τότε θὰ τὴ σκοτώσω, θὰ στείλω ἀμέσως νὰ τὴ φέρω.

Σὲ λίγο, δυὸ στρατιῶτες ἔφεραν τὴ γρηῃ μάγισσα.

Τότε ὁ Ἰννὸζι τῆς εἶπε πὺς θὰ τὴ σκοτώσει.

— Δὲν τολμᾷς νὰ μὲ σκοτώσεις, στρίγλιζε ἡ γρηῃ φοβισμένη. Ἐγὼ θὰ πεθάνω ἀπὸ τυχαῖο θάνατο, ἔτσι, τὸ λέει ἡ μοῖρα μου.

— Κι' ὅμως θὰ σὲ σκοτώσω ἂν δὲν κάνεις ὅτι θὰ σοῦ πῶ, θέλω νὰ δείξεις στοὺς φίλους μου τὸν τόπο ὅπου εἶναι κρυμμένα τὰ πετράδια.

Κι' ὁ Ἰννὸζι ἀκούμπησε τὸ δόρυ του στὸ στήθος τῆς γρηῃς.

— Μὴ, μὴ μὲ σκοτώνεις Ἰννὸζι, θρηνοῦσε τώρα ἡ μάγισσα, θὰ κάνω τὴν προσταγὴ σου ὅπου τὸ θέλεις. Μάθε ὅμως πὺς πρὶν ἀπὸ πολλὰ φεγγάρια κάποια γυναῖκα ἔδειξε σ' ἓναν λευκὸ τὸ δωμάτιο μὲ τὰ πετράδια καὶ νὰ εἶ

ξένος έπαθε κακό μεγάλο. Χά! χά! Γκάγκουλα λεγόταν κι' εκείνη. Πού ξέρης αν δεν ήμουν εγώ :

—Ψέμματ', είπα πέρασαν δέκα γε-
νεές από τότε.

—Μπορεί, με τόν καιρό ξεχνάει κα-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τρεις μέρες ύστερα ξεκινήσαμε στο μεγάλο δρόμο του Σολομώντος. Έκτος από τη Γκάγκουλα μας συνόδευε ο Ίνφάν-τους κι' η Φουλάτα που δεν έννοοῦσε πιά ν' αποχωρισθεί από τόν Γκούντ. Τέσσερις βαστάζοι κουβαλούσαν σ' ένα φορείο, τη γρηά, που όλοένα μας άναθεμάτιζε.

Φτάσαμε στη ρίζα του βουνού με τις τρεις χιονισμένες, πανύψηλες κι' επιβλητικές κορυφές του.

Μπροστά μας ένας τεράστιος κυκλι-
κός λάκκος ήταν άνοιγμένος.

Είχε βάθος τριακόσια πόδια και πε-
ριφέρεια ένα μίλι περίπου.

Καταλάβαμε πώς αυτό ήταν τó πε-
ρήφημο άδαμαντορυχείο του Σολο-
μώντος.

Ο δρόμος χωριζόταν εκεί σε δύο
και κύκλωνε τó λάκκο. Προχωρήσαμε
ώς τó χείλος κι' εκεί άντικρύσαμε
τούς «Τρεις Σιωπηλούς».

Ήτανε τρεις κολοσσοί, δυό άντρες
και μία γυναίκα, μαζευμένοι στο βρά-
χο, άπάνω σε πελώριες βάσεις.

Στη μέση ή γυναίκα, ήταν γυμνή
μ' ένα μισοφέγγαρο στο κεφάλι.

Οι άλλοι δυό ήταν ντυμένοι κι' εί-
χαν όψη φοβερή.

Η Γκάγκουλα δεν μας έδωσε καιρό
να θαυμάσουμε τά άρχαία αυτά άγάλ-
ματα. Είχε κατεβεί από τó φορείο
και μας ρώτησε αν είμαστε έτοιμοι
ν' άντικρύσουμε τó «Λευκό θάνατο».

—Εγώ, είπε ο Ίνφάντους, δεν έπι-
τρέπεται νά προχωρήσω. Άλλά πρό-
σεξε καλά Γκάγκουλα, μη τυχόν πά-
θουν κανένα κακό οι τρεις ξένοι μας
γιατί άλλοιμονό σου θά τó πληρώσεις
με τη ζωή σου.

Εκείνη κάγχασε και μας έκανε
νόημα νά τήν άκολουθήσουμε.

Πίσω από τούς τρεις κολοσσούς,
στη βάση του βουνού ύπήρχε ένα
σκοτεινό άνοιγμα.

Η Γκάγκουλα άναψε ένα λυχνάρι
και προχώρησε.

Φοβισμένη ή Φουλάτα, έπιασε τó
χείρι του Γκούντ. Άκολουθήσαμε τη

νείς. Ίσως νά μου τó είπε ή μάννα
της μάννας μου. Ίσως κι' αυτή νά λε-
γόταν Γκάγκουλα. Λοιπόν εκείνος είχε
γεμίσει ένα σακκοῦλι με τά λαμπερά
πετράδια, μὰ δεν πρόλαβε νά τά πάρει
μαζί του. Χά! Χά!

γρηά.

Πελώριες νυχτερίδες, τρομαγμένες
από τήν παρουσία μας! πετούσαν τρι-
γύρω μας και καμμιά φορά μας χτυ-
πούσαν στο πρόσωπο με τις φτεροῦ-
γες τους.

Ο διάδρομος ήταν μακρύς και σκο-
τεινός.

Μονομιὰς βρεθήκαμε στην πιό θαυ-
μαστή σπηλιά που μπορεί νά φαντα-
σθεί κανείς.

Έμοιαζε σάν καμμιά τεράστια αίθου-
σα ναού.

Ένα γλυκό φώς έμπαινε από άνοι-
γματα κρυμμένα στην όροφή.

Πελώριοι σταλακτίτες σχημάτιζαν
άτέλειωτες σειρές από κολώνες, με
τά πιό παράξενα σχήματα θά χρειά-
στηκαν αιώνες ολόκληροι για νά σχη-
ματιστούν.

Η Γκάγκουλα προχωρούσε και
τήν άκολουθήσαμε έκθαμβοι.

Στο βάθος της σπηλιάς ύπήρχε ένα
άλλο άνοιγμα : Πέρασαμε πάλι ένα
σκοτεινό διάδρομο και φθάσαμε σε
άλλη σπηλιά.

Έδω τó φώς ήταν πιό θαμπό.
Όστόσο διακρίναμε ένα πέτρινο
τραπέζι που έπιασε όλο τó μακρύς
της σπηλιάς.

Στην κορυφή καθόταν ένα γιγάντιο
άγαλμα κι' ολόγυρα στο τραπέζι άλ-
λα σε φυσικό μέγεθος.

Ήσαν όλα κάτωπρα έκτός από τó
τελευταίο, ένα σκοτεινό, άμορφο όγκο.

Δέν ειμαι φοβιστάρης, αλλά τó φρι-
καστικό θέαμα, που είχα μπροστά μου
ήταν τρομερό.

Έμπηξα μία φωνή και γύρισα νά
φύγω.

Μὰ ο Σέρ Χένρυ με γράπωσε από
τó γιακά και με κράτησε κοντά του.

Η Φουλάτα είχε κρῦψει τó πρόσω-
πό της άπάνω στο στήθος του Γκούντ.

Η Γκάγκουλα γελοῦσε άπαίσια, κι'
απολάμβανε τó φόβο μας.

Τά μάτια μας είχαν συνηθίσει στο
λιγοστό φώς κι' είδαμε πώς άπάνω στο
τραπέζι καθόταν ο θάνατος.

Ήταν ένας πελώριος σκελετός τεχ-

νικώτατα σκαλισμένους στο βράχο. Στο
χείρι του κρατούσε ύψωμένο ένα δόρυ
και τó σῶμα του έγερνε μπροστά σάν
νάταν έτοιμος νά όρμήσει.

—Γκάγκουλα, φώναξα, τι είναι αυτά
που κάθονται γύρω στο τραπέζι.

—Κι' αυτό εκεί τί είναι; ρώτησε ο
Σέρ Χένρυ δείχνοντας τόν σκοτεινό,
άμορφο όγκο.

—Χά! Χά! κάγχασε ή γρηά. Άλλοι-
μονο σ' εκείνους που μπαίνουν στον
τόπο του θανάτου. Γενναίε Ίνκουμπόν
θαύμασε τó έργο σου.



Πλησιάσαμε κι' είδαμε με φρίκη
πώς ο σκοτεινός εκείνος όγκος ήταν
τó γυμνό σῶμα του Τζουάλα.

Στά γόνατα του ήταν άκουμπισμένο
τó κομμένο κεφάλι του.

Κι' άργά, άκατάπαυστα, σε κανονι-
κά διαστήματα σταγόνες νερού έστα-
ζαν από τήν όροφή και κυλούσαν ά-
πάνω στο σῶμα.

Είχε σχηματισθί κι' όλος ένας δια-
φανής πέπλος που τόν σκέπαζε.

Τότε καταλάβαμε ότι τ' άλλα λευ-
κά άγάλματα ήσαν οι πεθαμένοι βα-
σιληάδες των Κεκούανα, που είχαν
μεταβληθεί σε σταλακτίτες.

Μετρήσαμε είκοσι έφτά.

Τελευταίος καθόταν ο Τζουάλα, και
πριν άπ' αυτόν καθόταν ο πατέρας του
Ίγνόζι, ο Ίμωτόν. Αυτοί ήσαν οι
«Λευκοί Νεκροί».



Κοιτάξαμε σαστισμένοι, όταν ξαφνι-
κά ή Γκάγκουλα σκαρφάλωσε άπάνω
στο τραπέζι και σάν τρελλή, άρχισε
νά τρέχει από τόν ένα νεκρό στον άλ-
λο, τούς φώναζε με τά όνόματά τους
τούς μιλούσε και τέλος πήγε και γο-
νάτισε μπροστά στο θάνατο.

Ήταν τόσο φρικιαστικό τó θέαμα
της σατανικής γρηάς καθώς προσκη-
νούσε και κουβέντιαζε με τó σκελετό
που δεν βάσταζε και τήν διάταξα νά
μας οδηγήσει άμέσως στο θησαυρο-
φυλάκιο.

—Βιάζεσαι, είπε και κατέβηκε από
τó τραπέζι, άφου δεν φοβάστε, έλάτε.
Νά, τó δωμάτιο του θησαυρού.

Κατάπληκτοι, είδαμε ότι ολόκληρο
ένα μέρος του βράχου, πίσω από τόν
σκελετό, ύψωνονταν άργά, άφινοντας
άνοιχτή μία όδo.

Τόση ήσαν ή άγωνία μας, που για
μία στιγμή σταλήκαμε άκίνητοι.

—... Νά, έξακολούθησε ή γρηά, ο
θησαυρός, που θέλετε νά όητε. Τά πε-
τράδια βγήκαν από τó λάκκο που εί-
δατε έξω. Όπως σας είπα, μονάχα
ένας λευκός μπήκε έδω μέσα. Κάποια
γυναίκα είχε μάθει τó μυστικό της
πόρτας. Μαζί ήρθαν έδω. Βρήκαν τά
πετράδια και γέμισαν ένα σακκί... Μά
ξαφνικά, ο ξένος φοβήθηκε, πέταξε
χάμω τó σακί κι' έφυγε σάν τρελλός
μ' ένα μοναδικό πετράδι που κρατού-
σε στο χέρι του. Του τó πήρε κατόπι
ο βασιληάς κι' είναι τó ίδιο, που έσῶ
πήρες Μακουμαζάν από τó νεκρό.
Τζουάλα και τó έδωσες στον Ίγνόζι.
Άπό τότε κανείς δεν ξαναμπήκε έδω
μέσα. Μονάχα ο βασιληάς κάθε φορά
κι' εγώ γνωρίζαμε τó μυστικό. Μά κα-
κάνεις δεν τελμάει νά μπει. Γιατί ο
ποιος μπει ξέρει πώς θά πεθάνει. Κι'
ο λευκός εκείνος πέθανε, τόν βρήκατε
στή σπηλιά του βουνού, δεν είν' έτσι;
Έμπάτε, λοιπόν, άφου ήρθατε για τά
πετράδια. Θά βρήτε χάμω τó σακί
γεμάτο όπως τó πέταξε ο άλλος...
Γιατί δεν μπαίνετε; Φοβάστε μήπως;
Χά! Χά!



Σιωπηλοί, περάσαμε ένα διάδρομο
κι' άλλη μία αίθουσα.

Εκεί βρ σκόταν μία ξύλινη πόρτα.

Είχε μείνει άνοιχτή και στο έδαφος
βρισκόταν ριχμένο ένα μικρό σακκί.
Τό σήκωσα: Ήταν βαρύ, γεμάτο
διαμάντια.

Ο Σέρ Χένρυ πήρε τó λυχνάρι από
τó χέρι της γρηάς, γιατί έδω τó σκο-
τάδι ήταν βαθύ και προχώρησε μπρο-
στά. Τόν άκολουθήσαμε.

Η Φουλάτα παραπονέθηκε, πώς ζα-
λιζόταν κι' είπε πώς θά μας περιμενε-
στη πρώτη αίθουσα.

Τό δωμάτιο, που βρισκόμαστε τώρα,
ήταν μέτριο.

Αυτό μονάχα θάταν αρκετό για νά
γίνει κανείς πλούσιος: Δέκα όχτώ ξύ-
λινα κιβώτια ήταν άραδιασμένα κοντά
στον τοίχο.

Τό ένα ήταν άνοιγμένο: Ήταν γε-
μάτο με χρυσά φλουριά, με κάτι πα-
ράξενους χαρακτήρες άπάνω, σάν έ-
βραϊκούς.

—Στη γωνιά δεξιά, εκεί είναι τά
πετράδια, είπε ή γρηά, θά βρήτε τρία
κιβώτια.

Τρέξαμε εκεί και μείναμε θαμπω-
μένοι.

—Θεέ μου! φώναξα, θά γίνουμε οι
πιό πλούσιοι του κόσμου όλου.

—Άρκεί νά μπορέσουμε νά πάρουμε.

μαζί μας τὸ θησαυρό, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ.

— Χά! χά! γέλασε κοροϊδευτικά ἡ γρηά. Δικά σας εἶναι τὰ πετράδια. Ἀφοῦ τ' ἀγαπάτε, λευκοί, πάρτε ὅσα θέλετε. Πιῆτε τὰ! φάτε τα. Χά, χά! Ἀνοίχτε καὶ τ' ἄλλα κιβώτια γιὰ νὰ χορτάσετε.

Οὔτε προσέχαμε στὰ ἀσυνάρτητα λόγια της, μονάχα κοιτάζαμε τὰ διαμάντια καὶ ἀχόρταγα τὰ παίζαμε στὰ χέρια μας.

Ξαφνικά ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Φουλάτα.

— Βοήθεια! Μπουγκβάν! Ὁ βράχος πέφτει. Μὲ μαχαίρωσε... ἄ!..

Σὰν τρελλοὶ τρέξαμε στὸ διάδρομο. Προφτάσαμε κι' εἶδαμε τὸ βράχο πού κατέβαινε ἀργὰ στὴ θέση του.

Δίπλα ἡ φτωχὴ Φουλάτα βουτηγμένη στὸ αἷμα τῆς πάλαιψε μὲ τὴ Γκάγκουλα.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ἡ γρηά ἀποσπάρθηκε ἀπὸ τ' ἀδύνατα χέρια πού τὴ συγκρατοῦσαν καὶ σὰν φεῖδι, χώθη κε κάτω ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ἀνοιγμα πού εἶχε ἀπομένει, μόλις μιὰ πιθαμὴ ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ συρθεῖ ἔξω.

Ὁ τεράστιος ὀγκόλιθος πού ὀλοένα κατέβαινε τὴν μάγκωσε.

Μὲ ἄγρια, ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ σὰν πληγωμένο θηρίο, ἡ μάγισσα χτυπιόταν.

Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ τρίξιμο κοκκάλων ἀκούστηκε, κι' ὁ βράχος ἔκλεισε.

Κοντὰ μας, ἡ Φουλάτα ψυχομαχοῦσε. Ὁ Γκούντ, ἀνίσχυρος νὰ τὴ βοηθήσει, τὴν κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη καὶ τὴ φιλοῦσε.

— Πεθαίνω, Μπουγκβάν, ψιθύρισε, πεθαίνω. Σ' ἀγάπησα. Γιὰ σένα, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σὰν πουλὶ μέσα στὸ σιῆθος μου. Δὲν βλέπω. Μπουγκβάν... πῆθ.

— Θεέ μου, πέθανε, τραύλισε ὁ Γκούντ ἐνῶ τὰ δάκρυά του κυλοῦσαν ἀκράτητα στὰ μάγουλά του. Φτωχὴ, καλὴ μου, Φουλάτα.

— Μὴ στενοχωριέσαι Γκούντ, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ μ' ἀπάθεια. Δὲν βλέπεις λοιπὸν πὼς εἶμαστε θαμμένοι ζωντανοί;

Τὸ σατανικὸ σχέδιο τῆς Γκάγκουλα εἶχε πετύχει, μονάχα πού δὲν εἶχε λογαριάζει τὸ δικό της φρικτὸ τέλος.

Ὅπως δὴποτε, ἐξετάσαμε προσεκτικὰ τὸ βράχο ὀλόγυρα, μὰ δὲν ὑπῆρχε οὔτε κουμπί οὔτε μοχλός.

— Ἀς γυρίσουμε στὸ θησαυροφυ-

λάκιο, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ καὶ μὲ μακάριο χιούμορ πρόσθεσε· τουλάχιστον θὰ ἔχουμε τὴν ικανοποίησιν πὼς πεθάναμε πρὸ πλοίοι κι' ἀπὸ τὸν Κροίσσο!

Ἡ προβλεπτικὴ, κακότυχη Φουλάτα, μὲ τὴ σκέψη πὼς ἴσως θ' ἀργούσαμε στὴ σπηλιά, εἶχε φέρεи μαζί της ἕνα καλάθι μὲ λίγο φαί καὶ νερό.

Πῆρα κοντὰ μου τὸ καλάθι. Καθήσαμε ἀπάνω στὰ πολύτιμα κιβώτια καὶ φάγαμε ἀνδρεχτα.

Σὲ λίγο, τὸ λάδι τοῦ λυχναριοῦ σάθηκε καὶ μείναμε στὸ σκοταδι.

Ἦταν ἔξη τὸ ἀπόγευμα κι' εἶχαμε μπεῖ τὸ μεσημέρι στὴ σπηλιά τοῦ θανάτου.

— Ὁ Ἰνφάντους θὰ μᾶς γυρέψει, εἶπα σὲ λίγο.

— Δὲν νομίζετε;

— Μάταια, ἀπάντησε ὁ Σέρ Χένρυ. Ὁλόκληρος ὁ στρατὸς δὲν μπορεῖ νὰ γκρεμίσει τὸ βράχο, πού φράζει τὴν εἰσοδὸ. Τὸ τέλος μας πλησιάζει φίλοι μου.



Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψω τὴ φρίκη ἐκείνης τῆς νύχτας, τὴν ἀπόλυτη σιγὴ τοῦ τάφου πού μᾶς τύλιγε.

Κι' εἶμαστε θαμμένοι ζωντανοὶ μαζί μὲ τὸ θησαυρό, πού λαχταρούσαμε.

— Πόσα σπέρτα σοῦ μένουν Κουαντερμαίν; ρώτησε κάποτε ὁ Σέρ Χένρυ.

— Ὅχιτὼ εἶπα σὰν τὰ μέτρησα.

— Ἀναψε ἕνα καὶ πῆς μας τί ὥρα εἶναι;

— Εἶναι πέντε. Ἐξω θὰ γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ.

Ἀς φᾶμε κάτι, πρότεινα γιὰ νὰ μὴ ἐξαντληθοῦν οἱ δυνάμεις μας.

— Γιὰ πρὸ λόγου ἀφοῦ θὰ πεθάνουμε, εἶπε ὁ Γκούντ θλιβερά.

— Ὅσο ὑπάρχει ζωὴ, ὑπάρχει ἐλπίς, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ.

Πὼς πέρασε ἐκείνη ἡ μέρα οὔτε θέλω νὰ θυμηθῶ.

Μιὰ στιγμὴ ὁ Γκούντ σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει μήπως ἡ φωνὴ τοῦ ἀκουσθεῖ ἀπ' ἔξω.

Μὰ γρήγορα κατέλαβε πῶς ματαιοπονοῦσε καὶ σῶπασε.

— Πὼς συμβαίνει, ρώτησα ξαφνικά ὁ ἀέρας νὰ διατηρεῖται καθαρὸς ἐδῶ μέσα;

— Πραγματικά, εἶπε ὁ Γκούντ, δὲν μπαίνει βέβαια ἀπὸ τὸ βράχο.

Μὲ μιὰς κάποια νέα ἐλπίδα γεννήθηκε μέσα μας. Σηκωθήκαμε κι' ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε στὰ σκοτεινὰ τὸ βράχο καὶ τὸ ἔδαφος:

Ξαφνικά ὁ Γκούντ ἔμπηξε μιὰ φωνή. — Ἐλάτε ἐδῶ, γρήγορα. Βάλετε τὸ χέρι σας σ' αὐτὴ τὴ χαραμίδα τοῦ ἔδαφους, δὲν νοιώθετε ἕναν κρύο ἀέρα; Πραγματικά ἕνα δροσερὸ ρεῦμα ἀέρα ἐρχόταν ἀπὸ τὴ χαραμίδα.

Τότε ὁ Γκούντ χτύπησε μὲ τὸ πόδι του τὸ ἔδαφος πού ἀντήχησε σὰν κούφιο.

Ἀναψα ἕνα σπέρτο καὶ διακρίναμε ἕνα πέτρινο κρίκο στὸ κέντρο μιᾶς τετραγώνης πλάκας.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπάει μὲ τρελλὴ ἐλπίδα.

Μὲ τὸ σοῦγιά του, ὁ Γκούντ καθάρισε ὀλόγυρα τὸν κρίκο ὥσπου κατόρθωσε καὶ τὸ ἔστησε ὀρθό.

Τραβήξαμε ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο μὰ ἡ πλάκα δὲν σάλεψε.

— Ἐοῦ εἶσαι ὁ πρὸς δυνατός Χένρυ, εἶπε ὁ Γκούντ πιάσε στερεὰ τὸν κρίκο.

Ὁ Κουαντερμαίν θὰ σὲ πιάσει ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐγὼ ἐκείνον· ὅταν προστάξω, τραβάτε μ' ὅλη τὴ δύναμίν σας.

Ἐτοιμοί; Βάλαμε τὰ δυνατά μας καὶ τραβήξαμε ὅλοι μαζί.

Ἡ βαρεὶὰ πλάκα ἄρχισε νὰ ὑποχωρεῖ καὶ μονομιᾶς βρεθήκαμε κι' οἱ τρεῖς πεσμένοι ἀνάσκελα, ἐνῶ ἕνα παγερὸ ρεῦμα ἀέρα μᾶς χτυποῦσε στὸ πρόσωπο.

Σηκωθήκαμε καὶ ἀμέσως ἀναψα ἕνα σπέρτο.

Διακρίναμε τὰ πρῶτα σκαλοπάτια μιᾶς σκάλας, σκαλισμένα στὸ βράχο.

Πῆγα καὶ πῆρα τὸ καλάθι.

Ὅσπου προτοῦ φύγω σκέφθηκα νὰ πάρω μερικά διαμάντια μαζί μου.

Γέμισα ὅλες τὶς τσέπες μου καὶ φώναξα στοὺς συντρόφους μου νὰ πάρουν κι' αὐτοί.

— Στὸ διάβολο τὰ διαμάντια φώναξε ὁ Σέρ Χένρυ. Ἐμπρός.



Προσεχτικὰ κατεβήκαμε τὰ σκαλοπάτια.

Ἦταν δεκαπέντε.

Ἀναψα ἕνα σπέρτο.

Βρισκόμαστε σ' ἕνα διάδρομο.

Ψηλαφητὰ προχωρήσαμε.

Συναντήσαμε πολλές διακλαδώσεις τοῦ διαδρόμου.

Ἐμεῖς προχωρούσαμε ὅσο μπορούσαμε πρὸ ἴσια.

Πολλὴ ὥρα βάσταξε αὐτὸς ὁ περί-

πατος στὰ τυφλά, ὅταν ἀκούσαμε ἡχο τρεχομένου νεροῦ.

Παραξενεμένοι τρέξαμε ἐκεῖ πού ἀκουόταν ὅλο καὶ δυνατώτερα ὁ φλοῖστος τοῦ νεροῦ.

Ὁ Γκούντ, πού προχωροῦσε μπροστὰ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ καὶ ἕνα πλάτς, μᾶς ἔδωσε νὰ καταλάβουμε πὼς εἶχε πέσει στὸ νερό.

Ἀναψα γρήγορα ἕνα σπέρτο καὶ εἶδαμε τὸν Γκούντ πού πάλαιε ἀπεγνωσμένα μέσα στὸ δυνατό ρεῦμα κάποιου ὑπογείου ποταμοῦ.

Τέλος κατόρθωσε νὰ πιάσει τὸ χεῖρ τοῦ Σέρ Χένρυ καὶ μὲ κόπο σκαρφάλωσε κοντὰ μας.

Ἐλπίσαμε κατεύθυνση ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ ξαναπέσαμε στὸ ποτάμι.

Ὁλόκληρες περπατούσαμε, ἀποφασισμένοι νὰ ἐξακολουθήσουμε ὥσπου πέσουμε κάτω στὸ χῶμα ἀπὸ ἐξάντληση.

Μιὰ φορὰ μονάχα καθήσαμε καὶ φάγαμε λίγο.

Ξεκουραστήκαμε καὶ πάλι ξεκινήσαμε.

Δὲν σὰς φαίνεται πὼς φέγγει, ἐκεῖ μπροστὰ μας; ρώτησε ξαφνικά ὁ Γκούντ, ἡ μὲ γελοῦν τόσο πολὺ τὰ μάτια μου;

Καὶ μεῖς διακρίναμε ἕνα φωτεινὸ σημεῖο καὶ γεμάτοι ἐλπίδα ἐπιταχύνουμε τὸ βῆμα μας.

Σὰν φθάσαμε στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου εἶδαμε ὅτι εἶχαμε ἀπέναντί μας ἕνα στενὸ ἀνοιγμα σὰν φεγγίτη, ἔργο κάποιου ἀλεποῦς διχῶς ἄλλο γιὰτὶ ὁ βράχος εἶχε τελειώσει καὶ πατούσαμε σὲ χῶμα.

Συρτήκαμε ἔξω ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο.

Μιὰ φωνὴ τρελλῆς χαρᾶς ἀνέβηκε στὰ χεῖλη μας σὰν νοιώσαμε κι' ἀναπνεύσαμε βαθειὰ τὸν δροσερὸ ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου.

Πέρα στὴν Ἀνατολὴ ἡ αὐγὴ ἄρχισε νὰ ροδίζει καὶ ἕνα ἕνα τ' ἀστρά ἄρχισαν νὰ οὐρνοῦν.

Ξαφνικά ἐνῶ ξετινάξαμε τὰ χῶματα ἀπὸ πάνω μας, τὸ ἔδαφος ὑποχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας καὶ κατακυλήσαμε σ' ἕνα βάθος, πού μᾶς φάνηκε ἀτέλειωτο.

Σκοτισμένοι μέναμε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητοι. Μὰ ἀμέσως σηκωθήκαμε καὶ κοιτάξαμε τριγύρω μας. Εἶχαμε κατακυλήσει μέσα βαθειὰ στὸ ἀδαμαντορυχεῖο.

Ἀπέναντί μας εἶδαμε τοὺς τρεῖς

καλοσσοός.

Καταπονεμένοι, μωλωπισμένοι, άρ-
χίσσαμε την άνάβαση της πλαγιάς.
Σάν φθάσαμε άπάνω ήταν μέρα
πιά.

Άκολουθήσαμε τὸ μεγάλο δρόμο.

Εκεί σέ λίγη απόσταση είδαμε κα-
λύβες.

Μερικοί ίθαγενείς καθόντουσαν άπ'
έξω, γύρω σέ μιὰ φωτιά. Κάποιος μᾶς
είδε καί σηκώθηκε.

— Ήταν ὁ Ίνφάντους.

— Ίνφάντους! φωνάξαμε, έμείς είμα-
στε, οί φίλοι σου!

Ετρεξε σάν τρελλός κοντά μας,
κλαίγοντας καί γελώντας μαζί.

— Ω φίλοι μου γλυτώσατε λοιπόν;
Γυρίσατε από τούς νεκρούς;



Μείναμε δέκα μέρες στο μικρό χω-
ριό. Όταν συνήρθαμε καί ξεκουρα-
στήκαμε από τή φοβερή περιπέτειά
μας, γυρίσαμε στο άδαμαντορυχείο.

Μάταια προσπαθήσαμε νά βρούμε
τήν δίοδο από όπου είχαμε σωθει.

Μέχρις ένα ώρισμένο σημείο, πού
ήτανε τὸ μέρος σκεπασμένο με χῶμα
μπορούσαμε νά ακολουθοῦμε τὰ ίχνη
μας.

Γιατί εκεί φυτρώσανε μερικά χόρτα
κιτρινημένα πού ξερενόντουσαν μέσα
σέ λίγες μέρες.

Βλέποντας λοιπόν τὸ χορτάρι πα-
τημένο σέ πολλές μεριές μπορούσαμε
νά προχωροῦμε έχοντας τὰ πατήματα
αὐτὰ γιά ὁδηγό μας.

Όταν φτάσαμε ὅμως σ' ένα μικρό
ὕψωμα τὰ ίχνη μας χανόντουσαν γιατί
από κεί καί πέρα ἡ ζεστή άμμος έκ-
τεινόταν ὁλόγυρα.

Με τήν καθίζηση τοῦ ἐδάφους, είχε
βρέξει κι' ὅλας στο μεταξύ, τὸ άνοι-
γμα είχε φράξει.

Πολλές φορές πήγαμε στή σπηλιά
τοῦ θανάτου ἀλλά μάταια ψάξαμε ἐπὶ
ὥρες ὁλόκληρες ν' ανακαλύψουμε τὸ
μυστικό μοχλὸ τῆς πόρτας.

— Έτσι οί θησαυροί τοῦ Σολομώντος
θά μείνουν μυστικοί γιά πάντα.

Όταν γυρίσαμε στο Λού, ὁ Ίννόζι
μᾶς δέχτηκε μ' άνυπόκριτη χαρά.

— Ἡρθες μαζί μας σάν ὑπηρέτης
μας, εἶπα, καί τώρα σ' αφήνουμε ἰσχυ-
ρὸ βασιλῆα. Άν ἔχεις εὐγνωμοσύνη
σὴν καρδιά σου, θά μᾶς βοηθήσεις.

Δέν πιστεύω ν' άρνηθῆς νά μᾶς δώ-
σεις φαγιά καί συνοδεία γιά νά δια-
βούμε τὸ βουνό;

— Πονεῖ ἡ καρδιά μου στή σκέψη

πὼς θά σᾶς χωρισθῶ, ὦ λευκοί φίλοι
μου. Ζητήσετέ μου ὅτι θέλετε καί μεί-
νετε μαζί μου. Διαλέξετε τίς καλλί-
τερες νέες μας γιά γυναίκες σας.
Πάρτε ὅση γῆ θέλετε γιά νά τήν καλ-
λιεργήσετε. Άν θέλετε σπῖτια διατά-
ξετε τούς ὑπηκόους μου καί μάθετέ
τούς πὼς πρέπει νά χτίσουν.

— Σ' εὐχαριστοῦμε, Ίννόζι, γιά τή
μεγαλοδωρία σου, μᾶ ὑπάρχει ένα
πράγμα πού δέν μπορείς νά μᾶς τὸ
δώσεις. Όπως ἐσύ λαχταροῦσες νά
γυρίσεις στοὺς δικούς σου, ἔτσι κι'
έμεῖς θέλουμε νά γυρίσουμε σὸν τό-
πο μας. Δέν πρέπει νά μᾶς παραξηγεῖς
γι' αὐτό.

— Εἶναι σοφὰ τὰ λόγια σου, Μᾶ
κουμαζάν. Πηγαίνετε ἀφοῦ τὸ θέλετε.
Άκουσε ὅμως νά πρᾶγμα: Κανείς
λευκὸς δέν θά διαβεῖ τὸ βουνὸ στο
έξῃς. Δέν θά δεχτῶ ἐδῶ λευκοὺς ἐμ-
πόρους με τουφέκια καί πιστά, πού
τρελλαίνουν τὸν άνθρωπο. Ὁ λαός
μου θά πολεμᾷ με τ' άκόντια ὅπως
έμαθαν ἀπὸ τούς προγόνους τους.

Καί στρατὸς ὁλόκληρος νᾶρθει θά
τὸν πολεμήσω. Άν θελήσουν νά ἔρ-
θουν γιά διαμάντια, θά βάλῶ τὸ στρα-
τό μου νά γεμίσει με πέτρες καί με
χῶμα τὸν τόπο ἐκεῖνο. Θά γκρεμίσουν
τίς λευκές κολώνες καί τούς βράχους
σὴν σπηλιά τοῦ θανάτου, μᾶ κανείς,
κανείς δέν θά μπεῖ στο δωμάτιο τοῦ
θησαυροῦ. Πηγαίνετε, φίλοι μου, θά
σᾶς συνοδέψει ὁ Ίνφάντους μαζί με
μερικοὺς άλλους. Πηγαίνετε στο
καλό!

Ὁ Ίννόζι σκέπασε τὸ πρόσωπό του
γιά νά κρύψει τὰ δάκρυά του.

Σιωπηλοί φύγαμε καί γυρίσαμε στίς
καλύβες μας.



Τήν ἐπομένη ξεκινήσαμε με τὸν
Ίνφάντους καί μερικοὺς ίθαγενείς.

Καθὼς περνούσαμε ἀπὸ τούς δρό-
μους τοῦ Λού, άντρες, γυναίκες καί
παιδιά ἔβγαιναν ἀπὸ τίς καλύβες τους
καί μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν.

Μιά νέα πλησίασε τὸν Γκούντ καί
τὸν παρακάλεσε νά δείξει ἀκόμα μιὰ
φορὰ τὰ ὠραῖα ἄσπρα πόδια του.

Αὐτὴ δέν ἤθελε ἀλλὰ ἐγὼ κατάφε-
ρα νά τὸν πείσω.

Έτσι ὁ Γκούντ ἀναγκάστηκε νά
μασκαρευτεῖ γιά δεύτερη φορά.

Πέρασε ἀπὸ τούς πιδὲ κεντρικοὺς
δρόμους τοῦ χωριοῦ τῶν Κεκούνας με
τὰ πόδια ξέσκεπα καί φορῶντας τὸ
μονόκλ, πού είχε κάνει τόσο μεγάλη
ἐντύπωση στοὺς ανθρώπους ἐκεῖνους.

Ἡ ἀποθέωσή μας ὅμως ἐκείνη ἀπὸ

τούς μαύρους δέν μᾶς ἐνθουσίαζε καί
πολύ γιατί σκεφτόμαστε, πόσο δύσκο-
λο ἦταν νά γυρίσουμε πίσω σὸν
τόπο μας.

Θά διασχίζαμε γιά δεύτερη φορά
τὸν ἀτέλειωτο δρόμο, τὸν σκεπασμέ-
νο ἀπὸ τήν πυρωμένη άμμο τῆς Ά-
φρικῆς;

Καί πὼς θά μπορούσαμε νά φτά-
σουμε στο τέλος του χωρὶς νά αφή-
σουμε τὰ κορμιά μας σκελετωμένα
ἐκεῖ στο δρόμο μας γιά νά τὰ ξεράνει
ὁ ἥλιος;

Αὐτὴ ἡ μακάβρια εἰκόνα, πού σχε-
δίαζε τώρα ἡ φαντασία μας, μᾶς ἔ-
σφιγγε τήν καρδιά.

Άλλὰ οί φόβοι μας γρήγορα δια-
ψεύσθηκαν.

Ὁ Ίνφάντους μᾶς πῆγε ἀπὸ άλλο
δρόμο, λιγώτερο κουραστικό καί πιὸ
σύντομο.

Στούς πρόποδες τοῦ βουνοῦ χωρι-
στήκαμε καί με βαθειὰ συγκίνηση ἀ-
ποχαιρετήσαμε τὸν καλὸ μας φίλο τὸν
Ίνφάντους.

Καί τὸ ταξίδι μας τοῦ γυρισμοῦ
ἄρχισε.

Διαβήκαμε μιὰ φοβερὴ χαράδρα.

Βράχοι ἀπειλητικοί ὕψωνόντουσαν
ἀπὸ τή μιὰ μεριά κι' ἀπὸ τήν ἄλλη.

Κατορθώσαμε νά τήν περάσουμε καί
σέ λίγο βρισκόμαστε σὴν ἄλλη πλα-
γιά τοῦ βουνοῦ.

Τότε μονάχα κατάλαβα με ποιὸν
τρόπο κατόρθωσε νά σωθεῖ ἡ μητέρα
τοῦ Ίννόζι μαζί με τὸ γυιὸ της.

Γιατί μόλις κατεβήκαμε τὸ βουνό,
βρεθήκαμε σέ μιὰ δάση.

Καθὼς μᾶς εἶπαν θά συναντούσαμε
κι' άλλες τέτοιες ὁάσεις στο δρόμο
μας.

Τὸ μέρος πού βρισκόμαστε τώρα ἀ-
πείχε εἴκοσι μίλια ἀπὸ τὸν ἄλλο δρό-
μο, πού είχαμε ἀκολουθήσει σὸν ἐρ-
χομό μας.

Σίγουρα ὁ δυστυχισμένος Ντά Σιλ-
βέστρα, πού πέρασε αὐτὰ τὰ μέρη στὰ
1590 δέν ἤξερε αὐτὸν τὸν δρόμο.

Ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς μας ὅμως
δέν μπορούσε νά μὴν ἔχει κι' αὐτὸς
καθόλου ἀπρόοπτα.

Μόλις φτάσαμε σὴν πρώτη δάση
μᾶς προξένησε κατάπληξη ἡ πλούσια
βλάστηση.

Τρέξαμε ὅλοι σέ μιὰ πηγή, γιατί
τὰ χεῖλη μας ἦτανε φριγμένα ἀπὸ τὴ
δίψα.

Μόλις πλησιάσαμε ὅμως ἀκούσαμε
ένα μουγκρητό.

Μιὰ λεοπάρδαλη με θαυμάσιο δέρ-
μα ἦταν σκυμμένη κι' ἔπινε.

Ὁ Σέρ Χένρυ χωρὶς κάν νά μᾶς πεῖ
τίποτα σημάδεψε καί πυροβόλησε.

Ἡ σφαῖρα ἔσπασε τὸ ένα πόδι τοῦ
ζώου, πού ἔμπηξε ένα πονεμένο οὐρ-
λιαχτό.

Έκαμε μερικά βήματα πρὸς τὰ ὀ-
πίσω.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἦτανε φανερός: Προ-
σπαθοῦσε νά κερδίσει χρόνο γιά νά
ἐπιτεθῇ στο σύντροφό μας, πού ἔτσι
ἀσυλλόγιστα τήν πυροβόλησε.

Τὸ θηρίο ἔμπηξε ένα δεύτερο οὐρ-
λιαχτό, πού ἀντήχησε πένθιμα μέσα
σὴν ἔρημο.

— Μὴν πυροβολῆσει κανένας, εἶπε
διατηρώντας τήν εὐθυμία τοῦ ὁ Σέρ
Χένρυ. Αὐτὸ εἶναι δικός μου λογα-
ριασμός.

Τὸν είδαμε νά σημαδεύει γιά δεύτε-
ρη φορά τὴν λεοπάρδαλη.

Τὸ ζῶο ἐτοιμάστηκε κι' αὐτὸ νά
χυμῆξει.

Μᾶ τότε γίνηκε κάτι παράδοξο, πού
κανείς δέν τὸ περίμενε.

Εἶδαμε τὸν Σέρ Χένρυ νά πετάει
τὸ περιστροφὸ του χάμω καί νά σκαρ-
φαλώνει τρομαγμένος πάνω σέ μιὰ
μπανανιά.

Καθὼς μᾶς εἶπε ἀργότερα τὸ ὄπλο
τοῦ εἶχε πάθει ἀφλογιστία.

Ὁ κίνδυνος γιά τὸ σύντροφό μας
ἦτανε τώρα ἄμεσος.

Ἡ λεοπάρδαλη με ἀφάνταστη ὀρ-
μὴ χύμηξε στο μέρος, πού βρισκό-
ταν πρὸ ὀλίγου ὁ φίλος μας.

Ένα οὐρλιαχτό πόνου ἀντήχησε.

Τὸ θηρίο εἶχε χτυπήσει τὸ κεφάλι
τοῦ πάνω σὸν κορμὸ τῆς μπανανιάς.

Μᾶ δέν ἀποφάσιζε νά ἐγκαταλείψει
τὸν ἀγῶνα. Στηρίχτηκε στὰ πσιανά
τοῦ πόδια καί ἐτοιμαζόταν νά ὀρμή-
μῃ ἀπάνω σὴν μπανανιά μᾶ τήν
ἴδια στιγμή ξαπλώθηκε στο χῶμα νε-
κρό.

Ὁ Γκούντ με ἀστραπιαία ταχύτητα
εἶχε βγάλει τὸ ὄπλο του καί φύτεψε
μιὰ σφαῖρα στο πυρόξανθο κεφάλι
τοῦ ζώου.

Όταν κατέβηκε ὁ Σέρ Χένρυ ἀπὸ
τὴν μπανανιά, λιγάκι ὠχρός, σκύψαμε
καί οί τρεῖς πάνω ἀπὸ τὸ σκοτωμένο
θηρίο.

Τὸ κρανίον τοῦ εἶχε σπάσει στὰ δύο
ἀπὸ τὴν ἐκκρηκτικὴ σφαῖρα τοῦ Γκούντ.

Ὁ Σέρ Χένρυ χάιδεψε τὸ τομάρι
του.

— Δέρμα, πού πῆγε χαμένο! Πάντα

σου είσαι άδέξιος, καϋμένε Γκούντ, πρόσθεσε με ένα χαμόγελο ο άδιόρθωτος φίλος μας.

Άφου ξεκουραστήκαμε αρκετήν ώρα στην πρασινάδα των πελώριων δένδρων άποφασίσαμε να ξεκινήσουμε.

Η έρρημος άπλωνόταν σαν μια άπεραντη θάλασσα γύρω από την άσση.

Ο δρόμος φαινόταν άτέλειωτος μπροστά μας.

Μά ή λιγώρη αυτή άνάπαυση είχε δώσει καινούργιες δυνάμεις στα κορμιά μας.

Προχωρούσαμε διαρκώς μέσα στην έρημο και σε λίγες ώρες ή φιλόξενη άσση, δέν ήτανε πιά παρά ένα μαύρο σημάδι, που χανότανε στον όρίζοντα.



Σάν φτάσαμε στην δεύτερη άσση παρανευτήκαμε που είδαμε μια καλύβα, αλλά διαφορετική κάπως από τις συνηθισμένες καλύβες των Ιθαγενών.

Η παρατήρηση αυτή κίνησε άμέσως τις ύποψιες όλων μας.

Δέν μας φόβιζε φυσικά τίποτα ύστερ' από τούς κινδύνους, που περάσαμε αλλά και δέν θα μπορούσαμε να λάβουμε μέρος σε μια καινούργια συμπλοκή.

Ο Σέρ Χένρυ είχε μια μεγάλη πληγή στο άριστερό μπράτσο γιατί την ώρα που σκαρφάλωνε στη μπανανιά χτύπησε σ' ένα μυτερό κλαδί, ενός διπλανού δέντρου, που έσκισε τη σάρκα του χεριού του.

Από τόν φόβο του όμως, πώς θα τόν κατακομμάτιαζε τόν θηρίο ή για να μην έμποδισε περισσότερο την πορεία μας μας τόν έκρυψε.

Μά ή πληγή του τώρα είχε χειροτερεύσει.

Τόν άφθονο μαύρο αίμα, που είχε τρέξει απ' αυτή ήτανε ξεραμένο και του προκαλούσε φριχτούς πόνους.

Νά γιατί φοβόμαστε να μπλεχτούμε σε καμιά καινούργια συμπλοκή.

Γι' αυτό τόν λόγο έγω πήγα κοντά στον πληγωμένο να τόν περιποιηθώ ενώ ο Γκούντ έπιτηρούσε την περίεργη καλύβα, που φαινότανε στην άλλη άκρη της άσσης.

Ο Σέρ Χένρυ κάθισε στον ίσκιό ενός δέντρου ενώ έγω άφου τόν είχα πλύνει τόν ξεραμένο αίμα, πήγα να κόψω μεγάλα δροσερά φύλλα για την πληγή του.

Μόλις γύρισα ο πληγωμένος με κοίταξε μ' ένα πικραμένο χαμόγελο.

— Τη γλύτωσα κι' αυτή τη φορά, εί-

πε. Για σκέψου, αν βρισκόμουνα τώρα μέσα στην κοιλιά τού θηρίου, που σκότωσε ο Γκούντ;

— Όταν γυρίσουμε στην Άγγλία κανείς δέν θα πιστέψει τούς κινδύνους, που πέρασε, είπα. Μά δέν μπορέσαμε να συνεχίσουμε την κουβέντα μας γιατί είδαμε τόν Γκούντ από μακριά να μας κάνει χειρονομίες για να πάμε κοντά.

— Μήπως μας περιμένει εκεί κανένας... δεινόσαυρος; είπε ο άδιόρθωτος Σέρ Χένρυ.

Σηκώθηκε κι' έγω τόν βοήθησα να στηριχτεί άπάνω μου.

Κι' ύστερα προχωρώντας άθόρυβα πλησιάσαμε τόν Γκούντ.

— Για κοιτάτε μας είπε μόλις φτάσαμε.

Μπροστά από την καλύβα εκείνη ήτανε ένας μικρός κήπος, που δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία, πώς αυτός που τόν καλλιεργούσε ήξερε καλά την κηπουρική των Ευρωπαίων.

Μά ή κατάπληξη μας κορυφώθηκε σάν είδαμε την πόρτα ν' άνοίγει και να παρουσιάζεται στο κατώφλι ένας λευκός άνθρωπος με μακρύ γένειο και μ' ένα τουφέκι στο χέρι.

Φορούσε ένα δέρμα ζώου.

Σάν μας είδε στάθηκε μια στιγμή αστασιζόμενος, κατόπιν έτρεξε κουτσάινοντας πρós τόν μέρος μας.

— Θεέ μου, φώναξε ο Σέρ Χένρυ, είναι ο Τζώρτζς ο άδερφός μου;

Τήν ίδια στιγμή ένας Ιθαγενής βγήκε από την καλύβα. Με κοίταξε έτρεξε κοντά μου και ρίχτηκε στα πόδια μου.

— Μακουμαζάν, φώναξε. Είμαι ο Τζίμ. Δέν με θυμάσαι; Έχασα τή σημείωση, που μου έδωσες για τόν Άφέντη μου. Συγχώρεσέ με! Δυό χρόνια τώρα βρισκόμαστε εδώ.

— Σοϋ έπρεπε μεγάλη τιμωρία Τζίμ. Άς είναι όμως, σε συγχώρω! Προχώρησα και πλησίασα τόν Σέρ Χένρυ, που μιλούσε με τόν άδερφό του.

— Σε νόμιζα νεκρό, έλεγε ο Σέρ Χένρυ, πέρασα τόν βουνό τού Σολιμάν με την έλπίδα να σε βρω.

— Θέλησα να τόν διαβώ, είπε ο Τζώρτζς, πάνε δυό χρόνια τώρα. Άλλά μου συνέβηκε ένα άτύχημα.

Ένα κομμάτι βράχος άποσπάστηκε και έπεσε άπάνω στο πόδι μου και με σκάτεψε. Δέν μπορούσα πιά να προχωρήσω ούτε μπρός ούτε πίσω. Εύτυχώς υπάρχει εδώ άφθονο κυνήγι, νερό και φρούτα. Δυό χρόνια τώρα ζω σάν νέος Ροβινσών. Μάταια περίμενα μήπως περάσει κανένα καραβάνι.

— Τι γίνεστε Μίστερ Νέβιλ; είπα, θά με θυμάστε πιστεύω.

— Βέβαια, καλέ μου Κουαντερμαίν. Κι' έσθ ήρθες να με γυρέψεις, φίλε μου Γκούντ. Ω, δέν φαντάζεστε με πόση χαρά σ'άς βλέπω όλους. Είχα άπελπιστεί. Σκεπτόμουν να στείλω τόν Τζίμ στο Σιτάντα Κραάλ για να φέρι βοήθεια. Μά δισταζα, φοβόμουν μήπως δέν γυρίσει ούτε αυτός.

Έκείνο τόν βράδυ καθήσαμε πολλή ώρα κουβεντιάζοντας.

Διηγηθήκαμε τις περιπέτειές μας κι' ο Τζώρτζς τά δυό βασανισμένα χρόνια που πέρασε στην άσση.

— Εύτυχώς, είπα, οι κόποι μας δέν πήγαν ολότελα χαμένοι. Πήρα αρκετά διαμάντια, αν και έχασα τά περισσότερα όταν κουτροβαληθήκαμε στο άδαμαντορυχείο. Θά τά μοιραστούμε μεταξύ μας.

— Τόν μεριδιό μου τόν παραχωρώ στον άδελφό μου, είπε ο Σέρ Χένρυ.

Εδώ άσφαλώς θά πρέπει να άναφέρω και μια τελευταία περιπέτειά μας καθώς γυρίζαμε.

Τώρα στην παρέα μας είχε προστεθεί ο Τζώρτζς με τόν πιστό ύπηρέτη του.

Δέν είναι εύκολο καθόλου να περιγραφεί ή χαρά των δυό άδερφών, που ύστερα από τόνσον καιρό κατώρθωσαν πάλι ν' άναταμωθούν.

Η θυσία τού Σέρ Χένρυ, τόν εξιλέωνε στα μάτια τού άδερφού, που ως εκείνη τή στιγμή τόν θεωρούσε υπάτιο γιατί κληρονόμησε όλη την πατρική τους περιουσία.

Δέν παράλειπαν εύκαιρία να έκδηλώσουν την άγάπη τούς ο ένας για τόν άλλον.

Έτσι προχωρούσαμε εύχαριστημένοι όλοι από τόν άποτέλεσμα της έκστρατείας μας εκείνης στο βουνό τού Σολιμάν, άποτέλεσμα, που κανείς μας δέν τόν περίμενε.

Τήν τρίτη μέρα κατά τόν μεσημέρι μια εύχάριστη έκπληξη μας περίμενε.

Μακριά κοντά στον όρίζοντα φάνηκε ή τρίτη άσση, που μας είχαμε πεί.

Ο Γκούντ όμως είχε αντίρρησης.

— Για κοιτάτε είπε.

Κοντά στην άσση αυτή διακρίνεται μια λίμνη, πράγμα που δέν μας είχαμε πεί.

Όλοι μας κοιτάξαμε με προσοχή μά δέν διακρίναμε τίποτα.

Όσο όμως πλησιάζαμε άρχισαμε να καταλαβαίνουμε, πώς ο σύντροφός μας ο Γκούντ είχε δίκιο.

Μια γαλάζια άπέραντη λίμνη φαινόταν δίπλα στην άσση.

Και μέσα στα διάφανα νερά της καθρεφτιζόντουσαν δυό πελώριοι φοίνικες.

Οι μαύροι γιομάτοι χαρά άρχισαν να πηδάνε.

Και πραγματικά ήτανε δικαιολογημένη αυτή ή χαρά τούς.

Θά λουζόντουσαν μέσα σε κρύο νερό, που ή δροσιά τούς θά έδινε σε όλους μας καινούργιες δυνάμεις.

Για τά κορμιά μας θά ήτανε κάτι τέτοιο άπαραίτητο, καθώς ήταν φριγμένα από τόν καυτερό ήλιο της Άφρικανικής έρήμου.

Μά ή χαρά μας αυτή ήτανε άνακατεμένη και με κάποιο φόβο.

Μήπως είχαμε κάνει λάθος και χωρίς να καταλάβουμε άλλάξαμε δρόμο.

Ο Σέρ Χένρυ επέμενε, πώς θυμόταν καλά πως οι Ιθαγενείς δέν μας είχαμε πεί τίποτα για τή λίμνη, που έκτεινότανε μπροστά από τήν τρίτη άσση.

— Ξέρεις, τί σκέφτομαι; είπε ο Σέρ Χένρυ,

— Τί; είπανε οι άλλοι με μια φωνή.

— Μήπως τά βάσανά μας δέν τέλειωσαν ακόμη.

Η ξαφνική αυτή άπαισιοδοξία τούς συντρόφους μας, μας έκανε έντύπωση.

Οι μαύροι όμως επέμεναν, πώς δέν είχαμε άλλάξει δρόμο.

Στό τέλος άποφασίσαμε να προχωρήσουμε στην τύχη και όπου μας βγάλει ο δρόμος.

Άρκει, πώς θα βρίσκαμε νερό εκεί, που θα φτάναμε.

Θά ξεκουραζόμαστε αρκετήν ώρα και κατόπι θα βλέπαμε, τί θα κάναμε.

Υστερα καθόλου άπίθανο, να λησμόνησαν στο Λού να μας πούνε για τή λίμνη.

Μ' αυτές τις σκέψεις άποφασίσαμε να προχωρήσουμε.

Περπατούσαμε με μισόκλειστα μάτια για να μη μας χτυπάει ο ήλιος.

Τώρα ούτε τή λίμνη μπορούσαμε να δούμε.

Έμοιαζε με έναν πελώριο καθρέφτη που έστελε κατ' ευθείαν στα μάτια μας τόν έκτυφλωτικό φώς τού ήλιου.

Έτσι βαδίζαμε με σκυμμένο τόν κεφάλι και μισόκλειστα μάτια.

Φανταστήτε όμως την έκπληξη μας όταν φτάσαμε κοντά στην άσση και χάσαμε άξαφνα τή λίμνη από τά μά-

τια μας.

Ἐκεῖ, πού ἔπρεπε νὰ ἦταν τὰ δροσερά νερά της μονάχα πυρωμένη ἀμμος βρισκότανε.

Τότε μονάχα καταλάβαμε, πὼς πέσαμε θύματα μιᾶς πολὺ συνηθισμένης ὀπτικῆς ἀπάτης, πού συμβαίνει σὲς ἀμμόδεις ἐκτάσεις καὶ πού εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «ἀντικατοπτρισμός».

— Πάλι καλὰ, πὺ δὲν χάσαμε τὸ δρόμο, εἶπε ὁ Σέρ Χένρυ γιὰ νὰ μετριάσει τὴ λύπη μας.



Περνώντας ἀπὸ τὸ Σιτάντα Κραάλ: ξεχώσαμε τὸ ἐλεφαντόδοντο, πού εἶχαμε κρύψει κι' ὁ γέρος Ἰθαγενὴς μᾶς ξανάδωσε τὰ δπλα μας καὶ τὶς ἀποσκευές πού εἶχαμε ἀφήσει.

Ἐξη μῆνες πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Δῶρβαν καὶ μοῦ φαίνεται σὰν ψέματα πού βρῖσκομαι πάλι στὸ σπῆτι μου.

Οἱ φίλοι μου γύρισαν στὴν Ἀγγλία. Λίγο πρὶν μάλιστα, ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Σέρ Χένρυ Κούρτις.

Μοῦ γράφει ὅτι εἶχαν καλὸ ταξίδι, κι' ὅτι ἀμέσως, τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεώς τους στὸ Λονδίνον φρόντισε γιὰ τὴ πώληση τῶν διαμαντιῶν.

Οἱ ἔμποροι τοῦ εἶπαν ὅτι εἶναι μεγάλης ἀξίας κι' ἐπομένως ἀδυνατοῦσαν νὰ τ' ἀγοράσουν ὅλα μαζί.

Τὸν συμβούλεψαν νὰ τὰ πουλήσει μετριομερικῶς.



Προσφέρουν ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες λίρες γιὰ ἕνα μικρὸ μέρος ἀπ' αὐτά.

«Πρέπει νάρθεις ἐδῶ Κουαντερμαίν, γράφει ὁ Σέρ Χένρυ, γιατί οὔτε ὁ Γκούντ οὔτε ὁ Τζῶρτζ θέλουν ν' ἀνακατευθοῦν στὴ πώληση τῶν πετραδιῶν. Ὁ Γκούντ δὲν σκέφτεται παρὰ τὰ καινούργια κοστούμια πού τοῦ ἐτοιμάζει ὁ ράφτης του καὶ πὼς νὰ διασκεδάσει. Θαρρῶ «σοὺ τὰ γράφω ἐμπιστευτικῶς», πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσει τὴ Φουλᾶτα. Χθὲς πάλι μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ἔχει συναντήσει πιὸ ὁμορφὴ καὶ πιὸ καλὴ κοπέλλα.

»Ἐλα στὴν Ἀγγλία φίλε μου. Κοντὰ στὸν πύργο μου πουλιέται μιὰ χαριτωμένη βίλλα.

»Σκέφθηκα πὼς θάταν κατάλληλη γιὰ σένα. Ἄν δὲν τελειώσεις τὴ συγγραφή τοῦ βιβλίου σου, τὴν ἀποτελεῖς σὰν ἔρθης ἐδῶ. Ἐλα νὰ περάσεις μαζί μου τὰ Χριστούγεννα.

»Προσκάλεσα τὸν Γκούντ, τὸν Τζῶρτζ καὶ τὸν γιὸ σου Χάρρυ.

»Εἶναι χαριτωμένοι νέος καὶ τόνσυμπαθῶ πολὺ.

Ὁ φίλος σου, Χένρυ Κούρτις.»

Υ. Γ. Οἱ χαυλιόδοντες τοῦ μεγάλου ἐλεφαντος πού σκότωσε τὸν κακότυχο Κρίβα βρῖσκονται κρεμασμένοι στὸν τοῖχο τῆς βιβλιοθήκης μου, πάνω ἀπὸ τὴν ὀπλοθήκη, μαζί μὲ τὰ θαυμάσια κέρατα τοῦ ἀγριοβουβαλίου πού μοῦ χάρισε, καὶ μαζί μὲ τὸ τσεκούρι πού σκότωσα τὸν Τζουάλα.

Ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά:
Κας Φ. ΓΕΡΟΜΙΧΑ



Εἰκονογράφηση κειμένου
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀγοράζετε κάθε Τετάρτη

Τὸ ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ

ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ



ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΕ ΤΑ ΑΥΤΟ-
ΤΕΛΗ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΑΛ. ΚΑΙ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

Τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» ἀποφάσισαν νὰ προσφέρουν ἕναν ἡμερο-
δείκτη 1936 μὲ τὸ καρτόνι του, ἢ ἕνα βιβλίον ἡμερολόγιον 1936 ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ στοὺς ἀναγνώστες των, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα δελτία—ὅπως αὐτὸ,
ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω—στὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λυκούργου 8, Ἀθῆναι,
Ἐπίσης, θὰ λαμβάνουν κι' ἕνα ἡμερολόγιον τσέπης τοῦ Ἐκδ. Οἴκου «ΑΣΤΗΡ».

Ἐς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτης εἶναι τυπωμένος ἐπὶ εἰδικοῦ χάρτου—ὄχι
δημοσιογραφικοῦ—καὶ τὸ καρτόνι θὰ ἔχει μίαν φωτολιθογραφημένην εἰκόνα, ἐξαιρετι-
κοῦ γούστου. Τὸ ὄνομα τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτη (Ἄλ. καὶ Ε. Παπαδη-
μητρίου) εἶναι ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀκρίβειάν του.

ΔΕΛΤΙΟ ΔΙΑΛΕΧΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΑΡΙΘ. 6

Οἱ ἀναγνώστες, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα
τέτοια δελτία, δικαιούνται, νὰ πάρουν ἐντελῶς
δωρεάν, ἕναν ἡμεροδείκτη 1936 μὲ καρτόνι ἢ ἕνα
βιβλίον ἡμερολόγιο.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ ἕνα ἡμερολόγιο τσέ-
πης 1936.

Ἕνα καινούργιο φόρεμα

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας ἕνα περυσινό Σας μὲ τὰς
Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI**, αἱ ὁποῖαι κάθε παλὴν φόρεμα τὸ
μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγμα-
τικότης. Δοκιμάσετε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικά.

Ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς φυλῆς μας Ο ΡΩΜΗΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ



ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΤΟΥΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ- ΠΕΤΕΙΩΝ, ΠΟΥ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥ- ΝΙΑ, ΜΕ ΗΡΩΕΣ ΠΕΝΤΕ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΡΩΜΗΟΥΣ ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :— Ὁ Γεώργιος Μπαρμπάρης καὶ ὁ
Ἰωάννης Νταφώτης, ὑπαξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρχιφύλακες τῆς φρουρᾶς
τῶν παλαιῶν φυλακῶν τοῦ Μεντρεσέ, τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως πέντε συνα-
δέλφων τους (ποὺ εἶχαν καταδικασθεῖ σὲ θάνατον, γιὰτὶ ἀπῆγαγαν τὴν ἐρωμένη ἑνὸς
ὕπολοχαβοῦ καὶ τὸν ἔκαναν ν' αὐτοκτονήσῃ) τοὺς λεφτερώγουν κρυφὰ καὶ φεύγουνε
μαζὶ τους, γιὰ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική.

Τὴν ὁδὸσσεια τῶν πέντε καταδίκων ὑπαξιωματικῶν, ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ τοῦ
χάρου τὰ δόντια, θὰ τὴν δοῦμε πάρα κάτω.

Στὴν πρώτη συνέχεια, βρίσκουμε ἀπὸ τοὺς γνωστὸς μας, μόνον τὸ Γεώργη Μπαρ-
μπάρη μ' ἕναν τετραπέρατο Κεφαλληνίτη σύντροφό του, τὸ Μαρτῖνο Μπατιστάτο,
στὸ Γαλλικὸ Τζιμποντί, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοαβησσυνιακοῦ πολέμου τοῦ 1896.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ρωμηοί, γνωρίζονται στὸ Τζιμποντί, μὲ δυὸ πλουσιώτατους ἀμε-
ρικανοὺς κυνηγοὺς λιονταριῶν—τὸν Χάυρολ καὶ τὸν Τζέφρυ—καὶ μὲ ἕνα φραγκολεβαν-
τῖνο, λαθρέμπορο ντουφεκιῶν,—τὸν Λουί—ποὺ κατορθώνει νὰ τοὺς περάσῃ στὴν Ἀ-
βησσυνία, συστήνοντάς τους, γιὰ ἀξιωματικοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ.

Οἱ Ἀβησσυνιοί, ποὺ εἶχαν κυριέψῃ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἕξ κανόνια μὲ τὰ πυρο-
μαχικά τους καὶ δὲν ᾔξεραν νὰ τὰ μεταχειριστοῦν, ζητοῦσαν ἀξιωματικοὺς τοῦ πυροβο-
λικοῦ γιὰ νὰ τὰ χειριστοῦν, γι' αὐτὸ καὶ δέχτηκαν τοὺς δυὸ ρωμηοὺς μὲ μεγάλες τιμὲς
καὶ τοὺς στέλνουν συνοδευόμενους ἀπὸ ἕναν φτασμένην (συνταγματάρχην) στὸ στρατό-
πεδον τοῦ Ρὰς-Ἀλούλα. Οἱ ρωμηοί, περνᾶνε ἀπόκρημνα βουνὰ βρίσκουν τὸ στρατόπε-
δον τοῦ Ρὰς-Ἀλούλα, δοκιμάζουν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἕνα κανόνι, βάζοντες φωτιά σ' ἕνα
σύνδενδρον ἀπὸ ἀπόσταση 3.200 μέτρων καὶ φορτωμένοι τιμὲς στέλνονται μὲ μεγάλη σι-

νοδεία στο στρατόπεδο του Μενελίκ. Στο δρόμο, οι Ἀβησσυνέζες, που βρισκόντουσαν μαζί με τους άντρες τους και τους πατεράδες τους στα στρατόπεδα, γίνονται πειρασμοί για τὸν Μαρίνο Μπατιστάτο, πού ἂν δὲν ἦταν ὁ συγκρατημένος Μπαρμπαράς θὰ εἶχε παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ «πλάσματα», καθὼς ὀνομάζει τις σὰν μπρούντζινα ἀγάλματα μαυροκοπέλλες. Τὴν τρίτη μέρα τῆς πορείας τους, ξημερώνονται κοντὰ στὸ στρατόπεδο τοῦ Μενελίκ, όπου τοὺς ὑποδέχονται ἀποσταλμένοι τοῦ βασιλῆα με πλούσια δῶρα κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ δυὸ πεντάμορφα κορίτσια Ἀβησσυνέζικα, τὴν Ἀράφαλη καὶ τὴν Ἀκίκο. Οἱ δυὸ ρωμηοί, σὲ λίγο, δέχονται τὴν ἐπίσκεψή τοῦ Ἑλλήνα γιатρου τοῦ Μενελίκ. Παρίση, πού ἀφοῦ τοὺς ἐξετάζει καλὰ καὶ πείθεται γιὰ τὴν τιμιότητά τους, τοὺς ὑπόσχεται, πὼς θὰ μαζέψει τοὺς Ἀβησσυνούς, πού χρειάζονται, γιὰ νὰ δουλέψουν τὰ κανόνια, κι' ὕστερα τοὺς παρουσιάζει στὸ Μενελίκ.

Ὁ Γιώργης Μπαρμπαράς προσφωνεῖ τὸν Μενελίκ, κερδίζει τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τοῦ ὑπόσχεται νὰ φανεῖ ἀντάξιος τῆς εὐνοίας, πού τοὺς δείχνει.

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ἐπίσημο γεῦμα, όπου τοὺς κάλεσε ὁ Μενελίκ, ἀναμμένοι ἀπὸ τὸ πυρὸ κρασί καὶ τὸ κόκκινο πιπέρι, γυρίζουν στὴ σκηνή τους καὶ ζοῦν πλάι στὴν Ἀκίκο καὶ στὴν Ἀράφαλη, μιὰ ἐξαιρετὴ ἐρωτικὴ νύχτα.

Τὸ πρωῒ, μόλις ξυπνᾶνε, ἀκοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή ἓναν ἀνακατεμένο θόρυβο, πού τοὺς ἔδωσε τὴν ἐντύπωση, πὼς πολλοὶ ἀνθρώποι μιλοῦσαν καὶ πηγαίνοντο. Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωῒ καταφθάνει ὁ Παρίσης, φέρνοντας τοὺς Ἀβησσυνούς, πού τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ γιὰ τὰ κανόνια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς διακρίνονται τρία ρωμηόπουλα ὁ Σταῦρος, ὁ Πανάγος καὶ ὁ Σκούρος.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἀρχίζουν τὰ γυμνάσια στὰ κανόνια καὶ μόνο στὴ σκόπευση δὲν τὰ καταφέρνουν οἱ νεοσύλλεκτοι.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Μπαρμπαράς ἔρχεται σὲ ρήξη με τὸ Μαρίνο, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ καμώματα τῆς Ἀκίκο, ἀρχίζει ν' ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ δουλειά του.

Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ βρίσκει τὸν Παρίση καὶ συμφωνᾶνε ν' ἀποσύρουν γιὰ μιὰ βδομάδα τις δυὸ γυναῖκες ἀπὸ τὴ σκηνή τους καὶ νὰ κάνουν τοὺς ἀνήμερους στὸν Μαρίνο.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς, ἀναγκάζεται νὰ συμμορφωθεῖ με τὴν κατάσταση, ἂν καὶ ὑποτιθέται, πὼς αὐτὴ ἢ δουλεῖ εἶναι τοῦ Μπαρμπαρά.

Τις μέρες αὐτὲς ἔρχονται ἀγγελιαφόροι ἀπὸ τὸν Ρᾶς Μακόνεν στὸ Μενελίκ, ἀναγγέλοντας μιὰ κυκλωτικὴ κίνηση τῶν Ἰταλῶν κοντὰ στὸ Ἀντιγατ καὶ ζητώντας ἐνισχύσεις.

Ὁ Μενελίκ πληροφορεῖται ἀπὸ τὸν Μπαρμπαρά, ὅτι μπορεῖ νὰ διαθέσει τρία κανόνια, ἐνῶ ὁ Μαρίνος κατορθώνει νὰ πείσει τὸν σύντροφό του νὰ πάρουν στὴν ἐκστρατεία τὴν Ἀκίκο καὶ τὴν Ἀράφαλη, πού εἶχαν γυρίσει στὴ σκηνή τους.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἀφοῦ ὁ Μπαρμπαράς τελειώσει τις ἀναγκαῖες προετοιμασίες ξεκίνησαν.

Στὸ δρόμο τοὺς συναντοῦν ταχυδρόμοι σταλμένοι ἀπὸ τὸν Ρᾶς Μακόνεν καὶ τοὺς πληροφοροῦν, πὼς οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν φανερωθεῖ κοντὰ στὸ Ἀδισγατ.

Ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ ἐπιταχύνουν τὴν πορεία, ἂν καὶ συναντοῦν ἀνυπερβλητὲς δυσχέρειες, ἐπειδὴ δρόμοι δὲν ὑπῆρχαν γιὰ νὰ περάσει τὸ πυροβολικὸ.

Ἐνῶ ὅμως πλησιάζουνε στὸ Ἀδισγατ, δεχθήκανε τὴ νύχτα μιὰ ὁμοβροντία ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ πυροβολικὸ, πού τοὺς εἶχε στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἀνακαλύψει.

Ἡ μάχη μεταξὺ τοῦ πυροβολικοῦ τῶν δύο στρατῶν γενικεύεται καὶ ὁ Μπαρμπαράς κατορθώνει νὰ κατασφύξει ἓνα ἀπὸ τὰ Ἰταλικά κανόνια, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή πληγώνεται ὁ Μαρίνος.

Οἱ Ἰταλοὶ στὸ μεταξὺ αὐτὸ φεύγουν καὶ ὁ Ρᾶς Κάσμπο τοὺς καταδιώκει με ὄλους τοὺς Ἀβησσυνούς, πού ἀφήνουν ἔτσι τὰ κανόνια ἀνυπεράσπιστα.

Ἐπειτα ἀπὸ καμμιὰ ὥρα, ἐκεῖ πού ὁ Μπαρμπαράς μαζί με τὴν Ἀκίκο καὶ τὴν Ἀράφαλη, περιποιοῦντο στὸν πληγωμένο Μαρίνο, ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ λόγγο γερὸ τουφεκίδι.

Ἦταν φανερό, πὼς ὁ Κάσμπο με τὰ

παλληκάργια του χτυπιότανε με τὸ Ἰταλικὸ πεζικὸ.

Μαζί με τὸ τουφεκίδι φαινόταντο σὰν καὶ ἀπὸ τρεῖς τέσσαρες μεργιῆς καπνοὶ καὶ φλόγες.

Ἦταν ἡ πυρκαγιά, ποῦχανε ἀνάψει

ἀπὸ ὥρα οἱ καταδιωκτικὲς ὀβίδες.

Ὁ Μπαρμπαράς συγκέντρωσε ἀμέσως τοὺς πυροβολητὰς του ἐτοίμασε τὰ κανόνια του καὶ ἄρχισε με τὰ γενναῖά του νὰ ψάχνει ἀνήμερα κάτου στὸ λόγγο.

Φοβήθηκε μήπως πάθαινε καμμιὰ συφορὰ οἱ Ἀβησσυνοὶ καὶ ἡ φούρια τους καὶ οἱ κακιὲς τους ἔξεις τοὺς βγαίνανε ξυνὲς καὶ ἀνάποδες.

— Τὶ γίνεται, βρὲ Γιώργη, ρώταγε ὁ Μαρίνος.

— Τίποτα. Μὴ σὲ γνοιάζει ἐσένα. Ἐδῶ εἶμαστε μεῖς.

Κάτω ὅμως στὸ λόγγο τὸ τουφεκίδι ἔδινε κι' ἐπαιρνε.

Ἦταν φανερό, πὼς γινότανε μεγάλη μάχη, καὶ ἄεφρα μέσα στὸ τουφεκίδι ἄρχισαν ν' ἀκούγονται καὶ κανονιές.

Αὐτὸ ἔδινε τὴν ἀπόδειξη πὼς ὁ Κάσμπο με τὰ παλληκάργια του πιανότανε σὲ γερὴ μάχη με τὴ φάλαγγα τῶν Ἰταλῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβαζαν σὲ ἐνέργεια καὶ τὸ πυροβολικὸ τους.

Ὁ Μπαρμπαράς σκέφτηκε νὰ μετακινηθεῖ.

Νὰ πάρει δηλαδὴ τὰ κανόνια του, νὰ κατεβεῖ στὸ λόγγο καὶ νὰ βοηθήσει καὶ τοὺς Ἀβησσυνούς, πού θάχανε περιπλακεῖ σὲ σκληρὸ ἀγῶνα.

Ἀλλὰ φοβήθηκε μήπως πάθει συφορὰ.

Δὲν εἶχανε μείνει μαζί του παρὰ μονάχα τὰ παιδιὰ πού εἶχε ἐκγυμνάσει.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ἀκόμα οἱ καμμιὰ ἐκατοστὴ Ἀβησσυνοὶ με τουφεκία, πού εἶχανε ὀριστεῖ ἀποκλειστικῶς γιὰ στήριγμα τῶν κανονιῶν τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

Ἄν ἔκανε κατὰ κάτου καὶ συνέβαινε νὰ τοῦ ριχτεῖ Ἰταλικὸ πεζικὸ θὰ βρισκότανε σὲ ἀπελπιστικὴ θέση.

Γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ μείνει ἀπὸ τὴν πλαγιά.

Γύρισε τὰ κανόνια του προσωπικῶς αὐτὸς ἓνα—ἓνα ἀπάνω στὸν λόγγο, διέταξε καὶ τὰ γέμισαν ὅλα, πῆρε ὅσο

μόρεσε ἀκριβῆ τὴν ἀπόσταση στὲς ἄκρες τοῦ μεγάλου λόγγου, πού ὑπολόγισε ὅτι θὰ φαινόταντο οἱ Ἰταλοὶ καὶ ἔτσι ἔτοιμος ἀπεφάσισε νὰ περιμένει.

* *

Στὸ μεταξὺ ὁ φουκαρᾶς ὁ Μαρίνος, ποῦχε φάει τὴν κοτρώνα στὸ κεφάλι, αἰσθανότανε καὶ ἐξάντληση ἀπὸ τὸ αἷμα, ποῦχε χάσει καὶ κάποια ζαλάδα.

Ὁ Μπαρμπαράς ἀποφάσισε νὰ τὸν στείλει πίσω στὸν Μενελίκ, πού ἦτανε καὶ ὁ γιатρός ὁ Παρίσης, ὥστε νὰ βρεῖ μιὰ καλὴ λατρικὴ περίθαλψη καὶ νὰ μὴ διατρέξει τὸν κίνδυνο νὰ πάει χαμένος ἀπὸ μιὰ πετριά.

— Ἀκούσε, Μαρίνο, τοῦ εἶπε. Πέρισε τίμα, πὼς βρίσκεις τὸν ἑαυτὸ σου.

— Ἀκούσε, Μαρίνο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαρίνος, κακὰ κι' ἀνάποδα.

— Δηλαδή, τί νοιώθεις;

— Ζαλάδα.

— Ἀκούς καλὰ;

— Καλοῦτσικα.

Καὶ μουρμούρισε γελώντας.

— Φαντάσου νάτρωγα καὶ τὴν ὀβίδα στὸ κεφάλι.

Τοῦ εἶπε τότε ὁ Μπαρμπαράς, πὼς ἔπρεπε νὰ φύγει.

— Νὰ φύγω; Νὰ χωρίσουμε;

— Ἔτσι πρέπει νὰ γίνει γιὰ τὸ καλὸ σου καὶ γιὰ τὸ καλὸ μου. Μπορεῖ σὲ λίγο νὰ ἀρπαχτοῦμε σὲ μεγάλη μάχη καὶ καθὼς ἔξοις ἢ ἀπόφασή μου εἶναι νὰ πεθάνω ἀπάνω στὰ κανόνια μου.

— Τόμου καὶ εἰν' ἔτσι θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί.

— Ρέ Μαρίνο, αὐτὸ πού λές, εἶναι παλληκαρίσιο καὶ τὸ σέβομαι καὶ τὸ ἐχτιμῶ. Μὴν ξεχνᾶς, πὼς εἶσαι λαβωμένος κι' ἐγὼ ἔχω καθήκον καὶ σὺ ἔχεις ὑποχρέωση νὰ φύγεις ἀπὸ τὴ γοσμητὴ τῆς μάχης.

— Αὐτὰ εἶναι λόγια, πού θές νὰ πᾶς; Στὸ χειρουργεῖο;

— Θὰ ἡς πίσω στὸ Μενεῖκ, ποὺ εἶναι καὶ ὁ Παρίσης καὶ θὰ σὲ γιὰ τρέψει γρήγορα.

— Δὲν πάω πονθενά Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσει.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς συγκινήθηκε μὰ καὶ ὑποκρίθηκε τὸν αὐστηρό.

— Ἀκουσε, τοῦ εἶπε, αὐτὰ ποὺ λές, εἶναι γενναῖα καὶ παλληκαρίσια, μὰ ἢ ἀνάγκη εἶναι ἀνάγκη, δὲ θέλω νὰ μὲ ἀναγκάσεις νὰ σὲ διατάξω, μὴν ξεχνᾷς, πὼς ἐγὼ εἶμαι ἀρχηγός.

— Γιώργη μου, ζενεράλο μου, θέλεις νὰ μὲ διώξεις;

— Θέλω νὰ σὲ σώσω.

— Νὰ μὲ σώσεις ἐμένα καὶ νὰ χαθεῖς ἐσύ;

— Πὼς θὰ χαθῶ, βρὲ χαζέ, θὰ πολεμήσω γιατί ἐγὼ εἶμαι ἀλάβωτος.

Ἀπὸ λίγο νὰ πιστοῦνε.

Ὁ Μαρίνος δὲν ἤθελε νὰ φύγει, ἀλλὰ ἐπιτέλους ὁ Μπαρμπαρᾶς τὸν ἔπεισε, ὅτι πρέπει νὰ φύγει.

— Θὰ σοῦ δώσω ἓνα μολάρι, τὴν Ἀκίκο καὶ δυὸ παιδιὰ καὶ θὰ φύγεις ἀμέσως γιὰ τὸ στρατόπεδο τοῦ Μενεῖκ.

Σὲ λίγῃ ὥρᾳ ὁ Μαρίνος ἔφυγε.

— Γεῖά σου, Γιώργη τοῦ φώναξε, γειά σου ζενεράλο μου.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Μαρίνος εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν πιάνει πυρετός.

Ἡ κοτρώνα ποῦχε φάει στὸ κεφάλι καὶ τὴν εἶχε πάρει ἔτσι ἀψηφιστα φαίνεται πὼς τὸν εἶχε βαρέσει ἄσχημα.

Στὴν Ἀκίκο ὁ Μπαρμπαρᾶς εἶχε πεῖ καθὼς καὶ στὰ δυὸ Ἀβησσυνόπουλα νὰ τὸν προσέχουν μὴν πέσει ἀπὸ τὸ μολάρι.

Φοβόταν, μήπως ἀνάψει γερὸς πυρετός μέσα τοῦ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὸ ζῶο.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἀκίκο καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ φύγανε μαζί του τὸν προσέχανε πολὺ.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ ἡ Ἀκίκο καβάλησε πίσω του στὰ καπούλια τοῦ μουλαργιοῦ καὶ τὸν πρόσεχε ἑτοιμὴ νὰ τὸν ἀρπάξει, ὅταν ἐνοιῶθε πὼς ἔδειχνε κίνδυνο νὰ γείρει κάτω.

Ἐτσι ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔμεινε μονάχος του.

Λίγο ἔπειτα, ποὺ ἔμεινε μονάχος του ὁ Μπαρμπαρᾶς, εἶδε νὰ φαίνωνται καὶ νὰ τρέχουν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ λόγγο πρὸς τὴν πλαγιά, ποὺ ἦταν μὲ τὰ κανόνια του, μερικοὶ Ἀβησσυνοί.

Στὴν ἀρχὴ πίστεψε, πὼς σπάσανε καὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν πρὸς τὴν πλαγιά.

Δὲν εἶδε ἄλλους ὅμως ἀπὸ τοὺς πρῶτους καὶ αὐτὸ τὸν καθυσόχασε.

Αὐτοί, ποὺ τρέχανε κατὰ πάνω, τοὺς εἶδε νὰ κινῶνε τὰ κοντάργια τους καὶ τὶς ἀσπίδες τους σὰν νὰ τοῦ γνέφαινε.

Βέβαια καὶ θὰ φωνάζανε ἀλλὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπόσταση δὲν μπορούσαν ν' ἀκουστοῦνε οἱ φωνές τους.

Κάτου στὸ λόγγο τὸ τουφεκίδι καὶ τὸ κανονίδι ἔδινε κι' ἔπαιρνε, ἀπόδειξις πὼς ἡ μάχη γινότανε μὲ μεγάλο πείσμα.

Αὐτοὶ ποὺ φάνηκαν καὶ τρέχανε κατὰ πάνω μὲ πῆραν τὴν πλαγιά κι' ἀνεβαίνανε σὰν τὰ κατσίκια, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ ὁ Σκοῦρος, ποὺ ἔκανε καὶ τὸν διερμηνέα, ἐξήγησε στὸν Μπαρμπαρᾶ, πὼς φωνάζανε νὰ πάρει τὰ κανόνια του καὶ νὰ κατέβει κάτω.

Ἦτανε ὅλοι - ὅλοι καμμιὰ πενηνταργιά.

Ἀρχηγὸς τους ἓνας ἀγριοαβησσυνός.

Ἐνας ἄντρακλας ἴσαμε δυὸ μέτρα μὲ μιὰ χατζάρα φοβερὴ στὴ μέση του κι' ἓνα μακρύτατο κοντάρι.

Αὐτὸς τοῦ ἐξήγησε γοργά, μὲ τὸ Σκοῦρο πάντα διερμηνέα, πὼς ὁ Ρᾶς Κάσμπι μὲ τὰ παλληκάρια του πρόκανε κι' ἔπιασε τὸ φαράγγι, ποὺ ἔβγαινε στὸ Ἀδιγρὰτ.

Οἱ Ἰταλοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὰ ὑψώματα, ποῦχε πιά-

σει καὶ νὰ περάσουν.

Ἐτσι γινότανε πεισματώδης μάχη.

Ὁ Ρᾶς Κάσμπι ἔστειλε ἐκεῖνον τὸν ἀγριάνθρωπο μὲ τὰ λιγοστὰ παλληκάρια νὰ βοηθήσουνε τὸ ρωμὸ νὰ κατεβάσουν τὰ κανόνια του καὶ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ τσακίσουνε τοὺς Ἰταλοὺς καὶ νὰ τοὺς σκορπίσουνε.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ἀναμέτρησε τὶς δυνάμεις του.

Εἶδε, πὼς γιὰ νὰ κατεβοῦνε τὰ κανόνια τὸ συντομώτερο ἔπρεπε νὰ πάρει τὴν πλαγιά.

Τὰ μολάργια σ' αὐτὸ τὸ κατέβασμα δὲν μπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν.

Τὰ κανόνια ἔπρεπε νὰ κατεβοῦνε μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ σκοινιά.

Τέσσερα κανόνια καὶ τέσσερα βλητοφόρα, ὀχτὼ δηλαδὴ κομμάτια, θὰ χρειάζοντουσαν συνηθισμένους στρατιῶτες, Εὐρωπαίους, καμμιὰ εἰκοσαργιὰ τὸ κάθε κομμάτι.

Ἀλλὰ κάθε Ἀβησσυνὸς εἶχε δύναμη στὰ νεῦρα του, τοῦλάχιστον διπλάσια ἀπὸ κάθε Εὐρωπαῖο.

Μερικοὶ μάλιστα Ἀβησσυνοὶ ἀγριάνθρωποι εἶχανε τέτοια κορμιά καὶ μπράτσα καὶ σβέρκους, ποὺ μπορούσαν νὰ παραβγοῦνε σὲ δύναμη μὲ τὰ μολάργια.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ἀποφάσισε νὰ κατεβεῖ.

Ἐκανε πρῶτα - πρῶτα τὸ σταυρό του.

Παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσει.

Σκοινιά εἶχε κάμποσα.

Ἐσφιξε τὶς τροχοπέδες στὶς ρόδες τῶν κανονιῶν καὶ τῶν βλητοφόρων, ἔδεσε καλὰ τὰ δυὸ πρῶτα κανόνια, ἔφκιασε θηλειές καὶ ζάλωσε τοὺς Ἀβησσυνοὺς ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ἐτσι κάθε Ἀβησσυνὸς θὰ βάλ-

σταγε τὸ βάρος καὶ μὲ τὸ σβέρκο του καὶ μὲ τὰ χέρια.

Τὸ ἐπικίνδυνο κατηφόρισμα βάσταξε παραπάνω ἀπὸ ὥρα.

Πολλὲς φορὲς τὰ κανόνια κινδυνέψανε.

Μὰ οἱ Ἀβησσυνοὶ ἀποδειχτήκανε σωστὰ μολάργια καὶ καλλίτερα στὴν ἐπικίνδυνη ἐκεῖνη δουλειά, γιατί μαζί μὲ τὴ μεγάλη δύναμη δείχνανε καὶ ἐξυπνάδα καὶ σβελτάδα.

Κι' αὐτὴ ἡ Ἀράφαλη ζαλίστηκε μὲ τὸ σκοινὶ τοῦ κανονιοῦ καὶ δούλεψε σὰν ἄντρας.

Ἡ ψυχὴ της, καθὼς ἔδειχναν τὰ μάτια της γύρευε μιὰ μονάχα ἱκανοποίηση.

Μιὰ γλυκεῖα ματιὰ καὶ ἓνα συμπαθητικὸ χαμόγελο ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της τὸ λευκὸ φίλο, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε μονάχα ἀλλὰ καὶ τὸν θαύμαζε.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς μ' ὅλη του τὴν εὐθύνη τὴν στενοχώρια καὶ τὴν ἀγωνία, εἶχε, ψυχολογήσει καλὰ τὸ ὥρατο ἀγριοκόριστο καὶ δὲν παρέλειπε εὐκαιρία νὰ τὶς οἶχνει κάπου - κάπου κανένα μάτι καὶ σπανιώτερα νὰ τὴς χαμογελάει.

Ἀφοῦ κατεβάσανε τὰ κανόνια κάτω ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔμεινε μιὰ στιγμή κατὰπληκτος.

Στάθηκε καὶ ἔκανε τὸ σταυρό του μὲ μεγάλη εὐλάβεια.

— Θαῦμα, μουρμούρισε. Θαῦμα!.. Καὶ ἀληθινὰ εἶχε γίγει ἓνα μεγάλο θαῦμα.

Στὴν ταραχὴ του καὶ στὴ φούρνια του ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔχασε πὼς τὰ κανόνια του ἦταν γεμάτα.

Ἐτσι γεμάτα τὰ κατεβάσανε ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη πλαγιά, δίχως νὰ ἀρπάξει κανένα φωτιά καὶ νὰ κάνει μεγάλη καταστροφή.

Μόνο σὲ θαῦμα μπορούσε ν' ἀποδοθεῖ αὐτό, ποὺ εἶχε γίγει.

Ἀλλὰ τὰ θαύματα δὲν ξαναγίνονται.

Ἐκεῖνο, ποὺ δὲν συνέβηκε στὸ κα-

τέβασμα ἀπὸ τὰ τραντάγματα τῶν κανονίων, μπορούσε νὰ γίνει κάτω τῶρα στὸν κάμπο.

Γι' αὐτὸ ὁ Μπαρμπαρᾶς τὰ ἄδειαζε ὅλα.

— Μιὰ φορά, πὺ γλυτώσαμε, μουρμούρισε, θάτανε περιφρόνηση στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ νὰ περιμένουμε καὶ δεύτερο θαῦμα.

* *

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες περίπου, ὁ Μπαρμπαρᾶς μὲ τὰ τέσσερα κανόνια του ξεκίνησε γιὰ τὴ διεύθυνση, πὺ τοῦ δώσανε τὰ παλληκάρια, ποῦχανε σταλθεῖ ἀπὸ τὸν Κάσπα.

Βαθεῖα στὸ λόγο, ἡ μάχη βάσταξε μὲ τὴν ἴδια φούργια.

Φαίνεται, πὺς ὁ Ἰταλὸς ἀρχηγὸς ἐκείνης τῆς φάλαγγας, ὁ Γκαλιάνι, προσπαθοῦσε νὰ περάσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὸ στενὸ τοῦ Ἀδιγρᾶτ.

Θὰ φοβότανε, καὶ δίκαια, μήπως, ἐὰν νυχτωνότανε ἔξω ἀπὸ τὸ φαράγγι, τὴν ἄλλη μέρα θὰ βρισκότανε ἀποκλεισμένος καὶ περικυκλωμένος ἀπὸ μεγάλες ἡχθρικές δυνάμεις.

Γι' αὐτὸ ἀγωνιζότανε καὶ προσπαθοῦσε, νὰ ἐκβιάσει τὸ στενὸ προτοῦ γύρει ἡ μέρα.

Ὁ Κάσπα εἶχε προκάνει ὅμως καὶ εἶχε πιάσει τὴ μιὰ πλαγιά.

Καμμιά πεντακοσαργιά παλληκάρια του εἶχαν τρέξει σὰν ἀγριοκάτσικα κι' εἶχανε πιάσει ἕνα ριζοβούνι, πὺ ἐκλεινε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλαγιά τὸ στενὸ τοῦ Ἀδιγρᾶτ.

Ὁ Κάσπα ἦτανε γεννημένος πολεμιστὴς καὶ στρατηγὸς μὲ ὀξεία ἀντίληψη, κατάλαβε πὺς ὡς τὸ βράδυ τῆς μέρας ἐκείνης ἔπρεπε νὰ ἔχει καταστρέψει τὴν Ἰταλικὴ φάλαγγα.

Γιατὶ ὅν δὲν τὴν κατάστρεφε, ὑπῆρχε φόβος νὰ καταστραφεῖ αὐτός.

Στὸ Ἀδιγρᾶτ ἦτανε κι' ἄλλες Ἰταλικὲς δυνάμεις κι' ἐὰν προκάνανε καὶ τοὺς ριχνόντουσαν ἀπὸ τὶς πλάτες,

θάμπαινε αὐτὸς μέσα σὲ δυὸ φωτιὲς καὶ θὰ πάθαινε μεγάλη συμφορὰ.

Γι' αὐτὸ ἔστειλε στὸν Μπαρμπαρᾶ τὸ μήνυμα νᾶρθεῖ ἀμέσως μὲ τὸ πυροβολικὸ του καὶ ν' ἀρχίσει τὴ φάλαγγα τοῦ Γκαλιάνι στὸ κανονίδι, ἀπὸ τὰ πλάγια κι' ἀπὸ τὰ νῶτα.

Μιὰ ὥρα ἔπειτ' ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ὁ Μπαρμπαρᾶς ζύγωνε στὸ μεγάλο φαράγγι τοῦ Ἀδιγρᾶτ.

Ἐστειλε κι' αὐτὸς δυὸ γοργοπόδαρους Ἀβησσυνούς μὲ τὸ μήνυμα νὰ τοὺς στείλει, δίδως τὴν παραμικρὴ ἀναβολὴ καὶ μὲ κάθε θυσία, τοῦλάχιστον ἑκατὸ παλληκάρια, γιατί ἄλλοιῶς, καθὼς τοῦ μῆνυσε θὰ κινδυνεύανε τὰ κανόνια.

Ἀλλὰ ὡς πὺ νᾶρθουν τὰ παλληκάρια, ὁ Μπαρμπαρᾶς ἀναγκάστηκε νὰ ἀνοίξει πῦρ.

Εἶχε διακρίνει σὲ ἀπόσταση τριῶν χιλιάδων μέτρων τὸ Ἰταλικὸ πεζικό, πὺ ἔκανε ἐπίθεση ἀπάνω σ' ἕνα βραχόλοφο, πὺ εἶχανε πιάσει οἱ Ἀβησσυνοὶ καὶ πὺ ψήλωνε σὰν σκοπιὰ μπροστὰ στὸ φαράγγι.

Ἀκουγε καὶ τὰ Ἰταλικά κανόνια ὁ Μπαρμπαρᾶς ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ βρεῖ, πὺ ἦταν ἡ θέση τους.

Τὸ δάσος ξαπλωνότανε σὲ μεγάλη ἔκταση καὶ ἦτανε ἄλλοῦ πυκνὸ κι' ἄλλοῦ ἀραιό.

Βέβαια οἱ Ἰταλοὶ θάχανε στήσει τὰ κανόνια, πὺ τοὺς εἶχανε μείνει σὲ κάποια καλὴ μεριά.

Τὸ δάσος ἐκρυβε τὰ κανόνια καὶ ἔκανε καὶ κάλυψη τῆς λάμψεως, ἔτσι ὁ Μπαρμπαρᾶς δὲν μπορούσε νὰ βρεῖ τὴ θέση τους, γι' αὐτὸ ἀποφάσισε ν' ἀρχίσει στὶς κανονιὲς τὸ πεζικό, ποῦκανε τὴν ἐπίθεση.

Κανόνισε τὴν ἀπόσταση μονάχος του καὶ στὰ τέσσερα κανόνια του.

Ἐπιθεώρησε γοργὰ τὴ σκόπευση καὶ διέταξε φωτιά.

Ἐρριξε αὐτὸς πρῶτος τὸ πρῶτο κανόνι καὶ ὡς πὺ νὰ ρίξουν τ' ἄλλα εἶχε ξαναγεμίσει.

Μέσα σὲ μισὴ ὥρα ἔγινε ἡ φοβερὴ

κατάστροφὴ τῶν Ἰταλῶν, πὺ ἔχει γραφεῖ στὴν ἱστορία ὡς καταστροφὴ τοῦ Ἀδιγρᾶτ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἰταλικῆς ἐκείνης φάλαγγος ἦτανε γενναῖος ἄντρας καὶ παλληκάρι δοκιμασμένο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κάνει τίποτα στὸν πανικὸ καὶ στὴν τρομάρα, πὺ ἔσκασε μέσα στὴν Ἰταλικὴ φάλαγγα.

* *

Τὰ κανόνια τοῦ Μπαρμπαρᾶ ἀρχισαν νὰ τοὺς χτυποῦν ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ ἐνῶ οἱ Ἰταλοὶ ἀρχισαν νὰ τὰ χάνουν, οἱ Ἀβησσυνοὶ τοῦ Κάσπα πήραν μεγάλο κουράγιο.

Τὸ ἡθικὸ τῶν Ἰταλῶν χανότανε ἐνῶ τῶν Ἀβησσυνῶν ἐθέριε.

Γιὰ κακὴ τύχη τῶν Ἰταλιάνων προτέθηκε στοὺς ἐχθρούς τους καὶ ἐν' ἄλλο μπουλοῦκι Ἀβησσυνῶν ἀπὸ καμμιά πεντακοσαργιά παλληκάρια, πὺ ἦτανε κρυμμένοι μέσα στὸ δάσος τῆς Ρούβας.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ μάλιστα ἀκουσαν τὰ κανόνια καὶ τὸ τουφεκίδι καὶ εἶδανε, τί συνέβαινε, τρέξαν γοργοὶ καὶ πέσανε στὶς πλάτες τῶν Ἰταλῶν.

Λίγη ὥρα μετὰ τὶς πρῶτες κανονιὲς τοῦ Μπαρμπαρᾶ, ὀρμήσανε μὲ τρομερὲς καὶ ἀγριώτατες κραυγὲς στὶς πλάτες τῆς φάλαγγος τοῦ Γκαλιάνι, ἡ ὁποῖα ἔτσι βρέθηκε περικυκλωμένη.

Ἀπὸ τὴ σιγμὴ ἐκείνη κι' ἔπειτα ἡ μάχη μετεβλήθη σὲ τραγικὴ φυγὴ καὶ σὲ ἀγριώτατη σφαγὴ.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔπαψε τὸ κανόνι. Δὲν εἶχε πὺ νὰ ρίξει.

Ἀπάνου στὴν πλαγιά, πὺ ἔρριξε κάμποσες κανονιὲς καὶ σάστισε τοὺς Ἰταλοὺς στὴν ἐπίθεση, οἱ Ἀβησσυνοὶ εἶχανε κάνει ἔφοδο καὶ ἀνακατώθηκαν μὲ τοὺς ἐχθρούς.

Τὰ Ἰταλικά κανόνια παύσανε νὰ ρίχνουν.

Ὅχι γιατί δὲν εἶχανε στόχο ἀλλὰ γιατί ἕνα μπουλοῦκι ἄγριων πολεμιστῶν

εἶχε πέσει ἀπάνου στὰ κανόνια, σὰν ἀφηνιασμένοι λύκοι καὶ μὲ τὰ μαχαίρια τους καὶ τὰ κοντάρια τους κατασφάξανε στὸ φτερό, πυροβολητὰς ὑπαξιωματικούς καὶ ἀξιωματικούς.

Ὡσπου νύχτωσε ἡ σφαγὴ καὶ ὁ ὅλεθρος τῶν Ἰταλῶν ἔγινε τρομαχτικὸς, ἀλλὰ γιὰ τὸν Μπαρμπαρᾶ συνέβηκε αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ.

Μόλις ἀρχισε ἡ φυγὴ τῶν Ἰταλῶν, ὅλοι οἱ Ἀβησσυνοὶ, πὺ ἦταν στὰ κανόνια τῶν ἐγκαταλείψανε ἀμέσως.

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ μανία κατὰ τῶν ἐχθρῶν, πὺ ἤρχοντο νὰ τοὺς κατακτῇσιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἀκατάσχετη ἐπιθυμία τοῦ πλητάσικου, τοὺς ἔκανε νὰ ἀπειθαρχήσιν σὰ κάθε διαταγὴ καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς ἀπειλὲς τοῦ διοικητοῦ τους.

Τρέξαν ὅλοι νὰ σφάξουνε Ἰταλοὺς νὰ τοὺς ἀκρωτηριάσουνε ὅπως συνηθίζανε καὶ νὰ τοὺς πλητασικολογήσουν μέχρι δέρματος.

Τὸ μόνο, τὸ ὁποῖο ἀφήνανε στοὺς Ἰταλοὺς οἱ Ἀβησσυνοὶ, ἦτανε τὰ παπούτσια.

Γι' αὐτοὺς τὰ παπούτσια ἦταν ἄχρηστα.

Κανεὶς Ἀβησσυνὸς ἀπὸ τοῦ μεγαλύτερου ἀρχοντα καὶ στρατηγοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ὀπλίτη δὲν φοροῦσε τότε παπούτσια.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔμεινε μὲ τὴν Ἀράφαλη.

Τὸ Σκοῦρο, τὸ γυιὸ τοῦ καπετᾶ Λιά τοῦ Ναυπλιώτη καὶ τὰ δυὸ καλὰ καὶ πειθαρχικά ρωμηόπουλα, τὸν Σταῦρο τὸν Τσιριγώτη ἀπὸ τὴν Ἀβλέμα καὶ τὸν Πανάγο τὸν Περαιώτη.

Τοῦ ἀφήσανε τὰ κανόνια ἔτσι ἅπλητα καὶ ἀσκούπιστα ἀπὸ τὰ μαρτυρία καὶ τὰ βλητοφόρα ἀνοικτὰ καὶ στὴ θέση, πὺ εἶχανε βρεθεῖ.

Ἀλλὰ μαζί μ' αὐτὰ τὰ μολάργια, πὺ ἦτανε καλοδεμένα δῶθε—κεῖθε, τρομαγμένα ἀπὸ τὶς κανονιὲς εἶχανε σκορπίσει τὰ περισσότερα.

Βρέθηκε δηλαδὴ ὅλο τὸ πυροβολικὸ

ἔρημο καὶ ἐγκαταλελειμμένο.

Ἄν καὶ ἦταν συνειδησμένος ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἐγκατάλειψη τοῦ πυροβολικοῦ του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ρὰς Κάσμπα, δὲν μπορούσε νὰ συνηθίσει τὴν ἐπικίνδυνη συμπεριφορὰ τῶν Ἀβησσυνῶν.

Σκεφτότανε, πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐνεργούσανε πάντα ἐπιπόλαια.

Ὅταν θυμότανε μὲ πόση χαρὰ οἱ Ἀβησσυνοὶ παρακολουθούσανε τὶς ἐτοιμασίες τοῦ πυροβολικοῦ τους, πλημύριζε ἡ ψυχὴ του ἀπὸ ὀργὴ βλέποντάς τους τώρα νὰ τὸ ἐγκαταλείπουν.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς σταύρωσε τὰ χέρια πάνω στὸ στῆθος του.

Ἀντάλλαξε ἓνα βλέμμα μὲ τοὺς συντρόφους του, ποὺ εἶχανε μείνει ἐκεῖ.

Αὐτοὶ ἀμέσως σὰν νὰ μάντεψαν τὶς σκέψεις του, ἄρχισαν νὰ ἐκφράζουν

τοὺς φόβους τους γιὰ τὴν τύχη τοῦ πυροβολικοῦ.

Κι' αὐτὴ ἡ Ἀράφαλη κοιτοῦσε ἀνήσυχα τὸν Μπαρμπαρᾶ, σὰν νὰ καταλάβαινε σὲ τί ἀμηχανία βρισκόταν.

Τοὺς ἐξήγησε ὅμως, ὅτι δὲν φοβόταν μήπως ὑποστῇ καμμιά ἐπίθεση ἐκ μέρους τοῦ Ἰταλικοῦ πυροβολικοῦ, γιὰτὶ ἀσφαλῶς μέσα στὸν πανικὸ τῆς φυγῆς, δὲν θ' ἀντιληφτήκανε, πὼς εἰμὲναι τὰ κανόνια τῶν Ἀβησσυνῶν ἀφροῦρητα.

Στάθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς περίλυπος καὶ σκεπτικός.

— Πυροβολικὸ μιὰ φορὰ! μουρμούρισε. Ἡ ἀνήσυχη σκέψη του ταράχτηκε περισσότερο.

Ἄμεσος φόβος νὰ ὑποστῇ ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ δὲν ὑπῆρχε.

Καταλάβαινε τί γινότανε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΡΙΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΡΑΧ. 3.000

Μὲ τὴν βεβαιότητα, πὼς μεταξὺ τῶν ἐλλήνων λογοτεχνῶν, γνωστῶν ἢ ἀγνώστων, ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ γράψουν μυθιστορήματα ἀστυνομικά, περιπετειῶν ἢ ζούγκλας, τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ», προκηρύσσουν διαγωνισμό γιὰ τέτοια ἔργα, ποὺ νὰ μὴν ὑπερβαίνουν σὲ μέγεθος, τὰ ὅσα δημοσιεύομε.

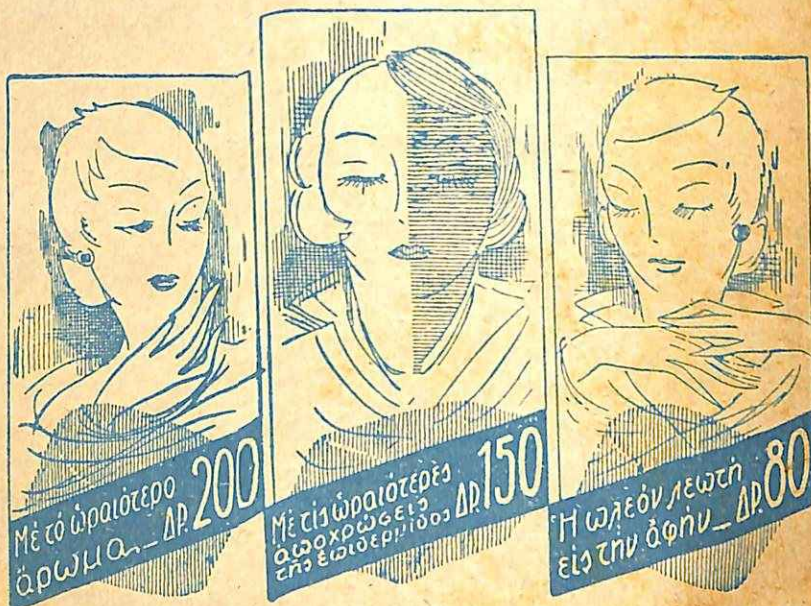
Ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ διαγωνισθοῦν, θὰ καταλάβουν εὐκολὰ, παρακολουθώντας δυὸ - τρία τεύχη μας, τί εἶδους ἔργα θέλομε.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ λήξει ὕστερα ἀπὸ ἑξή μῆνες: Ὡς τὰ τέλη Μαΐου θὰ δεχόμαστε ἔργα. Τὸν Ἰούνιο θὰ βραβεύωμὲ τρία—ἓνα ἀπὸ κάθε εἶδος—ποὺ θὰ δημοσιεύθουν ἐκδοθέντα ἐν γράφῃ στὸ περιοδικὸ μας καὶ θὰ πληρωθῶντε μὲ 1.000 δραχμὲς τὸ καθένα.

Ὅρος μοναδικός: Τὰ ἔργα αὐτὰ πρέπει νὰναι πρωτότυπα, τόσο στὴν ὑπόθεση, ὅσο καὶ στὴν ἐκτέλεση καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν καθαρογραμμένα, ἀπὸ τὴ μιὰ μόνο μεριά τοῦ χαρτιοῦ.



Αντί τριών ωρέων άμυβές πουδρές
έωήραμε τα τελειότερα ωρεονευτήματα του



και καταμενύσαμε την
ΠΟΥΔΡΑ



ΔΡΧ.
30

